

† ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

283.

ΣΧΟΛΙΑΣΘΕΙΣ ΤΕ ΚΑΙ ΕΚΔΟΘΕΙΣ

ΥΠΟ

ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΔΟΥΚΑ

ΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΡΕΙΣ.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΤΟΥ ΕΡΜΟΥ. Ἀριθ. 215.

1845.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟΥ

1846

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Διανέμεται δωρεάν εις τὰς βιβλιοθήκας τῶν Σχολείων,
εις τοὺς διδασκάλους καὶ εις τοὺς ἐνδεεῖς μαθητάς.

Ἐπιτομή τοῦ Ἑυδοίου ἐκ τοῦ Ἐγγονοῦ
ἐκδογῶν τοῦ Τριμίτου Καρζοβαίου
Ἰουλίου 31^{ης} Σεπτεμβρίου 1846

ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Ἐγγονοῦ
ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Τριμίτου ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Καρζοβαίου

Κ. Κρυσίδης

UNIVERSITÄT

STRASBURG

1846

1846

Τοῖς ἐντευξομένοις.

ΠΑΝΤ' ἐν καιρῷ χάριν ἔχει τρυγώμενα, καὶ αἱ Μοῦσαι κατὰ λόγον τιμώμεναι, ἥδιστ' ἂν θεραπεύοιντο, ὑπόθ' ἠγήσαιντο μάλιστα σὺν λόγῳ τὴν θεραπείαν καὶ πρέπουσαν εἶναι· ἄλλως δὲ τὸ παρά καιρὸν ἀποβαίνει αἰεὶ ἀηδὲς καὶ παράλογον· οἷα συνέβη κάμοι νῦν ἐν γήρα βαθεῖ καὶ ἀμενηνῷ ἄλλως παρά λόγον ἄψασθαι λόγων, οὐ γαύρων καὶ σοβαρῶν, οἷους τίκτει ἡ σεμνοτάτη φιλοσοφία, ὡς ἂν εἴποι ὁ ἐκ Κυρήνης φιλόσοφος, οἷς οἱ θείας μοίρας τετυχηκότες χαίρουσι μάλιστα, ἀλλὰ χλιδῶντων καὶ ἀνειμένων, οἷους ἡ πάνδημος καὶ ἐκδεδιητημένη Κωμωδία, χάριν φέρουσα τοῖς πολλοῖς, ἀπεκύησε, καὶ οἷς οἱ ἐφ' ἐκάτερα ρεμβόμενοι νέοι ἥδονται ἂν χαίνοντες. καίτοι καὶ ταῦθ' ἐτέρῳ γε λόγῳ οὐ σμικρὸν ὀρώμεν τοῖς ἔθνεσι παρεχόμενα τὸ ὠφέλιμον, καὶ μάλιστα τοῖς δημοκρατουμένοις, ἐνθ' ἐλευθερώτερόν ἐστι καταπολεμεῖν τὰ πάθη, οἷς ὁ ἄνθρωπος συνήθως κατέχεται, ὡσπερ οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀριστοφάνην, ἐν ἀκράτῳ γεγονότες πολιτεία, τοῦτο ἀπέδειξαν μάλιστα· πᾶσαν γὰρ παρανομίαν ἀδεῶς καταπολεμήσαντες, καὶ πὶ τὸ μετριώτερον τῆ τοῦ γελοίου μάστιγι περιστείλαντες, στρατηγούς τε καταλάμποντας ὅπλοις, καὶ δημαγωγούς βροντῶντας ἀπὸ τοῦ βήματος, σωφρονεστέρους καὶ ἠθικωτέρους ἑαυτῶν, τούτῳ τῷ τρόπῳ διαπαιδαγωγοῦντες, ἐποίησαν· καὶ τοι ἔδοξαν ἐξοκεῖλαι εἰς τὸ αἰσχρότερον μᾶλλον, ἢ ἔδει, ὑποκούφῳ, οἶμαι, καὶ ἀνοήτῳ

χαριζόμενοι ὄχλω, οὓς λόγος ἄκρατος μὲν ἐκ φιλοσοφίας οὐκ ἂν εἰσίοι· δεδευμένος δὲ τῷ γελοίῳ, εἴη ἂν εἰσιτητὸς, καὶ πρὸς ἀρετῆς κήσιν πιθανώτερος· καθάπερ γὰρ οἱ τῶν ἰατρῶν παῖδες, μέλιτι μιγνύντες τὰ φάρμακα, ὅπως τῆ τοῦ ἡδέος μίξει τὴν ἀπ' ἐκείνων ἀηδίαν τε καὶ δριμύτητα μετριωτέραν ποιήσωσι, τὴν ἴασιν ἐπιφέρουσιν· οὕτω καὶ τοὺς πολλοὺς μύθοις μᾶλλον καὶ τῷ γελοίῳ δεύσαντες τὴν ἀπὸ τῆς φιλοσοφίας στυφότητα, οὕτω τιθασσεύσαντες, ῥᾶον ἂν διαβουκολοῖμεν αὐτοὺς πρὸς τὴν ἠθικὴν τελειότητα. Εἶεν· ἀλλ' οὐκ ἂν ἦν ἴσως ταῦτ' ἐμπρέποντα ἔμοιγε μεταχειρίσαι, χρόνῳ ἤδη καμφθέντι, ἐν ᾧ τῶν ἀνειμένων καὶ τῶν πρὸς ἡδονὴν οἱ ἄνθρωποι ἀπολήγοντες, φύσει πρὸς τὰ σοβαρώτερα καὶ σεμνότερα ῥέπουσιν, ἐξ ὧν καὶ πρὸς τὰ μέλλοντα παραμυθίαν τινὰ ἑαυτοῖς ἐλπίζουσι προσγενήσασθαι· εἴποι γὰρ ἂν τις περὶ ἐμοῦ, τίποτε τυγχάνει παθὸν τὸ γερόντιον τοῦτο, ὃ καὶ ἀπὸ τῆς σοροῦ αὐτῆς ἔθ' ἡμῖν ἀστειζόμενον πάρεσιν, δέον ἐπ' ἄλλ' ἅττα τραπέσθαι νῦν γέ τοι σπουδαιότερά τε καὶ ὠφελιμώτερα; Ἐγὼ δ' οὖν καὶ πρότερον μὲν συνεώρακα τοῦτο, καὶ νῦν δ' ὕστερον ξύνοιδά πῶς γεγενημένον ἀτόπως· ἀλλ' ἔπαθον, ὅτι κἂν τῷ Πινδάρῳ· οὐδὲ γὰρ ἐκείνῳ ἐπεχείρησα ἂν, εἰμὴ φωνή τις ἐξῶθεν ἄλλοτ' ἄλλοθεν κἂκ τῶν ἐφημερίδων οὐχ ἦχιστα πολλὴ ἀφικνουμένη, ὡσπερὶ δεσποτικῶς ἔσπερχέ με ἀναθάρρῆσαι τὸν κύβον· οὕτω δὴ καὶ νῦν ταῦτά μοι συνέβη παθεῖν κἂν τῷ Ἀριστοφάνει· ἅμα γὰρ τέλος ἐπιθείς τῷ Πινδάρῳ, ἔγνω δεινὸν ἑμαυτοῦ γενέσθαι τοῦ γε λοιποῦ, μόνος μόνῳ συνῶν τῷ θεῷ, καὶ ἡ φήμη εὐθὺς διὰ τῶν ἐφημερίδων διεκήρυξέ με καὶ πρὸς τὴν τοῦ Ἀριστοφάνους παρασκευαζόμενον ἔκδοσιν. κἂν-

τεῦθεν εὐθὺς ἀξιώσεις καὶ γράμματα πολλαχόθεν εὐνοϊκῶς παροτρύνοντα πρὸς τὸ ἔργον, οἷς δυσωπούμενος, ὁρῶν δ' ἅμα καὶ τὴν τῶν νέων πρὸς τὴν παιδείαν ὁρμὴν, οὐκέτ' εἶχον, ὅπως εὐπροσώπως τὴν αἴτησιν αὐτοῖς ἀπαρνήσασθαι· οὐδὲ προδοῦναι τὴν πρὸς τὴν Ἀριστοφάνειον Σειρήνα αὐτῶν προθυμίαν. Ἐπειδὴ τοίνυν ἅπαξ συνήνεσα, παραφράσαι μὲν τὸν ποιητὴν εἰς τὸν πεζὸν λόγον, ὅπως μοι ἐν ἄλλοις τοῦτο ἐπιτετήδευται ποιηταῖς, οὐκ ἔκρινα καλόν· ὑποσημειώσεσι δὲ μόνον τό γε ἐμοὶ δυνατὸν, διαλευκάναι τὸ δυσληπτότερον ἱκανὸν ἠγησάμην· ἦτε γὰρ γλῶσσα τῷ ποιητῇ τῇ τε ὕλῃ καὶ τῷ εἶδει ἀπλῶς ἐστὶν ἢ Ἀθήνησί ποτε ὑπὸ τῶν πολλῶν προφερομένη, καὶ ἡ ἔννοια ἐν πολλοῖς διὰ τὸ κακέμφατον πολλαχεῖ ἀνεπιτήδειός ἐστιν εἰς παράφρασιν καὶ ἄπορον γ', ὅπως οἱ Ἕλληγισταὶ εἰς τὴν ἑαυτῶν φωνὴν μετὰ τοῦ σεμνοῦ, εἶπω τοῦτο κατορθωτὸν ἐγένετο, μενενεγκεῖν εὐφῆμως δεδύνηνται· πρόσθε δὲ τούτοις, εἰ βούλει, καὶ τὸν ὄκνον, ὃς παροπηδῶν τῷ γήρα, οὐκ ἔᾶ ἐπιμένειν φιλολογικώτερον τοῖς ἔργοις, καὶ ταῦτα τῆς δράσεως ὑπομαρανθείσης, καὶ μόλις ἐν ἀφθόνῳ φωτὶ δυναμένης ὑπηρετεῖν, τῆς τε ἀκάνθης ἀνωθεν συνεχῶς ὀκλαζούσης τε καὶ περιαλγούσης, καὶ τῆς χειρὸς ἐν τῷ γράφειν ἀποναρχώσης καὶ σπωμένης, ὅποι καὶ ὅπως τύχοι παρελκομένη. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτων.

Ἀριστοφάνην δὲ μὴ γεγενῆσθαι Ἀθηναῖον (ἐγένοντο γὰρ τινες τῶν αὐτῷ συγχρόνων, οἱ ἐβουλήθησαν ἀφελεῖν αὐτὸν τὸ πολιτικὸν δικαίωμα, μὴ ἐν Ἀθήναις, ἀλλ' ἐν Αἰγίνῃ μᾶλλον, ἢ οὐκ οἶδ' ὅπη, αὐτοῦ κατειπόντες γεγενῆσθαι τὴν γέννησιν·) οὐδεὶς ἂν εἶποι· οὐδὲ τὸν ἐπιχωμωδία στέφανόν τις αὐτοῦ ἀνθαιρήσεται, ὡς ὑπὸ τῆς

Ἄττικῆς Μούσης ἀπλῶς περιπεφιλημένου μέμφονται δὲ αὐτὸν, ὅτι ἀδεία ἀπολύτῳ χρησάμενος, οὐκ ἔσθ' ἦντινα ὑπερβολὴν ἀπολέλοιπεν αἰσχρολογίας, εἰς τὸ ἀναιδέστατον ἐξενεγκῶν ἐν τῷ θεάτρῳ, ἃ καὶ ἰδίᾳ τις ἀκούσας οὐκ ἂν ἀνάσχοιτο, μήτι γε δὴ καὶ προφέρειν ἀλλὰ τοῦτ' εἶποι τις ἂν, κοινὸν ἦν καὶ πᾶσι τοῖς συγχρόνοις αὐτῷ, ὅσοι γε περὶ τὴν ἀρχαίαν ἐνησχόληνται κωμωδίαν· τὸ δὲ καὶ Σωκράτην αὐτὸν τὸν πάνυ, καὶ Εὐριπίδην κωμωδῆσαι, ἄνδρας ἀμφοτέρους ἀρίστους γεγεννημένους, ὧν τὴν ἀρετὴν οὐδ' ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειε, τοῦτο ποῦ θῶμεν; Οὕτως ἐξ ἀρχῆς οἱ ἄνθρωποι, ἢ φρονήσει κατ' εὐτυχίαν συμβαδίσαντες ἀνωθεν, ἐν οἷς ἔπραξαν, ἢ φιλονεικία κατὰ δυστυχίαν τοῦ καθήκοντος ἐκτραπόμενοι, αἰδίου τὸν μισθόν, οἱ μὲν, τῶν ἀγαθῶν, οἱ δὲ, τῶν κακῶς αὐτοῖς πεπραγμένων ἀπολαμβάνουσιν, ἐπ' ἐκείνοις μὲν ἀκούοντες ταῦτα,

- » Αἱ χάριτες, τέμενος τι λαβεῖν, ὕπερ οὐχὶ πεσεῖται,
- » Ζητοῦσαι, ψυχὴν εὖρον Ἀριστοφάνους.

ἐπὶ τούτοις δὲ ταῦτα,

- » Οὐ τοὶ Ἀριστοφάνους πρέπει οὐνομα, Κωμικῆ, τόσσα
- » Ψευσαμένῳ κατὰ τῆς Σωκρατικῆς σοφίας.
- » Τοῖς περὶ τὸν Μελιτόν τ' Ἄνυτόν τε νέμων χάριν, αἰνόν
- » Ἄτθιδος ἔσπευσας οἶτον ἀηδονίδος·
- » Τρωάζων ἀδίκως, καὶ πλάττων ψεύδε', ἄριστος
- » Οὐκ ἐφάνης τελέθων, μᾶλλον ἄπιστος ἔφυς.

Ἐκεῖνος μὲν τοιαῦτα δικαίως ἀκούει· ὁ δὲ τοῦ Σωφρονίσκου μετὰ τοῦ αἰοιδίου Κυβερνήτορος τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ἐκεῖνα,

- » Πῖνε νυν ἐν Διὸς ὄν, ὃ Σώκρατες ἤσει γὰρ ὄντως,
- » Καὶ σοφὸν εἶπε θεός, καὶ θεὸς ἡ σοφία.
- » Πρὸς γὰρ Ἀθηναίων κόνειον ἀπλῶς μὲν ἐδέξω,
- » Οὔτοι δὲ ἐξέπιον τοῦτο τεῷ στόματι.

Ἰοῦ, ἰοῦ ἄνθρωποι αἱμάτων καὶ μεστοὶ δολιότητος οἱ ἀθετοῦντες ἀλήθειαν καὶ ψεῦδος ἐπιζητοῦντες, νῦν λογιζέσθε, εἰς οἷων κακῶν βυθὸν ἢ πατρὶς ἡμῶν ἐστὶν ἐμπεπτωκυῖα; νῦν ὁρᾶτε; ὁπότε δ' ἐκαίνετε τὸν ἑαυτῶν πατέρα καὶ εὐεργέτην, οὐθ' ὁρῶντες, οὐτ' αἰθανόμενοι ἐλογίζεσθε, ὃ ἐτολμᾶτε; νῦν λέγετε, ὅτι, εἰ ἤδειμεν ταῦθ', ἃ γίνεται νῦν, οὕτως ἐσόμενα, οὐκ ἂν ἐτολμῶμεν; ὦ οἶα ὑμῖν ἔσται παρὰ τῶν ἐπιγιγνομένων κατάρρα! οἶα δὲ καὶ τῆς μελλούσης ὀργῆς ἢ κρίσις! τοῦτο δὴ τὸ πάθος ἐποίησε καμὲ ἐξενεχθέντα, παρὰ σκοπὸν οὕτως ἐπιθρηνησαί· ἐνδέχεται δὲ καὶ παρεπόμενον τῷ γήρα· τοῦτο εἶναι ἀμάρτημα τὸ ἀπ' ἄλλων ἐπ' ἄλλα, ὡσπερ ἐν ὕπνοις, ἔρπειν.

Τῷ αὐτῷ. Ἰουλίῳ κέ. ἐν Αἰγίνῃ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΒΙΟΣ

ΥΠΟ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ ὁ κωμωδοποιὸς, πατρὸς μὲν ἦν Φιλίππου, τὸ δὲ γένος Ἀθηναῖος· τὸν δὲ δῆμον Κυδαθηναίους, Παρδιορίδος φυλῆς, ὃς πρῶτος δοκεῖ τὴν κωμωδίαν ἔτι πλαιωμένην τῇ ἀρχαίᾳ ἀγωγῇ, ἐπὶ τὸ χρησιμώτερον καὶ σεμνότερον μεταγαγεῖν, πικρότερον καὶ αἰσχρότερον Κρατίου καὶ Εὐπόλιδος βλασφημιούντων, ἣ ἔδει· πρῶτος δὲ καὶ τῆς νέας κωμωδίας τὸν τρόπον ἐπέδειξεν ἐν τῷ Κωκάλῳ, ἐξ οὗ τὴν ἀρχὴν λαβόμενοι Μένανδρος καὶ Φιλήμων, ἐδραματούρησαν· εὐλαβῆς δὲ σφόδρα γενόμενος τὴν ἀρχὴν, ἄλλως τε εὐφύης, τὰ μὲν πρῶτα διὰ Καλλιστράτου καὶ Φιλωρίδου καθίει δράματα· διὸ καὶ ἔσκωπον αὐτὸν Ἀριστῶννυμός τε καὶ Ἀμειψίας, τετράδι λέγοντες αὐτὸν γεγορέναι κατὰ τὴν παροιμίαν, ὡς ἄλλοις ποροῦντα. ὕστερον δὲ καὶ αὐτὸς ἠγωνίσασατο· διεχθρεύσας δὲ μάλιστα Κλέωνι τῷ δημαγωγῷ, καὶ γράψας κατ' αὐτοῦ τοὺς Ἰππέας, ἐν οἷς διελέγχει αὐτοῦ τὰς κλοπὰς καὶ τὸ τυραννικόν, οὐδενὸς δὲ τῶν σκευοποιῶν τολμήσαντος τὸ πρόσωπον αὐτοῦ σκευάσαι δι' ὑπερβολῆν φόβου, ἅτε δὴ τυραννικοῦ ὄντος, μηδὲ μὴν ὑποκρίνεσθαι τινα τολμῶντος, δι' ἑαυτοῦ Ἀριστοφάνησ ὑπεκρίνετο, αὐτοῦ τὸ πρόσωπον μίλτω χρίσας· καὶ αἷτιος αὐτῷ γέγονε ζημίας πέντε ταλάντων ἃ ὑπὸ τῶν Ἰππέων κατεδικάσθη, ὡς φησὶν ἐν Ἀχαρνεῦσιν· « Ἐγ' ὦδα, ἐφ' ᾗγε τὸ κέαρ εὐφράνθησ ἰδὼν, τοῖς πέντε ταλάντοις, οἷς Κλέων ἐξήμεσε. » Διήχθησεν δὲ αὐτῷ Ἀριστοφάνησ, ἐπειδὴ ξενίας γραφὴν κατ' αὐτοῦ ἔθετο,

καὶ ὅτι ἐν δράματι αὐτοῦ Βαβυλωνιοῖς, διέβαλλε τῶν Ἀθηναίων τὰς κληρωτὰς ἀρχάς, παρόντων ξένων· ὡς ξένον δὲ αὐτὸν ἔλεγε παρ' ὅσων οἱ μὲν αὐτὸν φασὶ Ῥόδιον ἀπὸ Αἰνῶν, οἱ δὲ Αἰγυπτίην στοχαζόμενοι ἐκ τοῦ πλεῖστον χρόνον τὰς διατριβὰς αὐτόθι ποιεῖσθαι (ἴδ. Ἀχαρ. 650), ἢ καὶ ὅτι ἐκέκτετο ἐκεῖσε· κατὰ τινὰς δὲ, καὶ ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Φίλιππος Αἰγυπτίης ἦν· ἀπολυθῆναι δὲ αὐτὸν εἰπόντα ἀστεῖως ἐκ τῶν Ὀμήρου ταῦτα.

• Μήτηρ μὲν τ' ἐμὲ φησὶ τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔγωγ' οὐκ

• οἶδ'· οὐ γὰρ πῶ τις ποτ' ἐὼν γόνων αὐτὸς ἀνέγνω.

Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον συκοφαντηθεὶς, ἀπέφυγε, καὶ οὕτω κατασταθεὶς πολίτης, κατεκράτησε Κλέωνος ὄθεν φησὶν, αὐτὸς δ' ἐμαυτὸν, ὑπὸ Κλέωνος ἄττ' ἔπαθον, ἐπίσταμαι, καὶ τὰ ἐξῆς. φασὶ δὲ αὐτὸν εὐδοκιμῆσαι, συκοφάντας καταλύσαντα, οὐδ' ὠνόμασεν ἠπιάλους ἐν Σφιξίν, ἐν οἷς φησὶν οὐ τοὺς πατέρας αὐτῶν ἦρχον νύκτωρ, καὶ τοὺς πάππους ἀπέπτρυγον· μάλιστα δὲ ἐπηρεῆθη καὶ ἠγαπήθη ὑπὸ τῶν πολιτῶν. ἐπειδὴ δὲ διὰ τῶν ἑαυτοῦ δραμάτων ἐσπούδασε δεῖξαι τὴν τῶν Ἀθηναίων πολιτείαν, ὡς ἐλευθέρα τέ ἐστι καὶ ὑπ' οὐδενὸς τυράννου δουλιγωγουμένη, ἀλλ' οὐδὲ ὅτι δημοκρατία ἐστὶ, καὶ ἐλεύθερος ὢν ὁ δῆμος, ἄρχει ἑαυτοῦ, τούτου ἐπηρεῆθη καὶ ἐστεφανώθη θαλλῶ τῆς ἱερᾶς ἐλαίας, ὃς νερόμισται ἰσότημος χρυσῶ στεφάνῳ, εἰπὼν ἐκεῖνα ἐν τοῖς Βατράχοις περὶ τῶν ἀτίμων· τὸν ἱερὸν χορὸν δίκαιον πολλὰ τῇ πόλει συμπαρανεῖν.

Ἐνομάσθη δὲ ἀπ' αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἔνδοξον τὸ μέτρον τὸ Ἀριστοφάνειον· οὕτω δὲ γέγονεν ἡ φήμη τοῦ ποιητοῦ ὡς καὶ παρὰ Πέρσαις διήκειν, καὶ τὸν βασιλέα Περσῶν πυρθάνεσθαι παρ' ὁποτέρους εἶη ὁ κωμωδοποιός· φασὶ δὲ καὶ Πλάτωνα Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ, βουληθέντι μαθεῖν τὴν Ἀθηναίων πολιτείαν, πέμψαι τὴν Ἀριστοφάνους ποιήσιν, τὴν κατὰ Σωκράτους ἐν Νεφέλαις κατηγορίαν, καὶ συμβουλεῖσαι τὰ δρά-

ματα αὐτοῦ ἀσκηθέντα, μαθεῖν αὐτῶν τὴν πολιτείαν· ἐγένετο δὲ καὶ αἴτιος ζήλου τοῖς νέοις κωμικοῖς. λέγω δὴ Φιλήμονι καὶ Μενάνδρῳ. ψηφίσματος γὰρ γενομένου χορηγοῦ, ὥστε μὴ ὄνομαστὶ κωμῳδεῖν τινα, καὶ τῶν χορηγῶν οὐκ ἀρτεχόντων (α) τὸ χορηγεῖν, καὶ παντάπασιρ ἐκλελοιπυλας τῆς ὕλης τῶν κωμῳδιῶν διὰ τούτων αὐτῶν· αἴτιον γὰρ κωμῳδίας τὸ σκώπτειν τινας· ἔγραψε κωμῳδίας τινας, Κώκαλον, ἐν ᾧ εἰσάγει φθορὰν καὶ ἀναγνωρισμὸν, καὶ τὰλλα πάντα, ἃ ἐζήλωσε Μενάνδρος. Πάλιν δὲ ἐκλελοιπότες καὶ τοῦ χορηγεῖν, τὸν Πλοῦτον γράψας εἰς τὸ διαναπαύεσθαι τὰ σκηρικὰ πρόσωπα καὶ μετεσκευάσθαι, ἐπιγράφει χοροὺς, φθεγγόμενος ἐν ἐκείνοις, ἃ καὶ ὀρῶμεν τοὺς νέους ἐπιγράφοντας οὕτω ζήλω Ἀριστοφάνους· ἐν τούτῳ δὲ τῷ δράματι συνέστησε τῷ πλήθει τὸν υἱὸν Ἀραρότα, καὶ οὕτω μετέλλαξε τὸν βίον, παῖδας καταλιπὼν τρεῖς, Φίλιππον ὁμώνυμον τῷ πάππῳ, καὶ Νικόστρατον καὶ Ἀραρότα, δι' οὗ καὶ ἐδίδαξε τὸν Πλοῦτον.

Τινὲς δὲ δύο φασὶ Φίλιππον καὶ Ἀραρότα, ὧν καὶ αὐτὸς ἐμνήσθη, »Τὴν γυναικα δὲ αἰσχύνομαι, τώτ' οὐ φρονοῦντε παιδίῳ»· ἴσως αὐτοὺς λέγων.

Ἐγραψε δὲ δράματα μδ. ὧν ἀντιλέγεται τέσσαρα ὡς οὐκ ὄντα αὐτοῦ· ἔστι δὲ ταῦτα· Ποίησις· Νανάγιος· Νῆσοι· Νίοβις· ἃ τινες ἔφασαν εἶναι τοῦ Ἀρχίππου.

Ὁ κωμικὸς χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἀνδρῶν κδ. καὶ εἰ μὲν ὡς ἀπὸ τῆς πόλεως ἤρχετο ἐπὶ τὸ θέατρον, διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἀψίδος εἰσῆει· εἰδὲ ὡς ἀπὸ ἀγροῦ διὰ τῆς δεξιᾶς ἐντετραγῶν σχήματι, ἀφορᾶν εἰς τοὺς ὑποκριτάς. Ἀναχωρούντων δὲ τῶν ὑποκριτῶν ἐπτάκις ἐστρέφετο ὁ χορὸς προσέχων ἐφ' ἑκάτερα μέρη τοῦ θεάτρον. ἐκαλεῖτο δὲ τῷ γένει τὸ τοιοῦτον ὄνομα τῆς ὀρχήσεως Παράβασις ὁμωνύμως τῷ γένει, τὸ τρίτον μακρόν τὸ καὶ πνίγος, τέταρτον στρογῆ ἢ ὠδή· τὸ

(α) Δίαν ἀφεγγές τὸ χωρίον καὶ εἶπε διεφθέρηαι, ὡς καὶ ἀλλαχῆ.

πέμπτον Ἐπιλόρημα· τὸ ἕκτον Ἀντίστροφος ἢ ἀντωδή, τὸ ἕβδομον Ἀτεπιλόρημα.

Ὑποκριταὶ Ἀριστοφάνους Καλλιστράτος καὶ Φιλωρίδης, δι' ὧν ἐδίδασκε τὰ δράματα ἑαυτοῦ· διὰ μὲν Φιλωρίδου τὰ δημοτικά, διὰ δὲ Καλλιστράτου τὰ ἰδιωτικά.

Πόσα μέρη κωμωδίας· α'. πρόλογος τὸ μέχρι τῆς εἰσόδου τοῦ χοροῦ μέρος· β'. χορικὸν, τὸ τοῦ χοροῦ διδόμενον μέρος· γ'. ἐπεισόδιον τὸ μεταξὺ δύο χορικῶν μερῶν. δ'. ἐξοδος τὸ ἐπὶ τέλει λεγόμενον τοῦ χοροῦ· εἴρηται δὲ καὶ πόσα μέρη παραβάσεως τοῦ χορικοῦ.

ΘΩΜΑ ΤΟΥ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ

Σύνοψις, τοῦ τε βίου Ἀριστοφάνους, καὶ τῆς τοῦ δράματος ὑποθέσεως.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ ὁ κωμωδοποιὸς, γένει μὲν ἦν Ἀθηναῖος, πατὴρ δὲ Φιλίππου, τὸν δῆμον Κυδαθηναίους, Παρδιουρίδος φυλῆς· πάνυ δὲ ὧν εὐφυῆς καὶ ἀγχινοῦς, ἐπὶ τοσοῦτον ἐν γέᾳ κομιδῇ τῇ ἡλικίᾳ ἠνδοκλήθησεν ἐν κωμωδίαις, ὥς οὐ μόνον τοὺς κατ' αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ τοὺς πρὸ αὐτοῦ ὑπερᾶραι μᾶλλον δὲ οὐδὲ τοῖς ἐπιγιγνομένοις παρήκεν ὑπερβολὴν, ἀλλὰ καὶ τούτους μετὰ πολλοῦ τοῦ περιόντος παρήλθεν· οὐκ οὐκ ἀνεγάρη τις ὕστερον Ἀριστοφάνει παραπλήσιος, διὰ τοῦτο καὶ παρὰ τοῖς βασικάνοις αὐτοῖς ἀξιοῦται θαύματος. δράματα δὲ τέσσαρα πρὸς τοῖς πενήκοντα γέγραφε· ἅπαντα εὐμουσίας καὶ χάριτος Ἀττικῆς μεστὰ καὶ πείθορτα τοὺς ἀκούοντας θαυμάζειν τε καὶ κροτεῖν. Οὕτω δὲ τοῦ τῆς πολιτείας συμφέροντος ἐποιεῖτο λόγον, ὥς μηδένα τῶν ἐπὶ τῆς λαμπρᾶς τύχης οὐδέποτε ἀποσχέσθαι τοῦ σκώπειν, εἰ ἀδικοῦντος ἦσθετο· ὅθεν τὴν παρόρησιαν αὐτοῦ δεδιότες οἱ τοιοῦτοι, μετρίους σφᾶς αὐτοὺς παρεῖχον ἀεὶ, καὶ τῷ δήμῳ λυσιτελοῦντας· ἔσχε δὲ τρεῖς υἱούς, Φίλιππον, Νικό-

στρατον και Αραρότα αποθανόντα δὲ οὕτω Ηλίτων ἐτίμη-
σαν, ἐν ἐπιγράμματι ἠρωελεγειῶ.

η Δὲ χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ἕπερ οὐχὶ πεσεῖται,

υ Ζητοῦσαι, ψυχὴν εὔρον Ἀριστοφάνους.

Ἰστέον, ὅτι κωμῳδία ἐκλήθη, ἀπὸ τοῦ ἐν κώμας ἠδε-
σθαι τὰς κωμῳδίας· κώμας δὲ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς στε-
ρωποὺς ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς κωμάσεσι τοῦ Διονύσου πρῶτον
ἐπιροηθῆναι ταυτασί· ἢ παρὰ τὸ κῶμα, τὸν ἕπρον. γαστὶ γὰρ
ὡς πρὸ τοῦ εὐρεθῆναι τοὺς κωμικοὺς ποιητὰς, ἀδικούμενοι
τινες ὑπὸ τιῶν, ἀφαιρῶς ἤρχοντο ἐν τυκτὶ ἐπὶ τοὺς τῶν
ἀδικούτων στερωποὺς, βοῶντες ὁ δεῖνα ἀδικία χαίρει,
καὶ τὰ, καὶ τὰ, πράττει, θεῶν ὄντων καὶ γόμων· καὶ τούτων
λεγόμενων οἱ συνειδότες ἑαυτοῖς ταῦτα σώφρονες ἐγίνοντο
τοῦ λοιποῦ. Ἐπεὶ οὖν ἄριστα τοῦτο ἔχον ἐδόκει, καὶ τῇ
πολιτείᾳ συνοῖσον, ἅτε τῆς μὲν ἀδικίας ἐντεῦθεν παρτά-
πασιν ἀναιρουμένης, δικαιοσύνης δὲ ἀρτειαγομένης καὶ
τρόπων χρηστῶν, ἐτάχθησαν ἐπὶ τοῦτο οἱ κωμικοὶ ποιη-
ταί, ἐν μέρει παιδιᾶς σκώμματά τε τῶν ἀδικούντων, καὶ διδα-
χὴν ὧν προσῆκεν ἐργαζόμενοι. ἤδοντο δὲ αἱ κωμῳδαὶ ἐν
τοῖς Διονυσιακοῖς, ἕαρος ὧρα.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐξήλθεν ἀρτίως τῶν πισστηρίων τοῦ ὑποφαινομένου ὁ Κωμικός Ἀριστοφάνης, σχολιασθεὶς καὶ ἐκδοθεὶς ὑπὸ Νεοφύτου Δουκά. Τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ τούτου ἀνδρὸς ἢ φιλάνθρωπος διάθεσις εἶναι νὰ διανεμηθῇ καὶ αὐτὸς δωρεὰν κατὰ τὸν παρὰ πόδας κατάλογον, εἰς τε τὸ Ἑλληνικὸν καὶ τὸ Ὀθωμανικὸν κράτος, καὶ ὅπου ἄλλοῦ διδάσκεται ἡ Ἑλληνικὴ φωνή.

Ἀναδεδεγμένοι τὴν ἐπιστάσιν τῆς διανομῆς τῶν βιβλίων σπεύδω νὰ ἀναγγείλω αὐτὸ τοῦτο, ὥστε οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀπανταχοῦ σχολείων νὰ φροντίσωσιν ἐν δέοντι περὶ τῆς παραλαβῆς αὐτῶν ἵνα ἐκπληρωθῇ ἀφ' ἐνὸς μὲν ὁ εὐεργετικὸς τοῦ δωρητοῦ σκοπὸς, ἀποκτήσωσι δὲ συγγρόνας ἀφ' ἑτέρου καὶ τὰ ἀπανταχοῦ διδασκῆρια τὸ ἄφευκτον τοῦτο βοήθημα πρὸς κατάλληψιν τοῦ εὐφειστάτου τῆς ἀρχαιότητος ποιητοῦ, ὅστις μόνος ἢ ἐν ὀλίγοις ἐλάλησε τῶν χαρίτων τὴν γλῶσσαν, κτλ.

	Σάμ.
Εἰς τὴν δημόσιον βιβλιοθήκην Ἀθηνῶν	3
Εἰς τοὺς Καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου (ἀνά ἓν)	30
Εἰς τὸ Κατάστημα τῆς Φιλεκαπαιδευτικῆς Ἑταιρείας	3
Εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Γυμνασίου Ἀθηνῶν	3
Εἰς τοὺς Καθηγητὰς τοῦ Γυμνασίου καὶ διδασκάλους τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου (ἀνά ἓν)	15
Εἰς τὸν Γυμνασιάρχην Ἀθηνῶν Κύριον Γ. Γεννάδιον, διὰ νὰ δώσῃ εἰς οὓς μαθητὰς ἐγκρίνη	50
Εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Διδασκαλείου καὶ Καθηγητὰς (ἀνά ἓν)	8
Εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν Ὑπουργείων ἀνά ἓν σῶμα καὶ ἀνά ἓν εἰς τοὺς Ὑπουργοὺς	20
Εἰς τὸ ἰδιοσυντήρητον Ἑλλ. Σχολεῖον τοῦ Δήμου Πειραιῶς μετὰ τῶν Διδασκάλων	3
Εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Γυμνασίου Ναυπλίας	1
Εἰς τοὺς Καθηγητὰς αὐτοῦ καὶ Ἑλλην. Σχολείου Διδασκάλους	8
Εἰς τὸν Γυμνασιάρχην Ναυπλίας Κ. Χ. Παμπούκην διὰ νὰ δώσῃ εἰς οὓς μαθητὰς ἐγκρίνη	20
Εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Γυμνασίου Πατρῶν	1
Εἰς τοὺς Καθηγητὰς αὐτοῦ καὶ Ἑλλην. Σχολείου Διδασκάλους	8
Εἰς τὸν Διευθυντὴν τοῦ Γυμνασίου Πατρῶν Κύριον Ἀλ. Ῥαδινὸν διὰ νὰ δώσῃ εἰς οὓς μαθητὰς ἐγκρίνη	10
Εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Γυμνασίου Σύρου	1
Εἰς τοὺς Καθηγητὰς αὐτοῦ καὶ Διδασκάλους τοῦ Ἑλλην. Σχολείου	8
Εἰς τὸν Γυμνασιάρχην Σύρου Κύριον Γ. Σερούϊον διὰ νὰ δώσῃ εἰς οὓς μαθητὰς ἐγκρίνη	30
Εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Μουσείου	1
Εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων τῶν γήσων ἀνά 2 τὸ μὲν ἓν διὰ τὴν βιβλιοθήκην, τὸ δὲ ἄλλο διὰ τὸν διδάσκαλον εἰς τὸ τῆς Ἰόρκας, Σπετσῶν, Κύθνου, Κέας, Τήνου, Νάξου, Σίφου, Ἴου, Θήρας, Ἀμοργοῦ, Μήλου, Πολυκάνδρου καὶ Σερίφου	28

Εἰς τὴν Πελοπόννησον.

Κορίνθου, Ἀργεῦς, Τριπολιτοῦς, Δημητσάνης, Σπάρτης, Καλαμῶν, Πύρ-

γου, Νεοκάστρου, Μεθώνης, Κορώνης, Λεονιδίου, Άστρους, Σελ-
λασίας, Αίγιου, Ακράτας, καὶ εἰς τὰ τρία Μοναστήρια Μεγά-
λου Σπηλαιίου, τῶν Ταξιαρχῶν καὶ τῆς Λάβρας ἀνὰ 2 εἰς ἕκα-
στον, ἐν δὲ τὸν διδάσκαλον καὶ ἄλλο διὰ τὴν βιβλιοθήκην . . . 36

Εἰς τὰ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος.

Καλλίδας, Καρύστου, Σκοπέλου, Λεβαδίας, Ἀμφίσσης, Μεσολογγίου, Ἀ-
γρινίου, Κραθασαρῶ, Βονίτης, Ὑπάτης, Καρπεννησίου καὶ Λαμίας . . . 24
Εἰς διαφόρους λογίους τῆς Ἑλλάδος . . . 100

Εἰς τὸ Ὀθωμανικὸν Κράτος.

Εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν γυμνασίων, Επροκρήνης (Κουρουτζεσιμὲ), Χάλ-
κης, Φαναρίου, Σμύρνης, Μυτιλήνης, Κυθωνίων, Θεσσαλονίκης,
Κλεισούρας, Ἰωαννίνων ἀνὰ σὺμ. 5 . . . 80

*Εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων
καὶ Διδασκάλους ἀνὰ ἔρ.*

Ευλοπόρτας, Μογλιού, Τσουπαλίου, ἁγίας Κυριακῆς, Βλάχας, Ὑψωμα-
θείων, Ἐνδρνε-Καπιού, ἐξ μαρμάρων, Τοπ-Καπιού, Χασκιγιοῦ,
Ταταούλων, Σταυροδρομείου, Γαλατῶ, Πεσίκτασι, Ὀρτα-κιγιοῦ,
Ἄρναούτ-Κιγιοῦ, Νεοχωρίου, Παλταλιμανίου, Θεραπειῶν, Γενί-
Μαχαλᾶ, Τζιγχιρ-Κιγιοῦ, Πριγχιπίου, Τουθλῶν, Ἀρετζούς, Νι-
κομηδέας, Προύσης, Κίου, Μουντανίων, Τριγλίνας, Μιχαλιτζίου,
Μαγνησίας, Ἀξαρίου, Ἠλιουπόλεως, Φωκιῶν, Βρουλῶν, Κρήνης,
Χίου, Ἰκονίου, Καισαρείας, Χαλδίας, Σινώπης, Πάφρας, Ἀτα-
λείας, Ρόδου, Κύπρου, Σύμης, Λέρου, Καλύμνου, Πάτμου, Ἀ-
στουπαλαίας, Σάμου, Στεφανουπόλεως, Καρλοδοσίου, Μαραθο-
κάμπου, Μεθύμνης, Δήμνου, Ἰμβρου, Σαμοθράκης, Θάσου, Ἀρ-
τάκης, Κάστρων, Καλλιουπόλεως, Ῥαδεστοῦ, Σηλυβρίας, Καλλι-
κρτειάς, Τυρολλῶς, Ἀδριανουπόλεως, Φιλιππουπόλεως, Τουρνό-
βου, Σιστοδίου, Πελαγονίας, Στρομνίτης, Σεροβίων καὶ Κοζάνης,
Βοδενῶν, Βεργίων, Σεφρών, Μελενίκου, Γαλατίας, Ἰσθόρου, Τυρ-
νάβου, Ζαγοράς, Ἀγγιάλου, Σούμλας, Κούταλης Ἀμπελακίων,
Ἐλασσῶνας, Ἀργης, Τρικάλων, Καλαμπάκας . . . 198

Εἰς Ἰωάννινα εἰς διδασκάλους καὶ βιβλιοθήκας . . . 15

Ἰδίως εἰς τὰ σχολεῖα καὶ διδασκάλους τοῦ Ζαγορίου . . . 40

Ἰδίως δὲ εἰς τὴν σχολὴν τῆς Βηρυττοῦ διὰ τοῦ ἐντιμοτάτου ἐμπόρου
Κ. Ζωρζῆ Δ. Ἀπαλύρα . . . 5

Εἰς τὴν ἐν Τεργεστῇ Σχολῇ τοῦ γένους 1 καὶ 3 διὰ τοὺς Καθηγητὰς τῆς . . . 4

Εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἀκαδημίας Κερκύρας 1 καὶ διὰ τοὺς Καθη-
γητὰς αὐτῆς ἄλλα 6 . . . 7

Εἰς τὰς βιβλιοθήκας τῶν Σχολείων τῶν Νήσων, Ζακύνθου, Κεφαλληνίας,
Λευκάδος, Ἰθάκης, Παξῶν καὶ Κιθίων ἀνὰ ἓν καὶ ἄλλο διὰ
τὸν διδάσκαλον ἐκάστου σχολείου . . . 12

Εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ ἐν Μασσαλίᾳ Ἑλληνικοῦ Σχολείου 1 καὶ διὰ
τὸν διδάσκαλον 1 . . . 2

Εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ ἐν Ὀδυσσῶ Ἑλληνικοῦ Σχολείου καὶ τοὺς δι-
δασκάλους . . . 8

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 12 Ἀπριλίου, 1845.

Ὁ Ἐπίτροπος

Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΣ Ἀριστοφάνης ἀκῶσαι τοὺς Ἀθηναίους ἀδικίᾳ καὶ συκοφαντίᾳ καὶ τοῖς τοιοῦτοις συνόντας, καὶ διὰ τοῦτο πλουτοῦντας, πλάττει πρεσβύτην τινὰ γεωργὸν Χρεμύλον τοῦνομα, δίκαιον μὲν ὄντα καὶ τοὺς τρόπους χρηστὸν, πένητα δὲ ἄλλως ὅς μετὰ τίνος αὐτῷ θεράποντος ἐλθὼν εἰς Ἀπόλλω, ἐρωτᾷ περὶ τοῦ ἰδίου παιδός, εἰ χρὴ τούτων τῶν τρόπων χρηστῶν ἀμελήσαντα, ἀδικίας ἀντιποιεῖσθαι, καὶ ταῦτά τοῖς ἄλλοις ἐπιτηδεύειν· ἐπειδήπερ οἱ μὲν τοιοῦτοι ἐπλούτουν· οἱ δὲ τὰ ἀγαθὰ πράττοντες, πένητες ἦσαν, καθάπερ αὐτὸς οὗτος ὁ Χρεμύλος· Ἐχρησεν οὖν αὐτῷ ὁ θεὸς σαφὲς μὲν οὐδέν· ὅτω δὲ ἐξίων ἐντύχει, τούτῳ ἐπεσθαι· καὶ ὅς γέροντι ἐντυγχάνει τυφλῷ (ἦν δὲ οὗτος ὁ Πλούτος) καὶ ἀκολουθεῖ κατὰ τὰς μαντείας, μὴ εἰδῶς, ὅτι ὁ Πλούτος ἐστὶ. Δυσχεραίνων δὲ ἐπὶ τούτῳ κατ' ἑαυτὸν ὁ θεράπων, μολίς αὐτὸν ἐρωτᾷ, τίνος ἕνεκα τούτῳ ἀκολουθοῦσι, καὶ ὁ Χρεμύλος λέγει αὐτῷ τὴν μαντείαν. ἔπειτα μανθάνουσι παρ' αὐτοῦ τοῦ Πλούτου, ὅστις ἐστὶ, καὶ ὅτου χάριν τυφλὸς ἐγεγόνει παρὰ τοῦ Διός· οἱ δὲ ἀκούσαντες, ἤσθησάν τε, καὶ βουλήν ἐβουλεύσαντο ἀπαγαγεῖν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν θεραπείᾳσιν πύρωσιν, καὶ ἵνα τὰ ἐν μέσῳ παρῶ, τὰς τε τοῦ Βλεψιδήμου ἀντιλογίας, καὶ τῆς Πενίας αὐτῆς, ἀπήγαγον τε αὐτὸν ὅτι τάχιστα, καὶ ὕγια ἐπανήγαγον οἴκαδε· ἐπλούτησάν τε ἰκανῶς, οὐκ αὐτοὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅσοι βίου χρηστοῦ πρόσθεν ἀντεχόμενοι πένητες ἦσαν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ,

ΚΑΡΙΩΝ θεράπων.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ δεσπότης.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΑΓΡΟΙΚΩΝ.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ φίλος Χρεμύλου

ΠΕΝΙΑ.

ΓΥΝΗ Χρεμύλου.

ΔΙΚΑΙΟΣ ΔΗΗΡ.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ΓΡΑΥΣ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ΕΡΜΗΣ.

ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ΚΑΡΙΩΝ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΠΛΟΥΤΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΚΑΡ. Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμα ἔστιν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί,
Δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου.
Ἦν γὰρ τὰ βέλτισθ' ὁ θεράπων λέξας τύχη,
Δόξη δὲ μὴ ὄρᾶν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ,
Μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν.
Τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἔᾶ τὸν κύριον
Κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον.
Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. τῷ δὲ Δοξία,
Ὅς θεσπιωδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου,

5

1. Ὡς ἀργαλέον] Τὸ μὲν Ὡς δῆλον, ὅτι ἐπιτιτικόν ἐστι· τὸ δὲ Ἀργαλέον τὸ χαλεπὸν εἶναι καὶ πράγματα παρέχειν δηλοῖ· γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἄλγος ἀλγαλέον, καὶ μεταβολῇ ὑγροῦ εἰς ὑγρὸν τοῦ Λ εἰς Ρ Ἀργαλέον· οὕτω καὶ Ποδαργίαν λέγομεν ἀντὶ τοῦ Ποδαλγίαν πολλάκις. 2. Δοῦλον γενέσθαι] μέμφεται πάντως τὴν ἑαυτοῦ τύχην, ὅτι κἄν μὲν αὐτὸς τὰ βέλτιστα συμβουλευέσθαι, πράξῃ δὲ τὰ χείριστα ὁ δεσπότης, τὸ ἐκ τούτων ἀποθησόμενον ἂν κακὸν εἰς αὐτὸν ἔξει· τοιοῦτον γὰρ τὸ δοῦλον, οὐ μόνον μὴ δύνασθαι τινα ποιεῖν, ἃ οἶδεν, ἀλλὰ καὶ ἃ ἂν ἕτεροι ἀφραίνοντες τύχῳσι, καὶ τούτων ἀνέχεσθαι· τὸν γὰρ τὴν ἐλευθερίαν ἀφαιρέθοντα οὐ μόνον καθ' Ὁμηρον

» Ἡμισυ τῆς ἀρετῆς ἀποαίνεται εὐρύσπα Ζεὺς,

» Εὐτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἤμαρ ἔλθῃ ...

ἀλλ' ἀνάγκη καὶ τῆς δεσποτικῆς ἀφροσύνης μέτοχον εἶναι. 7. Ὁ δαίμων] ἡ τύχη, ἀλλ' οὐχ ἡ φύσις· ἦτις πάντας ἀνθρώπους ἐλευθέρους προήγαγεν· ὁ γὰρ τοῦ πολέμου νόμος ἐναντίον τοῦ φυσικοῦ κτήμα τοὺς ἡττηθέντας τοῖς νενικηκόσιν ἐθέλει εἶναι. 8. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα] ἐστὶ· νῦν δὲ μεταβῆναι ἐθέλει ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν, ἀφειμένος, ὧν ἐπρασιμιάσατο. 9. Τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου] Ἄλιεῖς τινες, ρίψαντες τὸν βόλον ἄνητὸν ἐν Μιλήτῳ, ἀνείλκυσαν ἀντὶ ἰχθύων τρίποδα χρυσοῦν· γενομένης δὲ διαφιλονεμίας, ποτέρων ἡ θῆρα ἔσται, ἔδοξεν αὐτοῖς ἐρωτῆσαι· Ἀπόλλωνα· ὁ δὲ τῷ σοφωτέρῳ δίδωσι τοῦτον· τῶν

- Μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, ὅτι 10
 Ἰατρὸς ὢν καὶ μάντις, ὡς φασιν, σοφός,
 Μελαγχολῶντ' ἀπέπεμψέ μου τὸν δεσπότην·
 Ὅστις ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ,
 Τούναντίον δρῶν, ἢ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν.
 Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα· 15
 Οὗτος δ' ἀκολουθεῖ, καὶ με προσδιάζεται,
 Καὶ ταῦτ' ἀπακρινόμενου τὸ παράπαν οὐδὲ γρύ.
 Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι,
 Ἦν μὴ φράσης, ὅτι τῷδ' ἀκολουθοῦμέν ποτε,
 Ὡ δέσποτ'· ἀλλὰ σοι παρέξω πράγματα. 20
 Οὐ γὰρ με τυπτήσεις, στέφανον ἔχοντά γε.
 ΧΡ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἀφελὼν τὸν στέφανον, ἦν λυπῆς τί με,
 Ἴνα μᾶλλον ἀλγῆς.
 ΚΑΡ. Λῆρος· οὐ γὰρ παύσομαι,
 Πρὶν ἂν φράσης μοι, τίς ποτ' ἐστὶν οὗτοςί.
 Εὐνοὺς γὰρ ὢν σοι, πυνθάνομαι πάνυ σφόδρα. 25

δὲ ἐπὶ τὰ σοφῶν αὐτὸν τοῦτον τὸν Ἀπόλλωνα σοφώτερον εἶναι φαιμένον, ἀπεδόθη ἐκεῖνι ὁ τρίπους, ἐφ' οὗ ἡ Πυθία ἐπικαθημένη, ἀνῆρει τοὺς χρησμούς. Λοξίας δὲ λέγεται ὁ Ἀπόλλων, ὅτι λοξὰ μαντεύεται· ἢ ὅτι, ὁ αὐτὸς καὶ Ἥλιος ὢν, λοξὴν τὴν πορείαν ἐπὶ τοῦ Ζωδιακοῦ ποιεῖται. 12] Μελαγχολῶντα] μελαγχολία ἂν εἴη παραφροσύνη σιωπηλή. 17. Οὐδὲ γρύ.] οὐδ' ὅτι οὖν, οὐδὲ βραχύ· δηλοῖ δὲ, φασί, τὸν ἐκ τοῦ θυχοῦ ρύπον· οἱ δὲ τὴν τοῦ χοίρου φωνήν. 18. Οὐκ ἔσθ' ὅπως] τροπικὸν τοῦτο πρὸς μέλλοντα χρόνον· ἀναλυθήσεται δὲ, ἢ μᾶλλον ἀναπληρωθήσεται ὡδί· οὐκ ἔστι τρόπος, καθ' ὃν ἐγὼ σιωπήσω· διαφέρει ἂν καὶ τὸ Σιωπᾶν τοῦ Σιγᾶν, ἢ τὸ μὲν λέγοντά ἐστι παύεσθαι τοῦτου, τὸ δὲ Σιγᾶν τὴν ἐξ ἀρχῆς ἂν εἴη φυλάττειν σιγήν. 20. Παρέξω πράγματα] οὐ παύσομαι· ἐνοχλῶν σοι, καὶ ταῦτα στέφανον φέροντα ὡς ἐκ τοῦ μαντείου· ὅτι δὲ ἐστεφανοφόρον οἱ ἐκ τοῦ μαντείου ἐπιστρέφοντες δηλοῖ καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἰππολύτῳ (στίχ. 803) λέγων ἰοδί·

» Αἰ, αἰ, τί δῆτ' ἀνέστεμμαι κάρα

» Πλεκτοῖσι φύλλοις δυστυχῆς θεωρὸς ὢν;

23. Λῆρος] Μάτην ἔρριπται λόγος οὗτος, ὡς ἐμοῦ μὴ ἂν σιωπήσοντος· κωμικώτερον δὲ τὸ Λῆρος καὶ πρὸς τὸ γελοῖον ἐπιτετήδευται. 25. Εὐνοὺς] οὐ γὰρ πρὸς κακὸν σοι, φησὶν, ἐνοχλῶ, ἀλλ' ἐξ εὐνοίας καὶ τὰ βέλτεστα συνευ-

ΧΡ. Ἄλλ' οὐ σε κρύψω· τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν
Πιστότατον ἠγοῦμαι σε καὶ κλεπτίστατον.
Ἐγὼ θεοσεβῆς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ,
Κακῶς ἔπραττον, καὶ πένης ἦν.

ΚΑΡ. Οἶδά τοι.

ΧΡ. Ἐτεροὶ δ' ἐπλούτου, ἱερόσυλοι, ῥήτορες, 30
Καὶ συκοφάνται, καὶ πονηροί.

ΚΑΡ. Πείθομαι.

ΧΡ. Ἐπερησόμενος οὖν ᾠχόμην ὡς τὸν θεόν,
Τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχευδὸν
Ἦδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον· 35
Τὸν δ' οὐδὲν, ὅσπερ ὢν μόνος μοι τυγχάνει,
Πευσόμενος, εἰ χρή μεταβαλόντα τοὺς τρόπους,
Εἶναι πανούργον, ἄδικον, ὑγιᾶς μηδὲ ἔν,
Ὡς τῷ βίῳ τοῦτ' αὐτὸ νομίσας ξυμφέρειν.

ΚΑΡ. Τί δὴθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων;

ΧΡ. Πεύση. σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοῦτ'. 40

χόμενός σοι πυνθάνομαι. 27. Κλεπτίστατον] καὶ τοῦτο κωμικὸν ἀντὶ τοῦ
Εὐνούστατον πρὸς τὸ Εὐνοῦς· κλέπτουσι γὰρ οἱ θεῶλοι· καὶ τοῦτ' ἐστίν,

» Ἡ γλῶσσ' ἀμαρτάνουσα τάληθῆ λέγει.

ἐπιτετήθευται δ' οὖν πρὸς τὸ γελοῖον παρὰ προσδοκίαν τῶν θεωμένων.
29. Οἶδα τοι] τὸ τοι παρὰ ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ γὰρ συχνὸν ἐν τῷ λόγῳ.
31. Συκοφάνται] τῆς τῶν σύκων ἐξαγωγῆς κωλυομένης Ἀθήνηθεν, ἄνδρες
πανούργοι παρατηροῦντες, ἔφαινον τοὺς ὑπεξάγοντας, κἀντεῦθεν ἐκλήθησαν
συκοφάνται· ἔπειτα δ' ἐλήφθη τὸ ὄνομα καὶ πᾶσι πονηροῦ. 33. Τὸν ἐ-
μὸν αὐτοῦ] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, τὸν βίον ἐμοῦ αὐτοῦ, ἢ τὸν ἐμαυτοῦ βίον, μετε-
σχημάτισεν εἰς τὸ κτητικὸν κατὰ τὸ, Σὸν ἐστίν, ὡς Σώκρατες. (αὐτοῦ) τοῦ
πάντ' εἰδότος· τὸ δὲ Ἐκτετοξεῦσθαι, ἐκπεπτωκεῖναι, ἐξεληλυθέναι, μεμα-
κρύνθαι βούλεται λέγειν. 39. Τί ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων] τί ἔφη σοι ἡ
Πυθία, ἣτις ἐστεμμένη χρησιμωδεῖ τοῖς ἐρωτῶσι. 40. Πεύση] οἱ μὲν Ἀττικοὶ
Πεύσει γράφουσι τοῦτο καὶ πάντα τὰ δεύτερα τῶν παθητικῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ
σύγχυσις οὐ μικρὰ συμβαίνει ἐκ τούτου πρὸς τὴν συνήθειαν, ἣτις μόνον τὸ
οἶε καὶ βούλει καὶ ὄψει ἐφύλαξε διφθογγούμενα· καὶ πρὸς τούτοις ταραχὴ
καὶ ἀμφιβολία ἐκ τῆς συμπτώσεως πρὸς τὸ Ἐνεργητικὸν τρίτον πρόσωπον,
μετέβαλον τὰ τοιαῦτα πρὸς τὸ σὴνθηες, ὃ πέπρακται μοι καὶ τοῖς ἄλλοις

“Ὅτῳ ξυναντήσασιμι πρῶτον ἐξιῶν,
Ἐκέλευσε τούτου μὴ μεθίεσθαί μ’ ἔτι
Πείθειν δ’ ἐμαυτῷ ξυνακολουθεῖν οἴκαδε.

ΚΑΡ. Καὶ τῷ ξυναντᾶς δῆτα πρῶτῳ;

ΧΡ. Τουτωῖ.

ΚΑΡ. Εἶτ’ οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ, 45
Φράζουσαν, ὧ σκαιότατε, σοὶ σαφέστατα,
Ἄσκειν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον;

ΧΡ. Τῷ τοῦτο κρίνεις;

ΚΑΡ. Δηλονοτιῆ καὶ τυφλὸς
Γνώναι δοκεῖ τοῦθ’, ὡς σφόδρ’ ἐστὶ ξυμφέρον,
Τὸ μηδὲν ἄσκειν ὑγιᾶς ἐν τῷ νῦν χρόνῳ. 50

ΧΡ. Οὐκ ἔσθ’ ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει,
Ἄλλ’ εἰς ἕτερόν τι μεῖζον. ἦν δ’ ἡμῖν φράση,
“Ὅστις ποτ’ ἐστὶν οὗτοςί, καὶ τοῦ χάριν,”
Καὶ τοῦ δεόμενος, ἦλθε μετὰ νῶν ἐνθαδί,
Πυθοίμεθ’ ἄν τὸν χρησμὸν ἡμῶν, ὅ,τι νοεῖ. 55

ΚΑΡ. Ἄγε δῆ, πρότερον σὺ σαυτὸν, ὅστις εἶ, φράσον,
Ἥ τάπι τούτοις ὀρῶ, λέγειν χρῆ ταχὺ πάνυ.

ΠΛ. Ἐγὼ μὲν οἰμῶζειν λέγω σοί.

ΚΑΡ. Μανθάνεις,

“Ὅς φησιν εἶναι;

ΧΡ. Σοὶ λέγει τοῦτ’, οὐκ ἐμοί.

Σκαιῶς γὰρ αὐτοῦ καὶ χαλεπῶς ἐκπυθάνη. 60

Ἄλλ’ εἴ τι χαίρεις ἀνδρὸς εὐόρκου τρόποις,

τῶν ποιητῶν, οὓς προεχθεδωκῶς τυγχάνω. 46. Σκαιότατα] σκαιός, ἀρχαῖος
τις, ἀπλοῦς, ἀμαθής. Ἐπιχώριον τρόπον δηλον. ὅτι τὸν πονηρὸν καὶ ἄδικον
ὀρθοῖ βίον. 48. Δηλονοτιῆ] κατ’ ἐπέκτασιν τοῦ Η· τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἐκ
τῆς παροιμίας. Καὶ τυφλῷ, φασί, δηλον. 53. Ἄγε σὺ] Ἡρὸς τὸν Πλουτοῦ
ἀποτείνεται οὕτω σκαιῶς ὁ Καρίων ὡς δοῦλος καὶ προπέτης πρὸς τὸ γε-
λοῖον. 59. Οἰμῶζειν] σκαιὸν ἀκούσας παρὰ τοῦ Καρίωνος ἀπειλήσαντος,
σκαιότερον ἀποπέμπεται αὐτόν. 61. Εὐόρκου] συνίστησιν ἑαυτὸν πρὸς τὸν
Πλουτοῦν ὡς δίκαιον καὶ μέτριον, ἕνα μεκρῖότερος αὐτοῖς πρὸς τοῦρώτημα γέ-

Ἔμοι φράσον.

ΠΑ. Κλάειν ἔγωγέ σαι λέγω.

ΚΑΡ. Δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ.

ΧΡ. Οὐ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, χαιρήσεις ἔτι.

ΚΑΡ. Ἦν μὴ φράσης γὰρ, ἀπό σ' ὄλω κακὸν κακῶς.

65

ΠΑ. ὦ τὰν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ.

ΧΡ. Πώμαλα.

ΚΑΡ. Καὶ μὴν ὃ λέγω, βέλτιστόν ἐστι, δέσποτα·

Ἄπολω τὸν ἄνθρωπον κάκιστα τουτονί.

Ἄναθεις γὰρ ἐπὶ κρημνὸν τινα, κατ' αὐτὸν λιπών,

Ἄπειμ', ἔν' ἐκεῖθεν ἐτραχηλισθῆ πεσών.

70

ΧΡ. Ἄλλ' αἶρε ταχέως.

ΠΑ. Μηδ' αὖτως.

ΧΡ. Οὐκ οὖν ἐρεῖς:

ΠΑ. Ἄλλ' ἦν πύθησθέ μ', ὅστις εἴμ', εἴ οἶδ' ὅτι

Κακὸν τί μ' ἐργάσεσθε, κούκ ἀφήσετε.

ΧΡ. Νῆ τοὺς θεοὺς ἡμεῖς γ', ἐὰν βούλη γέ σύ.

ΠΑ. Μέθεσθέ νύν μου πρῶτον.

ΧΡ. Ἦνὲ μεθίεμεν.

75

ΠΑ. Ἀκούετον δῆ. δεῖ γὰρ, ὡς ἔοικ' ἐμὲ

λέγειν, ἃ κρύπτειν ἢ παρεσκευασμένος.

Ἐγὼ γὰρ εἶμι Πλούτος.

ΧΡ. ὦ μιαρῶτατε

Ἄνδρῶν ἀπάντων· εἴτ' ἐσίγας Πλούτος ὢν;

ΚΑΡ. Σὺ Πλούτος, οὕτως ἀθλίως διακείμενος;

80

νηται· ἀλλ' ἤκουσε καὶ αὐτὸς Κλάειν. 63. Τὸν ὄρνιν] τὴν μαντείαν· καὶ γὰρ καὶ διὰ τῶν οἰωνῶν ἐμαντεύοντο. 65. Ἀπό σ' ὄλω] ἀπολω σε, τμήσις τοῦ σχήμα. 66. ὦ τὰν] καὶ πρὸς πληθυντικὸν ἤδη ἐχρήσατο ἐπιρρήματικώτερον. 69. Ἄναθεις] ἀναθιδάσας· τὸ δ' Ἄπειμι ἀντι μέλλοντος. 71. Αἶρε] ὤρμησεν ἐπ' αὐτὸν συλληψόμενος ὁ Καρίων. 74. Νῆ τοὺς θεοὺς] ἀφήσομέν σε, εἰπόντα πρῶτον, ὅς τις εἶ. 77. Παρεσκευασμένος ἦ] ἀντι τοῦ συνήθους ἦν· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ εἶν ἔγραφον· τοῦτο δὲ παρὰ Ἰωσὺν Ἔην καὶ Ἔη γέγονεν· εἶτα πράσει τοῦ Β καὶ Α εἰς Ἡ μετέβαλε. 80. Ἀθλίως διακίμε-

- XR. ὦ Φοῖβ' Ἀπολλων, καὶ θεοί, καὶ δαίμονες,
Καὶ Ζεῦ, τί φής; ἐκεῖνος ὄντως εἶ σύ;
- ΠΛ. Ναί.
- XR. Ἐκεῖνος αὐτός;
- ΠΛ. Αὐτότατος.
- XR. Πόθεν οὖν, φράσον,
 Αὐχμῶν βαδίζεις;
- ΠΛ. Ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι,
 Ὅς οὐκ ἐλούσατ', ἐξ ὅτου περ ἐγένετο. 85
- XR. Τουτὶ δὲ τὸ κακὸν πῶς ἔπαθες; κάτειπέ μοι.
- ΠΛ. Ὁ Ζεὺς με ταῦτ' ἔδρασεν, ἀνθρώποις φθονῶν.
 Ἐγὼ γὰρ ὦν μεῖράκιον, ἠπείλησ', ὅτι
 Ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς καὶ κοσμίους
 Μόνους βαδισίμην· ὁ δ' ἔμ' ἐποίησεν τυφλόν,
 Ἴνα μὴ διαγιγνώσκοιμι τούτων μηδένα. 90
 Οὕτως ἐκεῖνος τοῖσι χρηστοῖσι φθονεῖ.
- XR. Καὶ μὴν διὰ τοὺς χρηστοὺς γε τιμᾶται μόνους,
 Καὶ τοὺς δικαίους.
- ΠΛ. Ὅμολογῶ σοι.
- XR. Φέρε, τί οὖν;
 Εἰ πάλιν ἀναβλέψειας, ὥσπερ καὶ προτοῦ, 95
 Φεύγοις ἂν ἤδη τοὺς πονηροὺς;
- ΠΛ. Φήμ' ἐγώ.
- XR. Ὡς τοὺς δικαίους δ' ἂν βαδίζοις;

νος] θαυμάζουσι γὰρ ἐπὶ τῷ παραδόξῳ, ὅτι Πλούτος ὦν, περιέρχεται πενι-
 χρὸς, ῥυπαρὸς, ῥυτὸς καὶ ταλαίπωρος. 83. Αὐτότατος] κωμικώτερον τὸ ὑ-
 περθετικόν· ἄλλως δὲ τὸ Αὐτός, Ἀντωνυμία οὖσα, οὐσίαν σημαίνει ἀνεπίδεκ-
 τον ἐπιτάσεως· τοῦτο γὰρ τῆς ποιότητος καὶ ποσότητός ἐστι. 84. Πατρο-
 κλέους] δῆλον ὅτι πλούσιος μὲν οὗτος ἦν, φιλάργυρος δὲ ἄλλος καὶ ῥυπα-
 ρός· δὲ οὐδ' ἐλούσατό ποτε, φησὶν, ἐξ οὐγένεσε. 87. Φθονῶν] τίς ἂν εἶη ὁ
 φθόνος τοῦ θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, καὶ μάλιστα τούτων τοὺς δικαίους, ὡς ἐν
 κωμῳδίᾳ, τοῦ γελοίου στοχαζομένη περιτετὸν πολυπραγμονεῖν φιλοσόφων
 γὰρ τὰ κριθεῖς. 88. ἠπείλησα] τοῖς πονηροῖς, ὅτι αὐτοῖς οὐδέποθ' ἄψομαι.

- ΠΛ. Πάνυ μὲν οὖν.
Πολλοῦ γὰρ αὐτοῦς οὐχ εἴρακα χρόνου.
- ΧΡ. Καὶ θαυμά γ' οὐδέν· οὐδ' ἐγὼ γὰρ ὁ βλέπων.
- ΠΛ. Ἄφετόν με νῦν. ἔστων γὰρ ἤδη τὰπ' ἐμοῦ. 100
- ΧΡ. Μὰ Δί', ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον ἐξόμεσθά σου.
- ΠΛ. Οὐκ ἠγόρευον, ὅτι παρέξειν πράγματα
Ἐμέλλετόν μοι;
- ΧΡ. Καὶ σὺ γ', ἀντιβολῶ, πιθοῦ.
Καὶ μὴ μ' ἀπολίπης· οὐ γὰρ εὐρήσεις ἐμοῦ
Ζητῶν ἔτ' ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα· 105
Μὰ τὸν Δί'. οὐ γὰρ ἐστὶν ἄλλος, πλήν ἐγώ.
- ΠΛ. Ταῦτί λέγουσι πάντες· ἠνίκ' ἄν δ' ἐμοῦ
Τύχως ἀληθῶς, καὶ γένωνται πλοῦσιαι,
Ἄτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.
- ΧΡ. Ἐχει μὲν οὕτως· εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί. 110
- ΠΛ. Μὰ Δί' ἀλλ' ἀπαξάπαντες.
- ΚΑΡ. Οἰμῶξη μακρά.
- ΧΡ. Σὺ δ', ὡς ἂν εἶδῃς ὅσα, παρ' ἡμῖν ἔν μένης,
Γενήσεται ἀγαθὰ, πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθη.
Οἶμαι γὰρ, οἶμαι, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,
Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, 115
Βλέψαι ποιήσας.
- ΠΛ. Μηδαμῶς τοῦτ' ἐργάση.
Οὐ βούλομαι γὰρ πάλιν ἀναβλέψαι.
- ΧΡ. Τί φῆς;
- ΚΑΡ. Ἄνθρωπος οὗτός ἐστιν ἄθλιος φύσει.

τοῖς δ' ἀγαθοῖς καὶ μάλα. 100. Ἄφετόν με] ἀποπέμψατέ με. Ἄφθιμι. Ἐῷ, καὶ καταλείπω διαφέρουσι· τὸ μὲν γὰρ ἀφιέναι δηλοῖ ἀπιέναι, ὅν ἂν κατέχωμεν· τὸ δὲ ἔᾶν κατὰ χώραν, οὗ ἂν κέηται ἕκαστον· τὸ δὲ καταλείπειν, αὐτὸν τινα ἀπελθεῖν, καταλιπόντα ὀπίσω ὁτιδήποτε. 111. Ἄπαξάπαντες] γενικῶς πάντες ἐν ἐνὶ λόγῳ· τὸ δὲ, Οἰμῶξη μακρά] κωμικόν, ὡς ἀπὸ τῆς

- ΠΛ. Ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ' ὡς, τὰ τούτων μῶρ' ἐπει
 Πύθοιτ' ἄν, ἐπιτρίψει με.
- ΧΡ. Νῦν δ' οὐ τοῦτο δρᾶ, 120
 "Οστις σε πρόσπταλοντα περιγύσσειν ἔᾶ;
- ΠΛ. Οὐκ οἶδ'. ἐγὼ δ' ἐκεῖνον ὀρώωδῶ πάνυ.
- ΧΡ. "Ἀληθες; ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων
 Οἷε γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα,
 Καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἀξίους τριωθόλου, 125
 Ἐὰν γ' ἀναβλέψῃς σὺ κᾶν σμικρὸν χρόνον;
- ΠΛ. Ἄ, μὴ λέγ', ὦ πονηρὲ, ταῦτ'.
- ΧΡ. Ἐχ' ἡσυχος.
 Ἐγὼ γὰρ ἀποδείξω σὲ τοῦ Διὸς πολὺ
 Μειζον δυνάμενον.
- ΠΛ. Ἐμὲ σύ;
- ΧΡ. Νῆ τὸν οὐρανόν.
 Αὐτίκα γὰρ, ἄρχει διὰ τίν' ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν; 130
- ΚΑΡ. Διὰ τἀργύριον· πλειῆστον γὰρ ἔστ' αὐτῶ·
- ΧΡ. Φέρε,
 Τίς οὖν ὁ παρέχων ἐστὶν αὐτῶ τοῦθ';
- ΚΑΡ. Ὅδι.
- ΧΡ. Θύουσι δ' αὐτῶ διὰ τίν'; οὐ διὰ τουτοσί;

τοῦ δούλου σκαιότητος. 119. Τὰ τούτων μῶρ' ἐπει Πύθοιτ' ἄν ἐν ἄλλοις δὲ γράφεται, Τὰ τούτων μῶρ' ἐμ', εἰ Πύθοιτ' ἄν· καὶ ἐν ἄλλοις, Τὰ τούτων μῶρ' ἔπη· μῶροι μὲν παρὰ ποιηταῖς· μῶροι δὲ παρὰ λογογράφοις. Περὶ δὲ τοῦ Εἰ Ἄν Πύθοιτο τί καὶ ἄν εἴποιμεν; τὸ γὰρ ὑποθετικὸν τῶ δυνητικῶ· οὐ πάνυ πέφυκε συνομοῖσθαι. Εὔρηται δ' οὖν καὶ παρὰ Δημοσθένει ὡδί· Οὐ τι παντελῶς, οὐδ' εἰ μὴ ποιήσαιτ' ἄν τοῦτο, εὐκαταφρόνητόν ἐστι (Φιλ. Α'. ἡ.). 123. Ἄληθες] θαυμαστικώτερον καὶ ἐν εἰρωνείᾳ καὶ τοῦθ' οὕτως ἀναδιδασθέντος τοῦ τόπου. 126. Κᾶν σμικρὸν χρόνον] σημειωτέον τὸ Κᾶν μειωτικῶς λαμβανόμενον, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, οὕτω δὲ καὶ παρὰ Δημοσθένει. Ὅποι τις ἄν προσθῆ, κᾶν μικρὰν δύναμιν, εἰ μὴ τι γραπτέον καὶ μικρὰν δύναμιν (Ὁλ. Β'. ε.). 127. Ὁ πονηρὲ] δόλιε, πανούργε· ἀναδιδασθέντος δὲ τοῦ τόπου, Πόνηρε, σημαίνει ἄθλιόν τινα σωματικῶς. 130. Αὐτίκα] ἴσθου, ἦν, ἄλλως δὲ τὸ ἐγγὺς τοῦ μέλλοντος χρόνου δηλοῖ, καὶ πρὸς Μέλλοντα

- ΚΑΡ. Καὶ νῆ Δί' εὐχονται γε πλουτεῖν ἀντιχρυσ.
 ΧΡ. Οὐκουν ὄδ' ἐστὶν αἴτιος, καὶ ῥαδίως 135
 Παύσειεν, εἰ βούλοιτο, ταῦτ' ἄν;
 ΠΑ. "Οτι τί δή;
 ΧΡ. "Οτι οὐδ' ἄν εἰς θύσειεν ἀνθρώπων ἐτι,
 Οὐ βουν ἄν, οὐχὶ φαιστόν, οὐκ ἄλλ' οὐδέ ἐν.
 Μὴ βουλομένου σου.
 ΠΑ. Πῶς;
 ΧΡ. "Οπως; οὐκ ἔσθ' ὅπως 140
 Ὀνήσεται δήπουθεν, ἦν σὺ μὴ παρῶν
 Αὐτὸς διδῶς τὰργύριον ὥστε τοῦ Διὸς
 Τὴν δύναμιν, ἦν λυπῆ τι, καταλύσεις μόνος.
 ΠΑ. Τί λέγεις; δι' ἐμὲ θύουσιν αὐτῶ;
 ΧΡ. Φήμ' ἐγώ.
 Καὶ νῆ Δί', εἴ τί γ' ἔστι λαμπρὸν καὶ καλόν,
 Ἡ χάριεν ἀνθρώποισι, διὰ σὲ γίγνεται 145
 Ἄπαντα τῷ πλουτεῖν γὰρ ἔσθ' ὑπήκοα.
 ΚΑΡ. Ἐγωγέ τοι διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον
 Δοῦλος γεγένημαι, διὰ τὸ μὴ πλουτεῖν ἴσως.
 ΧΡ. Καὶ τὰς γ' ἑταίρας φασὶ τὰς Κορινθίας,

συνταχθήσεται· ἢ μᾶλλον πρὸς μετ' ὀλίγον μέλλοντα. 136. "Οτι τί δή;] πῶς ἂν γένοιτο τοῦτο; 146. Ἄπαντα τῷ πλουτεῖν γὰρ ἔσθ' ὑπήκοα] τοιοῦτο δὲ καὶ τὸ

» Χρυσὸς ἀνοίγει πάντα, κ' αἰθερὶ πύλας.

καὶ τὸ Πινδάρου

» Πλοῦτος ἀστήρ ἀρίζηλος, ἀληθινὸν ἀνδρὶ φέγγας.

καὶ τὸ Θεόγυδος

» Πλοῦτε θεῶν κάλλιστε, καὶ ἡμεροῖστατε πάντων,

» Σὺν σοὶ καὶ κακὸς ὢν, γίγνομαι ἐσθλὸς ἀνὴρ.

147. Ἐγωγέ τοι] ἔγωγε γάρ· ἵνα ἦ τὸ μὲν Γε μειωτικόν, τὸ δὲ Τοι αἰτιολογικόν, σύνηθες τοῖς ποιηταῖς· τὸ δὲ ἴσως, διστακτικόν πως, οὐ πάνυ βεβαίου ἔντος, ὅτι διὰ τὸ μὴ εἶναι πλούσιος ἐγένετο δοῦλος. 149. Τὰς γε ἑτάρας] πολλὰς εἶναι φασὶν ἐν Κορινθίῳ ἑτάρας ὧν ἐπίσημοι Δαίς, Κυρήνη, Λεαί-

- "Όταν μὲν αὐτὰς τίς πένης πειρῶν τύχη,
 Οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν· ἐὰν δὲ πλοῦσιος,
 Τὸν πρωκτὸν αὐτὰς εὐθύς ὡς τοῦτον τρέπειν.
- ΚΑΡ. Καὶ τοὺς γε παῖδας φασὶ ταῦτ' οὗτο ὄρᾶν,
 Οὐ τῶν ἐραστῶν, ἀλλὰ τ' ἀργυρίου χάριν.
- ΧΡ. Οὐ τοὺς γε χρηστοὺς, ἀλλὰ τοὺς πέρνουσ'· ἐπεὶ
 Αἰτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί.
- ΚΑΡ. Τί δέ;
- ΧΡ. Ὁ μὲν ἔππον ἀγαθόν, ὁ δὲ κύνας θηρευτικὰς.
- ΚΑΡ. Δίσχυνόμενοι γὰρ ἀργύριον αἰτεῖν ἴσως,
 Ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.
- ΧΡ. Τέχνη δὲ πᾶσαι διὰ σέ καὶ σοφίσματα
 Ἐν τοῖσιν ἀνθρώποισιν ἔσθ' εὐρημένα.
- Ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ καθήμενος.
- ΚΑΡ. Ἄλλοτε δὲ χαλκεύει τις, ὁ δὲ τεκταίνεται.
- ΧΡ. Ὁ δὲ χρυσοχοεῖ γε, χρυσίον παρὰ σοῦ λαβῶν.
- ΚΑΡ. Ὁ δὲ λωποδυτεῖ γε, νῆ Δί', ὁ δὲ τοιχωρυχεῖ.
- ΧΡ. Ὁ δὲ γναφεύει γ'.
- ΚΑΡ. Ὁ δὲ γε πλύνει κώδια.
- ΧΡ. Ὁ δὲ βυρσοδεφεῖ γ'· ὁ δὲ γε πωλεῖ κρόμμυα.
- ΚΑΡ. Ὁ δ' ἀλούς γε μοιχός, διὰ σέ που παρατίλλεται.
- ΠΛ. Οἴμοι τάλας, ταυτί μ' ἐλάνθανεν πάλαι.
- ΚΑΡ. Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾶ;
 ΧΡ. Ἐκκλησία δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον γίγνεται;

να· Σινόπη, Πυρρίνη, Σικυώνη· ἐδέχοντο μὲν πάντας, παρ' ὧν ἠλπιζον ἀργύριον ἔξειν, τοὺς δ' ἀπόρους ἀπεστρέφοντο κατὰ Στράβωνα· ὅθεν καὶ παροιμία, οὐ παντὸς πλεῖν εἰς Κόρινθον· φασὶ δὲ καὶ Δημοσθένην προσελθεῖν τῇ Λαίδι· ἀπαιτησάσης δ' ἐκείνης χιλίας δραχμὰς εἰς μισθὸν παννυχίδος, χιλίων δραχμῶν μεταμέλειαν, φάναι, ἔγωγ' οὐ πρίμαί. 160. Περιπέττουσι] περικαλύπτουσι. 169. Παρατίλλεται] τὰς τοῦ πρωκτοῦ ἀποσπᾶται τρίχας· νόμος γὰρ ἦν, εἴ τις ἀλόφ' μοιχός, παρατίλλεσθαι δημοσίᾳ, ἣν τις μὴ ἔχη ἀργύριον ἐν χρήμασιν ἀποτίσαι τὸ πρόστιμον· ἦν δὲ καὶ ἑτέρα τις τιμωρία Ἀποραφανίδωσις λεγομένη. 170. Κομᾶ] σεμνύνεται, σαλακωνίζει, ἀνατείνων τὸν τράχηλον ὡς ὁ ἀλεκτροῦν. 171. Ἐκκλησία] ὅποτε συνήγοντο σχεψόμενοι περὶ

- ΚΑΡ. Τί δέ; τὰς τριήρεις οὐ σὺ πληροῖς; εἶπ' ἔμοι.
 ΧΡ. Τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν οὐχ οὗτος τρέφει;
 ΚΑΡ. Ὁ Πάμφιλος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον κλαύσεται;
 ΧΡ. Ὁ Βελονοπώλης δ' οὐχὶ μετὰ τοῦ Παμφίλου; **175**
 ΚΑΡ. Ἀγύρριος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεται;
 ΧΡ. Φιλέσιος δ' οὐχ ἔνεκά σου μύθους λέγει;
 ΚΑΡ. Ἡ συμμαχία δ' οὐ διὰ σέ τοις Αἰγυπτίοις;
 ΧΡ. Ἐρᾶ δὲ Λαῖς οὐ διὰ σέ Φιλωνίδου;
 ΚΑΡ. Ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος — **180**
 ΧΡ. Ἐμπέσοι γέ σοι.
 Τὰ δὲ πράγματ' οὐχὶ διὰ σέ πάντα πράττεται;
 Μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος,
 Καὶ τῶν κακῶν, καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθ' ὅτι.
 ΚΑΡ. Κρατοῦσι γοῦν καὶ τοῖς πολέμοις ἐκάστοτε,
 Ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθέζηται μόνος. **185**
 ΠΛ. Ἐγὼ τосαῦτα δυνατός εἰμ', εἰς ὧν, ποιεῖν;
 ΧΡ. Καὶ ναὶ μὰ Δία τούτων γε πολλῶ πλείονα.
 Ὡστ' οὐδὲ μεστός σου γέγον' οὐδεὶς πώποτε.

πόρου τοῖς στρατευομένοις. 172. Τὰς τριήρεις πληροῖς] οἱ γὰρ πλουσιώτατοι ἦσαν Ἀθήνησι τριηράρχαι. 173. Ξενικὸν] ἔτρεφον γὰρ οἱ Κορίνθιοι ξενικὸν διὰ φόβον τῶν Ἀθηναίων, ἢ καὶ τῶν Λακεδαιμονίων. 174. Πάμφιλος] οὗτος μὲν ἐπὶ κλοπῇ, φησὶ, δημοσίᾳ ἀλούς, δημευθείσης τῆς περιουσίας αὐτοῦ, καθάπαξ ἐξέπεσε. Βελονοπώλης δὲ καὶ αὐτός, παράσιτος ὢν αὐτοῦ, συνεδυστύχησε καὶ αὐτός· δυνατὸν δὲ πλαστὰ τὰ ὀνόματα εἶναι ταῦτα ὡς ἐπὶ κωμῆδίας. 176. Πέρδεται] οἶον ὑπὸ τρυφῆς καὶ πλοῦτου. 177. Φιλέσιος.] πένης ὢν οὗτος, ἐτρέφετο ἱστορίας διηγούμενος τερατώδεις. 178. Συμμαχία] συμμαχία Ἀθηναίους πρὸς Αἰγυπτίους καὶ ἄλλοτε ἦν, ἀλλὰ κατὰ Ἰνάρου, χρήματα λαβόντες ἐστράτευσαν, ὁπότε καὶ ἀπώλοντο πλὴν ὀλίγων πάντες ὑπὸ Μεγαβάζου στρατηγοῦ τοῦ Περσῶν βασιλέως. 179. Φιλωνίδου] πλούσιος ἦν οὗτος Κορίνθιος, ἀνόητος δ' ἄλλως· προσεποιεῖτο δὲ ἡ Λαῖς ἐρᾶν αὐτοῦ διὰ τὸν πλοῦτον. 180. Ἐμπέσοι γέ σοι] παρὰ προσδοκίαν τοῦτ' εἴρηται κωμικώτερον· δοκεῖ δὲ ἐνηλλάχθαι τὰ πρόσωπα. Καρίωνι γὰρ ὡς δούλῳ προσήκει τοῦτ' εἰπεῖν κατὰ δεσπότου βραχεῖα φωνῇ, ὅσον μόλις τοῖς ἐγγύς διακουσθῆναι. 182. Μονώτατος] καὶ τοῦτο ὡς καὶ τὸ Αὐτότατος ἀνωτέρω, κωμικὴν παρέχει ὑπερβολήν· εὕρηται δὲ καὶ παρὰ Λυκούργῳ κατὰ Λεωκρά-

Τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐστὶ πάντων πλησμονή·
Ἔρωτος.

- ΚΑΡ. Ἄρτων.
 ΧΡ. Μουσικῆς.
 ΚΑΡ. Τραγῆμάτων. 190
 ΧΡ. Τιμῆς.
 ΚΑΡ. Πλακούντων.
 ΧΡ. Ἀνδραγαθίας.
 ΚΑΡ. Ἰσχυάδων.
 ΧΡ. Φιλοτιμίας.
 ΚΑΡ. Μάζης.
 ΧΡ. Στρατηγίας.
 ΚΑΡ. Φακῆς.
 ΧΡ. Σοῦ δ' ἐγένετ' οὐδείς μεστὸς οὐδεπώποτε.
 Ἄλλ' ἦν τάλαντά τις λάβη τρία καὶ δέκα,
 Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκκαίδεκα. 195
 Κἄν ταῦτ' ἀνύσῃται, τετταράκοντα βούλεται,
 Ἥ φησιν οὐ βιωτὸν αὐτῷ τὸν βίον.
 ΠΑ. Εὖ τοι λέγειν ἔμοιγε φαίνεσθον πάνυ.
 Πλὴν ἔν μόνον δέδοικα.
 ΧΡ. Φράζε τοῦ πέρι.
 ΠΑ. Ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν, ἦν ὑμεῖς φατὲ 200
 Ἔχειν με, ταύτης δεσπότης γενήσομαι.
 ΧΡ. Νῆ τὸν Δί'. ἀλλὰ καὶ λέγουσι πάντες, ὡς

τους· τοιγαροῦν μονώτατοι τῆς χώρας ἐπόνυμοι εἰσι. 190. Ἔρωτος, Ἄρτων] ὁ μὲν δεσπότης ἐλευθερίων μέμνηται ἔργων· ὁ δὲ Καρίων τὰ περὶ τὴν γαστέρα λιχνεύεται· ἐστὶ δὲ τραγῆματα τὰ μετὰ τὴν εὐωχίαν τῇ τραπέζῃ παρατιθέμενα· ἃ καὶ ἐπιδορπίσματα, καὶ μεταδορπίσματα, καὶ ἐπιφορήματα καὶ τρωγάλια λέγεται. 200. Ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν] τὸ δὲ ὀρθότερον, ὅπως, ἦν ἡμεῖς μοι δύναμιν ἐπαγγέλλεσθαι, ταύτης ἐγὼ δουήσομαι δεσπότης γενέσθαι· ὁ δὲ ἀπὸ Αἰτιατικῆς ἀρξάμενος, γενομένης μεταξὺ ἀναλύσεως, ἐπελάβετο ἐπιφέρειν ῥῆμα κατάλληλον· σύνθηες δὲ τὸ σχῆμα καὶ πεζοῖς ἐστὶ. 202. Ἀλλὰ καὶ λέγουσι πάντες] ὡσπερ ἀγνακτῶν ὁ Χρεμύλος τῇ ἐκείνου

Δειλότατον ἔσθ' ὁ πλοῦτος.

- ΠΛ. Ἡκιστ' ἀλλ' ἐμὲ
 Τοιχωρύχος τις διέβαλ' εἰσδύς γάρ ποτε,
 Οὐκ εἶχεν, εἰς τὴν οἰκίαν, οὐδὲν λαβεῖν, 205
 Εὐρὼν ἀπαξάπαντα κατακεκλεισμένα·
 Εἴτ' ὠνόμασέ μου τὴν πρόνοιαν, δειλίαν.
- ΧΡ. Μὴ νῦν μελέτω σοι μηδέν· ὥς, ἐὰν γένη
 Ἄνῆρ πρόθυμος αὐτὸς εἰς τὰ πράγματα,
 Βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως. 210
- ΠΛ. Πῶς οὖν δυνήσῃ τοῦτο δρᾶσαι, θνητὸς ὢν;
 ΧΡ. Ἐγὼ τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδ', ἐξ ὧν εἶπέ μοι.
 Ὁ Φοῖβος αὐτὸς, Πυθικὴν σείσας δάφνην.
- ΠΛ. Κἀκεῖνος οὖν ξύνοιδε ταῦτα;
 ΧΡ. Φήμ' ἐγώ.
- ΠΛ. Ὅρατε:
 ΧΡ. Μὴ φρόντιζε μηδέν, ὦ γαθέ. 215
 Ἐγὼ γάρ, εὖ τοῦτ' ἴσθι, καὶ δεῖ μ' ἀποθανεῖν,
 Αὐτὸς διαπράξω ταῦτα.
- ΚΑΡ. Κἄν βούλῃ γ' ἐγώ.
 ΧΡ. Πολλοὶ δ' ἔσονται χ' ἄτεροι νῶν ξύμμαχοι,
 Ὅσοις δικαίοις οὖσιν οὐκ ἦν ἄλφιτα.
- ΠΛ. Παπαί· πονηροὺς γ' εἶπας ἡμῖν ξυμμάχους. 220
 ΧΡ. Οὐκ, ἦν γε πλουτήσωσιν ἐξ ἀρχῆς πάλιν.
 Ἄλλ' ἴθι σὺ μὲν ταχέως δραμῶν.
- ΚΑΡ. Τί δρῶ; λέγε.

δυστροπία, ταῦτα λέγει. 210. Λυγκέως] τοσοῦτον ὀξυδερκῆ οἱ μῦθοι πλάτ-
 τουσι τὸν Λυγκέα, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ τὴν τῆς γῆς ἐπιφάνειαν ἐπὶ ποσσὶν ὀ-
 ρᾶν. 213. Δάφνην] πλησίον τοῦ τρίποδος δάφνη ἦν, ἦν ἡ Πυθία, ὅπου
 ἴστατο ἐπὶ τοῦ τρίποδος, ἔσειεν ἢ καὶ φύλλον αὐτῆς, φασί, λαβοῦσα, ἀνε-
 μασσάτο. 215. Ὅρατε] φροντίσατε τοίνυν γενέσθαι ταῦτα· ἐνέδωκε τελευτῶν
 ὁ Πλοῦτος. 217. Κἄν βούλῃ κἀγώ.] πρόθυμος ὁ Καρίων καὶ εἰς φυλακὴν καὶ
 εἰς θάνατον. 220. Πονηροὺς] ὅ ἐστι τὸ Μῦρος πρὸς τὸ μωρὸς, τοῦτο καὶ τὸ
 Πόνηρος πρὸς τὸ Πονηρὸς, ἐκεῖνα μὲν ἐπὶ ἀθλιότητος σώματος, ταῦτα δὲ ἐπὶ
 κακίας ψυχικῆς. 221. Ἐξ ἀρχῆς πάλιν] ἐντεῦθεν ἐς τοῦλοιπόν. 222. Τί

- ΧΡ. Τούς ξυγγεώργους κάλεσον, εὔρήσεις δ' ἴσως
 Ἐν τοῖσιν ἀγροῖς αὐτοὺς ταλαιπωρουμένους,
 Ὅπως ἂν ἴσον ἕκαστος, ἐνταυθοῖ παρών, 225
 Ἡμῖν μετάσχη τοῦδε τοῦ Πλοῦτου μέρος.
- ΚΑΡ. Καὶ δὴ βαδίζω· τοῦτο δὲ τὸ κρεάδιον
 Τῶν ἐνδοθέν τις εἰσενεγκάτω λαβών.
- ΧΡ. Ἐμοὶ μελήσει τοῦτό γ'· ἀλλ' ἀνύσας τρέχε.
 Σὺ δ', ὦ κράτιστε Πλοῦτε πάντων δαιμόνων, 230
 Ἔσω μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἰσιθ'· ἡ γὰρ οἴκία
 Αὕτη ἴστιν, ἣν δεῖ χρημάτων σε τήμερον
 Μεστήν ποιῆσαι, καὶ δικαίως κἀδίκως.
- ΠΛ. Ἄλλ' ἄχθομαι μὲν εἰσιῶν, γῆ τοὺς θεοὺς,
 Εἰς οἰκίαν ἕκαστος' ἄλλοτριαν πάνυ· 235
 Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε.
 Ἦν μὲν γὰρ εἰς φειδωλὸν εἰσελθὼν τύχω,
 Εὐθύς κατώρυξέν με κατὰ τῆς γῆς κάτω
 Κἄν τις προσέλθῃ χρηστὸς ἄνθρωπος φίλος,
 Αἰτῶν λαθεῖν τι μικρὸν ἀργυρίδιον, 240
 Ἐξαρνός ἐστι μῆδ' ἰδεῖν με πώποτε.
 Ἦν δ' ὡς παραπλήγ' ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχω,
 Πόρναισι καὶ κύβοισι παραβεβλημένος,

δρῶ; λέγει] πρόθυμος ὁ Καρίων, οὐκ ἄμισθον αὐτῷ ἔσσεσθαι τοῦτο ἐλπίδα ἔχων. 223. Τούς ξυγγεώργους.] ἀνεβίβασε τὸν τόνον ἐπὶ τῆ συνθέσει, ὡς καὶ σοφὸς πάνσοφος, καλὸς πάγκαλος. 227. Κρεάδιον] ὡς ἀπὸ θυσιᾶς ἐπανιῶν ὁ δοῦλος οὗτος, εἶχεν, ὡς εἰσικεν, κατ' ἔθος καὶ κρεαδίον τι· καὶ ἐπειδὴ μέλλῃ ἀπιέναι ξυγκαλέσων τοὺς δημότας, ἐθέλει καταθεῖναι αὐτὸ ἐν ἀσφαλείᾳ. 231. Δεῦρο εἰσιθι] ποῖ δὴ; εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Χρεμύλου· τὰ γὰρ προτοῦ καθ' ὁδὸν ἐπράττετο πάντα ὡς δεῦρο. 233. Καὶ δικαίως καὶ ἀδίκως] κωμικώτερον τοῦτο εἴρηται· δηλοῖται δ' ἂν τὸ ἐκ παντὸς τρόπου. 234. Ἄχθομαι] ἔκνετ' εἰσελθεῖν, μεμνημένος, ἃ ποιοῦσιν οἱ ἔχοντες αὐτόν· ὧν οἱ μὲν οὐδὲ γούνη κέρμα διδοῦσι φίλῳ, ἢ ἄλλως ἀνδρὶ χρηστῷ ἐν ἀνάγκαις αἰτουμένα, ἀρνούμενοι ἔχουν ὑπὸ φιλαργυρίας· οἱ δ' αὖ τούναντιόν ὑπ' ἀσωτείας ἐκχέουσιν αὐτόν (τὸν πλοῦτον) κύβοις καὶ πόρναις. 242. Παραπλήγα] παράφρονα, παράμωσον· παραπλήττειν γάρ ἐστι τὸ ἀμαθῶς καὶ παρὰ χορδὴν κρούειν τὴν

- Γυμνός θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ.
 ΧΡ. Μετρίῳ γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε. 245
 Ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πως εἶμ' ἀεὶ.
 Χαίρω τε γὰρ φειδόμενος, ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ,
 Πάλιν τ' ἀναλῶν, ἡνίκ' ἂν τούτου δέη.
 Ἄλλ' εἰσίσωμεν, ὡς ἰδεῖν σε βούλομαι.
 Καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὸν υἱὸν τὸν μόνον, 250
 Ὅν ἐγὼ φιλῶ μάλιστα μετὰ σέ.
 ΠΑ. Πείθομαι.
 ΧΡ. Τί γὰρ ἂν τις οὐχὶ πρὸς σέ τάληθῆ λέγοι;
 ΚΑΡ. Ὡ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότη ταυτὸν θῦμον φαγόντες,
 Ἄνδρες φίλοι καὶ δημόται, καὶ τοῦ πονεῖν ἐρασταί,
 Ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, 255
 Ἄλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἣ δεῖ παρόντ' ἀμύνειν.
 ΧΟ. Οὐκ οὐν ὄρας ὀρωμένους ἡμᾶς πάλαι προθύμως,
 Ὡς εἰκὸς ἐστὶν ἀσθενεῖς γέροντας ἀνδρας ἡδῆ;
 Σὺ δ' ἀξιόεις ἴσως μεθεῖν, πρὶν ταῦτα καὶ φράσαιμιοι
 Ὅτου χάριν γ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκεν ἡμᾶς. 260
 ΚΑΡ. Οὐκ οὐν πάλαι δῆπου λέγω; σὺ δ' αὐτὸς οὐκ ἀκούεις.

λύραν. 244. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ] ἀκαρὲς τὸ μηκέτι διαιρούμενον· γίγνεται δὲ ἀπὸ τῆς κουρείας. τὸ τῆς τριχὸς ἐγκαταλιμπανόμενον ἐν τῷ δέρματι· ὃ ὁ ξυρὸς μηκέτι δύναται τέμνειν· ἀναλογεῖ δὲ τοῖς τῶν σωμάτων μορίοις, ἃ οὐκ ἂν διαιρεθεῖεν· διὸ καὶ ἄτομα ἦκουσαν. 249. Ὡς ἰδεῖν σε βούλομαι] πότερον, ἢ αὐτὸς ὁ Πλούτος τὴν τοῦ Χρεμύλου ἴδῃ γυναῖκα, ἢ ἡ γυνὴ τὸν Πλοῦτον; τὸ δεύτερον ἔοικεν αἰρετώτερον, ὡς ἐκεῖνου ὄντος μάλιστα ἐπεράστου. 251. Θύμον] τὸ θῦμον, τὸ νῦν θυμᾶρι λεγόμενον τὸ καὶ μέχρι νῦν παρ' ἡμῶν ἐν τοῖς νήσοις παρὰ τῶν χωρικῶν τριβόμενον τε καὶ ἐσθιόμενον· ἄλλοι δὲ φασὶν εἶδος εἶναι βοτάνης, οἷον ὁ βολβὸς, τὸ ἀγριοκρόμμυον, ἢ ἡ πρασίδα· δηλοῖ δὲ τοῦτο τὴν τῆς πενίας κατάστασιν. 255. Ἐγκονεῖτε] ὅπου θεοῦσιν ἄνθρωποι, ἐκεῖ αἴρεται κόνις· τὸ γοῦν ἐγκονεῖν ταχύτητα δηλοῖ· τὸ δὲ Ἄμύνειν βοθηεῖν, συνδραμεῖν ἐστὶ τῷ θεῷ. 259. Ἰσως] πότερον, ποσοτικὸν τοῦτ' ἐστίν, ἢ εἰκαστικόν; ἄμεινον τὸ δεύτερον· ὄρας γὰρ, φησὶν, ἡμᾶς βαδίζοντας πρεσβυτικῶς σὺ δ' ἀξιόεις, ὡς εἴκει, θεῖν ἡμᾶς κατὰ τοὺς νέους. 261. Ἄλλ' αὐτὸς οὐκ ἀκούεις] πίζων αὐτοὺς μέμφεται ἐπὶ γῆρα.

- Ὁ δεσπότης γάρ φησιν, ὑμᾶς ἡδέως ἅπαντας
 Ψυχραῦ βίου καὶ δυσκόλου ζήσειν ἀπαλλαγέντας.
- ΧΟΡ. Ἔστιν δὲ δὴ τί, καὶ πόθεν τὸ πρᾶγμα τοῦθ', ὃ φησιν;
- ΚΑΡ. Ἐχων ἀφίχται δεῦρο πρεσβύτην τιν', ὃ πόνηροι, 265
 Ῥυπῶντα, κυφόν, ἄθλιον, ῥυσόν, μαδῶντα, κωδόν.
 Οἶμαι δὲ, νῆ τὸν οὐρανόν, καὶ ψωλόν αὐτὸν εἶναι.
- ΧΟΡ. Ὡ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν, πῶς φῆς; πάλιν φράσον μοι.
 Δηλοῖς γάρ αὐτὸν σωρὸν ἤκειν χρημάτων ἔχοντα.
- ΚΑΡ. Πρεσβυτικῶν μὲν οὖν κακῶν ἔγωγ' ἔχοντα σωρὸν. 270
- ΧΟΡ. Μῶν ἀξιοῖς φενακίσας ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι.
 Ἀζήμιος, καὶ ταῦτ' ἐμοῦ βακτηρίαν ἔχοντας;
- ΚΑΡ. Πάντως γάρ ἄνθρωπον φύσει τοιοῦτον εἰς τὰ πάντα
 Ἐγεισθέ μ' εἶναι, κούδεν ἄν νομίζεθ' ὑγιές εἰπεῖν;
- ΧΟΡ. Ὡς σεμνὸς οὐπίτριπτος· αἶ κνήμαι δὲ σου βοῶσιν 275
 Ἰοῦ, ἰοῦ, τὰς χοίνικας, καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι.
- ΚΑΡ. Ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὸν τὸ γράμμα σου δικάζειν,
 Σὺ δ' οὐ βαδίζεις; ὃ δὲ Χάρων τὸ ξύμβολον δίδωσι

266. Ῥυπῶντα] ῥυπαρὸν πονηρὸν, κυρτὸν, πολυπαθῆ, κατεβῆκινωμένον, ἄμοιρον δδόντων· καὶ ὡς εἰκάξω, καὶ ψωλόν· τοῦτ' ἀμφίβολον ἀφήκειν, ὡς μήτ' ἰδὼν τὸ αἰδοῖον ἐκείνου, μήτε παρεπόμενόν ἐστι τῇ ἡλικίᾳ· ἐστι δὲ τὸ ψωλὸς τὰ παρὰ τοῖς χυδαίοις ἀίσχρολογούμενον ψωλαράς. 268. Ὡ χρυσὸν ἐπῶν] χρυσὸν οὐσιαστικῶς εἶρηκεν, ὡς εἰ ἐλεγε, θησαυρὸν ὅλων τῶν εἰρημένων ἡμῖν ἡγγείλας λόγων. 270. Πρεσβυτικῶν κακῶν] ἃ εἶρηκεν ἀνωτέρω, τὰ δὲ ἐξῆς πάντα κωμικὰ ἀμφοτέρα ἐπ' ἀλλήλους τοξεύουσιν. 275. Ὡς σεμνὸς οὐπίτριπτος] τοῦ Καρίωνος καυχησαμένου τινὰ εἶναι, ἐπιφέρει ὁ χορὸς τὴν τῆς σεμνότητος αὐτῷ εἰρωνείαν, προσθεὶς καὶ τὴν ἀπόδειξιν ἀπὸ τῶν χοίνικων· εἶδος δ' ἦσαν αὐταὶ ποδοκάκης, ξύλα περιφερῆ, ἃ περιετίθησαν τοῖς ποσὶ τῶν κακούργων δούλων· διὸ καὶ ὁ Καρίων, ὅσον ἀχθεθεὶς ἐπὶ τῷ λόγῳ, ἀμοιβαίως καθάπτεται ἐκείνων. 277. Ἐν τῇ σορῷ] ἦσαν Ἀθηναῖα δικαστήρια ἰδιαιτέρως δέκα, ἐπιγεγραμμένα ἕκαστον ἐνὶ τῶν γραμμάτων ἀπὸ τοῦ Α μέχρι τοῦ Κ· ἐν αἷς ἐδ. καζαν δεκτ γέροντες ἐξ ἐκάστης φυλῆς εἰς, ἐν φῷ ἐλάγχανεν ἕκαστος κιντὰ τὸ γράμμα· καθ' ὃ ὁ κήρυξ ἐδίδου αὐτῷ ράβδον (δικωνύκιον)· δικάζοντες δὲ διὰ πάσης, τὸ ἐσπέρας ἐρχόμενοι ἐδίδουσαν τὴν ράβδον τῷ Πριτάνει, καὶ ἐλάμβανον μισθὸν τριώβολον· ἐν τούτοις οὖν διαφόρως ὁ Καρίων σκώπτει τοὺς γέροντας· ἀντὶ γὰρ εἰπεῖν ἐν τῇ Ἠλιαία λέγει ἐν τῇ σορῷ (ἐν εῷ τάφῳ) ἀντὶ ὃ Ἄρχων, ἀναγρᾶμματίζει τοῦτο εἰς τὸ Χάρων. Τὸ δὲ λαχόν,

- ΧΟΡ. Διαρράγειής. ὡς μόθων εἶ, καὶ φύσει κόβαλος,
 "Ὅστις φενακίζεις· φράσαι δ' οὐπω τέτληκας ἡμῖν, 280
 "Οτου χάριν μ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκε δεῦρο.
 Οἱ πολλὰ μοχθήσαντες, οὐκ οὔσης σχολῆς, προθύμως
 Δεῦρ' ἤλθομεν, πολλῶν θύμων ρίζας διεκπερῶντες.
- ΚΑΡ. Ἄλλ' οὐκέτ' ἂν κρύψαιμι. τὸν Πλούτον γάρ, ὦ ἄνδρες, ἔχει
 Ἄγων ὁ δεσπότης· ὅς ὑμᾶς πλουσίους ποιήσει. 285
- ΧΟΡ. Ὅντως γάρ ἐστι πλουσίους ἅπασιν ἡμῖν εἶναι;
- ΚΑΡ. Νή τοὺς θεοὺς, Μίδας μὲν οὖν, ἦν ὧτ' ὄνου λάβητε.
- ΧΟΡ. Ὡς ἦδομαι καὶ τέρπομαι, καὶ βούλομαι χορευσαί.
 Ἐφ' ἠδονῆς, εἴπερ λέγεις ὄντως σὺ ταῦτ' ἀληθῆ.
- ΚΑΡ. Καὶ μὴν ἐγὼ βουλήσομαι, θρεττανελὸ τὸν Κύκλωπα 290
 Μιμούμενος, καὶ τοῖν ποδοῖν ὧδὶ παρενσαλεύων,
 Ἐμᾶς ἄγειν· ἄλλ' εἶα, τέκεα, θαμίν' ἐπαναβοῶντες,
 Βληχῶμενοί τε προβατίων
 Αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη,
 Ἐπεσθ', ἀπεψωλημένοι τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε. 295
- ΧΟΡ. Ἡμεῖς δὲ γ' αὖ ζητήσομεν, θρεττανελὸ τὸν Κύκλωπα
 Βληχῶμενοι, σὲ τουτονὶ πινῶντα καταλαβόντες,

ἀπόλυτον ἐστὶ λόγῳ τῶν ἀπροσώπων. 279. Μόθων] κακοήτης οἰκότριψ, σκωπτικός· Κόβαλος, ἀπάταιων, μῖμος τῶν αἰσχροῶν. 283. Θύμων ρίζας] ἐκ τῶν ριζῶν πιθανώτερον γίνεταί τὸν βολβόν, ὅ ἐστι τὸ ἀγριοκρόμμυον, εἶναι τὸν θύμον· τὸ δὲ διεκπερῶντες παραδραμόντες δηλοῖ. 287. Μίδας] βασιλεὺς Φρυγῶν ἦν οὗτος, πλούσιος σφόδρα· πολλοῖς δὲ ὠτακουσταῖς χρησάμενος, ἐλέχθη ὧτα ὄνου ἔχειν, ὡς ἀκουστικωτέρου τῶν ζῶων πλὴν μύδος τούτου ὄντος· εὐξάμενος δὲ ὑπὸ φιλαργυρίας, οὐ ἂν ἄφηται, χρυσὸν αὐτῷ γενέσθαι· τούτου γενομένου, ἀπώλετο λιμῶ, πάντων εἰς χρυσὸν αὐτῷ μεταβαλόντων· ἐκ τούτου οὖν ὁ Κάρϊων ὑποκωμῶδει τὸν χορὸν. 290. Θρεττανελὸ τὸν Κύκλωπα] κωμῶδηται ταῦτα ἐξ ἱστορίας καὶ ταύτης διττῆς· τῆς μὲν ἐκ Φιλοξένου, φασί. τινὸς ποιητοῦ, τῆς δὲ ἐκ τῆς Ὀμήρου. Ὁ μὲν γὰρ Φιλόξενος εἰσάγει τὸν Κύκλωπα ἡγούμενόν τε προβατίων καὶ αἰγῶν κινναβρίζοντα καὶ πήραν ἐξημμένον, καὶ ἐσθίοντα λάχανα, τῆς λύρας αὐτοῦ παραφθεγγομένης καὶ ἀπηχούσης τὸ ἀπήχημα τοῦτο τὸ θρεττανελό. Ὀμηρος δ' αὖ ἐποίησε τὸν Ὀδυσσεῖα ἐκτυφλώσαντα Κύκλωπα, καὶ τὴν Κίρκην μεταβαλοῦσαν ταῖς μαγανείαις τοὺς τοῦ Ὀδυσσεῖος ἑταίρους εἰς χοίρους. Ἐκ δὲ τούτων

- Πήραν ἔχοντα, λάχανά τ' ἄγρια ὄροσερά, κραιπαλῶντά θ',
 Ἐγούμενον τοῖς προβατίοις,
 Εἰκῆ δὲ καταδαρθέντα που, 300
 Μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον, ἐκτυφλῶσαι.
- ΚΑΡ. Ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην γε, τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακυκῶσαν,
 Ἡ τοὺς ἐταίρους τοῦ Φιλωνίδου ποτ' ἐν Κορίνθῳ
 Ἐπεισεν, ὡς ὄντας κάπρους,
 Μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν, αὐτὴ δ' ἔματτεν αὐτοῖς, 305
 Μιμήσομαι πάντας τρόπους·
 Ὑμεῖς δὲ γρυλλίζοντες ὑπὸ φιληθίας,
 Ἐπεσθε μητρὶ χοῖροι.
- ΧΟΡ. Οὐκοῦν σε τὴν Κίρκην γε, τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακυκῶσαν,
 Καὶ μαγγανεύουσαν, μολύνουσάν τε τοὺς ἐταίρους, 310
 Λαβόντες, ὑπὸ φιληθίας
 Τὸν Λάρτιου μιμούμενοι, τῶν ὄρχεων κρεμῶμεν,
 Μινθώσομεν θ', ὥσπερ τράγου,
 Τὴν ῥίνα· σὺ δ' Ἀρίστυλλος ὑποχάσκων ἐρεῖς·
 Ἐπεσθε μητρὶ χοῖροι. 315
- ΚΑΡ. Ἄλλ' εἶα νῦν τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγέντες ἦδη,
 Ὑμεῖς ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπεσθ'·

ἀμφοτέροι ὀρμώμενοι, σκώπτουσιν ἀλλήλους. 292. Ἄλλ' εἶα, τέκεα] ἡ συνθήκη οὕτως· ἀλλ' ἴτε, τέκνα, ἐπεσθε, θαμινὰ ἐπαναθοῶντες καὶ βληχῶμενοι μέλη προβατίων· τὸ δὲ ἐξῆς ἀπὸ τῆς τῶν τράγων ἀκρασίας ἐν ταῖς συνουσίαις. 301. Σφηκίσκον] τὸν ἐς δεξιὰ λήγοντα δαυλὸν τοῦ Ὀδυσσεῶς ἀνίσταται. 303. Φιλωνίδου] τὰ μὲν τῆς Κίρκης ἐν Λαιστριγῶσι πέπρακται πρὸς τοὺς ἐταίρους τοῦ Ὀδυσσεῶς· ὁ δὲ Καρίων κωμῶδεῖν ἐθέλων τὸν Φιλωνίδην, τὸν ἐρῶντα Λαῖδος, μετατίθησι τὸ πάθος ἐκεῖνο εἰς Κόρινθον, ὅπου καὶ ἦσαν οὗτοι. 306. Μιμήσομαι] ἀνακυκᾶσαι καὶ μᾶζαι αὐτοῖς δηλονότι τὸ σκῶρ, ἐφ' ᾧ αὐτοὺς θρέψαι, ἔν' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ἀκολουθοῖεν γρυλλίζοντες. 312. Τῶν ὄρχεων κρεμῶμεν] καθάπερ Ὀδυσσεὺς λαβὼν ποτ' ὕστερον Μελάνθιον ἐν Ἰθάκῃ, ἐκρέμασεν αὐτὸν ἐκ τῶν ὄρχεων. 313. Μινθώσομεν] μίνθος μὲν ἡ τῶν αἰγῶν κόπρος· ἢ χρίουσι τοὺς τῶν τράγων μυκτῆρας πασχόντων ψυγμόν· (πάθος τοῦτο παροξυντικόν) ἐξ οὗ οἱ τράγοι πταίροντες, ἀπαλλάττονται. 314. Ἀρίστυλλος] ὥσπερ ὁ Ἀρίστυλλος χαίρων τοῖς αἰσχροῖς· ἦν γὰρ Ἀρίστυλλος, φασί, ποιητὴς αἰσχροῶν ἀσμάτων· τὸ δ' ἐπεσθε μητρὶ χοῖροι παροι-

Ἐγὼ δ' ἰὼν ἤδη, λάθρα
 Βουλήσομαι τοῦ δεσπότου,
 Λαβῶν τιν' ἄρτον, καὶ κρέας

320

Μασώμενος, τὸ λοιπὸν οὕτω τῷ κόπῳ ξυνεῖναι.

ΧΟΡ.

(λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ.)

ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ,
 ΠΕΝΙΑ.

- ΧΡΕ. Χαίρειν μὲν ὑμᾶς ἐστίν, ὦ ἄνδρες δημόται,
 Ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν καὶ σαπρὸν·
 Ἀσπάζομαι δ', ὅτι ἡ προθύμως ἤκετε,
 Καὶ συντεταμένως, κού κατεβλακευμένως. 325
 Ὅπως δ' ἐμοὶ καὶ τᾶλλα συμπαραστάται.
 Ἔσεσθε, καὶ σωτῆρες ὄντως τοῦ θεοῦ.
- ΧΟΡ. Θάρρει· βλέπειν γὰρ ἄντικρυς δόξεις μ' Ἄρην.
 Δεινὸν γάρ, εἰ τριωβόλου μὲν οὐνεκα
 Ὡστιζόμεσθ' ἐκάστοτ' ἐν τῇ κκλησίᾳ, 330
 Αὐτὸν δὲ τὸν Πλοῦτον παρείην τῷ λαβεῖν.
- ΧΡΕ. Καὶ μὴν ὄρῳ καὶ Βλεψίδημον τουτονὶ
 Προσιόντα· δῆλος δ' ἐστίν, ὅτι τοῦ πράγματος
 Ἀκήκοέν τι, τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει.

μιῶδές ἐστι. 320. Ἄρτον λαβῶν] δουλικὸν ἔργον ποιεῖν τοῦτο δηλοῖ.

322. Χαίρειν] ἀγαθὸν μὲν καὶ τὸ χαίρειν· ἀλλ' ὁ Χρεμύλος, νῦν ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ τῆς τύχης, καὶ τοῦτ' ἐθέλει μεταβαλεῖν. 324. Ὅτι] κατὰ προσχηματισμὸν· τὸ δὲ συντεταμένως τὸ σπουδαίως δηλοῖ. 326. Ὅπως δὲ] σκοπεῖτε δὲ ὅπως ἔσεσθε· τὸ γὰρ Ὅπως παραγγελματικῶς πρὸς μέλλοντα φέρεται. 328. Δόξεις] αὐτίκα ὄψει με κατορθωτικὸν καὶ ἐνεργητικὸν ὡς τὸν Ἄρην. 330. Ὡστιζόμεσθα] παρὰ τὸ Ὡθω, Ὡσω, Ὡστίζομαι· παραγωνιζόμεσθα ἕνεκα τριωβόλου· οἱ γὰρ ὑπὲρ τὰ ἐξήκοντα ἔτη γεγενηκότες, δι-

- ΒΛ. Τί ἂν οὖν τὸ πρᾶγμα εἴη; πόθεν, καὶ τίνι τρόπῳ 335
 Χρεμύλος πεπλούτηκ' ἑξαπίνης; οὐ πείθομαι.
 Καί τοι λόγος γ' ἦν, νῆ τὸν Ἡρακλέα, πολὺς
 Ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων,
 Ὡς ἑξαπίνης ἀνὴρ γεγένηται πλούσιος.
 Ἔστιν δ' ἐμοὶ τοῦτ' αὐτὸ θαυμαστὸν γ', ὅπως, 340
 Χρηστὸν τι πράττων, τοὺς φίλους μεταπέμπεται.
 Οὐκ οὖν ἐπιχώριόν τι πρᾶγμα ἐργάζεται.
- ΧΡ. Ἄλλ' οὐδὲν ἀποκρύφας ἐρῶ, μὰ τοὺς θεοὺς.
 Ὡ βλεψίδημ', ἄμεινον ἢ χθὲς πράττομεν,
 Ὡστε μετέχειν ἕξεστιν εἰ γὰρ τῶν φίλων. 345
- ΒΛ. Γέγονας δ' ἀληθῶς, ὡς λέγουσι, πλούσιος;
 ΧΡ. Ἔσομαι μὲν οὖν αὐτίκα μάλα, ἦν θεὸς θέλη.
 Ἐνὶ γὰρ τῆς, ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι.
- ΒΛ. Ποῖός τις;
 ΧΡ. Οἷος;
- ΒΛ. Λέγ' ἀνύσας ὅ,τι φῆς ποτε.
 ΧΡ. Ἦν μὲν κατορθώσωμεν, εὖ πράττειν ἀεὶ. 350
 Ἦν δὲ σφαλῶμεν, ἐπιτετρίφθαι τὸ παράπαν.
 ΒΛ. Τουτί πονηρὸν φαίνεται τὸ φορτίον,

κάζοντες πολλοὶ ἐτρέφοντο. 335. Τί ἂν εἴη τὸ πρᾶγμα;] κατηγορεῖν θέλον ὁ βλεψίδημος τοῦ Χρεμύλου, παντοίως στρέφεται τοῖς λόγοις εὐρεῖν αἰτίας, ὅπως λάβῃ καὶ αὐτὸς μέρος τῶν θησαυρῶν κατὰ τοὺς συκοφάντας· διὸ παραχῆς γενομένης, σκοποῦσιν αἱ γέροντες, πῶς ἂν ποιήσαιεν ἀναβλέψαι τὸν Πλούτον. 341. Χρηστὸν τι πράττων] ἄμεινον ἔχων, ἢ πρότερον· ὅπως εὐτυχῆσας νῦν, μεταπέμπεται καὶ ἐτέρους μεθέξοντας τοῦ εὐρήματος· ὃ οὐκ ἔστιν ἐπιχώριον, ὡς μηδεμιᾶς ἀρετῆς ὑπόθεσις τῆ χώρῃ ταύτῃ. 349. Λέγε ἀνύσας] ὅμοιον τῷ, εἴτ' οὐκ ἂν φθάνοις εἰπῶν; 350. Εὖ πράττειν] ἀνωθεν τοῦτο ἀπὸ τοῦ κίνδυνός ἐστι. 351. Ἐπιτετρίφθαι] δέος γὰρ, φησί, μὴ ἀποτυχόντες καταστραφῶσι κεραυνῷ ὑπὸ τοῦ Διός· ἀορίστως δὲ τοῦτο λέγει, ἔν' ὁ βλεψίδημος ἕτερα ὑπονοῇ κακουργήματα· τὸ δὲ ἐπιτετρίφθαι ἀποδοτέον ὁμοίως εἰς τὸ κίνδυνός ἐστι, καὶ τοι ὁ Παρακείμενος ἀκατάλληλος ἐνταῦθα· σπάνιον δ' οὖν τοῦτο εὐρηται καὶ τοῖς λογογράφοις· οἷον παρὰ Λιθάνην, Ἔδης μὲν, ἡ βουλή, τεθνήαι· πρὶν ἢ γῆμαι· καὶ παρὰ Λουκιανῷ,

- Καὶ μ' οὐκ ἀρέσκει· τό,τε γὰρ ἐξαιφνης ἄγαν
 Οὕτως ὑπεριπλουτεῖν, τό,τ' αὖ δεδοικέναι,
 Πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγιές ἐστ' εἰργασμένον. 355
- XP. Πῶς οὐδὲν ὑγιές;
 ΒΛ. Εἴ τι κεκλοφώς, νῆ Δία,
 Ἐκεῖθεν ἤκει, ἀργύριον ἢ χρυσίον
 Παρὰ τοῦ θεοῦ· κᾶπειτ' ἴσως σοι μεταμέλει.
- XP. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε· μὰ Δί', ἐγὼ μὲν οὐ.
 ΒΛ. Παῦσαι φλυαρῶν, ὦ γάθ'· οἶδα γὰρ σαφῶς. 360
- XP. Σὺ μηδὲν εἰς ἔμ' ὑπονόει τοιοῦτο.
 ΒΛ. φεῦ·
 Ὡς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιές ἐστίν οὐδενός.
 Ἄλλ' εἰσὶ τοῦ κέρδους ἄπαντες ἤττονες.
- XP. Οὐ τοι, μὰ τὴν Δήμητρ', ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.
 ΒΛ. Ὡς πολὺ μεθέστηχ', ὧν πρότερον εἶχεν τρόπων. 365
- XP. Μελαγχολᾶς, ἄνθρωπε, νῆ τὸν οὐρανόν.
 ΒΛ. Ἄλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει·
 Ἄλλ' ἐστίν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι.
- XP. Σὺ μὲν οἶδ' ὃ κρώζεις· ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφότος,
 Ζητεῖς μεταλαβεῖν.
- ΒΛ. Μεταλαβεῖν ζητῶ; τίνοσ; 370
- XP. Τὸ δ' ἐστίν οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ἑτέρως ἔχον.
 ΒΛ. Μῶν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας;
 XP. Κακοδαιμονᾶς.
 ΒΛ. Ἄλλ' οὐδὲ μὴν ἀπεστέρηκας γ' οὐδένα;

Ἐμὲ δεῦ προκεκρίσθαι σου, ὦ Αἴθυ. 353. Καὶ μ' οὐκ ἀρέσκει] καὶ Θουκυδίδης πολλαχῆ πρὸς Αἰτιατικὴν συνέταξε τὸ Ἀρέσκειν. 361. Φεῦ] σχετικιάζειν προσποιεῖται, ἵνα ἑμολογήσας δῆθεν τὸ κακούργημα, μέτοχον καὶ αὐτὸν τοῦ κλέμματος ποιήσῃται. 368. Ἐπίδηλον] ὅμοιον. 369. Κρώζεις] φλυαρεῖς· ἀπὸ τοῦ κρωγμοῦ τῶν κορωνῶν καὶ τῶν κοράκων. 370. Μεταλαβεῖν, εἶνος ;] κανούργον καὶ τοῦτο, ἵνα ἀκούσας τι, ἐπιλάβῃται τοῦτο. 372. Μῶν ἀπεστέρηκας.] μῶν, ὃ ὄφειλες ἀποδοῦναι τῆρ, τοῦτο οὐκ ἀποδίδωσ; διαφέρει δ' ἂν τὸ Στερεῖν τοῦ Ἀποστερεῖν· τὸ μὲν γάρ ἐστι μὴ μεταδιδόναι

- ΧΡ. Οὐ δὴτ' ἔγωγ'.
- ΒΛ. Ὡς Ἡράκλεις φέρε, ποῖ τις ἂν
Τράποιτο; τάληθές γάρ οὐκ ἐθέλεις φράσαι. 375
- ΧΡ. Κατηγορεῖς γάρ, πρὶν μαθεῖν τὸ πρᾶγμά μου.
- ΒΛ. Ὡς τὰν, ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ
Ἐθέλω διαπρᾶξαι, πρὶν πυθέσθαι τὴν πόλιν,
Τὸ στόμ' ἐπιθύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων.
- ΧΡ. Καὶ μὴν φίλως γ' ἂν μοι δοκεῖς, νῆ τοὺς θεοὺς, 380
Τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας, λογίσασθαι δώδεκα.
- ΒΛ. Ὅρῳ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον,
Ἰκετηρίαν ἔχοντα μετὰ τῶν παιδίων
Καὶ τῆς γυναικός· κού διοίσοντ' ἄντικρυς
Τῶν Ἡρακλειδῶν οὐδ' ὄτιοῦν τῶν Παμφίλου. 385
- ΧΡ. Οὐκ, ὦ κακὸδαιμον, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς μόνους
Ἐγώ γε, καὶ τοὺς δεξιούς καὶ σῶφρονας
Ἀπάρτι πλουτῆσαι ποιήσω.
- ΒΛ. Τί σὺ λέγεις;
Οὕτω πάνυ πολλὰ κέκλοφας;
- ΧΡ. Οἷμοι τῶν κακῶν,
Ἀπολεῖς.
- ΒΛ. Σὺ μὲν οὖν σεαυτὸν, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖς. 390
- ΧΡ. Οὐ δὴτ'· ἐπεὶ τὸν Πλοῦτον, ὦ μόχθηρε σὺ,
Ἐχω.
- ΒΛ. Σὺ Πλοῦτον; ὅποιον;
- ΧΡ. Αὐτὸν τὸν θεόν.

τῶν ἑαυτοῦ τοῖς δεομένοις· ὃ καὶ ἄδικον εἶναι φησὶν ὁ Βασίλειος· τοσοῦτους γὰρ, φησὶν, ἀδικεῖς, ὅσοις παρέχειν δύνασαι· τὸ δὲ Ἀποστρεφεῖν τὸ τάλλῳ-πρια ἐστὶ μὴ ἐπιστρέφειν. 376. Τὸ πρᾶγμά μου] τὸ ἐργῶδες καὶ δυσχερὲς τοῦτο τόλμημα. 382. Ὅρῳ τινά] ἀντὶ τοῦ, αὐτίκα ὄψομαι σε καθεδόμενον ἐν τῇ βουλευτηρίῳ, ἰκετηρίαν ἔχοντα· ἐστὶ δὲ τοῦτο κλάδος ἐλαίας ἢ ἰτέας· ὃ καὶ ἰκετήριος καὶ ἰκέσιος παρὰ ποιητῆς κλάδος λέγεται. Περὶ δὲ τοῦ Παμφίλου, οἱ μὲν ζωγράφον, οἱ δὲ ποιητὴν φασὶ γενέσθαι· ὃς ἐποίησε τοὺς Ἡρακλειδάς ἰκετεῦντας τοὺς Ἀθηναίους ἀμύνειν ἐπὶ τὸν Εὐρυσθέα. 390. Ἀπο-

- ΒΛ. Καὶ ποῦ ἴσθιν;
- ΧΡ. Ἐνδοῦ.
- ΒΛ. Ποῦ;
- ΧΡ. Παρ' ἐμοί.
- ΒΛ. Παρὰ σοί;
- ΧΡ. Πάνυ.
- ΒΛ. Οὐκ ἐς κόρακας; Πλοῦτος παρὰ σοί;
- ΧΡ. Νῆ τοὺς θεούς.
- ΒΛ. Λέγεις ἀληθῆ;
- ΧΡ. Φημί.
- ΒΛ. Πρὸς τῆς Ἑστίας;
- ΧΡ. Νῆ τὸν Ποσειδῶ.
- ΒΛ. Τὸν θαλάττιον λέγεις;
- ΧΡ. Εἰ δ' ἔστιν ἕτερός τις Ποσειδῶν, τὸν ἕτερον.
- ΒΛ. Εἴτ' οὐ διαπέμπεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους;
- ΧΡ. Οὐκ ἔστι πῶ τὰ πράγματ' ἐν τούτῳ.
- ΒΛ. Τί φῆς;
- ΧΡ. Οὐ τῷ μεταδοῦναι;
- ΒΛ. Μὰ Δία. δεῖ γὰρ πρῶτα—
- ΧΡ. Τί;
- ΒΛ. Βλέψαι ποιῆσαι νῶ—
- ΧΡ. Τίνα βλέψαι; φράσον.
- ΒΛ. Τὸν Πλοῦτον, ὡς περ πρότερον, ἐνί γέ τῳ τρόπῳ.
- ΧΡ. Τυφλὸς γὰρ ὄντως ἐστί;
- ΒΛ. Νῆ τὸν οὐρανόν.
- ΧΡ. Οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς ἔμ' ἤλθεν οὐδεπώποτε.

λεῖς] ἐμέ· οὐκ, ἀλλὰ σὺ σεαυτόν. 394. Οὐκ ἐς κόρακας] οὐκ ἀπέρχη κόρ-
 ῶν που εἰς ἔρημον, ὅπου ἔση βρῶμα κόραξιν; οἱ δὲ λέγουσι τόπον εἶναι τοῦ-
 το, ἔνθα τοὺς κακούργους ἐξώριζον, ἤτοι εἰς τὴν Ἄρνην παρὰ τοῖς Διολεῦ-
 σιν, ἢ εἰς Θεσσαλίαν. 395. Πρὸς τῆς Ἑστίας] θυγάτηρ αὕτη τοῦ Κρόνου,
 ἢ πρώτην ἐφευροῦσα οἰκίαν καὶ τούτου ἰδρύοντο αὐτὴν ἕκαστος ἐν τῇ ἐαυ-
 τοῦ οἰκίᾳ. 396. Τὸν θαλάττιον λέγεις.] κωμικώτερον τοῦτο. 401. Βλέψαι
 ποιῆσαι νῶ.] ὅ ἐστιν, ἐγὼ καὶ σύ· ἢ εἴληπται ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς. 404. Οὐκ

- XR. Ἄλλ', ἦν θεοὶ θέλωσι, νῦν ἀφίξεται. 405
- BA. Οὐκ οὖν ἰατρὸν εἰσαγαγεῖν ἐχρῆν τινά;
- XR. Τίς δῆτ' ἰατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει;
Οὔτε γὰρ ὀμισθὸς οὐδὲν ἔστ', οὔθ' ἡ τέχνη.
- BA. Σκοπῶμεν.
- XR. Ἄλλ' οὐκ ἔστιν.
- BA. Οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ.
- XR. Μὰ Δι', ἀλλ' ὅπερ πάλαι παρεσκευαζόμεν 410
Ἐγὼ, κατακλίνειν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ
Κράτιστόν ἐστι.
- BA. Πολὺ μὲν οὖν, νῆ τοὺς θεοὺς.
Μὴ νυν διάτριβ', ἀλλ' ἄνευ πράττων ἐν γέ τι.
- XR. Καὶ δὴ βαδίζω.
- BA. Σπεῦδέ νυν.
- XR. Τοῦτ' αὐτὸ ὀρῶ.
- ΠEN. Ὡ θερμὸν ἔργον, κἀνόσιον, καὶ παράνομον 415
Τολμῶντε ὀρᾶν ἀνθρωπαρίῳ κακοδαίμονε,
Ποῖ; ποῖ; τί φεύγετον; οὐ μενεΐτον;
- BA. Ἡράκλεις!
- ΠEN. Ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς ἐξολῶ κακοὺς κακῶς.
Τόλμημα γὰρ τολμᾶτον οὐκ ἀνασχετόν,
Ἄλλ' οἷον οὐδεὶς ἄλλος οὐδεπώποτε 420
Οὔτε θεός, οὔτ' ἀνθρώπος· ὥστ' ἀπολώλατον.

ἐτός] ἐπιβήματικῶς· οὐκ ἄνευ λόγου· δικαίως γὰρ, ὡς μὴ ὀρῶν, οὐκ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν. 407. Οὔτε μισθός, οὔτε τέχνη.] τῶν τε ἰατρῶν μέμφεται τὴν ἀτεχνίαν, καὶ τῶν ἰατρευομένων τὴν σμικρολογίαν. 415. Ὡ θερμὸν ἔργον] ἡ πενία μαθοῦσα, ὅτι οἱ πένητες, μέλλοντες γενέσθαι πλούσιοι, καταφρονήσουσιν αὐτῆς, καὶ τῶν ἑαυτῶν οἰκιῶν ἀποπέμφονται, ἐπιφάνεται πλήρης ὀργῆς· καὶ πειράται πλείω εἶναι τῷ βίῳ τὰ παρ' ἑαυτῆς ἀγαθὰ, ἢ τὰ ἐκ τοῦ Πλούτου· οἱ δὲ, ἀποδεικνύντες τοῦναντίον, ἀποπέμπουσιν ἐς κόρακας. 417. Ποῖ φεύγετον] ὡς εἶδον αὐτὴν οἱ γέροντες, ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, φοβερᾶς τὸ εἶδος ἐπιφανείσης. 421. Ἀπολώλατον.] ἀντὶ Μέλλοντος ὁ Παρακείμενος· σύνθετος γὰρ τοῦτο κἀν ταῖς συγγραφεῦσιν ἐπὶ βεβαίῳ.

- ΧΡ. Σὺ δ' εἶ τίς; ὡχρὰ μὲν γὰρ εἶναι μοι δοκεῖς.
- ΒΛ. Ἴσως Ἐριννύς ἐστὶν ἐκ τραγωδίας.
Βλέπει γέ τοι μανικὸν τι καὶ τραγωδικόν.
- ΧΡ. Ἄλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δᾶδας.
- ΒΛ. Οὐκοῦν κλαύσεται. 425
- ΠΕΝ. Οἴεσθε δ' εἶναι τίνα με;
- ΧΡ. Πανδοκεύτριαν,
Ἡ λεκιθόπωλιν. οὐ γὰρ ἂν τοσουτονὶ
Ἐνέκραγες ἡμῖν, οὐδὲν ἠδικημένη.
- ΠΕΝ. Ἄληθες; οὐ γὰρ δεινότατα δεδράκατον,
Ζητοῦντες ἐκ πάσης με χώρας ἐκβαλεῖν; 430
- ΧΡ. Οὐκ οὐν ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάραθρον γίγνεται;
Ἄλλ' ἦτις εἶ, λέγειν σ' ἔχρηγ' αὐτίκα μάλα.
- ΠΕΝ. Ἡ σφῶ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην,
Ἄνθ' ὧν ἐμὲ ζητεῖτον ἐνθένδ' ἀφανίσει.
- ΒΛ. Ἄρ' ἐστὶν ἡ καπηλὶς, ἡ 'κ τῶν γειτόνων,
Ἡ ταῖς κοτύλαις αἰεὶ με διαλυμαίνεται; 435
- ΠΕΝ. Πενία μὲν οὖν, ἡ σφῶν ξυνοικῶ πολλ' ἔτη.
- ΒΛ. Ἄναξ Ἀπολλων, καὶ θεοί, ποῖ τις φύγη;
- ΧΡ. Οὗτος, τί δρᾶς; ὦ δειλότατον σὺ θηρίον,
Οὐ παραμενεῖς;
- ΒΛ. Ἡκιστα πάντων.
- ΧΡ. Οὐ μενεῖς; 440

οἶον, Μηδὲν εἴπης τῶν ἀπορέητων, ἡ ἀπόλωλας ὅλως. 423. Ἐκ τραγωδίας] οἱ γὰρ τραγωδοὶ παρεισάγουσι τὰς Ἐριννύας σφόδρα φοβεράς μεθ' ἡμῶν λαμπάδων τιμωρησομένων τοὺς φονεὰς καὶ πατραλοῖας. 426. πανδοκεύτριαν, ἡ λεκιθόπωλιν] ἡ πάντας ἐν τῷ πανδοχείῳ δεχομένη, ἡ ἡ πωλοῦσα ὡὰ (ἐκ τοῦ μέρους τὸ ὄλον· λέκιθος γὰρ τὸ ὡχρὸν τοῦ ὡοῦ) ἡ ὄσπριόν τι, οὕτως ὀνομαζόμενον, οἶον τὰ πίσσα. 429. Ἄληθες;] ἐπὶ εἰρωνείας· ἴδε ἀνωτέρω στίχ. 123.— 431. Βάραθρον] ὄρυγμα γῆς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἦν τοῦτο, ὅπου ἐνέβαλλον τοὺς κακούργους. 436. Κοτύλαις] μέτρον τι τοῦτο· ἐν τῷ μέτρῳ τοίνυν, φησὶν, ἐλλίπες αἰεὶ μοι παρεχομένη, παραλογίζεται. 439. Ἄ-

- 'Αλλ' ἄνδρε δύο γυναῖκα φεύγομεν μίαν;
- ΒΛ. Πενία γάρ ἐστιν, ὧ πόνηρ', ἧς οὐδαμοῦ
Οὐδὲν πέφυκε ζῶον ἐξωλέστερον. *
- ΧΡ. Στήθ', ἀντιβολῶ σε, στήθι.
- ΒΛ. Μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὐ.
- ΧΡ. Καὶ μὴν λέγω, δεινότατον ἔργον παραπολὺ 445
"Ἔργων ἀπάντων ἐργασόμεθ', εἰ τὸν θεὸν
"Ἐρημον ἀπολιπόντε ποι φευξόμεθα,
Τηνδὶ δεδιότε, μὴ δὲ διαμαχοόμεθα.
- ΒΛ. Ποίοις ὄπλοισιν, ἢ δυνάμει πεποισθότες;
Ποῖον γὰρ οὐ θώρακα, ποῖαν ἀσπίδα 450
Οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν ἢ μιαρωτάτη;
- ΧΡ. Θάρρει· μόνος γὰρ οὗτος οἶδ' ὁ θεός, ὅτι
Τροπαῖον ἂν στήσαιοτο τῶν ταύτης τρόπων.
- ΠΕΝ. Γρύζειν δὲ καὶ τολμαῖον, ὧ καθάρματα, 455
'Ἐπ' αὐτοφώρῳ δρῶντ' εἰλημμένω;
- ΧΡ. Σὺ δ', ὧ χάριστ' ἀπολουμένη, τί λοιδορῆ,
'Ἡμῖν προσελθοῦσ', οὐδ' ὀτιοῦν ἀδικουμένη;
- ΠΕΝ. Οὐδὲν γὰρ, ὧ πρὸς τῶν θεῶν, νομίζετο
'Αδικεῖν με, τὸν Πλοῦτον ποιεῖν πειρωμένω
Βλέψαι πάλιν;
- ΧΡ. Τί οὖν; ἀδικοῦμεν τοῦτό σε, 460

ναξ Ἄπολλον] μαθὼν Βλεψίδημος, οἷά ἐστι, καὶ περιδεῆς γενόμενος, ἄπει-
σι. 447. Ἄπολιπόντε ποι φευξόμεθα] σύναψον τὸ Ποι πρὸς τὸ Φευξόμεθα
μᾶλλον, ὡς κινήσεως σημαντικόν· εἰ δὲ μὴ, γραπτέον Πη. 452. Ὅτι τρο-
παῖον ἂν στήσαιοτο] ἀναλυθήσεται εἰς τὸ, Ὅτι δύναται στήσασθαι τρόπαιον·
ἔστι δὲ τροπαῖον, ἢ ὡς οἱ νεώτεροι τρόπαιον τὸ ἔνθα οἱ ἐχθροὶ ἐτράπησαν εἰς
φυγὴν ἀνιστάμενον σημεῖον τῆς νίκης. 454. Γρύζειν] τιμᾶ αὐτοὺς τῇ τῶν
χοίρων φωνῇ· τὸ δὲ ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸ ἐπὶ φανερᾷ κλεψίᾳ βούλεται λέγειν
κυρίως· φῶρ γὰρ ὁ κλέπτης. 455. Δρῶντ' εἰλημμένω] ἢ σύνταξις πρὸς
μετοχὴν εἰδικὴν κατὰ τὰ γνωστικά· τὸ γὰρ εἰλημμένω οὐδὲν βούλεται λέ-
γειν, ἢ ἐξεληλεγμένω, ἐγνωσμένω. 456. Λοιδορῆ] τὸ μὲν λοιδορεῖν Δίτια-
τικὴν ἀπαιτεῖ· τὸ δὲ λοιδορεῖσθαι δοτικὴν τούναντίον τοῦ Ἄμύγειν καὶ ἀμύ-

- Εἰ πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγαθὸν πορίζομεν;
 ΠΕΝ. Τί δ' ἂν ποθ' ὑμεῖς ἀγαθὸν ἐξεύροισθ';
 ΧΡ. Ὅ,τι;
 Σὲ πρῶτον ἐκβαλόντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος.
 ΠΕΝ. Ἐμ' ἐκβαλόντες; καὶ τί ἂν νομίζετον
 Κακὸν ἐργάσασθαι μεῖζον ἀνθρώπους;
 ΧΡ. Ὅ,τι; 465
 Εἰ τοῦτο δρᾶν μέλλοντες, ἐπιλαθοίμεθα.
 ΠΕΝ. Καὶ μὴν περὶ τούτου σφῶν ἐθέλω δοῦναι λόγον
 Τὸ πρῶτον αὐτοῦ. κᾶν μὲν ἀποφῆνω, μόνην
 Ἀγαθῶν ἀπάντων οὔσαν αἰτίαν ἐμὲ
 Ὑμῖν, δι' ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς· εἰ δὲ μὴ,
 Ποιεῖτον ἤδη τοῦθ', ὅ τι ἂν ὑμῖν δοκῇ. 470
 ΧΡ. Τουτί σὺ τολμᾶς, ὦ μιαρωτάτη, λέγειν;
 ΠΕΝ. Καὶ σύ γε διδάσκου. πάνυ γὰρ οἶμαι ῥαδίως
 Ἀπανθ' ἀμαρτάνοντά σ' ἀποδείξειν ἐγὼ,
 Εἰ τοὺς δικαίους φῆς ποιήσειν πλουσίους. 475
 ΧΡ. Ὡ τύμπανα καὶ κύφωνες, οὐκ ἀρῆξετε;
 ΠΕΝ. Οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν, πρὶν ἂν μάθῃς.
 ΒΑ. Καὶ τίς δύναται' ἂν μὴ βοᾶν, ἰοῦ, ἰοῦ,
 Τοιαῦτ' ἀκούων;
 ΠΕΝ. Ὅστις ἐστὶν εὖ φρονῶν.
 ΧΡ. Τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίχῃ,
 Ἐὰν γ' ἄλῳς; 480
 ΠΕΝ. Ὅ,τι σοι δοκεῖ.
 ΧΡ. Καλῶς λέγεις.

νεσθαι καὶ τοῖς ταιούτοις. 467. Αὐτοῦ] σὺναψον πρὸς τὸ ἀνωτέρω Τούτου, ἴν' ἦ, περὶ τούτου αὐτοῦ. 470. Δι' ἐμέ ζῶντας ὑμᾶς] ἐννοητέον ἐξωθεν ἐν-
 ταῦθα τὸ, Ποιεῖτε τοῦθ', ὃ ἐγὼ βούλομαι· εἰ δὲ μὴ, κτλ. 476. Ὡ τύμπα-
 να καὶ κύφωνες] τὰ μὲν, ξύλα τινὰ τιμωρητικὰ τοῖς κακούργοις ἦσαν ταῦ-
 τα· ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ κύφωνες, κλοιοὶ βαρεῖς, οἱ ἐπιτιθέμενοι, ἐποιοῦν
 τοὺς φέροντας κατακίπτειν. 480. Τίμημα] πρόστιμον, ζημίαν.

- ΠΕΝ. Τὸ γὰρ αὐτό γ', ἐὰν ἠπτάσθε, καὶ σφῶ δεῖ παθεῖν.
- ΒΛ. Ἰκανοὺς νομίζεις δῆτα θανάτους εἶχουσιν;
- ΧΡ. Ταύτη γε· νῶν δὲ δὴ ἀποχρήσουσιν μόνω.
- ΠΕΝ. Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντες· ἢ τί γ' ἂν 485
Ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι;
- ΧΟΡ. Ἄλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφόν, ᾧ νικήσετε
τηνδὶ
Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες· μαλακὸν δ' ἐνδῶσετε
μηδέν.
- ΧΡ. Φανερόν μὲν ἔγωγ' οἶμαι γινῶναι τοῦτ' εἶναι πᾶσιν
ὁμοίως,
Ὅτι τοὺς χρηστοὺς τῶν ἀνθρώπων εὖ πράττειν ἐστὶ
δίκαιον. 490
Τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους, τούτων τάναντία
δήπου.
Τοῦτ' οὖν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες, μόλις εὕρομεν, ὥστε
γενέσθαι,
Βούλημα καλὸν καὶ γενναῖον, καὶ χρήσιμον εἰς ἅπαν
ἔργον.
Ἦν γὰρ ὁ Πλούτος νυνὶ βλέψῃ, καὶ μὴ τυφλὸς ὢν
περινοστῆ,
Ὡς τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων βαδιεῖται, κοῦκ
ἀπολείπει· 495
Τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους φευξείται· κατὰ
ποιήσει.
- Πάντας χρηστοὺς καὶ πλουτοῦντας δήπου, τά τε θεῖα
σέβοντας.

485. Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντες] ὥσπερ ἀγανακτοῦσα ἐπὶ τῇ εἰρημέ-
νῃ εἰρωνείᾳ, ἀποπέμπει αὐτοὺς ταχέως τοῦτο ποιῆσαι, τὸ ἅπαξ ἀποθανεῖν·
τί γὰρ ἂν ἄλλο τις ἔχει εἰπεῖν, φησὶ, δικαιότερον πρὸς τοιοῦτους; ἢ δὲ ἐρη-
νεῖα ἐξ ἐτέρου αὐτῶν ἰδιώματος τῆς τῶν ἀρχαίων γλώσσης γίνεσθαι οὕτω· καὶ
μὴν ποιεῖτε τοῦτο ἀνύσαντες· ὃ ἐστὶν εἰπεῖν ἐν τῇ νῦν συνηθείᾳ, τρέξατε λοι-
πὸν εἰς τοῦτο, καὶ μὴ χάνετε τὸν καιρὸν. Ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς προστίθεται καὶ ὁ

Καίτοι, πούτου τοῖς ἀνθρώποις τίς ἂν ἐξεύροι ποτ'
ἄμεινον;

ΒΛ. Οὐ τις, ἐγὼ σοι πούτου μάρτυς· μηδὲν ταύτην γ'
ἀνερώτα.

ΧΡ. Ὡς μὲν γὰρ νῦν ἡμῖν ὁ βίος τοῖς ἀνθρώποις διάκειται, 500
Τίς ἂν οὐχ ἡγοῖτ' εἶναι μανίαν κακοδαμονίαν τ'
ἔτι μᾶλλον;

Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν ἀνθρώπων ὄντες πλουτοῦσι πο-
νηροί,

Ἄδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι πολλοὶ δ' ὄντες πάνυ
χρηστοί,

Πράττουσι κακῶς, καὶ πεινῶσιν, μετὰ σοῦ τε τὰ
πλεῖστα σύνεισιν.

Οὐκοῦν εἶναί φημ', ἢ παύσει ταῦτ', ἂν βλέψη ποθ' 505
ὁ Πλοῦτος,

Ὅδόν, ἣν τιν' ἰὼν τοῖς ἀνθρώποις ἀγάθ' ἂν μείζω
πορίσειεν.

ΠΕΝ. Ἄλλ', ὦ πάντων ῥᾶστ' ἀνθρώπων ἀναπεισθέντ' οὐχ
ὑγιαίνειν

Δύο πρεσβύτα, ξυθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν,
Εἰ τοῦτο γένοιθ', ὃ ποθεῖθ' ὑμεῖς, οὐ φημ' ἂν λυσιτε-
λεῖν σφῶν.

Εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψει πάλιν, διανείμειέ τ' ἴσον 510
ἑαυτὸν,

Οὔτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων, οὔτ' ἂν σοφίαν με-
λετώη

Οὐδαίς· ἀμφὸν δ' ὑμῖν τούτοις ἀφανισθέντοις, ἐθελήσει

Χορὸς τοῖς δύο γέρουσι κατ' αὐτῆς. 505. Οὐκοῦν] παραφραστέον τοῦτο ἐπὶ τὸ σαφέστερον ὧδε· Οὐκοῦν ἔστι τις ὁδός, ἢ παύσει ταῦτα, ἣν πορευόμενος ὁ Πλοῦτος τοῦτε λοιποῦ, ἣν ἀναβλέψη, πλείστων ἀγαθῶν τοῖς ἀνθρώποις γενήσεται αἴτιος. 507. Ἀναπεισθέντε οὐχ ὑγιαίνειν] οἵτινες ἀνεπίσθητε ὑφ' ἑαυτῶν κακῶς φρονεῖν. 509. Οὐ φημ' ἂν λυσιτελεῖν] ὁ δυνητικός Ἄν εἰδύ-

Τίς χαλκεύειν, ἢ ναυπηγεῖν, ἢ ῥάπτειν, ἢ τροχλοποιεῖν,
 "Ἡ σκυτοτομεῖν, ἢ πλινθουργεῖν, ἢ πλύνειν, ἢ σκυτο-
 δεψεῖν,

"Ἡ γῆς ἀρότροις ῥήξας δάπεδον, καρπὸν Δηοῦς θερί-
 σασθαι, 515

"Ἡν ἐξῆ ζῆν ἀργοῖς ὑμῖν, τούτων πάντων ἀμελοῦσι;

XP. Λῆρον ληρεῖς. ταῦτα γὰρ ἡμῖν πάνθ', ὅσα νυνὶ κα-
 τέλεξας,

Οἱ θεράποντες μοχθήσουσιν.

ΠΕΝ. Πόθεν οὖν ἔξεις θεράποντας;

XP. ὼνησόμεθ' ἀργυρίου δῆπου.

ΠΕΝ. Τίς δ' ἔσται πρῶτον ὁ πωλῶν,

"Ὅταν ἀργύριον χἀκείνος ἔχη;

XP. Κερδαίνειν βουλόμενός τις, 520

"Ἐμπορος ἤκων ἐκ Θετταλίας, παρὰ πλείστων ἀνδρα-
 ποδιστῶν.

ΠΕΝ. Ἄλλ' οὐδ' ἔσται πρῶτον ἀπάντων οὐδεὶς οὐδ' ἀνδρα-
 ποδιστῆς,

Κατὰ τὸν λόγον, ὃν σὺ λέγεις, δῆπου. τίς γὰρ πλου-
 τῶν ἐθελήσει,

Κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ, τοῦτο ποιῆσαι;

"Ὡστ' αὐτὸς ἀροῦν ἐπαναγκασθεῖς, καὶ σκάπτειν. τᾶλλα
 τε μοχθεῖν, 525

Ὁδυνηρότερον τρίψεις βίοτον πολὺ τοῦ νῦν.

XP. Ἐς κεφαλὴν σοι.

νατος καὶ ψυχρῶς εἰσῆχθη πρὸς Ὀριστικὴν. 515. Δηοῦς] Δηὸ θεὰ τῆς εὐ-
 φορίας τῆς γῆς, αὕτη δὲ ἐφεῦρε τὸν σῆτον. 516. "Ἡν ἐξῆ ζῆν] ἀναφέρεται
 τοῦτ' εἰς τὸ, Τίς ἂν ἐθελήσειε χαλκεύειν. 517. Λῆρον ληρεῖς.] σύνηθεε
 τὸ Ἀττικὸν τοῦτο τῆς φράσεως εἶδος ὡς ἐπιβατικῶς, ζῶ ζῶην, βιω βίον καὶ
 ἄλλα πολλά. 521. Παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν] ἀνδραποδισταὶ εἶησαν
 ἂν οἱ Θετταλοὶ, παρ' ὧν ὠνησάμενός τις τὰνδράποδα, ἤξει πωλήσων ἡμῖν
 ταῦτα. 526. Εἰς κεφαλὴν σοι] Εἰς τὴν σὴν κεφαλὴν ἀποπέμπομαι τοῦτο.

- ΠΕΝ. Ἐτι δ' οὐχ ἕξεις οὐτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν· οὐ γὰρ
 ἔσονται·
 Οὐτ' ἐν δάπησιν· τίς γὰρ ὑφαίνειν ἐθέλησει, χρυσοῦ
 ὄντος;
 Οὔτε μύροισιν μυρίσαι στακτοῖς, ὅποταν νύμφην ἀγά-
 γασθον·
 Οὐθ' ἱματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμηῆσαι ποικιλο-
 μόρφων. 530
 Καίτοι τί πλέον πλουτεῖν ἔστιν, τούτων πάντων ἀπο-
 ροῦσι;
 Παρ' ἐμοῦ δ' ἔστιν ταῦτ' εὖπορα πάνθ' ὑμῖν, ὧν δεῖσθον.
 ἐγὼ γὰρ
 Τὸν χειροτέχνην, ὥσπερ δέσποιν', ἐπαναγκάζουσα
 κάθημαι,
 Διὰ τὴν χρεῖαν καὶ τὴν πενίαν ζητεῖν, ὅπόθεν βίον ἕξει.
 ΧΡ. Σὺ γὰρ ἂν πορίσαι τί δύναι' ἀγαθόν, πλὴν φώδων
 ἐκ βαλανείου, 535
 Καὶ παιδαρίων ὑποπεινώντων, καὶ γραιδίλων κολοσυρτόν,
 Φθειρῶν τ' ἀριθμόν, καὶ κωνώπων, καὶ φυλλῶν οὐδὲ
 λέγω σοι
 Ὑπὸ τοῦ πλήθους, αἷ βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν
 ἀνιῶσιν,

527. Οὐ γὰρ ἔσονται] κλίνει καὶ τάπητες· τὸ δὲ καταδαρθεῖν, ἀνέτως ἀνα-
 παύεσθαι, ὡς ὁ Ὀδυσσεύς, πολλῶν αὐτῷ ἐπεστρωμένων δερμάτων· τοῦτο
 γὰρ τὸ καταδαρθεῖν τὸ ἐπὶ κωδίων κοιμᾶσθαι. 529. στακτοῖς] τὸ ὅ,τι ποτ'
 ὄφελος τοῦ μύρου δηλοῖ τὸ στακτόν, τὸ ἄωτον, ὃ ἀφ' ἑαυτοῦ, πλὴν ἂν τις
 ἐκθλίψῃ αὐτὸ, καταρρέει. 534. Πενίαν] τὴν ἔνδειαν ἐνταῦθα νόσι. 539. Φώ-
 δων] τῶν πενήτων ἐν τοῖς βαλανείοις διὰ γυμνότητος θερμαινομένων, εἴτ'
 ἐξιόντων ἐς τὸ ψύχος, εἰκότως φλυκταῖναι καὶ τύλοι ἀνίστανται αὐτοῖς ἐπὶ
 τοῦ δέρματος, καὶ ἕτερ' ἅττα λειχηνώδη σκληρώματα· τὸ δὲ Κολοσυρτόν, ὅς
 ἔστιν ἤχος φρυγάνων ἐπισυρομένων, ἀποδοτέον εἰς τὸ Πλὴν· τὰ δ' ἄλλα
 κτητικῶς εἰς τὸ Κολοσυρτόν· τὸ δὲ παιδαρίων καὶ τοῦτο κωμικόν, ὡς τῶν
 γεωργῶν μὴ ἀποδημούντων, πολλὰ εἰσιν αὐτοῖς. 538. Βομβοῦσαι] τοῦτ'
 ἴδιον οὐ τῶν φυλλῶν· ἀλλὰ μάλιστα τῶν κωνώπων πέπαικται ἄρα πρὸς τὸ

Ἐπεγεύρουσαι, καὶ φράζουσαι· Πεινήσεις, ἀλλ' ἐπα-
νίστω.

Πρὸς δέ γε τούτοις, ἀνθ' ἱματίου μὲν ἔχειν ῥάκος· ἀντί
δὲ κλίνης 540

Στιβάδα σχοίνων, κόρεων μεστήν, ἣ ταὺς εὐδοντας
ἐγείρει·

Καὶ φορμὸν ἔχειν ἀντί τάπητος σαπρόν· ἀντί δὲ
προσκεφαλαίου

Λίθον εὐμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ· σιτεῖσθαι δ', ἀντί
μὲν ἄρτων

Μαλάχης πτόρθους, ἀντί δὲ μάζης φύλλει' ἰσχυῶν
ῥαφανίδων·

Ἄντι δὲ θράνου, στάμνου κεφαλῆν κατσαγότος· ἀντί
δὲ μάκτρας, 545

Πιθάνης πλευράν ἐρώωγιαν καὶ ταύτην. Ἄρα γε
πολλῶν

Ἄγαθῶν πᾶσιν τοῖς ἀνθρώποις ἀποφαίνω σ' αἴτιον
οὔσαν;

ΠΕΝ. Σὺ μὲν οὐ τὸν ἐμὸν βίον εἰρήκας· τὸν τῶν πτωχῶν
δ' ὑπεκρούσω.

ΧΡ. Οὐκοῦν δήπου τῆς πτωχείας πένιαν φαμέν εἶναι
ἀδελφήν.

ΠΕΝ. Ἵμεῖς γ', οἵπερ καὶ Θρασυβούλω Διονύσιον εἶναι
ὅμοιον. 550

γελοῖον, καί τοι καὶ αἱ φύλλαι παρὰ τὸ οὖς ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου ἐφέρ-
πουσαι, οὐκ ὀλίγον βομβοῦσι. 541. Στιβάδα] στρωμνὴ ἐκ κλάδων, ἢ φύλ-
λων πεπιλημένων καὶ καταπεπατημένων ἐπὶ τῆς γῆς· φορμὸς δὲ πλέγμα
ὀτιοῦν, ἢ ψίαθος. 544. Φύλλεια] ἐν δὲ τῇ ἀρχαίᾳ φύλλα κεῖται· σημαίνει
δὲ τοῦτ' αὐτὸ φύλλα εὐτελεῆ· θράνος δὲ, τὸ ἐφ' οὗ κάθηται τις θρανίον· Μάκ-
τρα αὖθις τὸ σκαφίδιον, ἐν ᾧ μάττουσι τὸν ἄρτον, ἢ τὴν μάζαν. 548. Πτω-
χῶν] Πτωχὸς μὲν ἐστὶν ὁ παντάπασιν ἐκπεπτωκὸς τῶν ἑαυτοῦ, καὶ μηδὲν
ἔχων μὴ ὅσον ἀποζῆν· πένης δὲ ὁ ἔχων μὲν, ὅθεν τραφήσεται· μηδὲν δὲ,
ὅστε καὶ ἐντροφῆν. 550. Ἵμεῖς γε] οὐκ ἂν ἄλλος τις· οἱ καὶ τὰ πάντη

Ἄλλ' οὐχ οὐμὸς τοῦτο πέπονθεν βίος, οὐ μὰ Δί'· οὐδὲ
γε μέλλει.

Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἔστιν μηδὲν
ἔχοντα·

Τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον, καὶ τοῖς ἔργοις
προσέχοντα·

Περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μὲν τοι μηδ' ἐπιλείπειν.

ΧΡ. Ὡς μακαρίτην, ὦ Δάματερ, τὸν βίον αὐτοῦ κατέλε-
ξας, 555

Εἰ φεισάμενος καὶ μοχθήσας καταλείψει μηδὲ ταφήναι.

ΠΕΝ. Σκώπτειν πειρᾶ καὶ κωμῳδεῖν, τοῦ σπουδάζειν ἀμε-
λήσας,

Οὐ γινώσκων, ὅτι τοῦ Πλούτου παρέχω βελτίονας
ἄνδρας,

Καὶ τὴν γνώμην καὶ τὴν ἰδέαν· παρὰ τῷ μὲν γὰρ
ποδαγρῶντες,

Καὶ γαστρώδεις, καὶ παχύκνημοι, καὶ πίνόνες εἰσιν
ἀσελγῶς. 560

Παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχυροὶ καὶ σφηκῶδεις καὶ τοῖς ἐχθροῖς
ἀναροί.

ΧΡ. Ἀπὸ τοῦ λιμοῦ γὰρ ἴσως αὐτοῖς τὸ σφηκῶδες σὺ πο-
ρίζεις.

ΠΕΝ. Περὶ σωφροσύνης ἤδη τοίνυν περανῶ σφῶν, κἀνα-
διδάξω,

Ὅτι κοσμιότης οἰκεῖ μετ' ἐμοῦ· τοῦ Πλούτου δ' ἔστιν
ὑβρίζειν.

ΧΡ. Πάνυ γοῦν κλέπτειν κόσμιόν ἔστιν, καὶ τοὺς τοίχους
διορύττειν. 565

ἀνόμοια ὅμοια τίθεσθαι, καὶ Θρασύβουλον τὸν φιλόδημον ἀντιπαραβάλλετε
πρὸς Διονύσιον τὸν τυραννικόν. 559. Παρὰ τῷ μὲν γάρ] ἢ συνθήκη οὐ-
τω· παρὰ μὲν γὰρ ἐκεῖνον. 562. Ἀπὸ τοῦ λιμοῦ] πρὸς ταῦτ' εἰσὶν ὁ
Χρεμύλος μὴ δύνασθαι ἀπολογεῖσθαι ἠθικῶς, τρέπεται ἐν τοῖς ἐξῆς εἰς τὸ γε-

- ΒΛ. Νῆ τὸν Δία γ', εἴ γε λαθεῖν αὐτὸν δεῖ, πῶς οὐ κό-
σμιόν ἐστι;
- ΠΕΝ. Σκέψαι τοίνυν ἐν ταῖς πόλεσιν τοὺς ῥήτορας, ὡς
ὁπόταν μὲν
Ἦσι πένητες, περὶ τὸν δῆμον καὶ τὴν πόλιν εἰσὶ
δίκαιοι·
Πλουτήσαντες δ' ἀπὸ τῶν κοινῶν, παραχρῆμ' ἄδικοι
γεγέννηται,
Ἐπιβουλεύουσί τε τῷ πλήθει, καὶ τῷ δήμῳ πολεμοῦ-
σιν. 570
- ΧΡ. Ἄλλ' οὐ ψεύδη τούτων γ' οὐδὲν, καίπερ σφόδρα βιά-
σκανος οὔσα.
Ἄτάρ οὐχ ἤττον γ' οὐδὲν κλαύση, μηδὲν ταύτη γε
κομήσης,
Ὅτι γε ζητεῖς τοῦτ' ἀναπείσειν ἡμᾶς, ὡς ἔστιν ἀμείνων
Πενία πλούτου.
- ΠΕΝ. Καὶ σὺ γ' ἐλέγξαι μ' οὔπω δύνασαι περὶ τούτου,
Ἄλλὰ φλυαρεῖς, καὶ πτερυγίζεις.
- ΧΡ. Καὶ πῶς φεύγουσί σ' ἅπαντες; 575
- ΠΕΝ. Ὅτι βελτίους αὐτοὺς ποιῶ. σκέψασθαι δ' ἔστι μάλιστα
Ἀπὸ τῶν παίδων· τοὺς γὰρ πατέρας φεύγουσι, φρο-
νοῦντας ἄριστα
Αὐτοῖς. οὔτω διαγιγνώσκειν χαλεπὸν πράγμ' ἐστι
δίκαιον.
- ΧΡ. Τὸν Δία φήσεις ἄρ' οὐκ ὀρθῶς διαγιγνώσκειν τὸ κρά-
τιστον;
Κάκεινος γὰρ τὸν πλοῦτον ἔχει. 580
- ΒΛ. Ταύτην δ' ἡμῖν ἀποπέμπει.

λοῖον. 572. Κομήσης] ὑπερφρονήσης, ἀλαζονεύση· ἀπὸ τῶν κομῶντων καὶ
θαλλόντων φυτῶν. 575. Πτερυγίζεις.] ὡς οἱ ἀπτηνες ἔτι νεοσσοί· μὴ δυνά-
μενος γὰρ εἰπεῖν οὐδὲν ὑγιές, κάτω ἐν τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ στρέφη, εἰρωνευό-
μενος. 576. χαλεπὸν... δίκαιον] ἡ συνθήκη οὔτω· χαλεπὸν ἐστὶ γυνῶνα

- ΠΕΝ. Ἄλλ', ὦ Κρονικαῖς λήμαις ὄντως λημῶντες τὰς φρένας
 ἄμφω,
 Ὁ Ζεὺς δήπου πένεται, καὶ τοῦτ' ἤδη φανερώς σε
 διδάξω.
 Εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ἂν ποιῶν τὸν Ὀλυμπικὸν αὐτὸς
 ἀγῶνα,
 Ἴνα τοὺς Ἑλληνας ἅπαντας ἀεὶ δι' ἔτους πέμπτου
 ξυναγεῖρη,
 Ἀνεκέρυττον τῶν ἀθλητῶν τοὺς νικῶντας, στεφα-
 νώσας 585
 Κοτίνου στεφάνῳ; καίτοι χρυσῷ μᾶλλον ἔχρην, εἶπερ
 ἐπλούτει.
 ΧΡ. Οὐκοῦν τούτῳ δήπου δηλοῖ τιμῶν τὸν πλοῦτον ἐκεῖνος.
 Φειδόμενος γὰρ καὶ βουλόμενος τούτου μηδὲν δαπα-
 νᾶσθαι,
 Λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, τὸν πλοῦτον ἐᾷ παρ'
 ἑαυτῷ.
 ΠΕΝ. Πολὺ τῆς πενίας πράγμ' αἴσχιον ζητεῖς αὐτῷ περιά-
 ψαι, 590
 Εἰ πλούσιος ὢν, ἀνελεύθερός ἐσθ' οὕτωςί καὶ φιλο-
 κερδῆς.
 ΧΡ. Ἄλλὰ σέ γ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσειεν, κοτίνου στεφάνῳ στε-
 φανώσας.

πράγμα δίκαιον. 581. Κρονικαῖς λήμαις] αἱ καὶ κολοκύνται καὶ χύτραι παρ' αὐτῷ λέγονται· δηλοῖ δὲ τὰ ἀρχαῖα ἤθη ἀπλᾶ καὶ μωρὰ ὄντα. 584. Ἴνα... ξυναγεῖρη] ἐπιρρήματικῶς τὸ Ἴνα ἀντὶ τοῦ Ἐνθα. 586. Κοτίνῳ] ἀγρία ἐλαία· τοῦτο γὰρ ἦν νόμιμον ἀπὸ Ἡρακλέους τοῦ συστήσαντος τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τοὺς ἀθλητὰς στεφανοῦσθαι καθάπερ ἐν Πυθίᾳ, δάφνη· καὶ ἐν Ἰσθμίοις καὶ Νεμέοις, σελήνῳ· ἡ δὲ Κότινος, ἐξ ἧς ἦσαν οἱ στέφανοι, ἰδιαιτέρα τις ἦν, καλλιστέφανος καλουμένη καὶ τὸ ἐξῶθεν τῶν φύλλων ὑπόλευκον ἔχουσα. 589. Λήροις] εὐτελέσιν, ἢ μᾶλλον οὐτιδανοῖς. 590. Αἴσχιον] αἰσχρὸν μὲν τὸ πένεσθαι κατὰ γε τὴν ὑπόθεσιν, αἴσχιον δὲ τὸ φειδεσθαι ὡς σμικρολόγον. 592. Ἄλλὰ γέ σε ὁ Ζεὺς ἐξολέσειεν] καταρρήτο-
 ρευθεὶς ὁ γέρον ὑπὸ τῆς Πενίας, ἐτράπη εἰς κατάρας.— Κοτίνου στεφάνῳ

ΠΕΝ. Τὸ γὰρ ἀντιλέγειν τολμᾶν ὑμᾶς, ὡς οὐ πάντ' ἔστ'
ἀγάθ' ὑμῖν

Διὰ τὴν Πενίαν.

ΧΡ. Παρὰ τῆς Ἐκάτης ἕξεστιν τοῦτο πυθέσθαι,
εἴτε τὸ πλουτεῖν, εἴτε τὸ πεινῆν βέλτιον. φησὶ γὰρ
αὕτη 595

Τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δεῖπνον κατὰ μῆν'
ἀποπέμπειν·

Τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων, ἀρπάζειν, πρὶν κα-
ταθεῖναι.

Ἄλλὰ φθείρου, καὶ μὴ γρύζης

Ἔτι μῆδ' ὀτιοῦν.

Οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἦν πείσης.

600

ΠΕΝ. ὦ πόλις Ἀργούς, κλύεθ' οἷα λέγει.

ΧΡ. Παύσωνα κάλει τὸν ξύσσιτον.

ΠΕΝ. Τί πάθω, τλήμων;

ΧΡ. Ἐρρ' ἐς κόρακας θάπτων ἀφ' ἡμῶν.

ΠΕΝ. Εἶμι δὲ ποῖ γῆς;

605

ΧΡ. Ἐς τὸν κύφων'. ἀλλ' οὐ μέλλειν

Χρή σ', ἀλλ' ἀνύτειν.

ΠΕΝ. Ἡ μὲν ὑμεῖς γ' ἔτι μ' ἐνταυθοῖ

Μεταπέμψεσθον.

στεφανώσας] ὅμοιον τοῦτο τῷ τοῦ Πλάτωνος περὶ Ὀμήρου Ἐρίου στεφάνη
στέφαντες αὐτὸν, ἀποπέμψωμεν. 593. Τὸ γὰρ ἀντιλέγειν... διὰ τὴν Πεν-
νίαν] ἔλλειψιν ἔχει φανεράν τὸ, τίς ἂν ἀνάσχοιτ' ἀκούων; ἢ τοιοῦτό τι
πραῖηθε δὲ τοῦτο ἐκ πολλῆς τῆς Πενίας ἀγανακτήσεως ἢ ὅτι, ὑπολαθῶν
ὁ Χρεμύλος, τὸν λόγον διεκόμην. 594. Παρὰ τῆς Ἐκάτης.] ἐτίμων γὰρ τὴν
θεὸν οἱ ἀρχαῖοι κατὰ τὴν νομιμίαν. οἱ πλοῦστοι δεῖπνον ποιοῦντες, ἐτίθουν
ἐν τριόδοις νυκτός, ἃ οἱ πτωχοὶ ἀρπάζοντες κρύφα κατήσθιον· τὸ δὲ πρὶν
καταθεῖναι τρόπος ἐστὶν ἐκφράσεως ταχυτήτα δηλοῦσα. 601. ὦ πόλις
Ἀργούς] πρὸς ἑτέραν πόλιν πένητας ἔχουσαν διαμαρτύρεται. 602. Παύσω-
να] ζωγράφον πένητά φασὶ τοῦτον εἶναι. 604. Ἐρρὲ θάπτων ἀφ' ἡμῶν ἐς
κόρακας] ὅμοιον τῷ ἀνωτέρω, φθείρου· ὃ καὶ ἐκφθείρου ἄμεινον λέγεσθαι.
606. Εἰς τὸν κύφωνα] εἰς ἀπώλειαν, εἰς τιμωρίαν. ἴδε ἀνωτέρω 476.

- ΧΡ. Τότε νοστήσεις· νῦν δὲ φθείρου. 610
 Κρεῖττον γάρ μοι πλουτεῖν ἐστίν,
 Σὲ δ' ἔαν κλᾶειν μακρὰ τὴν κεφαλὴν.
- ΒΑ. Νῆ Δί' ἔγωγ' οὖν ἐθέλω πλουτῶν
 Εὐωχεῖσθαι μετὰ τῶν παίδων
 Τῆς τε γυναικὸς, καὶ λουσάμενος, 515
 Λιπαρὸς χωρῶν ἐκ βαλανείου,
 τῶν χειροτεχνῶν
 Καὶ τῆς Πενίας καταπαρδεῖν.
- ΧΡ. Αὐτὴ μὲν ἡμῖν ἡ 'πίτριπτος οἴχεται.
 Ἐγὼ δὲ καὶ σύ γ' ὡς τάχιστα τὸν θεὸν 620
 Ἐγκατακλινοῦντ' ἄγωμεν εἰς Ἀσκληπιοῦ.
- ΒΑ. Καὶ μὴ διατρίβωμέν γε, μὴ πάλιν τις αὐ
 Ἐλθῶν διακωλύσῃ τι τῶν προὔργου ποιεῖν.
- ΧΡ. Παῖ Καρίων, τὰ στρώματ' ἐκφέρειν σ' ἐχρῆν,
 Αὐτὸν τ' ἄγειν τὸν Πλούτον, ὡς νομίζεται, 625
 Καὶ τᾶλλ', ὅσ' ἐστίν ἔνδον ἠϋτρεπισμένα.
- ΧΟΡ. *(λείπει ἢ τοῦ Χυροῦ ᾠδῆ.)*

612. Τὴν κεφαλὴν] κατ' ἄλλειψιν τοῦ, τύπτουσαν. 614. Εὐωχεῖσθαι] εὐθου-
 μεῖν, παρὰ τὸ εὐ ἔχειν. 621. Ἐγκατακλινοῦντ' ἄγωμεν] ἄγωμεν ἐγκατα-
 κλινοῦντες αὐτόν. 623. Τῶν προὔργου] ἔργον κυρίως μὲν, ὃ πράττομεν, ἢ ἐφ'
 δεσκοποῦντες, ἐρχόμεθα· προὔργον δὲ, ἢ πρὸς τοῦτο προπαρασκευή· πάρεργον
 δὲ, καὶ ἕτερόν τι μεταξὺ διαπράττεσθαι, εἴ τι δεῖσι· περίεργον δὲ, μάταιόν
 τι καὶ πολὺπραγμον μεταδιώκειν.

ΚΑΡΙΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΓΥΝΗ ΧΡΕΜΥΛΟΣ,
ΠΛΟΥΤΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

- ΚΑΡ. Ὡ πλεῖστα Θησείοισι μεμυστιλημένοι,
Γέροντες ἄνδρες, ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις,
Ὡς εὐτυχεῖθ', ὡς μακαρῶς πεπράγατε,
Ἄλλοι θ' ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου. 630
- ΧΟΡ. Τί δ' ἔστιν, ὦ βέλτιστε τῶν σαυτοῦ φίλων;
Φαίνη γὰρ ἤκειν ἄγγελος χρηστοῦ τινος.
- ΚΑΡ. Ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα,
Μᾶλλον δ' ὁ Πλούτος αὐτός· ἀντί γὰρ τυφλοῦ,
Ἐξωμμάτῳται καὶ λελάμπρυνται κόρας, 635

627. Ὡ πλεῖστα] παράδοξον χάσμα τοῦτο· πότε γὰρ, ἀπαγαγόντων τὸν Πλούτον ἐς Ἀσκληπιοῦ, ἐπανῆλθεν ὁ Καρίων, τοσοῦτων πραγμάτων μεταξύ γενομένων· τὰ τε γὰρ ἄλλα χορικά ἐξέλιπον, καὶ ταῦτα ὁμοίως. — Θησείοισι] ἤγοντο τὰ Θήσεια εἰς τιμὴν Θησέως παρὰ τῶν Ἀθηναίων, ὡς εὖ αὐτοῦς πεποιηκότες, συνοικίσαντος αὐτοῦς εἰς ἓνα δῆμον καὶ τᾶλλα· ἤσθιον δ' αὐτοῦ πάντες προῖκα, μάλιστα δὲ οἱ πένητες, δημοσίαι, ἢ ὑπὸ τῶν πλουσίων τῆς δαπάνης γιγνομένης· τὸ δ' ἔδεσμα ἦν ἀθάρα· ἀρῶμενοι δὲ τὸν ζῶμὸν ἄρτοις κοίλοις οἶον κοχλιαρίοις, ἃ καὶ μύστρα λέγονται, οὕτω προσεφέροντο· γράφεται δὲ διττῶς, μυστιλλάσμαι καὶ μιστυλλάσμαι, καὶ δι' ἐνός Α μυστιλάσμαι· Εὐστάθιος δὲ φησιν, ὅτι Μιστύλη ἐστὶ κοῖλος ἄρτος· μιστύλῃν δὲ, τὸ εἰς μύστα, ὅ ἐστιν εἰς μικρότατα διακόπτειν· μιστυλλάσθαι δὲ, τὸ διὰ μιστύλης, ὅ ἐστι κοίλου ἄρτου ζῶμὸν ἀρῶσθαι· τινὲς δὲ καὶ μιστύλῃν διὰ δυσὶν ἄλλ γράφουσι. 628. Ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις] ἔνεκα τῶν ἐλαχίστων ἀλφίτων, ὡς εἰ ἔλεγεν, ὡς πένητες ὄντες καὶ ὀλίγα ἄλφιστα ἔχοντες, πλεῖστα ἐν τοῖς Θησείοις ἐς κόρον ἐμφαγόντες, νῦν χαίρετε· μέμνηται γὰρ τῆς ἐν τῷ πένητι βίῃ δυστυχίας, ἵν' ἐπενέγκῃ αὐτοῖς ἐπιστημοτέραν τὴν εὐτυχίαν. Εἴη δ' ἂν τοῦθ' οὕτω παραφραστέον ὡδί· Ὡ ἄνδρες γέροντες, οἱ πολλὰ πολλάκις ἐν τοῖς Θησείοις κοίλοις ἄρτοις ἐμφαγόντες τοῦ ζῶμοῦ, ἐπειδὴν ἐλάχιστα ἦν ἡμῖν οἴκοι ἄλφιστα, ὡς εὐτυχεῖτε. Ἐμοὶ μὲν οὕτω δοκαῖ ταῦτ' ἔχειν· ἕτερος δὲ λεγέτω τι βέλτιον. 635. Ἐξωμμάτῳται καὶ λελάμπρυνται] ἀμφότερα ἀμφίβολα καὶ κωμικά, καλὰ τε κακὰ τε ὑποδηλοῦν-

Ἄσκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχῶν.

XOP. Λέγεις μοι χαράν· λέγεις μοι βοάν.

KAP. Πάρεστι χαίρειν, ἦν τε βούλησθ', ἦν τε μή.

XOP. Ἄναθοάσομαι τὸν εὐπαιδα, καὶ

Μέγα βροτοῖσι φέγγος, Ἄσκληπιόν. 640

ΓΥΝ. Τίς ἢ βοή ποτὲ ἐστίν; ἀρά γ' ἀγγελεῖ

Χρηστόν τι; τοῦτο γὰρ ποθοῦσ' ἐγὼ πάλαι,

Ἐνδον κάθημαι περιμένουσα τουτονί.

KAP. Ταχέως, ταχέως φέρ' οἶνον, ὦ δέσποιν', ἵνα

Καυτὴ πῆγῃ· φιλεῖς δὲ δρωσ' αὐτὸ σφόδρα·

Ὡς ἀγαθὰ συλλήβδην ἅπαντά σοι φέρω.

645

ΓΥΝ. Καὶ ποῦ ἔστιν;

KAP. Ἐν τοῖς λεγομένοις εἴση τάχα.

ΓΥΝ. Πέραινε τοίνυν, ὅ,τι λέγεις, ἀνύσας ποτέ.

KAP. Ἄκουε τοίνυν, ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα

Ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλὴν σοι πάντ' ἐρῶ.

650

ΓΥΝ. Μὴ δὴτ' ἐμοί γ' ἐς τὴν κεφαλὴν.

KAP. Μὴ τάχαθ',

Ἄ νῦν γεγένηται;

ΓΥΝ. Μὴ μὲν οὖν τὰ πράγματα.

KAP. Ὡς γὰρ τάχιστ' ἀφικόμεθα πρὸς τὸν θεόν,

Ἄγοντες ἄνδρα τότε μὲν ἀθλιώτατον,

Νῦν δ', εἴ τιν' ἄλλον μακάριον κευδαλίμονα,

655

τα· ἡ γὰρ ἔννοια ἐθέλει εἰπεῖν, ἀνέβλεψέ τε καὶ καθαρὸς ἔσχε τοὺς ὀφθαλμοὺς· ἡ δὲ λέξις ῥέπει κωμικώτερον πρὸς τὸ ἐκκεκῶσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ λεύκωμα ἐγγενέσθαι αὐτοῖς. 639. Ἄναθοάσομαι] ἀνυμνήσω τὸν καλλιπαιδα· παῖδες δὲ Ἄσκληπιοῦ, Ποδαλείριος, Μαχάων, Ἰασώ, Πανάχεια, Ὑγεία, ἀναπεπλασμένα πάντα παρὰ τοῦ ἰᾶσθαι. 641. Τίς ἢ βοή] ἀκούσασα ταυθ' ἡ γυνὴ τοῦ Χρεμύλου ἐξέρχεται, ὁ δὲ Καρίων αἰτεῖ οἶνον διὰ τὰ εὐαγγέλια, σύνθητες τοῦτο καὶ εἰς ἡμᾶς ἔτι κατιόν. 647. Ἐν τοῖς λεγομένοις] ἐκ τῶν λόγων αὐτῶν μαθήσῃ αὐτίκα μάλα. Εἴτ' οὐκ ἂν φθάνοις τοῦτο εἰπὼν; 650. Εἰς κεφαλὴν] κωμικὸν τοῦτο καὶ τῆς αἰσχρολογίας τῶν δοῦλων ἰδιὸν τι ὑποδηλοῖ· διὸ καὶ ἡ γυνὴ, Μὴ μὲν οὖν τὰ πράγματα, ὅ ἐστιν

Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ θάλατταν ἤγαμεν
 Ἐπειτ' ἐλοῦμεν.

ΓΥΝ.

Νῆ Δί' εὐθαίων ἄρ' ἦν,

Ἄνῆρ γέρων ψυχρᾷ θαλάττῃ λούμενος.

ΚΑΡ.

Ἐπειτα πρὸς τὸ τέμενος ἤμεν τοῦ θεοῦ.

Ἐπεὶ δὲ βωμῶ πόπανα καὶ προθύματα

Καθωσιώθη, πέλανος Ἐφαίστου φλογί,

Κατεκλίνομεν τὸν Πλοῦτον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν·

Ἡμῶν δ' ἕκαστος στιβάδα παρεκαττύετο.

660

ΓΥΝ.

Ἦσαν δὲ τινες κἄλλοι δεόμενοι τοῦ θεοῦ;

ΚΑΡ.

Εἷς μὲν γε Νεοκλείδης, ὅς ἐστι μὲν τυφλός,

Κλέπτων δὲ τοὺς βλέποντας ὑπερκόνητισεν·

Ἄλλοι τε πολλοὶ, παντοδαπὰ νοσήματα

ἔχοντες. ὡς δὲ τοὺς λύχνους ἀπασθέσας

Ἡμῖν παρήγγειλεν καθεύδειν τοῦ θεοῦ

Ὁ πρόσπιλος, εἰπὼν, ἦν τις αἴσθηται φόφοι,

Σιγᾶν, ἅπαντες κοσμίως κατεκείμεθα.

Κἀγὼ καθεύδειν οὐκ ἐδυνάμην· ἀλλ' ἐμὲ

Ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε, κειμένη

Ὀλίγον ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ γραδίου,

665

670

ὅτι ποτὲ λεγόμενον ἐνοχλεῖ καὶ φέρει αἰσχύνῃν. 636. [Ἦγομεν ἐπὶ θάλατταν] τὰ θαλάττια λουτρά καθαρτικώτερα τῶν κακῶν ἐνομιζόντο παρὰ τοῖς παλαιοῖς· ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀΐαντι τῷ μαστιγοφόρῳ, στίχ. 637.

» Ἄλλ' εἶμι πρὸς τε λουτρά καὶ παρακτίους

» Λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἀγνίσας ἐμά,

» Μῆτιν βαρεῖαν ἐξιλάσσομαι θεᾶς.

639. [Ἦμεν] ἐπορευόμεθα παρὰ τὸ Εἶω, Εἶμι· πόπανα δὲ καὶ πέλανοι προσκοραὶ ἐνζυμοὶ τινες ἦσαν, οἷα καὶ οἱ πλακοῦντες· ὁ γὰρ πέλανος ἐνταῦθα ἐπιεξήγησις ἐστὶ τῶν ποπάνων. 663. [Παρεκαττύετο] ἠτοίμαζε στρωμνὴν τινα εὐτελεῆ· καττύματα γὰρ τὰ ἐπὶ τῆς κοπρίας δέρματα καὶ ῥάκη. 665. [Νεοκλείδης] ῥήτορά φασὶ γενέσθαι τούτου· ὅς καὶ πάσχων τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλ' ἑώρα, ὅπως ἔδει τὰ δημόσια κλέπτειν. 673. [Ἀθάρης χύτρα] ἀθήρα καὶ ἀθήρη ὡς ἐνταῦθα· ἦν δὲ μίγμα ἐξ ἀλφίτων καὶ σπορίμων κολυειδῶς ἔδεσμα πεινικόν· ὁ δὲ Καρίων αὐτὸς ἑαυτὸν κωμῶδει, τὸ τῶν δοῦλων διηγούμενος

Ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπίσαι. 675

Ἐπειτ' ἀναβλέψας ἰρῶ τὸν ἱερέα

Τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας

Ἀπὸ τῆς τραπέζης τῆς ἱεράς. μετὰ τοῦτο δὲ

Περιῆλθε τοὺς βωμοὺς ἅπαντας ἐν κύκλῳ,

Ἐἶπου πόπανον εἴη τι καταλειμμένον·

Ἐπειτα ταῦθ' ἤγιζεν εἰς σάκταν τινά.

Κἀγὼ νομίσας πολλὴν ὄσιαν τοῦ πράγματος,

Ἐπὶ τὴν χύτραν τὴν τῆς ἀθάρης ἀνίσταμαι.

ΓΥΝ. Ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐκ ἐδεδοίκεις τὸν θεόν;

ΚΑΡ. Νῆ τοὺς θεοὺς ἔγωγε, μὴ φθάσειέ με

685

Ἐπὶ τὴν χύτραν ἔλθῶν, ἔχων τὰ στέμματα.

Ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτοῦ με προὔιδιάξατο.

Τὸ γράδιον δ' ὡς ἤσθετο δήμου τὸν φόρον,

Τῇ χειρ' ὑφῆρει· κᾶτα συρίξας ἐγὼ

Ὁδᾶξ ἐλαβόμην, ὡς παρείας ὦν ὄφρις.

690

Ἡ δ' εὐθέως τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασε,

Κατέκειτο δ', αὐτὴν ἐντυλίξασ' ἤσυχῃ,

Ἐπὶ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς.

Κἀγὼ τότε ἤδη τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων·

λίχρον. 677. Τοὺς φθοῖς] λέγουσι δὲ καὶ φθοῖς· δηλοῖ δὲ εἶδος πλακουν-
τίου. — Ἀφαρπάζοντα] τῶν ἱερέων, ὡς αὐτῶν κατεσιόντων τὰ τῷ θεῷ προσ-
φερόμενα δῶρα, καθάπτεται. 681. Ἠγιζεν] ἠγίαζεν, ὡς ἂν εἶποι τις νῦν,
εὐλόγει· βούλεται δὲ λέγειν, ὅτι κατετίθετο πάντα εἰς θύλακον, ἢ σάκκον
τινά, δέον εἰπεῖν εἰς τὸν βωμόν. 682. Κἀγὼ νομίσας πολλὴν ὄσιαν τοῦ
πράγματος.] ἰδῶν, φησὶ, τὸν ἱερέα λαμβάνοντα ταῦτα ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ, φήθη
εὐθὺς ὅτιον τοῦτο εἶναι, καὶ πρὸς ἀγνισμόν τινα γίνεσθαι, ὥρμησα κἀγὼ ἐπὶ
τὴν ἀθάραν. 685. Ἐγωγε] πῶς γὰρ οὐ; φοβούμενος, μὴ ἐλθῶν καὶ ὁ θεὸς
προλάβῃ μου τὴν ἀθάραν, ὡσπερ ὁ ἱερεὺς, ἔχων τὰ στέμματα; ἐστεμμένον
γὰρ ἔγραφον τὸν Ἀτκληπιόν, ὡς ὑγιάζοντα τοὺς νασοῦντας. 688. Τὸ γρά-
διον] ἐν ἄλλοις Γραῖδιον γράφεται, ὁμοίως καὶ ἀνωτέρω (στίχ. 674.)
689. Τῇ χειρὶ ὑφῆρει] ἐῤλκυε τὴν χύτραν τῇ χειρὶ πρὸς ἑαυτήν· εἰς τὴν ἀρ-
χαίαν δὲ γράφεται εἰς Ἀττιατικὴν τὴν χεῖρα, οὐ καλῶς. 690. Παρείας] ὁ
πεφωτισμένος τὰς παρείας καὶ γνώτους ὄφρις· πάντα ταῦτα πρὸς τὸ γελοῦ-
τερον πέπλασται. 594. Τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων] ἤσθειον ἐπισικῶς μετὰ

Ἔπειτ', ἐπειδὴ μεστός ἦν, ἀνεπαυόμεν.

ΓΥΝ. Ὁ δὲ θεὸς ὑμῖν οὐ προσήειν;

ΚΑΡ. Οὐδέπω.

Μετὰ τοῦτο δ' ἤδη καὶ γελοῖον δῆτά τι

Ἐποίησα. προσιόντος γὰρ αὐτοῦ, μέγα πάνυ

Ἀπέπαρδον· ἡ γαστήρ γὰρ ἐπεφύσητό μου.

ΓΥΝ. Ἦπού σε διὰ τοῦτ' εὐθύς ἐβδελύττετο.

700

ΚΑΡ. Οὐκ' ἀλλ' ἰασώ μέν τις ἀκολουθοῦσ' ἅμα,

Ἵπληρυθρίασε, χ' ἡ Πανάκει' ἀπεστράφη,

Τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσ'. οὐ λίβανωτὸν γὰρ βδέω.

ΓΥΝ. Αὐτὸς δ' ἐκεῖνος;

ΚΑΡ. Οὐ μὰ Δί' οὐδ' ἐφρόντισε.

ΓΥΝ. Λέγεις ἄγροικον ἄρα σύ γ' εἶναι τὸν θεόν.

705

ΚΑΡ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἀλλὰ σκατοφάγον.

ΓΥΝ. Ἀῖ τάλαν.

ΚΑΡ. Μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθύς ἐνεκαλυψάμην,

Δείσας. ἐκεῖνος δ' ἐν κύκλῳ τὰ νοσήματα

Σκοπῶν περιήει πάντα κοσμίως πάνυ.

Ἐπειτα παῖς αὐτῷ λίθινον θειίδιον

710

Παρέθηκε, καὶ δοῖδουκα καὶ κιβώτιον.

ΓΥΝ. Λίθινον;

ΚΑΡ. Μὰ Δί' οὐ δῆτ' οὐχὶ τό γε κιβώτιον.

ΓΥΝ. Σὺ δὲ πῶς ἐώρας, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,

Ὅς ἐγκεκαλύφθαι φῆς;

ΚΑΡ. Διὰ τοῦ τριβωνίου.

σινος ποιῶ ἤχου, ὡς ὄφει. 696. Προσῆειν] κατὰ προσθήκην τοῦ Ν· τρίτον γὰρ τὸ πρόσωπον· ὡς καὶ τῷ Ὑπαρκτικῷ, ἦν, ἦς, ἡ καὶ ἦν. 698. Προσιόντος αὐτοῦ] τοῦ θεοῦ· δῆλον ὅτι μετὰ μικρόν. 699. Ἐπεφύσητό μοι] πολὺ πνεῦμα ἐμποιησάσης τῆς ἀθάρας. 703. Λιβανωτὸν] λίβανον μὲν τὸ φυτὸν (ὡς καὶ τὸ ὄρος), λιβανωτὸν δὲ τὸ ἐκ τούτου ἐκρέον κόμι. 706. Σκατοφάγον] παρατετόληται τὰ τῆς βωμολοχίας καὶ ἄπορον, ὅπως ἠλείγετο ὁ λαὸς ταῦτα ἀκούων, καὶ μάλιστα τῶν δεισιδαιμόνων Ἀθηναίων. 712. Λίθινον;] ἀπέδωκε τοῦτο παῖζων πρὸς τὸ ἐπίθετον ἀνωτέρω, ὡς ἡ ὡσπερ λίθινον θει-

Ὅπας γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, μὰ τὸν Δία. 715

Πρῶτον δὲ πάντων τῶ Νεοκλείδῃ φάρμακον
Καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν, ἐμβαλὼν
Σχορόδων κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων. ἔπειτ' ἔφλα
Ἐν τῇ θυείᾳ, ξυμπαραιμιγνύων ὀπὸν,

Καὶ σχῖνον· εἶτ' ὄξει διέμενος Σφηττίῳ, 720

Κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ' ἐκστρέφας, ἵνα
Ὀδυνῶτο μᾶλλον. ὁ δὲ κεκραγῶς καὶ βοῶν,
Ἐφευγ' ἀνάξας· ὁ δὲ θεὸς γελάσας ἔφη
Ἐνταῦθα νῦν κάθησο καταπεπλασμένος,
Ἴν' ἐπομνύμενον παύσω σε τῆς ἐκκλησίας. 725

ΓΥΝ. Ὡς φιλόπολις τις ἔσθ' ὁ δαίμων καὶ σοφός.

ΚΑΡ. Μετὰ τοῦτο τῶ Πλούτῳ παρεκαθέζετο,

Καὶ πρῶτα μὲν δὴ τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο·

Ἐπειτα καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν,

Τὰ βλέφαρα περιέψησεν ἢ Πανάκειᾳ δὲ 730

Κατεπέτασ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι.

Καὶ πᾶν τὸ πρόσωπον· εἶθ' ὁ θεὸς ἐπόππυσεν.

Ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεῶ,

Ἵπερφυεῖς τὸ μέγεθος.

ΓΥΝ. ὦ φίλοι θεοί!

ΚΑΡ. Τούτῳ δ' ὑπὸ τὴν φοινικίδ' ὑποδύνθ' ἡσυχῇ, 735

Τὰ βλέφαρα περιέλειχον, ὡς γ' ἐμοί· ὄδοκει·

Καὶ πρὶν σε κοτύλας ἐκπιεῖν οἴνου δέκα,

διον, οὕτω καὶ κιβώτιον λίθινον. 717. Ἐμβαλὼν] ἐν τῇ θυείᾳ. 718. Τη-
νίων] ἐκ τῆς Τήνου· ὡς δριμέων δὴ τούτων ὄντων ἄγαν· οὕτω καὶ τᾶλλα ἐ-
ξῆς· οἶον ὁ ὀπὸς ὑγρόν τι καταρρέον ἀπὸ τῶν φυτῶν, ἢ ἐκ τέχνης καταστα-
λάζον· καὶ σχῖνον, ἢ σκίλλη· δηκτικὰ καὶ δριμέε πάντα ταῦτα, ἃ ἐνθεῖς τῇ
θυείᾳ, κατέφλα, κατέτριβε, διυγραίνων πάντα ὄξει δριμεῖ. 723. Ἐφευγ'
ἀνάξας] ἀναίξας, ἀναίσω, ἄνω ὄρμῳ. 725. Τῆς ἐκκλησίας] τὸ ὄρθον ἦν, ἐν
ταῖς ἐκκλησίαις· ὁ δὲ ἐξεβίασε τὴν σύνταξιν πρὸς τὸ παύσω. 728. Πλού-
των] παίζων ἔφη τοῦτο ἀντὶ τοῦ Πλούτου. 729. Ἡμιτύβιον] λιγόν τι ὑ-
φασμα, ὡς χειρόμακτρον. 732. Ἐπόππυσε.] ποιά φωνή, δι' ἧς καλοῦμεν
τὰς ὄρνεις. 733. Ἐξηξάτην] ἐξαίσσω, ἀνορμῶ. 737. Κοτύλας] φυάλας

- 717 Ὁ Πλούτος, ὦ δέσποινα, ἀνεσπῆκει βλέπων
 Ἐγὼ δὲ τῷ χειρὶ ἀνεκρότησ' ὑφ' ἡδονῆς,
 Τὸν δεσπότην τ' ἠγείρον. ὁ θεὸς δ' εὐθέως 740
 Ἠφάνισεν αὐτόν, οἷ τ' ὄφεις, ἐς τὸν νεών.
 Οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ, πῶς δοκεῖς;
 Τὸν Πλούτον ἠσπάζοντο, καὶ τὴν νύχθ' ὄλην
 Ἐγρηγόρεσαν, ἕως διέλαμψεν ἡμέρα.
 Ἐγὼ δ' ἐπήνουν τὸν θεὸν πάνυ σφόδρα, 745
 Ὅτι βλέπειν τὸν Πλούτον ἐποίησεν ταχί,
 Τὸν δὲ Νεοκλείδῃ μᾶλλον ἐποίησεν τυφλόν.
 ΓΥΝ. Ὅσῃν ἔχεις τὴν δύναμιν, ὦ ἄναξ δέσποτα!
 Ἀτὰρ φράσον μοι, ποῦ ἴσθ' ὁ Πλούτος;
 ΚΑΡ. Ἐρχεται.
- Ἄλλ' ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ὑπερφυῆς ἕσος. 750
 Οἱ γὰρ δίκαιοι πρότερον ὄντες, καὶ βίον
 Ἐχόντες ὀλίγον, αὐτὸν ἠσπάζοντο, καὶ
 Ἐδεξιούθη' ἅπαντες ὑπὸ τῆς ἡδονῆς·
 Ὅσοι δ' ἐπλούτουν, οὐσίαν τ' εἶχον συχνήν,
 Οὐκ ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι, 755
 Ὅφρῦς ξυνῆγον, ἐσχυθρώπαζόνθ' ἅμα.
 Οἱ δ' ἠκολούθουν κατόπιν ἐστεφανωμένοι,
 Γελῶντες, εὐφημοῦντες· ἐκτυπεῖτο δὲ
 Ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν.
 Ἄλλ' εἰ' ἀπαξάπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου 760
 Ὁρχεῖσθε, καὶ σκιρτᾶτε, καὶ χορεύετε·
 Οὐδεὶς γὰρ ὑμῖν εἰσιοῦσιν ἀγγελεῖ,

μεγάλας, οὐ ποτηρίδια· κωμικὸν δὲ τοῦτο, ἵνα δείξη τὴν δέσποιναν, ὅτι οὐ μόνον συνεχῶς σπᾶται τὸν οἶνον, ἀλλὰ καὶ διὰ γενναίων σχύφων. 742. Ἠφάνισεν αὐτόν] εἰσελθὼν εἰς τὸν ναὸν, ἀφανῆς ἐγένετο. 755. Τὸν βίον] τοῦ πλούτου, τὰ πρὸς τὸν βίον τείνοντα. 759. Ἐμβὰς] εἶδος ὑποδήματος πενικουῦ, ἐκ τραχείας ὑφάσματος, ἣ ὅτι οὐκ ἔστιν ὀνητοῦ, ἀλλ' ἐκ τῆς χαρᾶς, ἣν ἔσχον ἐπὶ τῷ πλουτεῖν, σὺν τάξει καὶ κόσμῳ βαδίζοντες ἤρχοντο. 762. Οὐδεὶς

Ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ.

ΓΥΝ. Νῆ τὴν Ἐκάτην, κᾶγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι
 Εὐαγγελιά σ' ἐν κριθανωτῶν ὄρμαθῷ,
 Τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα.

765

ΚΑΡ. Μῆ νυν μέλλ' ἔτι,
 Ὡς ἄνδρες ἐγγύς εἰσιν ἤδη τῶν θυρῶν.

ΓΥΝ. Φέρε νῦν ἰοῦσ' εἴσω κομίσω καταχύσματα
 Ὡσπερ νεωνῆτοισιν ὀφθαλμοῖς ἐγώ.

ΚΑΡ. Ἐγὼ δ' ἀπαντήσαί γ' ἐκείνοις βούλομαι.

770

ΧΟΡ.

ΠΛ. Καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν Ἥλιον,
 Ἐπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πέδον,
 Χώραν τε πᾶσαν Κέκροπος, ἣ μ' ἐδέξατο.

Δισχύνομαι δὲ τὰς ἑμαυτοῦ ξυμφορὰς,
 Οἷοις ἄρ' ἀνθρώποις ξυνὼν ἐλάνθανον·

775

Τοὺς ἀξίους δὲ τῆς ἐμῆς ὀμιλίας
 Ἐφευγον, εἰδῶς οὐδὲν ὀτλήμων ἐγώ.

Ὡς οὐδ' ἐκεῖν' ἄρ', οὔτε ταῦτ' ὀρθῶς ἔδρων·

Ἄλλ' αὖ τὰ πάντα πάλιν ἀναστρέψας ἐγώ,

Δείξω τολοιπὸν πᾶσιν ἀνθρώποις, ὅτι

780

Ἄκων ἑμαυτὸν τοῖς πονηροῖς ἐνεδίδουν.

ΧΡ. Βάλλ' ἐς κόρακας· ὡς χαλεπὸν εἰσιν οἱ φίλοι,

ἀγγελεῖ.] τὰς γυναῖκας ἔννοεῖ, αἵτινες καὶ πρὶν εἰσελθεῖν ἰόντας τοὺς ἄνδρας, λέγουσιν αὐτοῖς. ἐπιλέλοιπεν ἡμῖν τε τὰ ἄλφιτα· 765. Κριθανωτῶν ὄρμαθῷ] ὄρμαθῷ ἄρτων ἐν κλιθάνῳ ὠπτημένων, οἷον διπύρων, ἢ ἐτέρων ποτᾶνων. 768. Καταχύσματα] ὅπότ' ἐωνοῦντο τοὺς δούλους, ἅμ' εἰσάγοντες αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκίαν, κατέχεον αὐτῶν ἰσχάδας καὶ φοῖνικας πρὸς εὐτυχίαν· ταῦτα δ' ἐμπρέπει καὶ τῷ Πλούτῳ νῦν ὡσπερ δὴ νεωνῆτῳ ἀναβεβλεφῶτι. 771. Τὸν Ἥλιον] δίκαιον τοῦτο· ἐκεῖθεν γάρ σοι πέπεμπται τὸ φῶς, ὥστ' ἀναβλέψαι. 778. Ὡς οὐδ' ἐκεῖνα] οὔτε μετὰ τῶν πονηρῶν ξυνῶν, οὔτε τοὺς ἀξίους φεύγων, ὀρθῶς ἐποίησαν· ἀλλ' ἐκ τῶν ἔργων δεῖξω αὐτίκα μάλα, ὡς ἄκων ἐποίησαν ταῦτα. 782. Βάλλ' ἐς κόρακας] ἔρρετε ὑμεῖς ἐντεῦθεν ἀγανακτήσας γὰρ ὁ Κρεμύλος, ὅτι εἰσπεσόντες πολλοὶ, δῆλον ὅτι τῶν πλουσίων

Οἱ φαινόμενοι παραχρῆμ', ὅταν πράττη τις εὖ.
 Νύττουσι γάρ, καὶ φλῶσι τάντικινήμια,
 Ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος εὐνοϊάν τινα.

785

Ἐμὲ γάρ τις οὐ προσεΐπε; ποῖος οὐκ ὄχλος
 Περιεστεφάνωσεν ἐν ἀγορᾷ πρεσβυτικός;

ΓΥΝ. Ὡ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ σὺ, καὶ σὺ, χαίρετον.
 Φέρε νῦν, νόμος γάρ ἐστι, τὰ καταχύσματα
 Ταυτὶ καταχέω σου λαβοῦσα.

ΠΑ. Μηδαμῶς.

Ἐμοῦ γὰρ εἰσιόντος εἰς τὴν οἰκίαν
 Πρώτιστα, καὶ βλέφαντος, οὐδὲν ἐκφέρειν
 Πρεπῶδές ἐστιν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰσφέρειν.

ΓΥΝ. Εἴτ' οὐχὶ δέξῃ δῆτα τὰ καταχύσματα;

ΠΑ. Ἐνδον γε παρὰ τὴν ἐστίαν, ὡσπερ νόμος.
 Ἐπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἄν.

795

Οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῇ διδασκάλῳ,
 Ἰσχάδια καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις
 Προβαλόντ', ἐπὶ τούτοισιν ἐπαναγκάζειν γελᾶν.

ΓΥΝ. Εὖ πάνυ λέγεις· ὡς Δεξιίνικος οὕτως

800

Ἄνισταθ', ὡς ἀρπασόμενος τὰς ἰσχάδας.

ΧΟΡ. (λείπει ἢ τοῦ Χοροῦ ᾠδὴ).

προσεποιούντο αὐτῷ φιλίαν, ἵνα μέτοχοι τῆς νέας γένωνται τύχης, ἀποπέμ-
 πεται αὐτοὺς ἐς κόρακας. 788. Ἀνδρῶν] πότερον Χρεμύλον τὸν ἑαυτῆς ἄν-
 δρα καλεῖ, ἢ τὸν Πλούτον; τὸ δεύτερον ἔοικε συνήθως γὰρ καὶ θεὸν καὶ ἄν-
 δρα τὸν αὐτὸν ἐν τοῖς εἰρημένοις ἐποίησε· δῆλον δὲ τοῦτο κᾶθ' τοῦ ἐπομέ-
 νου. 797. Οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῇ διδασκάλῳ] τίς ἂν εἶη ὁ διδάσκαλος
 οὗτος; αὐτὸς ὁ ποιητής· ἔοικε δὲ σκώπτειν ἐτέρους γελοιοποιούς, ὅτι δι' ἰσχά-
 δων καὶ τοιούτων οὐτιδανῶν πειρῶνται ἔλκειν τοὺς θεωμένους· τὸ δὲ τὸν
 φόρτον, τὸν φορτικὸν ἐννοεῖ γέλωτα.

ΚΑΡΙΩΝ, ΑΝΗΡ ΔΙΚΑΙΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ,
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

- ΚΑΡ. ὦς ἡδὺν πράττειν, ὦ ἄνδρες, ἔστ' εὐδαιμόνως,
Καὶ ταῦτα μηδὲν ἐξενεγκόντ' οἴκοθεν.
Ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν
Ἐπεισπέπαικεν οὐδὲν ἡδίκηκόσιν. 805
Ἡ μὲν σιπύη μεστή ἔστι λευκῶν ἀλφίτων·
Οἷ δ' ἀμφορῆς οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου.
Ἄπαντα δ' ἡμῖν ἀργυρίου καὶ χρυσίου
Τὰ σκευάρια πλήρη ἔστιν ὥστε θαυμάσαι.
Τὸ φρέαρ δ' ἐλαίου μεστόν· αἶ δὲ λήκυθοι. 810
Μύρου γέμουσι· τὸ δ' ὑπερῶνον ἰσχάδων.
Ὅξις δὲ πᾶσα, καὶ λοπάδιον, καὶ χύτρα,
χαλκῆ γέγονε· τοὺς δὲ πινακίσκους τοὺς σαπρούς,
Τοὺς ἰχθυηροὺς, ἀργυροῦς πάρεσθ' ὄρα·ν.
Ὁ δ' ἵπος ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος. 815
Στατήρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν

802. ὦς ἡδὺν] εἰσελθόντος τοῦ Πλούτου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Χρεμύλου, καὶ ἐκχέαντος θησαυρὸν χρημάτων, τοῦτ' ἰδὼν ὁ Καρίων, ἐξελθὼν περιχαρῆς ἀπαγγέλλει τοῖς δημόταις. 805. Ἐπεισπέπαικεν] συνεισέπεσεν εἰς τὴν οἰκίαν, συνέδραμεν, ὡς περὶ ρεῦμά τι, ἐκχυθεὶς ἐντός· τὸ θέμα ἐπεισπαίω. 806. Σιπύη] ἡ ἀρτοθήκη. 807. Ἀμφορῆς] οὕτω καὶ Θουκυδίδης τρέπει τὰ ταιαῦτα εἰς ἧς. 810. Τὸ φρέαρ] ὑπερβολὴ τοῦτο πρὸς τὸ παράδοξον τῆς μεταβληθείσης τύχης· Λήκυθοι δὲ τὰ ἐλαιοδοχεῖα· Ὅξις δὲ τὸ τοῦ ὄξους δοχεῖον. 814. Τοὺς ἰχθυηροὺς] τοὺς ἀνήκοντας ἀλιεῦσι πένησι. 815. Ὁ δὲ ἵπος] ἐν ἄλλοις δὲ κεῖται Ἰπνός· σημαίνει δ' ἵπος εἶδος πισστηρίου τῶν ἱματίων, ἢ μᾶλλον ἐνταῦθα εἶδος μυάγρας. 816. Ἀρτιάζομεν.] παιδιὰ τις τοῦτ' ἐστίν, ἢ κατῆει καὶ ὡς ἡμᾶς ἢ νῦν λεγομένη Ζυγά ἢ μονά, ἐν ἐρωτήσῃ· φέρει γὰρ τίς τι ποσὸν ἐν χειρὶ κεκλεισμένη, ὃ εἰ μὲν ὁ ἕτερος εὖροι πότερον ἄριον ἔστιν, ἢ περιττόν, λαμβάνει τοῦτο· εἰ δὲ μὴ τύχοι, ἀποτεῖ τὸ ἴσον.

Χρυσοῖς ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι,
Ἄλλὰ σκοροδίαις ὑπὸ τρυφῆς ἐκάστοτε.

Καὶ νῦν ὁ δεσπότης μὲν ἔνδον βουθυτεῖ

Ἵν καὶ τράγον καὶ κριὸν, ἐστεφανωμένους

820

Ἐμὲ δ' ἐξέπεμψεν ὁ καπνός. οὐχ οἶός τε γὰρ

Ἐνδον μένειν ἦν. ἔδακνε γὰρ τὰ βλέφαρά μου.

ΔΙΚ. Ἐπου μετ' ἐμοῦ, παιδάριον, ἵνα πρὸς τὸν θεὸν
Ἴωμεν.

ΧΡ. Ἐα, τίς ἔσθ' ὁ προσίων οὕτοσί;

ΔΙΚ. Ἀνὴρ πρότερον μὲν ἄθλιος, νῦν δ' εὐτυχής.

825

ΧΡ. Δῆλον, ὅτι τῶν χρηστῶν τις, ὡς ἔοικας, εἶ.

ΔΙΚ. Μάλιστ'.

ΧΡ. Ἐπειτα τοῦ δέη;

ΔΙΚ. Πρὸς τὸν θεὸν

Ἦκω μεγάλων γὰρ μοι ἴσθιν ἀγαθῶν αἴτιος:

Ἐγὼ γὰρ ἱκανὴν οὐσίαν παρὰ τοῦ πατρὸς

λαβὼν, ἐπήρχουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων,

830

εἶναι νομίζων χρήσιμον πρὸς τὸν βίον.

ΧΡ. Ἦπού σε ταχέως ἐπέλιπεν τὰ χρήματα.

ΔΙΚ. Κομιδῆ μὲν οὖν.

ΧΡ. Οὐκοῦν μετὰ ταῦτ' ἦσθ' ἄθλιος.

ΔΙΚ. Κομιδῆ μὲν οὖν. καὶ γὰρ μὲν ὤμην, οὐς τέως

εὐηργέτησα δεομένους, ἔξειν φίλους

835

ὄντως βεβαίους, εἰ δεηθείην ποτέ·

οἱ δ' ἐξετρέποντο, οὐκ ἐδόκουν ὄραν μ' ἔτι.

ΧΡ. Καὶ κατεγέλων γ', εὖ οἶδ' ὅτι.

ΔΙΚ. Κομιδῆ μὲν οὖν.

Αὐχμὸς γὰρ ὢν τῶν σκευαρίων μ' ἀπώλεσεν.

818. Σκοροδίαις] ἄπερ πρότερον ἦσθιον, τούτοις νῦν ἀφοδεύοντες, τὸν πρωκτὸν ἀπομάζονται. 824. Ἐπου μετ' ἐμοῦ παιδάριον] τῶν δικαίων τις οὕτος ὢν, ἦκει χάριν ἀποδώσων τῷ θεῷ, καὶ τὸ τριθῶνιον, ἐν ᾧ ἐκκαίδεκα ἔτη ἐβρίγγου καὶ τοῦτ' αὐτῷ ἀποδώσων μετὰ καὶ τῶν ἐμβάδων. 839. Αὐχμὸς]

- ΧΡ. Ἄλλ' οὐχὶ νῦν.
- ΔΙΚ. Ἄνθ' ὧν ἐγὼ πρὸς τὸν θεὸν 840
 Προσευξόμενος ἤκω δικαίως ἐνθάδε.
- ΧΡ. Τὸ τριβώνιον δέ, τί δύναται πρὸς τὸν θεόν,
 Ὅ φέρει μετὰ σοῦ τὸ παιδάριον τουτί; φράσον.
- ΔΙΚ. Καὶ τοῦτ' ἀναθήσων ἔρχομαι πρὸς τὸν θεόν.
- ΧΡ. Μῶν οὖν ἐμυήθης δῆτ' ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα; 845
- ΔΙΚ. Οὐκ ἄλλ' ἐνεβρίγωσ' ἔτη τρία καὶ δέκα.
- ΧΡ. Τὰ δ' ἐμβάδια;
- ΔΙΚ. Καὶ ταῦτα συνεχειμάζετο.
- ΧΡ. Καὶ ταῦτ' ἀναθήσων ἔφερεις οὖν;
- ΔΙΚ. Νῆ τὸν Δία.
- ΧΡ. Χαρίεντά γ' ἤκεις δῶρα τῷ θεῷ φέρων.
- ΣΥΚ. Οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα δειλαίος, 850
 Καὶ τρισκακοδαίμων, καὶ τετράκις, καὶ πεντάκις,
 Καὶ δωδεκάκις, καὶ μυριάκις ἰού, ἰού.
 Οὕτω πολυφόρῳ ξυγκέκραμαι δαίμονι.
- ΧΡ. Ἀπολλὸν ἀποτρόπαιε, καὶ θεοὶ φίλοι,
 Τί ποτ' ἐστίν, ὅ,τι πέπονθεν ἄνθρωπος κακόν; 855
- ΣΥΚ. Οὐ γὰρ σχέτλια πέπονθα νυνὶ πράγματα,
 Ἀπολωλεκῶς ἅπαντα τὰκ τῆς οἰκίας
 Διὰ τὸν θεὸν τοῦτον, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν
 Πάλιν αὖθις, ἤνπερ μὴ ἠλίπωσιν αἱ δίκαι;
- ΔΙΚ. Ἐγὼ σχεδὸν τὸ πρᾶγμα γιγνώσκειν δοκῶ. 860
 Προσέρχεται γάρ τις κακῶς πράττων ἀνὴρ.
 Ἔοικε δ' εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος.

ἢ κένωσις τῶν σκευῶν ἢ τῶν σιτοδοχείων, καὶ ἐλαιοδοχείων ἀπώλεσέ με, ὅ ἐστιν ἢ ἔλλειψις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων. 843. Παιδάριον] οὐ δοῦλος, ἀλλ' οἶδος μᾶλλον ἔοικεν εἶναι οὗτος. 845. Τὰ μεγάλα] ἐν Ἐλευσίनि μυστήρια· ἐμπαίζει ταῦτα λέγων· οἱ γὰρ μουόμενοι, φασίν, ἃ ἔφερον ἱμάτια, ταῦτ' ἀντίθουσι τῶν θεῶν τῶ μετὰ ταῦτα. 853. Ἰού, ἰού.] ὁ ἐκ συκοφαντιῶν τρεφόμενος μέχρι νῦν, ἐλθὼν καὶ σχετλιάζων, εἰκότως δεινοπαθεῖ,

- ΧΡ. Νῆ Δία· καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυται.
- ΣΥΚ. Ποῦ, ποῦ 'σθ' ὁ μόνος ἅπαντας ἡμᾶς πλουσίους
 Ὑποσχόμενος οὗτος ποιήσειν εὐθέως, 865
 Εἰ πάλιν ἀναβλέψειεν ἐξ ἀρχῆς; ὁ δὲ
 Πολὺ μᾶλλον ἐνίους ἐστὶν ἐξολωλεκίως.
- ΧΡ. Καὶ τίνα δέδρακε ταῦτα δῆτ' ;
- ΣΥΚ. Ἐμὲ τουτογί.
- ΧΡ. Ἦ τῶν πονηρῶν ἦσθα καὶ τοιχωρύχων;
- ΣΥΚ. Μὰ Δί', οὐμενοῦν ἔσθ' ὑγιᾶς ὑμῶν οὐδενός, 870
 Κοῦκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχγετέ μου τὰ χρήματα.
- ΚΑΡ. Ὡς σοβαρός, ὦ Δάματερ, εἰσελήλυθεν
 Ὁ συκοφάντης. δῆλον ὅτι βουλιμιᾶ.
- ΣΥΚ. Σὺ μὲν εἰς ἀγορὰν ἰὼν ταχέως οὐκ ἂν φθάνοις;
 Ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον 875
 Εἰπεῖν, ἃ πεπανούργηκας.
- ΚΑΡ. Οἴμωζ' ἄρα σύ.
- ΔΙΚ. Νῆ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, πολλοῦ γ' ἄξιος
 Ἄπασι τοῖς Ἑλλησιν ὁ θεὸς ἔσθ', ὅτι
 Τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς.
- ΣΥΚ. Οἴμοι τάλας· μῶν καὶ σὺ μετέχων καταγελαῶς; 880
 Ἐπεὶ πόθεν θοιμάτιον εἴληφας τοδί;
 Ἐχθὲς δ' ἔχοντ' εἰδόν σ' ἐγὼ τριβώνιον.
- ΔΙΚ. Οὐδὲν προτιμῶ σου. φορῶ γὰρ πριάμενος
 Τὸν δακτύλιον τονδί παρ' Εὐδάμου δραχμῆς.
- ΧΡ. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐστί συκοφάντου δῆγματος. 885

οἰκείοις ῥήμασι χρώμενος, ἴν' ἐκπλήξῃ. 870. Μὰ Δία.] παραφραστέον οὕτως· Οὐ τοῦτο, ἀλλ' ὑμῶν οὐδενός συνορῶ τὸ ἔργον ὃν ὑγιᾶς· κακῶς γὰρ φρονοῦντες, ἔχγετέ μου τὰ χρήματα. 875. Οὐκ ἂν φθάνοις;] τοῦτο δὲ καὶ ἄνευ ἐρωτήσεως· ὡς εἰ ἔλεγεν, ἴθι ἀνότων ἐπὶ τὴν ἀγορὰν· ἐνθα τὰ τύμπανα καὶ οἱ κύφωνες. 884. Εὐδάμου] βρασκανολόγον τινὰ φασὶ τοῦτον γενέσθαι γοητείαις τισί, καὶ ἰώμενον τοὺς ὑπὸ δαιμονίων κατεχομένους, καὶ θεραπεύοντα τοὺς ὑφιούηκτους· μᾶλλον δὲ προφυλάττοντα. 885. Ἄλλ' οὐκ ἔνιστιν] δύ-

- ΣΥΚ. Ἄρ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ πολλή; σκώπτετον,
 "Ὅ,τι δὲ ποιεῖτον ἐνθάδ', οὐκ εἰρήκατον.
 Οὐκ ἐπ' ἀγαθῶ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὸν οὐδενί.
- ΧΡ. Μὰ τὸν Δί' οὐκουν τῷ γε σῶ, σάφ' ἴσθ' ὅτι.
- ΣΥΚ. Ἄπο τῶν ἐμῶν γὰρ, ναὶ μὰ Δία, δειπνήσετε. 890
- ΧΡ. Ὡς δὴ 'π' ἀληθεία σὺ μετὰ τοῦ μάρτυρος
 Διαβράγεις, μηδενὸς ἐμπεπλησμένος.
- ΣΥΚ. Ἄρνεῖσθον; ἔνδον ἐστίν, ὦ μιαρωτάτω,
 Πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὠπτημένων.
 "Υ ὕ, ὕ ὕ, ὕ ὕ, ὕ ὕ, ὕ ὕ, ὕ ὕ. 895
- ΧΡ. Κακόδαιμον, ὄσφραίνει τι;
- ΔΙΚ. Τοῦ φύχους γ' ἴσως,
 Ἐπεὶ τοιοῦτόν γ' ἀμπέχεται τριβώνιον.
- ΣΥΚ. Ταῦτ' οὖν ἀνάσχετ' ἐστίν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί,
 Τούτους ὑβρίζειν εἰς ἔμ'; οἴμ', ὡς ἄχθομαι,
 "Ὅτι χρηστός ὢν καὶ φιλόπολις, πάσχω κακῶς. 900
- ΧΡ. Σὺ φιλόπολις καὶ χρηστός;
- ΣΥΚ. Ὡς οὐδεὶς γ' ἀνὴρ.
- ΧΡ. Καὶ μὴν ἐπερωτηθεὶς ἀπόκριναί μοι,
- ΣΥΚ. Τὸ τί;
- ΧΡ. Γεωργὸς εἶ;
- ΣΥΚ. Μελαγχολᾶν μ' οὕτως οἶει;
- ΧΡ. Ἄλλ' ἔμπορος;
- ΣΥΚ. Ναί, σκήπτομαί γ', ὅταν τύχω.
- ΧΡ. Τί δαί; τέχνην τιν' ἔμαθες.
- ΣΥΚ. Οὐ μὰ τὸν Δία. 905
- ΧΡ. Πῶς οὖν διεζῆς, ἢ πόθεν, μηδὲν ποιῶν;

ναμὶς τῷ δακτυλίῳ ἐπὶ τὸ τοῦ Συκοφάντου δῆγμα. 891. Μετὰ τοῦ μάρ-
 τυρος] ἐπηγάγετο γὰρ ὡς συκοφάντης καὶ μάρτυρα, ἵν' ἦν τι δέη, ἔχη τὸν
 μαρτυρήσοντα ἐν τῇ δίκῃ. 892. Διαβράγεις] παίξει τῇ λέξει ὡς εἰ ἔλεγε,
 διαβράγεις ὑπὸ τοῦ κόρου, μηδὲν ἐμπαγών. 893. "Υ ὕ] τὸν ἐκ τοῦ ὄσφρα-
 νεσθαι ἦχον τοῦτο δηλοῖ. 903, Μελαγχολᾶν] ἐκπτωσίν τινα τοῦτο τῶν

- ΣΥΚ. Τῶν τῆς πόλεως εἰμ' ἐπιμελητῆς πραγμάτων,
Καὶ τῶν ἰδίων πάντων.
- ΧΡ. Σὺ; τί μαθῶν;
- ΣΥΚ. Βούλομαι.
- ΧΡ. Πῶς οὖν ἀνείης χρηστός, ὦ τοιχωρύχε,
Εἰ, σοὶ προσήκον μηδὲν, εἴτ' ἀπεχθάνη. 910
- ΣΥΚ. Οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἑμαυτοῦ μοι πόλιν
Εὐεργετεῖν μ', ὦ κέπφε, καθ' ὅσον ἀνσθένω;
- ΧΡ. Εὐεργετεῖν οὖν ἔστι τὸ πολυπραγμονεῖν;
- ΣΥΚ. Τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις,
Καὶ μὴ ἐπιτρέπειν, ἂν τις ἐξαμαρτάνη. 915
- ΧΡ. Οὐκοῦν δικαστὰς ἐξεπίτηδες ἡ πόλις
Ἄρχειν καθίστησιν;
- ΣΥΚ. Κατηγορεῖ δὲ τίς;
- ΧΡ. Ὁ βουλόμενος.
- ΣΥΚ. Οὐκοῦν ἐκείνός εἰμ' ἐγώ.
Ἵσθ' εἰς ἑμ' ἤκει τῆς πόλεως τὰ πράγματα.
- ΧΡ. Νῆ Δία, πονηρόν γ' ἄρα προστάτην ἔχει. 920
Ἐκεῖνο δ' οὐ βούλοισ' ἂν, ἡσυχίαν ἔχων,
Ζῆν ἀργός;
- ΣΥΚ. Ἄλλὰ πρυβατίου βίον λέγεις,
Εἰ μὴ φανεῖται διατριβή τις τῷ βίῳ.
- ΧΡ. Οὐδ' ἂν μεταμάθοις;
- ΣΥΚ. Οὐδ' ἂν, εἰ δοίης γ' ἐμοὶ
Τὸν Πλούτον αὐτόν, καὶ τὸ Βάττου σίλφιον. 925

φρενῶν σημαίνει. 910. Σοὶ προσήκον μηδὲν] ἐπεὶ οὐδὲν αἰδασ· ἔστι δ' εὐθεῖα ἀπόλυτος λόγῳ τῶν ἀπροσώπων· ὁ δὲ νοῦς σύνολος, Πῶς ἂν εἴης χρηστός, ὁ ἀπεχθανόμενος, καὶ ἀργαλέος πᾶσιν ὦν, καὶ ἐντεῦθεν μισούμενος, ἐπιχειρῶν, ἃ μὴ σοὶ προσήκει; 913. Ὡ κέπφε.] εὐήθης, εὐαπάτητος· ἔστι δὲ τι θαλάττιον πτηνὸν τοιοῦτον, ὁ γλάρος. 925. Τὸ Βάττου σίλφιον] υἱὸς ἦν οὗτος Πολυμνήτου ἐκ τῆς νήτου Θήρας, ὁ καὶ Ἀριστοτέλης καλούμενος· ἐκ δὲ θεομαντείου ἀποικίαν ποιησάμενος εἰς Λιβύαν, ἔκτισε τὴν Κυρήνην ἐξικκισοστῶ καὶ τῆσαρακκοστῶ ἔτει πρὸ Χριστοῦ· ἐνθα βασιλεύσας ἐ-

- ΧΡ. Κατάθου ταχέως θοιμάτιον.
 ΚΑΡ. Οὔτος, σοὶ λέγει.
 ΧΡ. Ἐπειθ' ὑπόλυσαι.
 ΚΑΡ. Ταῦτα πάντα σοὶ λέγει.
 ΣΥΚ. Καὶ μὴν προσελθέτω πρὸς ἔμ' ὑμῶν ἐνθαδὶ
 Ὁ βουλόμενος.
 ΚΑΡ. Οὐκοῦν ἐκεῖνός εἰμ' ἐγώ.
 ΣΥΚ. Οἴμοι τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν. 930
 ΚΑΡ. Σὺ γὰρ ἀξιούεις τὰλλότρια πράττων ἐσθίειν.
 ΣΥΚ. Ὅραξ ἄ ποιεῖ; ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.
 ΧΡ. Ἄλλ' οἴχεται φεύγων, ὃν ἤγες μάρτυρα.
 ΣΥΚ. Οἴμοι περιεῖλημμαι μόνος.
 ΚΑΡ. Νυνὶ βοᾷς;
 ΣΥΚ. Οἴμοι λάμ' αὔθις. 935
 ΚΑΡ. Δὸς σύ μοι τὸ τριβῶνιον,
 Ἴν' ἀμφιέσω τὸν συκοφάντην τουτονί.
 ΔΙΚ. Μὴ δῆθ' ἱερὸν γάρ ἐστι τοῦ Πλούτου πάλαι.
 ΚΑΡ. Ἐπειτα ποῦ κάλλιον ἀνατεθήσεται,
 Ἦ περὶ πονηρὸν ἄνδρα καὶ τοιχωρούχον;
 Πλούτον δὲ κοσμεῖν ἱματίοις σεμνοῖς πρέπει. 940
 ΔΙΚ. Ταῖς δ' ἐμβάδιοις τί χρήσεται τις; εἶπ' ἔμοι.
 ΚΑΡ. Καὶ ταῦτα πρὸς τὸ μέτωπον αὐτίκα δὴ μάλα,

τιμήθη μετὰ θάνατον μάλιστα. (Πίνδαρ. Π. Δ', 10, 94. Π. Ε', 38.) Ἐτερος δ' αὐτοῦ ἄρχεσιλάου, ὁ εὐδαίμων ἐπικληθεὶς, αὐξηθείσης ἐπ' αὐτοῦ τῆς Κυρήνης· ἐξ οὗ καὶ παροιμία, Βάττου σίλφιον, διὰ τὴν τοῦ χόρτου τούτου ἀφθονίαν· οὗ δ' ὁπὸς ἦν χρήσιμος εἰς ὀψοποιίαν, καὶ ἐμπορεία πολλὴ τούτου ἐγένετο. 926. Θοιμάτιον] τὸ ἱμάτιον, ἐκ συναλοιφῆς τοῦ ο καὶ ἰ· καὶ ἐπειδὴ τούτο δασύνεται, ἐτράπη καὶ τὸ τ εἰς τὸ θ· τὸ δὲ Οὔτος κλητικὴ πτωσίς ἐστι, πρὸς τὸν συκοφάντην. 930. Οἴμοι] ὤρησεν ὁ Καρίων πρὸς αὐτὸν ἀποδύσων. 932. Ὅραξ ἄ ποιεῖ;] πρὸς τὸν ἐπαγόμενον μάρτυρα λέγει ταῦτα· ὄραξ, ἄ ποιεῖ Καρίων οὔτος; οὐκοῦν παρέξομαι σε μάρτυρα ἐν τῇ δίκῃ· ταῦτα δὲ λέγων οὐκ ἤδει, ὅτι ὁ μάρτυς ἰδὼν τὸ δεινόν, ἐπεφεύγει. 934. Περιεῖλημμαι] περιεστοίχισμαι μόνος ὑπὸ πολλῶν. 935. Τὸ τριβῶνιον] τὸ ὑπὸ τοῦ Δικαίου ἀφιερωθὲν τῷ θεῷ μετὰ τῶν ἐμβάδων ὡς ἀνω-

Ὅσπερ κοτίνῳ, προσπατταλεύσω τουτωῖ.

- ΣΥΚ. Ἄπειμι· γινώσκω γὰρ ἤττων ὧν πολὺ
 Ὑμῶν· ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινά,
 Καὶ σύκινον, τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεόν
 Ἐγὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην,
 Ὅτι καταλύει περιφανῶς, εἰς ὧν μόνος,
 Τὴν δημοκρατίαν, οὔτε τὴν Βουλὴν πιθῶν
 Τὴν τῶν πολιτῶν, οὔτε τὴν ἐκκλησίαν. 945
- ΔΙΚ. Καὶ μὴν, ἐπειδὴ τὴν πανοπλίαν τὴν ἐμήν
 Ἐχων βαδίζεις, εἰς τὸ βαλανεῖον τρέχει·
 Ἐπειτ' ἐκεῖ κορυφαῖος ἐστηκώς, θέρου.
 Καὶ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτέ.
- ΧΡ. Ἄλλ' ὁ βαλανεὺς ἔλξει θύραζ' αὐτόν, λαβῶν 955
 Τῶν ὄρχιπέδων· ἰδὼν γὰρ αὐτόν, γνώσεται,
 Ὅτι ἔστ' ἐκείνου τοῦ πονηροῦ κόμματος.
 Νῶ δ' εἰσῴμεν, ἵνα προσεύξῃ τὸν θεόν.
- ΧΟΡ. (λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ ᾠδὴ.)

τέρω (στίχ. 844.) 943. Κοτίνῳ.] ἢ ὅτι ἐν τοῖς ἱεροῖς θύοντες ἀπὴρτων τῶν ἀναθημάτων τινὰ ἀπὸ τῶν παρόντων δένδρων, ἢ ὅτι οἱ γεωργοὶ ἐκρέμων τῶν φυτῶν ὀστέα ζῶων καὶ κρῆνια, ἢ ἀβάσκαντα ἢ αὐτοῖς καὶ ἀβλαβῆ. 946. Σύκινον] ἐὰν λάβω τινά, φησὶ, συμβοηθὸν. καὶ σύκινος, εἴτ' οὖν ἀδύνατος, ὡς τὸ τῆς συκῆς ξύλον, καταπαλαίσω τὸν ἰσχυρὸν τοῦτον θεόν· δυνατὸν δ' οὖν ἐννοεῖν τὸν σύκινον καὶ συκοφάντην ὁμωνύμως πως. 949. Πιθῶν] ὡσπερ ἀπὸ τοῦ Λεῖπων Λιπῶν ὁ ἀόριστος, οὔτω καὶ ἀπὸ τοῦ Πείθω πιθῶν, καταπέσσας. 951. Πανοπλίαν] τὸ τριβῶνιον καὶ τὰς ἐμβάδας, ὅ ἐστι τῆς πενίας σύμβολον· διὸ πέμπει αὐτόν εἰς βαλανεῖον θερμανθησόμενον. 956. Τῶν ὄρχιπέδων] τῶν ὄρχεων· κωμικὰ δὲ ταῦτα.

ΓΡΑΥΣ, ΧΟΡΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ, ΝΕΑΝΙΑΣ.

- ΓΡ. Ἄρ', ὦ φίλοι γέροντες, ἐπὶ τὴν οἰκίαν
Ἄφιγμεθ' ὄντως τοῦ νέου τούτου θεοῦ, 960
Ἡ τῆς ὁδοῦ τὸ παράπαν ἡμαρτήχαμεν;
- ΧΟΡ. Ἄλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφιγμένη,
Ὡ μειρακίσκη· πυνθάνη γὰρ ὠρικῶς.
- ΓΡ. Φέρε νυν, ἐγὼ τῶν ἔνδοθεν καλέσω τινά.
- ΧΡ. Μὴ δῆτ' ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξελήλυθα. 965
Ἄλλ' ὅ,τι μάλιστ' ἐλήλυθας, λέγειν σ' ἐχρῆν.
- ΓΡ. Πέπονθα δεινὰ καὶ παράνομ', ὦ φίλτατε.
Ἄφ' οὗ γὰρ ὁ θεὸς οὗτος ἤρξατο βλέπειν,
Ἄβίωτον εἶναι μοι πεποίηκε τὸν βίον.
- ΧΡ. Τί δ' ἔστιν; ἦπου καὶ σὺ συκοφάντρια 970
Ἐν ταῖς γυναιξίν ἦσθα;
- ΓΡ. Μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὐκ.
- ΧΡ. Ἄλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι;
- ΓΡ. Σκώπτεις; ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δείλακρα.
- ΧΡ. Οὐκουν ἐρεῖς ἀνύσασα τὸν κνισμὸν τίνα;
- ΓΡ. Ἄκουε νῦν. ἦν μοί τι μειράκιον φίλον, 975
Πενιχρὸν μὲν, ἄλλως δ' εὐπρόσωπον, καὶ καλόν,
Καὶ χρηστόν. εἰ γάρ του δεηθεῖην ἐγώ,

959. Γραῦς ἐρῶσα νεανίου καταφρονούντος αὐτῆς, ζητεῖ αὐτὸν ἐνταῦθα.
963. Μειρακίσκη.] προσπαίζει ἐνταῦθα τὸ γραΐδιον· εἴτ' ἐπιφέρει καὶ τὴν αἰ-
τίαν, πυνθάνη γὰρ ὠρικῶς· ὅ ἐστι κατὰ τὰς ἐν ὥρᾳ γάμου γεγεννημένας κατὰ
χάριν νεανικῆν. 792. Ἄλλ' οὐ λαχοῦσα] ἐπειδὴ οἱ γέροντες, λαβόντες ἕκα-
στος τὸ ἑαυτοῦ γράμμα, δικάζουσιν, ὡς εἴρηται. (στίχ. 277.) γραῦς οὖσα καὶ
αὐτὴ συγκαταλέγεται ἐκείνοισ· ἀνεὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν Ἐδίκαζες, ἔλαθεν εἰπὼν
κωμικῶς, Ἐπινες. 973. Κατακέκνισμαι, καὶ κατακέκνησμαι] διπλοῦς ὁ
νοῦς καὶ κωμικός· σημαίνει γὰρ καὶ ἐρεθισμὸν τίνα, ἐξ ὧν ἂν τις πάθη, ἀλλὰ

- Ἄπαντ' ἐποίει κοσμίως μοι καὶ καλῶς·
Ἐγὼ δ' ἐκείνῳ ταυτὰ πάνθ' ὑπηρετοῦν.
- XR. Τί δ' ἦν, ὅτι σου μάλιστ' ἐδεῖθ' ἐκάστοτε; 980
- ΓΡ. Οὐ πολλά· καὶ γὰρ ἐκνομίως μ' ἤσχύνετο.
Ἄλλ' ἀργυρίου δραχμὰς ἂν ἦτησ' εἴκοσιν
Εἰς ἱμάτιον· ὀκτὼ δ' ἂν εἰς ὑποδήματα·
Καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτῶνιον
Ἐκέλευσεν ἂν, τῇ μητρὶ θ' ἱματιδίον. 985
- Πυρῶν τ' ἂν ἐδεήθη μεδίμων τεττάρων.
- XR. Οὐ πολλά τοίνυν, μὰ τὸν Ἀπόλλω, ταυτὰ γε
Εἴρηκας· ἀλλὰ δῆλον, ὅτι σ' ἤσχύνετο.
- ΓΡ. Καὶ ταῦτα τοίνυν οὐχ ἔνεκν μισητίας
Αἰτεῖν μ' ἔφασκεν, ἀλλὰ φιλίας οὔνεκα, 990
- Ἴνα τοῦμόν ἱμάτιον φορῶν, μεμνητόμου.
- XR. Λέγεις ἐρῶντ' ἄνθρωπον ἐκνομιώτατα.
- ΓΡ. Ἄλλ' οὐχί· νῦν γ' ὁ βδελυρὸς ἔτι τὸν νοῦν ἔχει
Τὸν αὐτόν· ἀλλὰ πολὺ μεθέστηκεν πάνυ.
Ἐμοῦ γὰρ αὐτῷ τὸν πλακοῦντα τουτονί, 995
- Καὶ τᾶλλα τὰπὶ τοῦ πίνακος τραγήματα
Ἐπόντα πεμφάσης, ὑπειπούσης θ', ὅτι
Βίς ἐσπέραν ἤξοιμι—
- XR. Τί σ' ἔδρασ'; εἶπ' ἐμοί.
- ΓΡ. Ἄμμητα προσαπέπεμφεν ἡμῖν τουτονί,
Ἐφ' ᾧ τ' ἐκεῖσε μηδέποτε μ' ἔλθειν ἔτι, 1000
- Καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων, ὅτι
« Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. »

σημαίνει καὶ τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος, καὶ τοῦθ' ὁ Χρημύλος πυθάνεται. 980. Τί δ' ἦν;] αἶε περίεργός ἐστιν ἡ ἐρώτησις. 987. Οὐ πολλά] ἐν εἰρωνείᾳ· ἦσαν γὰρ ὑπέρπολλα. 989. Μισητίας] ἀσελγείας, ἢ ἀχορεσίας. 997. Ἐπόντα] τὰ ὄντα ἐπὶ τοῦ πίνακος, δῆλον ὅτι ἢ Ἐπὶ παρέλκει. 999. Ἄμμητα] τὰ τ' ἐμὰ δῶρα ἐπέστρεψε, καὶ προσαπέπεμφε καὶ τὸν γαλακτώδη πλακοῦντα ταῦτον, ὑπειπὼν μηκέτι με πρὸς ἑαυτὸν θαμίσει· πάλαι γὰρ, φησὶν, ἦσαν ἄλ-

- XR. Δῆλον ὅτι τοὺς τρόπους τις οὐ μοχθηρὸς ἦν.
 Ἐπειτα πλουτῶν, οὐκέθ' ἤδεσται φακῆ.
 Προτοῦ δ' ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντ' ἐπήσθιε. 1005
- ΓΡ. Καί μὴν προτοῦ γ' ὄσημέραι, νῆ τῷ θεῷ,
 Ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν αἰεὶ τὴν ἐμήν.
- XR. Ἐπ' ἐκφοράν;
- ΓΡ. Μὰ Δί', ἀλλὰ τῆς φωνῆς μόνον
 Ἐρῶν ἀκοῦσαι.
- XR. Τοῦ λαβεῖν μὲν οὖν χάριν.
- ΓΡ. Καί, νῆ Δί', εἰ λυπουμένην γ' αἰσθοιτό με, 1010
 Νητάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο.
- XR. Ἐπειτ' ἴσως ἦτησ' ἂν εἰς ὑποδήματα;
- ΓΡ. Μυστηρίοις δὲ τοῖς μεγάλοις ὄχουμένην
 Ἐπὶ τῆς ἀμάξης ὅτι προσέβλεψεν μέ τις,
 Ἐτυπτόμην διὰ τοῦθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. 1015
 Οὕτω σφόδρα ζηλότυπος ὁ νεανίσκος ἦν.
- XR. Μόνος γὰρ ἦδεθ', ὡς ἔοικεν, ἐσθίων.
- ΓΡ. Καὶ τὰς γε χεῖρας παγκάλας ἔχειν μ' ἔφη.
- XR. Ὅποτε προτείνειάν γε δραχμὰς εἰκόσιν.
- ΓΡ. Ὅζειν τε τῆς χρῶας ἔφασκεν ἡδύμε. 1020
- XR. Εἰ Θάσιον ἐνέχεις, εἰκότως γε, νῆ Δία.
- ΓΡ. Τὸ βλέμμα δ' ὡς ἔχομι μαλακὸν καὶ καλόν.
- XR. Οὐ σκαιὸς ἦν ἄνθρωπος· ἀλλ' ἠπίστατο
 Γραδὸς καπρώσης τὰφόδια κατεσθίειν.

κιμοὶ Μιλήσιοι. 1004. Φακῆ] εἰκάζει τὸ γραίδιον τῷ εὐτελεστάτῳ τούτῳ ὁσπρίῳ· πάντα δ' ἐξῆς εἰρωνικά. 1006. Νῆτῷ θεῷ.] πῶς ἐχρήσατο τῷ δούκῳ οὐκ οἶδα· τὸ δὲ ἐπὶ τὴν θύραν συνήθες ὡς ἐν τῇ συνήθειᾳ, εἰς τὴν αὐλὴν τὴν ἐμήν· Ἐπ' ἐκφοράν, εἰς τὸν τάφον; 1011. Νητάριον καὶ φάττιον] ἀπὸ τοῦ Νῆσσα, καὶ Φάσσα ὑποκοριστικά· ὡς εἰ ἔλεγε νεοσσίδιον· ἢ ὡς ἡ συνήθεια, πουλάκι μου· ἐν ἄλλοις δὲ γράφεται Νιτάριον καὶ Βάτιον. 1013. Μυστηρίοις] τοῖς Ἐλευσινίοις· ὅποτε ἐπὶ ἀμαξῶν πορευόμενοι, ἐλοιδοροῦντο ἀλλήλοις τὰ ἐξ ἀμάξης τὸ δὴ λεγόμενον. 1017. Ἐσθίων] γευόμενός σου. 1024. Καπρώσης] ἀσελγοῦς· ἐφόδια δ' ἐνταῦθ' ἀπλῶς τὰ χρή-

- ΓΡ. Ταῦτ' οὖν ὁ θεός, ὦ φίλ' ἄνερ, οὐκ ὀρθῶς ποιεῖ, 1025
 Φάσκων βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις αἰεὶ.
- ΧΡ. Τί γὰρ ποιήσει, φράζε, καὶ πεπράζεται.
- ΓΡ. Ἐναγκάσαι δίκαιόν ἐστι, νῆ Δία,
 Τὸν εὖ παθόνθ' ὑπ' ἐμοῦ, πάλιν μ' ἀντευποιεῖν·
 Ἦ μήδ' ὅτιοῦν ἀγαθὸν δίκαιον ἔστ' ἔχειν. 1030
- ΧΡ. Οὐκουν καθ' ἐκάστην ἀπεδίδου τὴν νύκτα σοι;
- ΓΡ. Ἄλλ' οὐδέποτε με ζῶσαν ἀπολείψειν ἔφη.
- ΧΡ. Ὅρθῶς γε· νῦν δὲ γ' οὐκέτι ζῆν σ' οἶεται.
- ΓΡ. Ὑπὸ τοῦ γὰρ ἄλγους κατατέτηκ', ὦ φίλτατε.
- ΧΡ. Οὐκ· ἀλλὰ κατατέσηπας, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖς. 1035
- ΓΡ. Διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμὲ γ' ἄν διελκύσαις.
- ΧΡ. Εἰ τυγχάνοι γ' ὁ δακτύλιος ἀντηλία.
- ΓΡ. Καὶ μὴν τὸ μεράκιον τοδὶ προσέρχεται,
 Οὔπερ πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω·
 Ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν. 1040
- ΧΡ. Φαίνεται,
 Στέφανόν γέ τοι καὶ δῶδ' ἔχων πορεύεται.
- ΝΕ. Ἄσπάζομαι.
- ΓΡ. Τί φησιν;
- ΝΕ. Ἄρχαία φίλη,
 Πολιὰ γεγένησαι ταχύ γε, νῆ τὸν οὐρανόν.

ματα. 1026. Φάσκων] ἐν ᾧ μάλιστα λέγει, ὅτι βοηθεῖ τοῖς ἀδικουμένοις.
 1035. Κατατέσηπας] ὑπ' ἀσελγείας. ἢ τοῦ γήρωσ, καὶ κατετάκης ὑπὸ λύπης.
 1037. Τηλία] τηλία ὁ κύκλος τοῦ κοσκίνου. 1038 τὸ μεράκιον τῆς γραφῆς
 ἦκεν ἔχον στέφανον καὶ δῶδα ἡμμένην στεφανῶσον τὸν θεόν, ὡσπερ εἰ ἐπὶ
 κῶμον ἐβάδιζεν· ἐστὶ δὲ κῶμος μεθύοντά τινα ἐπὶ τὴν ἐρωμένην πορεύε-
 σθαι· ἔλθον δὲ, φησίν, ἀσπάζομαι ἀντι τοῦ εἰπεῖν, χαῖρε· εἶοικε δὲ, ὡς ἐκ τῶν
 ἰκομένων, τῆ μὲν ἀσπάζεσθαι ἐκ πολλοῦ χρόνου χρησθαι, τῆ δὲ χαίρειν δι'
 ὀλίγου τοὺς ἐντυγχάνοντας· διὸ ἀκούσασα τοῦθ' ἢ γραῦς, οἷον ἀποροῦσα ἐρω-
 τᾶ τοὺς παρόντας, τί ποτέ φησιν οὗτος, Ἄσπάζομαι, εἰπὼν; ὁ δὲ νέος αὐθις,
 οἷον ἐπιθεβαίων τοῦτο τὸ ἐκ πολλοῦ μὴ ἰδεῖν αὐτήν, ἀρχαία φίλη, φησὶ
 (κλητικῆ δὲ ἐστὶ τοῦτο) ταχέως μοι δοκεῖς καὶ παρὰ καιρὸν γεγηραχέναι·
 σύνθηες γὰρ οὕτω τοῖς διὰ χρόνου δρῶσιν ἀλλήλοις τὰ τοιαῦτα φιλοφρονεῖ-

- ΓΡ. Τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεος, ἧς ὑβρίζομαι.
 ΧΡ. Ἔειπε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ὠρακέναι. **1045**
- ΓΡ. Ποίου χρόνου ταλάνταθ', δε παρ' ἐμοί χθές ἦν;
 ΧΡ. Τούναντιον πέπονθε τοῖς πολλοῖς ἄρα.
 Μεθύων γάρ, ὡς ἔοικεν, ὀξύτερον βλέπει.
 ΓΡ. Οὐκ' ἀλλ' ἀκόλαστός ἐστιν αἰεὶ τοὺς τρόπους.
 ΝΕ. ὦ Ποντοπόσειδον, καὶ θεοὶ πρεσβυτικοί, **1050**
 Ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ῥυτίδων ὕσας ἔχει.
 ΓΡ. (Ἄ, ἄ) τὴν δᾶδα μὴ μοι πρόσφερ'.
 ΧΡ. Εὐμέντοι λέγει.
 Ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἰς μόνος σπινθηρ λάβῃ,
 Ὡσπερ παλαιὰν εἰρεσιώνην καύσεται.
 ΝΕ. Βούλει διὰ χρόνου πρὸς με παῖσαι; **1055**
 ΓΡ. Ποῖ, τάλαν;
 ΝΕ. Αὐτοῦ, λαβοῦσα κάρυα.
 ΓΡ. Παιδιὰν τίνα;
 ΝΕ. Πόσους ἔχεις ὀδόντας;
 ΧΡ. Ἄλλὰ γινώσομαι
 Κᾶγωγ'. ἔχει γὰρ τρεῖς ἴσως, ἢ τέτταρας.
 ΝΕ. Ἀπότισον' ἓνα γὰρ γόμφιον μόνον φορεῖ.
 ΓΡ. Ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς, **1060**

σθαι. **1048.** Μεθύων ὀξύτερον βλέπει] νήφων γάρ, ὡσπερ ἀμβλυωπῶν, εἴω-
 ρα σε νέαν οὔσαν. **1052.** Ἄ, ἄ] μόριον τοῦτ' ἀποστρεπτικόν· οὐδὲ γὰρ δέ-
 χεται τὸ γραῖδιον ἐξελεγχθῆναι αὐτῇ ὁ προσθετὸς κόσμος πρὸς τὸ φῶς.
1054. Εἰρεσιώνην] κλάδος ἦν ἐλαίας περιπεπλεγμένος ἐρίφῳ καὶ διαφόροις
 καρποῖς, ἢ κολύροις, ἢ ἐχρῶντο ἐν τισι τῶν ἐορτῶν πρὸς ἀποτροπὴν λιμοῦ
 κατὰ τινα χρησμόν· εἶθ' οὕτως ἴστασαν αὐτὴν ἐπὶ τῶν θυρῶν, καὶ κατ' ἔτος
 ἐνῆλλαττον· εἴωθει δὲ παῖς ἀμφιθαλῆς ἀμφ' αὐτῇ λέγειν ταῦτα·

- » Εἰρεσιώνη σῦκα φέρει καὶ πίνας ἄρτους,
- » Καὶ μέλι· ἐν κοτύλῃ καὶ ἔλαιον ἀποψήσασθαι,
- » Καὶ κύλικ' εὐζωρον, ὡς ἂν μεθύουσα καθεύδῃς.

1055. Παῖσαι] παῖξαι, ἀτικτὸν τοῦτο. **1056.** Λαβοῦσα κάρυα] ὁ ἐστὶν ἀρ-
 πιάζειν (ἴδε ἀνωτέρω στίχ. 816.) πόσα κατέχει τις ἐν χειρὶ κεκλεισμένῃ·
 ἄλλ' ὁ νέος παιζων ἔφη ἀρτιάζειν ἐπὶ τῷ πόσους ἔχει ὀδόντας· ὅθεν ἀποτυ-

- Πλυνόν με ποιῶν ἐν τσοῦτοις ἀνδράσιν.
 ΝΕ. Ὅναιο μέντ' ἄν, εἴ τις ἐκπλύνειέ σε.
 ΧΡ. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ νῦν μὲν καπηλικῶς ἔχει.
 Εἰ δ' ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμύθιον,
 Ὅφει κατάδηλα τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη. 1065
 ΓΡ. Γέρων ἀνὴρ ὢν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.
 ΝΕ. Πειρᾶ μὲν οὖν ἴσως σε, καὶ τῶν τιθίων
 Ἐφάπτεται σου, λανθάνειν δοκῶν ἐμέ.
 ΓΡ. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην, οὐκ ἐμοῦ γ', ὦ βδελυρὲ σύ.
 ΧΡ. Μὰ τὴν Ἐκάτην, οὐ δῆτα· μαινομένην γὰρ ἄν. 1070
 Ἄλλ', ὦ νεανίσκ', οὐκ ἐῷ τὴν μείρακα
 Μισεῖν σε ταύτην.
 ΝΕ. Ἄλλ' ἔγωγ' ὑπερφιλῶ.
 ΧΡ. Καὶ μὴν κατηγορεῖ γέ σου.
 ΝΕ. Τί κατηγορεῖ;
 ΧΡ. Εἶναί σ' ὑβριστὴν φησι, καὶ λέγειν, ὅτι
 « Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. » 1075
 ΝΕ. Ἐγὼ περὶ ταύτης οὐ μαχοῦμαί σοι.
 ΧΡ. Τὸ τί;
 ΝΕ. Αἰσχυρόμενος τὴν ἡλικίαν τὴν σὴν, ἐπεὶ
 Οὐκ ἄν ποτ' ἄλλω τοῦτ' ἐπέτρεπον ποιεῖν·
 Νῦν δ' ἄπιθι χαίρων ξυλλαβῶν τὴν μείρακα.

χόντος τοῦ Χρεμύλου, ἀπαιτεῖ ὁ νεανίας τὸ συμφωνηθέν. 1061. Πλυνόν] ἀτιμίαν φέρει τοῦτο· ὁ γὰρ πλυνὸς ὑποδέχεται πάντα λύματα καὶ πᾶσαν ἀκαθαρσίαν. 1063. Καπηλικῶς] αἱ γὰρ καπηλίδες ἐψιμυθίωντο, ἐφ' ᾧ ἐπαγαγέσθαι τοὺς ἀνδρας ἐπὶ τὸ πίνειν· καὶ τᾶλλα ἀσελγῆ καὶ κωμικὰ ἐξῆς. 1071. Οὐκ ἐῷ] ἐν μὲν πρώτῳ προσώπῳ τοῦτο ἀγνοῶ ὅτι βούλεται λέγειν· ἐν δὲ δευτέρῳ ἐπὶ προσταγῆς ὀρθὸν μὲν τῇ ἐννοίᾳ, ἀσύντακτον δὲ, ὡς τοῦ Οὐκ ἀποφαντικοῦ ἐκτοπιζομένου ἐν τοῖς προστακτικοῖς ὑπὸ τοῦ ἀπαγορευτικοῦ Μή· εἴη δ' οὖν τὸ Οὐκ ἀντὶ τοῦ Μή ἐν τοιαύτῃ ἐννοίᾳ, μὴ ἐῷ, μὴ ἐάσης σεαυτὸν μισεῖσθαι ὑπὸ τῆς μειραχίτικης· ἀλλὰ μήπως ἐθέλων ὁ Χρεμύλος λαβεῖν αὐτὴν, ταῦτα προσποιεῖται προτείνειν; ὡς εἰ ἔλεγεν, οὐκ ἐάσω αὐτὴν τῷ σῷ μίσει· ἀλλὰ λήψομαι· διὸ καὶ ὁ νεανίας παρχωρεῖ, αἰ-

- XP. Οἶδ', οἶδα τὸν νοῦν· οὐκέτ' ἀξιοῖς ἴσως
εἶναι μετ' αὐτῆς 1080
- ΓΡ. 'Ο δ' ἐπιτρέψων ἐστὶ τίς ;
- NE. Οὐκ ἂν διαλεχθείην διεσπλεκωμένη
'Υπὸ μυρίων ἐτῶν γε καὶ τρισχιλίων.
- XP. 'Ομως δ', ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίους
Πίνειν, ξυνεκποτέ' ἐστὶ σοι καὶ τὴν τρύγα. 1085
- NE. 'Ἄλλ' ἐστὶ κομιδὴ τρυῆ παλαιὰ καὶ σαπρά.
- XP. Ουκοῦν τρύγοιπος ταῦτα πάντ' ἰάσεται.
- NE. 'Ἄλλ' εἴσιθ' εἴσω τῷ θεῷ γὰρ βούλομαι
'Ελθὼν ἀναθεῖναι τοὺς στεφάνους τοῦσδ', οὓς ἔχω.
- ΓΡ. 'Εγὼ δὲ γ' αὐτῷ καὶ φράσαι τι βούλομαι. 1090
- NE. 'Εγὼ δὲ γ' οὐκ εἴσειμι.
- XP. Θάρρει, μὴ φοβοῦ.
Οὐ γὰρ βιάσεται.
- NE. Πάνυ καλῶς τοίνυν λέγεις.
'Ικανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίπτουν χρόνον.
- ΓΡ. Βάδιζ'. ἐγὼ δέ σου κατόπιν εἰσέρχομαι.
- XP. 'Ως εὐτόνως, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ γράδιον, 1095
'Ὡσπερ λεπὰς, τῷ μεираκίῳ προσίσχεται.
- XOP. (λείπει ἢ τοῦ Χοροῦ ᾠδὴ.)

σχυρόμενος τὴν ηλικίαν. 1081. 'Ο δὲ ἐπιτρέψων τίς ;] ὡς εἰ ἔλεγεν, ἐγὼ οὐκ ἐπιτρέψω ἀπελθεῖν· ὅθεν ἀγανακτήσας ὁ νεανίας, καλεῖ αὐτὴν διεσπλεκωμένην, ὅ ἐστι διαμεμηρισμένην· ἐν ἄλλοις δὲ γράφεται Διεσπεκλωμένη, ἡμαρτημένως· σπλεκώ, τὴν τῆς συνουσίας δηλοῖ πράξιν. 1087. Τρύγοιπος] κάλαθος, ἡθμός, δι' οὗ καθαίρουσι τὸν οἶνον τῆς τρυγός. 1088. Εἴσιθ.] πρὸς τὸν Χρεμύλον τοῦτο. 1092. Οὐ γὰρ βιάσεται] εἰς συνουσίαν δῆθεν· τὸ δὲ ὑπεπίπτουν ἐπομένως ἀσελγῆς καὶ κακέμφατον· ἐστὶ δὲ κυρίως τὸ τὰ πλοῖα πισσοῦν, ἵνα μὴ διαρρέωσιν. 1096. Λεπάς] εἶδος ὕστρεου, προσκαλωμένον πέτραις παραθαλασσίαις, ὅθεν δυσχερῶς ἀποσπᾶται.

ΚΑΡΙΩΝ, ΕΡΜΗΣ, ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ,
ΓΡΑΥΣ, ΧΟΡΟΣ.

- ΚΑΡ. Τίς ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; τουτί τί ἦν;
Οὐδείς ἔοικεν· ἀλλὰ δῆτα τὸ θύριον
Φθειγγόμενον ἄλλως, κλαυσιᾶ.
- ΕΡ. Σέ τοι λέγω,
Ὁ Καρίων, ἀνάμεινον.
- ΚΑΡ. Οὗτος, εἶπ' ἐμοί, 1100
Σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὕτωςι σφόδρα;
- ΕΡ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἔμελλον· εἶτ' ἀνέφξάς με φθάσας.
Ἄλλ' ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέχων ταχὺ,
Ἐπειτα τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία,
Ἐπειτα τοὺς θεράποντας, εἶτα τὴν κύνα, 1105
Ἐπειτα σαυτὸν, εἶτα τὴν ὕν.
- ΚΑΡ. Εἶπ' ἐμοί,
Τί δ' ἐστίν;
- ΕΡ. Ὁ Ζεὺς, ὦ πόνηρε, βούλεται,
Ἐς ταυτὸν ὑμᾶς ξυγκυκήσας τρυβλίον,
Ἀπαξάπαντας εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν.
- ΚΑΡ. Ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται. 1110

1097. Τίς ὁ κόπτων] ὁ Ἑρμῆς, ἐλαττωθέντων αὐτῷ τῶν προσόδων, ἦεν ἀγανακτῶν κατὰ τοῦ Πλούτου· ὁ δὲ Καρίων, ἐξελθὼν καὶ μηδένα ἰδὼν, ἀναχωρεῖ· ὁ δὲ θεὸς ἐκ δευτέρου πρὸς αὐτὸν φησιν ἀνάμεινον· ἡ δὲ γραφή διάφορος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ· οἶον, Σέ τοι σέ τοι — Λέγω, Καρίων, ἀνάμεινον· ἀμεινον μὲν τοῦτο, καχόμετρον δέ. 1102. Οὐ μὰ Δία] ἔκοπτον, ἀλλ' ἤμελλον κόψειν αὐτὴν σφόδρα. 1110. Ἡ γλῶσσα... τέμνεται.] ἔστι μὲν καὶ ἀπλῶς ὡς κατάρξιν τοῦτ' ἐκλαβεῖν· καὶ γὰρ κἀν τῇ συνηθείᾳ τοιαῦτα λέγεται· οἶον, νὰ φάγῃς τὴν γλῶσσάν σου καὶ τὰ τοιαῦτα· ὑποκρύπτειν μὲν τοι καί τι κωμικώτερον βούλεται, εἶγ' ἐν ταῖς θυσίαις ἡ γλῶσσα ἐνέμετο τῷ Ἑρμῇ ὡς κή-

Ἄτὰρ διὰ τί γε ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν
Ἡμᾶς;

ΕΡ. Ὅτι δεινότατα πάντων πραγμάτων
εἴργασθ'. ἀφ' οὗ γὰρ ἤρξατ' ἐξαρχῆς βλέπειν
Ὁ Πλούτος, οὐδείς οὐ λιθωντόν, οὐ δάφνην,
οὐ φαιστόν, οὐχ ἱερεῖον, οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἐν
Ἡμῖν ἐπιθύει τοῖς θεοῖς. 1115

ΚΑΡ. Μὰ Δί', οὐδέ γε
Θύσει. κακῶς γὰρ ἐπεμελεῖσθ' ἡμῶν τότε.

ΕΡ. Καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἤττον μέλει·
Ἐγὼ δ' ἀπόλωλα κάπιτέτριμμαί.

ΚΑΡ. Σωφρονεῖς.

ΕΡ. Πρότερον γὰρ εἶχον μὲν παρὰ ταῖς καπηλίαις 1120

Πάντ' ἀγάθ' ἔωθεν εὐθύς, οἰνοῦτταν, μέλι.

Ἰσχάδας, ὅσ' εἰκός ἐστιν Ἑρμῆν ἐσθίειν·

Νυνὶ δὲ πεινῶν, ἀναβάδην ἀναπαύομαι.

ΚΑΡ. Οὐκ οὐν δικαίως, ὅστις ἐποίεις ζημίαν
Ἐνίοτε, τοιαῦτ' ἀγάθ' ἔχων;

ΕΡ. Οἴμοι τάλας, 1125

Οἴμοι πλακοῦντος, τοῦ ἔν τετράδι πεπεμμένου.

ΚΑΡ. Ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς.

ρυκί· ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τοίνυν Νέμεται ἔφη, Τέμνεται. 1119. Σωφρονεῖς] ἀλη-
θῆ καὶ φρόνιμα ταῦτα λέγεις. 1121. Οἰνοῦτταν] μάζαν πεφυρμένην οἴνῳ,
ἢ καὶ μέλιτι. 1123. Ἀναβάδην] ὡς περ οἱ πολλὴν ὥραν βαδίζοντας, κατα-
κλινόμενοι, αἴρουσι τοὺς πόδας ἄνω, ἀναπαυσόμενοι ἀπὸ τοῦ κόπου.
1126. Τοῦ ἔν τετράδι.] ἄλλην ἄλλοις τῶν θεῶν ἡμέραν τοῦ μηνὸς ἱερὰν ἤγον
οἱ Ἀθηναῖοι· οἶον, νομηναίαν μὲν καὶ ἐβδόμην Ἀπόλλωνι· Θησεῖ δὲ, τὴν ὀγ-
δόην Ἑρμῆ δ' αὖ, τὴν τετάρτην· ἐν ἧ ἀπένεμον τὸν πεπεμμένον (εὐώπη-
μένον) τοῦτον πλακοῦντα. 1127. Ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς]
ἐν παροιμίαις τοῦτ' ἐπεκράτησεν· Ἡρακλῆς κατὰ τὴν Κίον γενόμενος, καὶ
ἀποστείλας Ὑλλαν ἐφ' ὕδαρ· ὡς δὲ οὐκ ἐφαίνετο ὑπανελθὼν, τῶν Νυμφῶν
αὐτὸν ἀναρπαταῶν, ἐξήτει περιῶν· ἐνθα ἔδοξε φωνῆς ἀκοῦσαι ἐκαίνης· Πο-

- ΕΡ. Οἴμοι δὲ κωλῆς, ἧς ἐγὼ κατήσθιον.
- ΚΑΡ. Ἄσκολιάζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν.
- ΕΡ. Σπλάγγων τε θερμῶν, ὧν ἐγὼ κατήσθιον. 1130
- ΚΑΡ. Ὅδύνη σε πρὸς τὰ σπλάγγν' ἔοικ' ἐπιστρέφειν.
- ΕΡ. Οἴμοι δὲ κύλικος ἴσον ἴσφ κεκραμένης.
- ΚΑΡ. Ταύτην ἐπιπιῶν, ἀποτρέχων οὐκ ἂν φθάνοις;
- ΕΡ. Ἄρ' ὠφελήσαις ἂν τι τὸν σαυτοῦ φίλον;
- ΚΑΡ. Εἴ του δέη γ', ὧν δυνατός εἰμί σ' ὠφελεῖν. 1135
- ΕΡ. Εἴ μοι πορίσας ἄρτον τιν' εὖ πεπεμμένον,
Δοίης καταφαγεῖν, καὶ κρέας νεανικόν,
ἽΩν θύεθ' ὑμεῖς ἔνδον.
- ΚΑΡ. Ἄλλ' οὐκ ἔκφορα.
- ΕΡ. Καὶ μὴν ὅποτε τι σκευάριον τοῦ δεσπότου
ἽΥφέλοι', ἐγὼ σε λαμβάνειν ἐπόιουν αἰεὶ. 1140
- ΚΑΡ. Ἐφ' ᾧ τε μετέχειν κἄυτός, ὧ τοιχωρούχε.
ἽΗκεν γὰρ ἂν σοι ναστός εὖ πεπεμμένος.
- ΕΡ. ἽΕπειτα τοῦτόν γ' αὐτός ἂν κατήσθιες.
- ΚΑΡ. Οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί,
ἽΟπότε τι ληφθειῖν πανουργήσας ἐγώ. 1145
- ΕΡ. Μὴ μνησικακήσης, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες.
ἽἌλλὰ ξύνοικον, πρὸς θεῶν, δέξασθ' ἐμέ.
- ΚΑΡ. ἽΕπειτ', ἀπολιπὼν τοὺς θεοὺς, ἐνθάδε μενεῖς;

θεῖς τὸν οὐ παρόντα, καὶ μάτην καλεῖς. 1128. Οἴμοι κωλῆς] κῶλα μὲν τὰ μέλη τοῦ σώματος· ἐκ τούτων οὖν μέρος ἐστὶν ἡ κωλή· ἦν δὲ μᾶλλον ἐκ τῶν ἐμπροσθίων. Τὸ δὲ ἄσκολιάζειν, τὸ ἐπὶ ἀσκού πλήρες οἴνου ἀναπηδᾶν ἐστίν· ὁ δὲ πηδῆσας καὶ ἰστάμενος ὄρθιος ἐπ' αὐτοῦ θατέρῳ τοῖν ποδοῖν, ἐλάμβανε τὸν οἶνον· ἐπαίξετο δὲ ταῦτ' ἐν Διονυσίοις. 1132. ἽΙσον ἴσφ] ἐξ ἡμισείας ὕδατι· ἔοικε δὲ παίζειν τοὺς οἶνοπόδας. 1133. Ταύτην ἐκπιῶν] ἔδωκεν αὐτῷ, ὡς δοκεῖ, ἑτέραν κύλικα, εἰ μὴ τι ἄλλο ἔννοεῖ κωμικώτερον. —Ναστός δὲ, ἄρτος πεφυρμένος ἐλαίῳ, πλακοῦς τις. 1146. Φυλὴν] ὀχύρωμα τοῦτο ἐν τῇ Ἀττικῇ· ἀφ' ἧς ὄρμηθεις Θρασύβουλος, ἐκράτησε τῶν τριάκοντα τυράννων, νικήσας αὐτοὺς μάχη ἐν Πειραιεῖ· εἴθ' οὕτως ἀποκαταστήσας τὴν δημοκρατίαν, ἔγραψε ψήφισμα μηκέτι μνησικακεῖν, ἀλλ' ἀμνηστίαν εἶναι τῶν πρὸ Εὐκλείδου· ἐπειδὴ τοίνυν καὶ σὺ εὐτυχεῖς, ὥσπερ ἐκεῖνος μὴ

- ΕΡ. Τὰ γὰρ παρ' ὑμῖν ἐστὶ βελτίω πολὺ.
- ΚΑΡ. Τί δέ; ταυτομολεῖν ἀστεῖον εἶναι σοι δοκεῖ;
- ΕΡ. Πατρίς γὰρ ἐστὶ πάνθ', ἔν' ἂν πράττη τις εὖ.
- ΚΑΡ. Τί δὴτ' ἂν εἴη; ὄφελος ἡμῖν, ἐνθάδ' ὦν;
- ΕΡ. Παρὰ τὴν θύραν Στροφαῖον ἰδρῦσαθ' ἐμέ.
- ΚΑΡ. Στροφαῖον; ἀλλ' οὐκ ἔργον ἐστ' οὐδὲν στροφῶν.
- ΕΡ. Ἄλλ' Ἐμπολαῖον.
- ΚΑΡ. Ἄλλὰ πλουτοῦμεν τί οὖν 1155
Ἐρμῆν παλιγκάπηλον ἡμᾶς δεῖ τρέφειν;
- ΕΡ. Ἄλλὰ Δόλιον τοίνυν.
- ΚΑΡ. Δόλιον; ἤκιστα γε.
Οὐ γὰρ δόλου νῦν ἔργον, ἀλλ' ἀπλῶν τρόπων.
- ΕΡ. Ἄλλ' Ἐγεμόνιον.
- ΚΑΡ. Ἄλλ' ὁ θεὸς ἤδη βλέπει,
Ὡσθ' ἠγεμόνος οὐδὲν δεησόμεσθ' ἔτι. 1160
- ΕΡ. Ἐναγώνιος τοίνυν ἔσομαι. καὶ τί ἔτ' ἐρεῖς;
Πλούτῳ γὰρ ἐστὶ τοῦτο συμφορώτατον,
Ποιεῖν ἀγῶνας μουσικούς καὶ γυμνικούς.
- ΚΑΡ. Ὡς ἀγαθόν ἐστ' ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν.
Οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν αὐτῷ βιότιον. 1165
Οὐκ ἐτὸς ἅπαντες οἱ δικάζοντες θαμὰ
Σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν.
- ΕΡ. Οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις εἰσίο.
- ΚΑΡ. Καὶ πλῶνέ γε
Αὐτὸς προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ τὰς κοιλίας,
Ἴν' εὐθέως διακονικός εἶναι δοκῆς. 1170

μνησικακῆς ἐπὶ τοῖς πρὸ τούτων γεγενημένοις. 1153. Στροφαῖον] ἔν' ἀποτρέπω τοὺς κλέπτας ἐπωνυμίας ταῦθ' ἅπαντα ἐξῆς τοῦ Ἐρμῶ. 1163. Βιότιον] ὁ τοιοῦτος εὐρήσει τι, δι' οὗ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα πορίσεται· διὸ οὐ μάτην ἐν πολλοῖς δικαστηρίοις οἱ δικάζοντες καταγράφουσι τὸ ἑαυτῶν ὄνομα, ἔν' ἐὰν ἀποτύχῃσι τοῦ ἐνός, ἐπιτύχοιεν ἐν ἑτέρῳ. (ἴδε ἀ-

- ΙΕΡ. Τίς ἂν φράσειε ποῦ ἴστι Χρεμύλος μοι σαφῶς;
 ΧΡ. Τί δ' ἐστίν, ὦ βέλτιστε;
- ΙΕΡ. Τί γὰρ ἄλλ', ἢ κακῶς;
 Ἄφ' οὗ γὰρ ὁ Πλούτος οὗτος ἤρξατο βλέπειν,
 Ἄπόλωλ' ὑπὸ λιμοῦ. καταφαγεῖν γὰρ οὐκ ἔχω,
 Καὶ ταῦτα τοῦ Σωτῆρος ἱερεὺς ὢν Διός. 1175
- ΧΡ. Ἡ δ' αἰτία τίς ἐστίν, ὦ πρὸς τῶν θεῶν;
 ΙΕΡ. Θύειν ἔτ' οὐδεὶς ἀξιοῖ.
- ΧΡ. Τίνος οὐνεκα;
- ΙΕΡ. Ὅτι πάντες εἰσὶ πλούσιοι καίτοι τότε,
 Ὅτ' εἶχον οὐδέν, ὁ μὲν ἂν ἤκων ἔμπορος,
 Ἔθυσεν ἱερεῖόν τι σωθῆίς· ὁ δέ τις ἂν, 1180
 Δίκην ἀποφυγῶν· ὁ δ' ἂν ἐκαλλιιερεῖτό τις,
 Καὶ μετεκάλει τὸν ἱερέα· νῦν δ' οὐδὲ εἰς
 Θύει τὸ παράπαν οὐδέν, οὐδ' εἰσέρχεται,
 Πλὴν ἀποπατησόμενοί γε πλεῖν ἢ μυρίοι.
- ΚΑΡ. Οὐκοῦν τὰ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνεις; 1185
 ΙΕΡ. Τὸν οὖν Δία τὸν Σωτῆρα καὶ αὐτός μοι δοκῶ
 Χαίρειν ἐάσας, ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμενεῖν.
- ΧΡ. Θάρρει. καλῶς ἔσται γὰρ, ἦν θεὸς θέλη.
 Ὁ Ζεὺς ὁ Σωτῆρ γὰρ πάρεστιν ἐνθάδε,
 Αὐτόματος ἤκων.
- ΙΕΡ. Πάντ' ἀγαθὰ τοίνυν λέγεις. 1190
 ΧΡ. Ἰδρυσόμεθ' οὖν αὐτίκα· μάλ', ἀλλὰ περίμενε,
 Τὸν Πλούτον, οὔπερ πρότερον ἦν ἰδρυμένος,
 Τὸν ὀπισθόδομον αἰεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ.

νωτέρω στίχ. 227.) 1171. Τίς ἂν φράσειε] ἐνταῦθα ἤκει καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ
 Διὸς λιμώτων· ὃν ἐλεήσας ὁ Καρίων συγκαταλέγει τοῖς δικαίοις.
 1184. Πλεῖν] ἐκ συναίρεσεως πλέον πλεῖν, ὡσπερ καὶ τὸ δέον δεῖν.
 1185. Τὰ νομιζόμενα] νόμος γὰρ ἀποδεικνύει τῷ ἱερεῖ τῶν θυμάτων, ἢ
 ἀπλῶς ἔχειν τι, οἷον τὸ δέρμα· οὐκοῦν ἀνήκει αὐτῷ καὶ τῶν ἀποπατωμέ-
 νων λαθεῖν τὸ ἐκ τοῦ νόμου αὐτῷ δεῖν. 1193. Τὸν ὀπισθόδομον] ὅτι

Ἄλλ' ἐκδότω τις δεῦρο δᾶδας ἡμμένας,

Ἴν' ἔχων προηγῆ τῷ θεῷ σύ.

ΙΕΡ.

Πάνυ μὲν οὖν.

1195

Δραῖν ταῦτα χρή.

ΧΡ.

Τὸν Πλοῦτον ἔξω τις κάλει.

ΓΡ.

Ἐγὼ δὲ τί ποιῶ;

ΧΡ.

Τὰς χύτρας, αἷς τὸν θεὸν
Ἰδρυσόμεθα, λαβοῦσ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, φέρε
Σεμνῶς· ἔχουσα δ' ἤλθες αὐτῇ ποικίλα.

ΓΡ.

Ὡν δ' οὐνεκ' ἤλθον;

ΧΡ.

Πάντα σοι πεπράξεται.

1200

Ἦξει γὰρ ὁ νεανίσκος ὡς σ' εἰς ἐσπέραν.

ΓΡ.

Ἄλλ' εἴ γε μέντοι, νῆ Δί', ἐγγυᾶ σύ μοι

Ἦξειν ἐκεῖνον ὡς ἔμ', οἴσω τὰς χύτρας.

ΚΑΡ.

Καὶ μὴν πολὺ τῶν ἄλλων χυτράων τὰναντία
Αὐταὶ ποιούσι. ταῖς γὰρ ἄλλαις μὲν χύτραῖς
Ἦ γραῦς ἔπεστ' ἀνωτάτω· ταύτης δὲ νῦν
Τῆς γραῦς ἐπιπολῆς ἔπεισιν αἱ χύτραι.

1205

ΧΟΡ.

Οὐκ ἔτι τοίνυν εἰκὸς μέλλειν οὐδ' ἡμᾶς, ἀλλ' ἀναχωρεῖν
Εἰς τοῦτισθεν· δεῖ γὰρ κατόπιν τούτοις ἄδοντας ἔπεσθαι.

σθεν τοῦ ναοῦ ἦν οὗτος, αὐτὸ τὸ ταμεῖον τῶν Ἀθηναίων ἐνταῦθ' οὖν πρόσφορον ἰδρύσαι τὸν πλοῦτον, οἷον φύλακα τῶν θησαυρῶν. 1196. Ἐγὼ δὲ τί ποιῶ] ἐξελθόντων δὲ, ἀνεφάνη αὐθις καὶ ἡ Γραῦς ἀπαιτούσα τὸν νεανίσκον. 1199. Ποικίλα] τρωγάλια, πόπανα, πλακούντια, ὡς εἴρηται· ἢ ἐννοεῖ τὰ ἱμάτια, ἃ ἐφόρουσαν αἱ κατ' ἔθος φέρουσαι τὰς χύτρας ἐπὶ τῆς ἰδρύσεως τινος τῶν θεῶν· τὸ δὲ τῶν χυτράων πέπαικται· ἢ μὲν γὰρ γραῦς (ἢ ἄνθρωπος) φέρει τὴν χύτραν ἄνω ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἢ δὲ χύτρα φέρει τὴν γραῦν (τὸν ἀφρόν, ἢ τὸ πεπηγμένον ἐλαιῶδες σημαίνει τοῦτο) ἐπιπολῆς· ἐκ τῆς ὁμωνυμίας ἢ χάρις αὐτῇ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΝΕΦΕΛΑΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Πρεσβύτες τις Στρεψιάδης ὑπὸ δανείων καταπονούμενος, διὰ τὴν ἵπποτροφίαν τοῦ παιδὸς, δεῖται τούτου, φοιτήσαντα ὡς τὸν Σωκράτην μαθεῖν τὸν ἥπτονα λόγον, εἴ πως δύναίτο, τὰ ἄδικα λέγων ἐν τῷ δικαστηρίῳ, τοὺς χρήστας νικᾶν καὶ μηδενὶ τῶν δανειστῶν μηδὲν ἀποδοῦναι. Οὐ βουλομένου δὲ τοῦ μειρακίσκου, διαγνοὺς αὐτὸς ἐλθὼν μανθάνειν, καὶ μαθητὴν τοῦ Σωκράτους ἐκκαλέσας τινὰ διαλέγεται. Ἐκλυθείσης δὲ τῆς διατριβῆς, οἷ τε μαθηταὶ κύκλῳ καθηήμενοι πίναροὶ συνορῶνται, καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐπὶ κρεμάθρας αἰωρούμενος, καὶ ἀποσκοπῶν τὰ μετέωρα θεωρεῖται. Μετὰ ταῦτα τελεῖ παραλαβῶν τὸν πρεσβύτερον, καὶ τοὺς νομιζομένους παρ' αὐτῷ θεοὺς, Ἄερα, προσεῖτε δὲ καὶ Αἰθέρα καὶ Νεφέλας κατακαλεῖται· πρὸς δὲ τὴν εὐχὴν εἰσέρχονται Νεφέλαι ἐν σχήματι Χοροῦ· καὶ, φυσιολογήσαντος οὐκ ἀπιθάνως τοῦ Σωκράτους, ἀποκαταστᾶσαι πρὸς τοὺς θεατὰς, περὶ πλειόνων διαλέγονται. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ μὲν πρεσβύτερος διδασκόμενος ἐν τῷ φανερῷ τινὰ τῶν μαθημάτων γελωτοποιεῖ· καὶ ἐπειδὴ διὰ τὴν ἀμαθίαν ἐκ τοῦ φροντιστηρίου ἐκβάλλεται, ἄγων πρὸς βίαν τὸν υἱὸν, συνίστησι τῷ Σωκράτει. Τούτου δὲ ἐξαγαγόντος αὐτῷ ἐν τῷ θεάτρῳ τὸν ἄδικον καὶ τὸν δίκαιον λόγον, διαγωνισθεὶς ὁ ἄδικος πρὸς τὸν δίκαιον λόγον, καὶ παραλαβῶν αὐτὸν ὁ ἄδικος λόγος, ἐκδιδάσκει. Κομισάμενος δὲ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἐκπονημένον, ἐπηρεάζει τοῖς χρήσταις, καὶ, ὡς κατωρθωκότος, εὐχαεῖ παραλαβῶν. Γενομένης δὲ περὶ τὴν εὐωχίαν ἀντιλογίας, πληγὰς λαβὼν ὑπὸ τοῦ παιδὸς, ὅτι δίκαιον τοὺς πατέρας ὑπὸ τῶν υἱῶν ἀντιτύπτεσθαι, ὑπεραλγῶν διὰ τὴν πρὸς τὸν υἱὸν σύγκρουσιν ὁ γέρον, κατασκάπτει καὶ ἐμπίπρησι τὸ φροντιστήριον τῶν Σωκρατιστῶν. Τὸ δὲ δρᾶμα τῶν πάνυ δυνατῶς πεποιημένων.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ Στρεψιάδου.

ΜΑΘΗΤΑΙ Σωκράτους.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ΧΟΡΟΣ ΝΕΦΕΛΩΝ.

Ο ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ.

Ο ΑΔΙΠΟΣ ΛΟΓΟΣ.

ΠΑΣΙΑΣ δανειστής.

ΜΑΡΤΥΣ Πασίου.

ΑΜΥΝΙΑΣ δανειστής.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ.

ΝΕΦΕΛΑΙ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ,
ΜΑΘΗΤΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΣΤΡ. Ἰού, ἰού.

Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον

Ἀπέραντον. οὐδέποθ' ἡμέρα γενήσεται;

Καὶ μὴν πάλαι γ' ἀλεκτρούνος ἤκουσ' ἐγώ.

Οἱ δ' οἰκέται ρέγκουσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν πρό τοῦ. 5

Ἀπόλοιο δῆτ', ὦ πόλεμε, πολλῶν οὕνεκα,

Ὅτι οὐδὲ κολάσαι· ἕξαστί μοι τοὺς οἰκέτας.

Ἀλλ' οὐδ' ὁ χρηστός οὔτοσί νεανίας

Ἐγείρεται τῆς νυκτός, ἀλλὰ πέρδεται

Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. 10

Ἀλλ', εἰ δοκεῖ, ρέγκωμεν ἐγκεκαλυμμένοι.—

1. Ἰού, ἰού.] Ἄμα ἀνοίγεισθαι τῆς σκηνῆς ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐπιφαίνονται τρεῖς ἄνδρες κοιμώμενοι, πατήρ, υἱὸς καὶ οἰκέτης· ὧν ὁ πατήρ Στρεψιάδης καλούμενος, μὴ δυνάμενος καθεῦθεῖν ὑπὸ τῶν φροντίδων, σχετλιάζει πρὸς τὸ μέγεθος δῆθεν τῆς νυκτός· τοιαῦται γὰρ δοκοῦσιν εἶναι τοῖς μὴ δυναμένοις ὕπνου λαχεῖν. 2. Ἀπέραντον] ἐν ἄλλοις δὲ, Ἀπέρατον, καὶ ἄμεινον ἴσως· Ἀπέραντον γὰρ τὸ μὴ δυνάμενον ἐκτελεῖσθαι διὰ μέγεθος ἂν εἴη δηλοῦν· τὸ δὲ Ἀπέρατον τὸ μὴ ἔχον πέρασ ἐστί. 5. Οἱ δὲ οἰκέται] οἱ τοῦ οἴκου ἄνθρωποι ἐν γένει· τὸ δὲ ῥέγκουσι καὶ ρέγκουσι κοινότερον λέγεται. 6. Ἀπόλοιο] μέμφεται τὸν πόλεμον, ὅτι κατ' αὐτὸν οὐ δύναται τύπτειν τὸν οἰκέτην· ἐν γὰρ τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, πολλῶν δούλων, ὡς ὁ Θουκυδίδης φησὶν, καὶ ἐς τεσσαράκοντα χιλιάδας αὐτομολησάντων ἐς Δακέλειαν, ἐφείδοντο τῶν δούλων, ἵνα μὴ φεύγοιεν. 10. Ἐν πέντε σισύραις] δερμάτινον αἰγῆτον σκέπος ἢ σισύρα· τὸ δὲ Ἐγκεκορδυλημένος, ἐγκεκαλυμμένος, ἔμφασιν πλεῖω πρὸς μέμψιν ἔχει. 11. Ἀλλ' εἰ δοκεῖ] ὁρῶν τοῖς ἄλ-

Ἄλλ' οὐ δύναμαι δείλαιος εὔδειν, δακνόμενος
 Ὑπὸ τῆς δαπάνης, καὶ τῆς φάτνης καὶ τῶν χρεῶν,
 Διὰ τουτοῦ τὸν υἱόν. ὁ δὲ κόμην ἔχων,
 Ἰππάζεταί τε, καὶ ξυνωρικεῦεται, 15
 Ὀνειροπολεῖ θ' ἵππους· ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι,
 Ὅρῶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας.
 Οἱ γὰρ τόκοι χωροῦσιν.—ἄπτε, παῖ, λύχρον,
 Κάκφερε τὸ γραμματεῖον, ἵν' ἀναγνῶ λαβῶν,
 Ὅπόσοις ὀφείλω, καὶ λογίσωμαι τοὺς τόκους. 20
 Φέρ' ἴδω, τί ὀφείλω; δώδεκα μνᾶς Πασία.
 Τοῦ δώδεκα μνᾶς Πασία; τί ἐχρησάμην;
 Ὅτ' ἐπριάμην τὸν κοππατίαν. οἴμοι πάλας.
 Εἴθ' ἐξεκόπη πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ.

ΦΕΙΔ. Φίλων, ἀδικεῖς. ἔλαυε τὸν σουτοῦ δρόμον. 25

ΣΤΡ. Τοῦτ' ἐστὶ τοῦτο τὸ κακόν, ὃ μ' ἀπολώλεκεν·

Ὀνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἵππικὴν.

ΦΕΙΔ. Πόσους δρόμους ἐλά τὰ πολεμιστήρια;

λους ῥέγγοντας, ἐγκαλυφάμενος καὶ αὐτὸς, προσποιεῖται μιμεῖσθαι ἐκεί-
 νους. 12. Δακνόμενος] οἱ μὲν καθεύδοντες δάκνονται ὑπὸ ψυλλῶν καὶ κό-
 ρεων· ὁ δὲ, ὑπὸ τῶν φροντῖδων καὶ τῶν χρεῶν, ἃ ἦν αὐτῷ ἐκ τῆς τοῦ υἱοῦ
 δαπάνης εἰς τὴν ἵπποτροφίαν· ὁ δὲ υἱὸς κομῶν (ἔτρεφον γὰρ οἱ ἵππεῖς κό-
 μην) ποτὲ μὲν ἐφ' ἐνὸς ἱππάζεται κέλητος, ποτὲ δὲ ἐπιθαίνει ἐπὶ δίφρου.
 17. Εἰκάδας] κατὰ τὸ τέλος τοῦ σεληνιακοῦ μηνός, εἰώθασιν ἀποτίνειν τοὺς
 τόκους· ἔδει δ' εἰπεῖν ἴσως τριηκάδας· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ σεληνιακὸς μῆνς λεί-
 πεται μιᾶς, ἔλαβε τὴν εἰκάδα· ἢ εἴρηται οὕτως ἐκ τῆς συνηθείας· καθὼς
 καὶ παρ' ἡμῖν· φαιμέν γὰρ ἐπὶ πλήθους εἰς ἀκρισίαν, δεκάδας δεκάδας, ἐ-
 κατοστάς ὄλας, καὶ τὰ τοιαῦτα· ἄλλως δ' οὐκ ἔχω τί εἶπω. 19. Τὸ γραμ-
 ματεῖον] τὸ παρ' ἡμῖν κατάστιχον τῶν χρεῶν. 21. Δώδεκα μνᾶς Πασία]
 τοσαύτας εὐρῶν ἐν τῷ γραμματείῳ, καὶ ἀπορῶν ἀνανακτεῖ, καὶ αὐτὸς ἐαυ-
 τὸν ἀνακονδουλίξει. 23. Κοππατίαν] ἵππον σημαίνει τοῦτο, φέροντά ση-
 μεῖον τι ἐξ ἐγκαύματος ἐπὶ τοῦ μηροῦ ἴσως, στοιχεῖον τι Κόππα καλούμε-
 νον (ὡς κατωτέρω στίχ. 123). 24. Εἴθ' ἐξεκόπη] παίζειν δοκεῖ ἐκ τῆς λέ-
 ξεως· τὸ γὰρ ἐκκόπτεσθαι ἐπὶ ἀποβολῆς λέγεται τοῦ ὀφθαλμοῦ· κατεύχεται
 τοίνυν τοῦτο τῷ Κοππατίᾳ, ἵνα μὴ ἐπρίατο αὐτὸν ὁ υἱός. 25. Φίλων, ἀδι-
 κεῖς] ὀνειροπολεῖ ὁ παῖς ἐνταῦθα, ὡς Φίλων τις, ἐμποδῶν γίγνεται αὐτῷ ἐν
 πῇ ἵπποδρομίᾳ. 28. Πόσους δρόμους ἐλά τὰ πολεμιστήρια] συγκεχεῖσθαι

ΣΤΡ. Ἐμὲ μὲν σὺ πολλοὺς τὸν πατέρ' ἐλαύνεις δρόμους. —
Ἄτὰρ τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν; 30
Τρεῖς μναῖ διφρίσκου καὶ τροχοῖν Ἀμυνία.

ΦΕΙΔ. Ἀπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε.

ΣΤΡ. Ἄλλ', ὦ μέλ', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν,
Ὅτε καὶ δίκας ὠφληκα, χ' ἄτεροι τόκου
Ἐνεχυράσασθαι φασιν. 35

ΦΕΙΔ. Ἐτεὸν, ὦ πάτερ,
Τί δυσκολαίνεις καὶ στρέφῃ τὴν νύχθ' ὄλην;

ΣΤΡ. Δάκνει με δήμαρχός τις ἐκ τῶν στρωμάτων.

ΦΕΙΔ. Ἔασον, ὦ δαιμόνιε, καταδαρθεῖν τί με.

ΣΤΡ. Σὺ δ' οὖν κάθειυδε· τὰ δὲ χρέα ταῦτ' ἴσθ' ὅτι
Εἰς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν τρέφεται. — 40
φεῦ.

Εἴθ' ὠφελ' ἢ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς,

Ἥτις με γῆμαι· πῆρε τὴν σὴν μητέρα.

Ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἠδιστος βίος,

Εὐρωτιῶν, ἀκόρητος, εἰκῆ κείμενος,

Βρύων μελίτταις, καὶ προβάτοις, καὶ στεμφύλοις. 45

ταῦτα δοκεῖ· οὕτω γὰρ παραφθέγονται οἱ ὄνειροπολοῦντες ἀσύντακτά τε καὶ ἀσήμαντα, ἀλλ' ἀντ' ἄλλων παραληροῦντες· ἦσαν γὰρ ἀγῶνες τοῖς πρὸς δρόμον γυμναζομένοις, ἃ ἀμιλλητήρια ἐκαλοῦντο· ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ποσαχῶς ἐλαύνουσιν τὰ ἀμιλλητήρια, παραφθεγξάμενος πολεμιστήρια ἔφη, ἀπὸ τῶν πολεμιστηρίων ἴσως ἀρμάτων τὴν ὁμοιότητα λαβὼν. 29. Δρόμους] τὰς περὶ τῶν χρεῶν ἔννοσ' φροντίδας· εἶτα ἐπανερχεται αὐθις ἐπὶ τὸ γραμματεῖον. 30. Ἔβα με] κατέλαθέ με. 32. Ἀπαγε τὸν ἵππον] ὄνειροπολῶν αὐθις ὁ νεανίσκος, ταῦτ' αὖ φησι· τὸ δὲ Ἐξαλίσας, θεραπεύσας, καθάρας ἀφελὺς αὐτὸν ἐκκυλισθῆναι δηλοῖ· ὅθεν ἐξήλικας ἐμέ ἐκ τῶν ἐμῶν, ἀντὶ τοῦ γεγόμενος. 35. Ἐνεχυράσασθαι] ἐνέχυρα τῶν τόκων φησὶν ἀπαιτήσσειν. — Ἐτεὸν] ἀληθῶς, τῷ ὄντι· ἐγερθεὶς δὲ τοῦ ὕπνου, ταῦτα ἤδη φησί. 37. Δήμαρχος] οὐ κόρις, οὐ ψύλλη, οὐκ ἐμπίς, ἢ κώνωψ, ἢ σκνίψ, οὐδὲ σέρφος, ἀλλὰ δήμαρχός τις δάκνει με, οὗτος δὲ ὁ τὰς καταγραφὰς τῶν χρεῶν ἐν ἐκάστῳ δήμῳ ποιῶν. 38. Ἐασόν με καταδαρθεῖν] καὶ ταῦτ' εἰπὼν, συγκαλυψάμενος, ἐκάθειυδε· διὸ καὶ ὁ πατήρ ἀνατρέχει ταῖς ἀραῖς ἐπὶ τὴν τοῦ γάμου γενομένην αἰτίαν. 45. Στεμφύλοις] ἔστι δὲ ταῦτα τὰ ἀπὸ τῶν στα-

Ἐπειτ' ἔγημα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους

Ἀδελφιδῆν, ἄγροικος ὢν, ἐξ ἄστεος,

Σεμνήν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην.

Ταύτην ὅτ' ἐγάμουν, ξυγκατεκλινώμην ἐγώ,

Ἵζων τρυγός, τρασιᾶς, ἐρίων περιουσίας.

50

Ἢ δ' αὖ, μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων,

Δαπάνης, λαφυγμοῦ, Κωλιάδος, Γενετυλλίδος.

Οὐ μὴν ἐρῶ γ', ὡς ἀργός ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα.

Ἐγὼ δ' ἂν, αὐτῇ θοιμάτιον δεικνύς τοῖσι,

Πρόφασιν, ἔφασκον· Ὡ γύναι, λίαν σπαθᾶς.

55

ΘΕΡ. Ἐλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ.

ΣΤΡ. Οἴμοι· τί γάρ μοι τὸν πότην ἤπτες λύχνον;

Δεῦρ' ἔλθ', ἵνα κλάης.

ΘΕΡ.

Διατίδῃτα κλαύσομαι;

ΣΤΡ. Ὅτι τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων.—

Μετὰ ταῦθ', ὅπως νῶν ἐγένεθ' υἱός οὐτοσί,

60

Ἐμοί τε δὴ καὶ τῇ γυναικί τῇ γαθῆι.

Περὶ τοῦνόματος δὴ ταῦτ' ἐλοιδορούμεθα.

Ἢ μὲν γὰρ ἵππον προσετίθει πρὸς τοῦνομα,

φυλῶν, ἢ τῶν ἐλαιῶν περιπτώματα· ἢ τῶν ἐκ τῶν ὀσπρίων φλοιῶν λεγόμενα περιπίσματα. 46. Μεγακλέους] ἢ τὸ αὐτὸ ἐπὶ θαυμασιῶν ἐδιπλασίασεν ὄνομα, ἢ ἦσαν πατήρ καὶ υἱός· ἐχρῶντο δὲ οἱ κωμῶδοι τῷ ὀνόματι τούτῳ ἐπὶ ἀλαζονίας, ὡς καταγομένη ἀπὸ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν. 48. Σεμνήν] ἀλαζόνα, ὑπερήφανον.— Ἐγκεκοισυρωμένην] Κοισύρα, γυνή τις ἐξ Εὐβοίας πλουσία· ἦν φασὶ γενέσθαι γυναῖκα Πεισιστράτου· ἐξ ἧς διὰ τὸ περιπτῶς καλλωπίσσειν παρήχθη τὸ, Ἐγκεκοισυρωθῆναι· ὅ ἐστι κοσμεῖσθαι περιπτῶς καὶ ἐγκαλλωπίσσειν. 51. Καταγλωττισμάτων] φιλημάτων ἀσέμνων διὰ τῆς γλώττης. Λαφυγμός δ' αὖ ἐστὶν παρὰ τὸ Λαφύσσω τὸ ἀδηφάγως καὶ ἀκορέστως ἐσθῆναι. Κωλιάς δ' ἐπίθετον Ἀφροδίτης, ἀπὸ τοῦ ναοῦ τοῦ ἐπὶ τῆς Κωλιάδος ἐν τῇ Ἀττικῇ ἰδρυμένου· ἢ δὲ Γενετυλλίς νόμφη τις ἦν καὶ αὐτὴ περὶ τὴν Ἀφροδίτην· πάντα δὲ ταῦτα ἐπὶ ἀσελγείας. 55. Σπαθᾶς] καταδαπανᾶς. Ἀλλ' ἐν τούτοις, αἴφνης ἐπιφανεῖς ὁ θεράπων διέκοψε τὸν λόγον. 57. Πότην] πίνοντα πολὺ ἔλαιον διὰ τὸ ἔχειν τὴν θρυαλλίδα παχεῖαν. 60. Μετὰ ταῦτα] ἀπὸ τῆς γυναικὸς θεωρεῖ τὴν ἑαυτοῦ

Ξάνθιππον, ἢ Χάριππον, ἢ Καλλιππίδην.
 Ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου ἑτιθέμην Φειδωνίδην. 65
 Τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ'· εἶτα τῷ χρόνῳ
 Κοινῇ ξυνέβημεν, καθέμεθα Φειδιππίδην.
 Τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσ' ἐκορίζετο.
 Ὅταν σὺ μέγας ᾖν, ἄρμ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν,
 Ὡσπερ Μεγακλῆς, ξυστίδ' ἔχων—ἐγὼ δ' ἔφην. 70
 Ὅταν μὲν οὖν τὰς αἴγας ἐκ τοῦ Φελλέως,
 Ὡσπερ ὁ πατήρ σου διφθέραν ἐνημμένος—
 Ἄλλ' οὐκ ἐπίθετο τοῖς ἐμοῖς οὐδὲν λόγοις,
 Ἄλλ' ἵππερόν μου κατέχεεν τῶν χρημάτων.
 Νῦν οὖν ὄλην τὴν νύκτα φροντίζων, ὁδοῦ 75
 Μίαν εὖρον ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ,
 Ἦν, ἣν ἀναπέισω τουτονί, σωθήσομαι.
 Ἄλλ' ἐξεγεῖραι πρῶτον αὐτὸν βούλομαι.
 Πῶς δὴτ' ἂν ἤδιστ' αὐτὸν ἐπεγεύραιμι; πῶς;
 Φειδιππίδην, Φειδιππίδιον.

ΦΕΙΔ. Τί, ὦ πάτερ; 80

ΣΤΡ. Κύσον με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.

ΦΕΙΔ. Ἴδού. τί ἐστίν;

ΣΤΡ. Εἶπ' ἐμοί, φιλεῖς ἐμέ;

ΦΕΙΔ. Νῆ τὸν Ποσειδῶ τουτονί τὸν Ἴππιον.

ΣΤΡ. Μὴ μοί γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν Ἴππιον.

τύχην ἐπὶ τοῦ παιδός. 65. Φειδωνίδην] ἵνα γένηται φειδωλὸς δηλονότι. Τέως δ' οὖν συνάφαντες ἄμφω τὸν τε Ἴππικόν καὶ φειδωλὸν συνέθεντο Φειδιππίδην αὐτῷ θεῖναι ὄνομα. 74. Ἴππερον] παρὰ τὸ ἵππος καὶ ἔρωσ· κατὰ μίμησιν τοῦ Ἰκτερος καὶ Ἰδερος, πάθη ταῦτα τῶν ἀνθρωπίνων σωματικῶν καταχεόμενα· ὡσπερ καὶ ὁ Ἰππερος πάθος τι ᾖν καὶ αὐτὸς κατακέχυται ὑπὸ Φειδιππίδου τῶν πατρῶων χρημάτων. 81. Κύσον με] φιλήσόν με· ὑποτρέχει τούτοις αὐτοῦ τὸ φιλότιμον τῆ φιλοστοργίᾳ, ἢ εὐπειθέστερον αὐτὸν σχῆ πρὸς ἃ ἐρεῖ. 83. Τὸν Ἴππιον] πρὸς τὸ πάθος καὶ ὁ ὄρκος· δὴλον δὲ ὅτι εἰδωλον τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ ἕτερόν τι σημεῖον δεικνύων, τὸν ὄρ-

Οὗτος γὰρ ὁ θεὸς αἰτίος μοι τῶν κακῶν. 85

Ἄλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς,

ὦ παῖ, πίθου.

ΦΕΙΔ. Τί οὖν πίθωμαι; ὀητά σοι;

ΣΤΡ. Ἐκστρεψον ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρόπους,
Καὶ μάθην' ἐλθὼν, ἃ ἔγω παραινέσω.

ΦΕΙΔ. Λέγε δὴ, τί κελεύεις;

ΣΤΡ. Καὶ τί; πείση;

ΦΕΙΔ. Πείσομαι, 90

Νῆ τὸν Διόνυσον.

ΣΤΡ. Δεῦρό νυν γ' ἀπόβλεπε.

Ὅρας τὸ θύριον τοῦτο καὶ τῷκίδιον;

ΦΕΙΔ. Ὅρω. τί οὖν τοῦτ' ἐστίν ἐτερόν, ὦ πάτερ;

ΣΤΡ. Ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἐστὶ φροντιστήριον.

Ἐνταῦθ' ἐνοικουσ' ἄνδρες, οἳ τὸν οὐρανὸν 95

Λέγοντες ἀναπέθουσιν, ὡς ἐστὶν πνιγεὺς,

Κᾶστιν περὶ ἡμᾶς οὗτος· ἡμεῖς δ' ἄνθρακες.

Οὔτοι διδάσκουσ', ἀργύριον ἦν τις διδῶ,

Λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κᾶδικα.

ΦΕΙΔ. Εἰσὶν δὲ τίνες;

ΣΤΡ. Οὐκ οἶδ' ἀκριβῶς τοῦνομα· 100

Μεριμνοφροντισταὶ καλοὶ τε κᾶγαθοί.

κον ποιεῖ. 85. Οὗτος ὁ θεός] αὐτό σου τὸ περὶ τοὺς ἵππους πάθος. 92. Θύριον καὶ τὸ οἰκίδιον] οἱ ἀπὸ τῆς Στωᾶς, καὶ μάλιστα οἱ Κυνικοί οὕτως ἐξημετέλιζον τὰ πράγματα ὑποκοριζόμενοι. ἦν δὲ τὸ οἰκίδιον τοῦτο τοῦ Σωκράτους. 94. Φροντιστήριον] σχολεῖον, ἐν ᾧ αἱ ψυχαὶ διδάσκονται σοφὰ γενέσθαι. 96. Πνιγεὺς] θολωτὸν τι, ὡς ὁ κλίβανος· ἢ χωνεῖον, ὃ ἐπιτιθέμενον τῇ λαμπάδι ἀποσπνίγει αὐτὴν τῷ καπνῷ καὶ ἀποσθενεῖ. 99. Καὶ δίκαια καὶ κᾶδικα.] τοῦτ' οὖν ἐστὶ τὸ τὸν ἦρω λόγον κρείττω ποιεῖν, ὃ ἐστὶ τὸ τὰ ἀδίκια ποιεῖν δίκαια ἐν δικηγορίαις καὶ ἀνάπαλιν· ἀλλὰ τοῦτο Σωκράτους οὐδὲ τῆς ὁμοχροίας ἄπτεται· οὐ γὰρ φιλοσόφων τοῦτο, ἀλλὰ σοφιστῶν· ὁ δὲ Χαιρεφῶν ἐταῖρος θερμὸς ἦν Σωκράτους καὶ ὁπαδὸς Σφήττιος τὸν δῆμον. Ἄλαζόνας δ' ἐκάλουν τοὺς φιλοσόφους, ὡς δῆθεν ἐπαγγελλομένους

- ΦΕΙΔ. Αἰβοῖ' πονηροὶ γ', οἶδα. τοὺς ἀλαζόνας,
 Τοὺς ὠχρῶντας, τοὺς ἀνυποδῆτους λέγεις,
 Ὃν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης καὶ Χαιρέφων.
- ΣΤΡ. Ἡ, ἦ, σιώπα' μηδὲν εἶπης νήπιον. 105
 Ἄλλ' εἴ τι κήδη τῶν πατρῶων ἀλφίτων,
 Τούτων γενοῦ μοι, σχασάμενος τὴν ἵππικὴν.
- ΦΕΙΔ. Οὐκ ἂν, μὰ τὸν Διόνυσον, εἰδοίης γ' ἐμοί
 Τοὺς Φασιανούς, οὓς τρέφει Λεωγόρας.
- ΣΤΡ. Ἰθ', ἀντιβολῶ σ', ὦ φίλτατ' ἀνθρώπων ἐμοί, 110
 Ἐλθὼν διδάσκου.
- ΦΕΙΔ. Καὶ τί σοι μαθήσομαι;
- ΣΤΡ. Εἶναι παρ' αὐτοῖς φασὶν ἄμφω τὸ λόγῳ,
 Τὸν κρεῖττον', ὅστις ἐστὶ, καὶ τὸν ἥττονα.
 Τούτοις τὸν ἕτερον τοῖν λόγοις, τὸν ἥττονα
 Νικᾶν λέγοντα φασὶ τὰδικώτερα. 115
 Ἦν οὖν μάθης μοι τὸν ἀδικὸν τοῦτον λόγον,
 Ἄ νῦν ὀφείλω διὰ σέ, τούτων τῶν χρεῶν
 Οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενί.
- ΦΕΙΔ. Οὐκ ἂν πιθοίμην. οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν
 Τοὺς ἵππέας, τὸ χρῶμα διακεκναισμένος. 120
- ΣΤΡ. Οὐκ ἄρα, μὰ τὴν Δήμητρα, τῶν γ' ἐμῶν ἔδη,
 Οὐτ' αὐτός, οὔθ' ὁ ζύγιος, οὔθ' ὁ σαμφόρας.
 Ἄλλ' ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.
- ΦΕΙΔ. Ἄλλ' οὐ περιόψεται μ' ὁ θεῖος Μεγακλῆς
 Ἄνιππον. ἀλλ' εἴσειμι, σοῦ δ' οὐ φροντιῶ. 125

εἰδέναι, ἃ μὴ ἴσασιν. 105. Ἡ ἦ] ἐπιπληκτικὰ καὶ ἀπαγορευτικὰ καὶ ταῦτα. 107. Σχασάμενος] παρατησάμενος, καταργήσας. 110. Εἰδοίης] Οὐδ' ἂν μοι δῶς τοὺς φασιανούς· τυχῶν δὲ ὁ Λεωγόρας, ὅς ἦν πατὴρ Ἀνδοκίδου τοῦ ῥήτορος, ἔτρεφε φασιανούς· οὓς ὁ νεανίσκος, ἢ τοιοῦτος, ἐπόθει ἔχειν. 120. Διακεκναισμένος] ὡς εἰ ἔλεγε, οὐκ ἀξιῶ ὀφθῆναι παρὰ τοῖς ἵππευσιν ῥικνός καὶ ῥυπαρός ὡς οἱ ἀνυπόποδες Σωκρατικοί. 121. Οὐκ ἄρα ἔδη] οὐ φαγῆ ἀπὸ τῶν ἐμῶν ζύγιος δὲ, ὁ ὑπὸ ζυγῶν ἵππος· ὡσπερ αὐτὸν Σαμφόρας ὁ σημειῖόν τι ἐγκεκαυμένον ἐπὶ τοῦ μηροῦ ἔχων, οἶον ἂν εἴη τὸ, Σ· ὁ αὐτὸς

- ΣΤΡ. Ἄλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσὼν γε κείσομαι.
 Ἄλλ' εὐξάμενος τοῖσιν θεοῖς, διδάξομαι
 Αὐτὸς, βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον.
 Πῶς οὖν γέρων ὢν, κάπιλήσμων, καὶ βραδύς,
 Λόγων ἀκριβῶν σχινδαλάμους μαθήσομαι; 130
 Ἴτητέον. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι,
 Ἄλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν; παῖ, παιδίον.
- ΜΑΘ. Βάλλ' ἐς κόρακας. τίς ἔσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν;
- ΣΤΡ. Φειδῶνος υἱὸς Στρεψιάδης Κικωνόθεν.
- ΜΑΘ. Ἀμαθῆς γε, νῆ Δί', ὅστις οὕτωςί σφρόδρα 135
 Ἀπεριμερίμωσ τὴν θύραν λελάκτικας,
 Καὶ φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην.
- ΣΤΡ. Εὐγγνωθί μοι: τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν.
 Ἄλλ' εἶπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοῦ ἐξημβλωμένου.
- ΜΑΘ. Ἄλλ' οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσιν λέγειν. 140
- ΣΤΡ. Λέγε νυν ἐμοὶ θαρρόων. ἐγὼ γὰρ οὕτωςί
 Ἦκω μαθητῆς εἰς τὸ φροντιστήριον.
- ΜΑΘ. Λέξω. νομίσαι δέ σε ταῦτα γρη μυστήρια.
 Ἄνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης

ἴσως τῷ Κοππατίᾳ ἀνωτέρω (στίχ. 23.) 125. Εἴσομαι] ποῦ δήποτε; ἢ εἴμι εἰς τὸν θεῖον Μεγακλέα, φιλότιμον ὄντα περὶ ἐμέ. 127. Διδάξομαι] αὐτὸς ἐμαυτὸν μεσότητά γὰρ ἐμφαίνει ὁ χρόνος οὗτος. 130. Σχινδαλάμους] καὶ σχινδαλάμους παρὰ τὸ σχίζειν τι εἰς λεπτά· δηλοῖ δ' ἐνταῦθα σοφιστικὴν λεπτολογίαν. 131. Στραγγεύομαι] πιέζομαι, θλίβομαι διατρέθων, καὶ οὐ ποιῶ ὃ μεμελέτηκα; στραγῆ γὰρ ἐστὶ δίοδος στενόχωρος καὶ πεπεσμένη τῶν ὑγρῶν· ὃ καὶ ἡ συνήθεια στραγγίζεται λέγει. 133. Βάλλ' ἐς κόρακας] μαθητῆς τοῦ Σωκράτους ἔνδοθεν ταῦτα ὀργίζεται. 134. Κικωνόθεν] ἀπὸ τοῦ δήμου τῆς Ἀκραγαντίδος φυλῆς καλουμένου Κικύονα. 136. Ἀπεριμερίμωσ] ἀφροντίστος, χωρικῶς, ἀγροικῶς ἔκρουσας, σφρόδρα ἔπαισας τὴν θύραν.— Ἐξήμβλωκας· τοῦτο δὲ ἐπὶ γυναικὸς παρὰ καιρὸν ἀποικτιούσης λαμβάνεται· κάπειδῃ ὁ Σωκράτης ἐλέγετο εὐρέσθαι τέχνην μαιευτικὴν, δι' ἧς ἐποίει τοὺς μαθητὰς μαιεύειν τὰς ἐννοίας ἐν τῇ ἑαυτῶν ψυχῇ, διὰ τοῦτο ἐχρήσατο τῷ ῥήματι· τούτῳ κωμικώτερον τὸ δὲ φροντίδα τὴν ἐννοίαν δηλοῖ, κἀνεῦθεν φροντίζειν τὸ φιλοσοφεῖν, καὶ φροντιστήριον τὸ σχολεῖον. 143. Μυ-

Ψύλλαν, ὅπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας. 145

Δακοῦσα γὰρ τοῦ Χαιρεφῶντος τὴν ὄφρυν,
Ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τὴν Σωκράτους ἀφήλατο.

ΣΤΡ. Πῶς δῆτα τοῦτ' ἐμέτρησε;

ΜΑΘ. Δεξιώτατα.

Κηρὸν διατήξας, εἶτα τὴν ψύλλαν λαβὼν,
Ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὴν πόδε· 150

Κᾶτα φυγείσῃ περιέφυσαν Περσικαί.

Ταύτας ὑπολύσας, ἀνεμέτρει τὸ χωρίον.

ΣΤΡ. Ὡ Ζεῦ βασιλεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

ΜΑΘ. Τί δῆτ' ἄν, ἕτερον εἰ πύθειο Σωκράτους
Φρόντισμα;

ΣΤΡ. Ποῖον; ἀντιβολῶ, κάτειπέ μοι. 155

ΜΑΘ. Ἀνήρετ' αὐτὸν Χαιρεφῶν ὁ Σφήπτιος,
Ὅπότερα τὴν γνώμην ἔχοι, τὰς ἐμπίδας

στήρια] οἶον ἀκατανόητα, καὶ μόνῳ τῷ καθηγητῇ δυνατὰ ἀποκαλύπτειν.
145. Τοὺς αὐτῆς πόδας] κατὰ τοὺς αὐτῆς πόδας· κωμῶδε δὲ τούτοις Χαι-
ρεφῶντα μὲν ὡς ἔχοντα ὄφρυν πυκνὴν καὶ μακράν· τὸν δὲ Σωκράτην, ὡς φα-
λακρὸν· τῆς οὖν ψύλλης ἐκπηδησάσης ἀπὸ τῆς ὄφρους τοῦ Χαιρεφῶντος εἰς
τὴν τοῦ Σωκράτους κεφαλὴν, ζητεῖται πόσων ποδῶν ψυλλίων ἂν εἴη τὸ με-
ταξὺ διάστημα τοῦτο· ὃ ἔβλεπεν ὁ Σωκράτης· τήξας γὰρ κηρὸν, ἐνέβαλεν εἰς
αὐτὸν τοὺς πόδας τῆς ψύλλης· εἴθ' οὕτως ἀποφυγέτος τοῦ περὶ τοὺς πόδας
κηροῦ, ἐσχηματίσθησαν Περσικαί, ὃ ἔστιν εἶδος ἐμβάδων· ταύτας τοίνυν ὑπο-
λύσας ὁ Σωκράτης διεμέτρησε διὰ τούτων τὸ μέτρον τοῦ ἄλματος· καὶ ἐ-
πειδὴ περσικαί λέγεται καὶ εἶδος δένδρου ἐν τῇ Ἀσίᾳ· οὗ ὁ καρπὸς φύε-
ται ἀμέσως ἀπὸ τῆς φλοιᾶς τοῦ κορμοῦ, διὰ τοῦτο εἶπεν, ἐνέφυσαν, ἵν' ἢ
τὸ κωμικὸν κωμικώτερον, τοῦ μὲν Ὑπολύσας εἰς τὰ ὑποδήματα, τοῦ δὲ Πε-
ριέφυσαν εἰς τὸ δένδρον ἀποδοιμένου· κωμῶδε δὲ τούτῳ τοὺς φιλοσόφους
ὡς ἐπὶ εὐτελῶν καί ματαίων, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀδυνάτων τὴν σπουδὴν ποιου-
μένων. 151. Ψυγείσῃ] τῇ ψύλλῃ· ὡς εἰ ἔλεγεν ἀποφυγέτος τοῦ περὶ τοὺς
πόδας τῆς ψύλλης κηροῦ, καὶ σχηματισθέντος εἰς ἐμβάδας. 157. Ἐμ-
πίδας] εἶψαν δ' αὐταὶ οἱ λεπτότεροι τῶν κωνώπων· οἱ ἱπτάμενοι μὲν
φθέγγονται, καθήμενοι δ' οὐ· ἔστιν ἄρ' εἶπεῖν, ὅτι ὑποκύπτοντες τὸν ἀέρα
τοῖς πτεροῖς, ἀφίπαι τοιοῦτον βόμβον, καθάπερ καὶ αἱ μυταὶ καὶ ἄλλα· δῆ-
λον δὲ καὶ τῶν τεττίγων· οἱ πρῶτ' μὲν, ὑγραινόμενοι, ἡσυχίαν ἄγουσιν· ὑ-

- Κατὰ τὸ στόμ' ἄδειν, ἢ κατὰ τοῦρροπούγιον.
- ΣΤΡ. Τί δῆτ' ἐκεῖνος εἶπε περὶ τῆς ἐμπίδος;
- ΜΑΘ. "Εφασκεν εἶναι τοῦντερον τῆς ἐμπίδος 160
 Στενόν· διαλέπτου ὃ ὄντος αὐτοῦ, τὴν πνοὴν
 Βία βαδίζειν εὐθὺ τοῦρροπούγιου·
 "Επειτα κοῖλον πρὸς στενωῖ προσκείμενον
 Τὸν πρωκτὸν ἡχεῖν ὑπὸ βίας τοῦ πνεύματος.
- ΣΤΡ. Σάλπιγξ ὁ πρωκτὸς ἐστὶν ἄρα τῶν ἐμπίδων. 165
 Ὡ τρισμακάριος τοῦ διεντερεύματος.
 Ἡ ῥαδίως φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην,
 Ὅστις δίοιθε τοῦντερον τῆς ἐμπίδος.
- ΜΑΘ. Πρώην δέ γε γνώμην μεγάλην ἀφηρέθη
 Ὑπ' ἀσκαλαβώτου.
- ΣΤΡ. Τίνα τρόπον; κάτειπέ μοι. 170
- ΜΑΘ. Ζητοῦντος αὐτοῦ τῆς σελήνης τὰς ὁδοὺς,
 Καὶ τὰς περιφορὰς, εἴτ' ἄνω κεχηνότος,
 Ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν.
- ΣΤΡ. "Ἡσθην γαλεώτη καταχέσαντι Σωκράτους.
- ΜΑΘ. Ἐχθὲς δὲ γ' ἡμῖν δεῖπνον οὐκ ἦν ἐσπέρας. 175
- ΣΤΡ. Εἶεν. τί οὖν πρὸς τάλφιτ' ἐπαλαμῆσατο;
- ΜΑΘ. Κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτήν τέφραν,
 Κάμψας ὀβελίσκον, εἶτα διαθήτην λαβὼν,

φουμένου δὲ τοῦ ἡλίου, καὶ καθήμενοι ἄδουσιν οὐκ ἄνευ μέντοι σφοδρᾶς κινήσεως τῶν πτερῶν. 163. Κοῖλον] τὸ μὲν ἔντερόν ἐστι στενὸν κομιδῆ, ὁ δὲ διαδεχόμενος αὐτὸ πρωκτὸς κοιλὸς τε καὶ πλατὺς στενοχωρούμενον τὸ πνεῦμα, φησὶν, ὡς περ ἐπὶ σάλπιγγος ἄνωθεν ἐκβιαζόμενον, ἀποτελεῖ τὸν ὄμβρον ἐκεῖνον κάτω ἐν τῇ τοῦ πρωκτοῦ κοιλότητι. 166. Τοῦ διεντερεύματος] ἔνεκα τῆς διὰ τοῦ ἐντέρου φυσιολογίας. 167. Ῥαδίως... ἀποφύγοι] τὸ ἑαυτοῦ σκοπεῖται ὁ Στραψιάδης. 170. Ἀσκαλαβώτου] σαυρίδιόν τι, ὃ καὶ γαλεώτης καλεῖται. 176. Ἐπαλαμῆσατο] τί ποτ' ἐποίησεν ἐκ τούτου διὰ τῶν χειρῶν εἰς τὸ ποιῆσαι ἄλφιτα; 178. Κάμψας ὀβελίσκον] ὀβελίσκον, ὄρθον ὄντα, ἐποίησεν αὐτὸν καμπτόν, ὀγκινώδη· εἶτα λαβὼν καὶ διαθήτην, ἔν' ἐκ τούτων διὰ τῆς μυστικῆς ἑαυτοῦ σοφίας μεταβάλλῃ τὴν τέφραν

- Ἐκ τῆς παλαιστρας θοιμάτιον ὑφείλετο.
- ΣΤΡ. Τί δῆτ' ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν θαυμάζομεν; 180
 Ἄνοιγ', ἄνοιγ' ἀνύσας, τὸ φροντιστήριον,
 Καὶ δεῖξον ὡς τάχιστα μοι τὸν Σωκράτην.
 Μαθητιῶ γάρ. ἀλλ' ἄνοιγε τὴν θύραν.
 Ὡ Ἡράκλεις. ταυτί ποδαπὰ τὰ θηρία;
- ΜΑΘ. Τί ἐθαύμασας; τῷ σοι δοκοῦσιν εἰκέναι; 185
- ΣΤΡ. Τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς.
 Ἄτάρ τί ποτ' ἐς τὴν γῆν βλέπουσιν οὗτοί;
- ΜΑΘ. Ζητοῦσιν οὗτοι τὰ κατὰ γῆς.
- ΣΤΡ. Βολβούς ἄρα
 Ζητοῦσι. μὴ νῦν τοῦτ' ἔτι φροντίζετε.
 Ἐγὼ γάρ οἶδ', ἔν' εἰσὶ μεγάλοι καὶ καλοί. 190
 Τί δ' ἄρ' οἶδε δρωσιν, οἱ σφόδρ' ἐγκεκυφότες;
- ΜΑΘ. Οὗτοί γ' ἐρεθοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον.
- ΣΤΡ. Τί δῆθ' ὁ πρωκτὸς ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπει;
- ΜΑΘ. Αὐτὸς καθ' αὐτὸν ἀστρονομεῖν διδάσκεται.
 Ἄλλ' εἴσιθ', ἵνα μὴ κείνος ἡμῖν ἐπιτύχη. 195
- ΣΤΡ. Μήπω γε, μήπω γ'. ἀλλ' ἐπιμεινάντων, ἵνα
 Αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμόν.
- ΜΑΘ. Ἄλλ' οὐχ οἶόντ' αὐτοῖσι πρὸς τὸν ἀέρα
 Ἐξω διατρίβειν πολὺν ἄγαν ἐστὶν χρόνον.

εἰς ἄλφιστα· τοῦτο γὰρ ἦν τὸ προσδοκώμενον· ὁ δὲ κωμικῶς ἔλασας τοῦτο, παρὰ προσδοκίαν, ὑφείλετο, εἶπε, θοιμάτιον ἀπὸ τῆς παλαιστρας· οὕτως ἀτε-
 λῆ ταῦτα καὶ εἰρωνικά· τυχὸν δ' ἐθέλει κωμῶδειν τὸν Σωκράτην, ὡς θαμί-
 ζοντα δῆθεν εἰς τὴν παλαιστραν ὑψόμενον τοὺς παῖδας γυμνοῦς. 184. Πο-
 ταπὰ τὰ θηρία] ἰδὼν τοὺς περὶ τὸν Σωκράτην ἰσχυροὺς καὶ ὠχροὺς, θηρία εἰ-
 ρηκεν· ἐξομοισθ' αὐτοὺς τοῖς ἐκ τῆς Σφακτηρίας ληφθεῖσιν αἰχμαλώτοις
 Σπαρτιάταις καὶ ἀχθεῖσιν εἰς Ἀθήνας ὑπὸ Κλέωνος· οἱ πιθανὸν ὑπὸ πολ-
 λῆς κακοπαθείας καὶ λιμοῦ ἦσαν ὠχροὶ καὶ ἰσχυροί. 187. Τί βλέπουσιν εἰς
 γῆν] οὕτως ἦσαν κείμενοι, ὡς εἴ τις ἐν φρέατι καθορῶν. 192. Ἐρεθοδιφῶ-
 σιν] τὸ ὑπὸ τὸν τάρταρον ἐρευνοῦσιν ἔρεβος. 195. Ἄλλ' εἴσιτε] πρὸς ἄλ-
 λους τινὰς τῶν φιλοσοφούντων προκυψάντων ἀπὸ τοῦ οἰκήματος ταῦτα λέγει·
 εἴσιτε, ἵνα μὴ κατιῶν ὁ Σωκράτης, ἐντύχη ἡμῖν ἐνθάδε οὔσιν. 196. Ἐπι-

- ΣΤΡ. Πρὸς τῶν θεῶν, τί γὰρ τάδ' ἐστίν; εἶπ' ἐμοί. 200
- ΜΑΘ. Ἀστρονομία μὲν αὕτη.
- ΣΤΡ. Τουτί δέ, τί;
- ΜΑΘ. Γεωμετρία.
- ΣΤΡ. Τοῦτ' οὖν τί ἐστι χρήσιμον;
- ΜΑΘ. Γῆν ἀναμετρεῖσθαι.
- ΣΤΡ. Πότερα τὴν κληρουχικὴν;
- ΜΑΘ. Οὐκ ἀλλὰ τὴν ξύμπασαν.
- ΣΤΡ. Ἄστειον λέγεις.
- Τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον. 205
- ΜΑΘ. Αὕτη δέ σοι γῆς περίοδος πάσης. ὄρας;
- Αἶδε μὲν Ἀθηναί.
- ΣΤΡ. Τί σὺ λέγεις; οὐ πείθομαι.
- Ἐπεὶ δικαστὰς οὐχ ὄρω καθημένους.
- ΜΑΘ. Ὡς τοῦτ' ἀληθῶς Ἀττικὸν τὸ χωρίον.
- ΣΤΡ. Καὶ ποῦ Κικυννήης εἰσὶν οἱ ἴμοι δημόται; 210
- ΜΑΘ. Ἐνταῦθ' ἔνεισιν ἡ δέ γ' Εὐβοί', ὡς ὄρας,
- Ἡδὲ, παρατέταται μακρὰ πόρρω πάνυ.
- ΣΤΡ. Οἶδ' ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους.
- Ἄλλ' ἡ Λακεδαιμίων ποῦ ἴστιν;
- ΜΑΘ. Ὅπου ἴστιν; αὕτη.
- ΣΤΡ. Ὡς ἐγγὺς ἡμῶν. τοῦτο μέγα φροντίζετε, 215

μεινάντων] Ἀττικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ ἐπιμεινάτωσαν. 201. Ἀστρονομία] ἡ σφαῖρα ἔκειτο ἐκεῖ πη, καὶ πίνακες γεωγραφικοί, καὶ τοιαῦτα, ἃ ὁ πρέσβυς ἄμ' εἰσίων, ὡς μὴ ἰδὼν ποτε τοιαῦτα, ἐρωτᾷ μαθεῖν, τί ἂν εἴεν. 203. Τὴν κληρουχικὴν] ἦν κατὰ κλῆρον λαχόντες, διανεμόνται οἱ πολῖται; ὧ γὰρ ἴδεται ὁ γέρον, τοῦτο καὶ βούλεται. 204. Ἄστειον] ἀστικόν, πολιτικόν, συμφέρον. 208. Δικαστὰς οὐχ ὄρω] ἡ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιρρεπεῖς μὲν ἦσαν εἰς τὸ δικάζειν, ἀμελεῖς δὲ εἰς πόλεμον ἰέναι, καθάπτεται τούτων τούτοις ἡ ὅτι ὑποτρέμων τοὺς δικαστὰς, μέμνηται τούτων. 213. Ἐφ' ἡμῶν παρετάθη] ὁ μὲν παρατέταται, ἔφη, γεωγραφικῶς ἐπὶ μῆκος· ὁ δέ, μὴ νοήσας τοῦτο, ἔφη, ὑφ' ἡμῶν παρετάθη· ὁ ἐστίν, ἡραχλήθη, ἐτυραννήθη· τὸ γὰρ παρατείνειν σημαίνει καὶ τοῦτο. 215. Ὡς ἐγγύς

Ταύτην ἀφ' ἡμῶν ἀπαγαγεῖν πόρρω πάνυ.

ΜΑΘ. Ἄλλ' οὐχ αἶόν τε. νῆ Δί'.

ΣΤΡ. Οἰμῶξεσθ' ἄρα.

Φέρε, τίς γὰρ οὗτος οὐπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνὴρ;

ΜΑΘ. Αὐτός.

ΣΤΡ. Τίς αὐτός;

ΜΑΘ. Σωκράτης.

ΣΤΡ. ὦ Σώκρατες.

Ἴθ' οὗτος, ἀναβόησον αὐτόν μοι μέγα. 220

ΜΑΘ. Αὐτός μὲν οὖν σὺ κάλεσον. οὐ γὰρ μοι σχολή.

ΣΤΡ. ὦ Σώκρατες,

ὦ Σωκρατίδιον.

ΣΩΚ. Τί με καλεῖς, ὦ φήμερε;

ΣΤΡ. Πρῶτον μὲν ὅτι δρᾶς, ἀντιβολῶ, κάτειπέ μοι.

ΣΩΚ. Ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. 225

ΣΤΡ. Ἐπειτ' ἀπὸ ταρῤου τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς,

Ἄλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς; εἶπερ—

ΣΩΚ. Οὐ γὰρ ἄν ποτε

Ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα,

Εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα, καὶ τὴν φροντίδα

Λεπτὴν καταμίξας εἰς τὸν ὅμοιον ἀέρα· 130

Εἰ δ' ὦν χαμαὶ τάνω κάτωθεν ἐσκόπουν,

Οὐκ ἄν ποθ' εὔρον. οὐ γὰρ, ἀλλ' ἡ γῆ βία

Ἐλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.

γῆς ἡμῶν] ὡς ἀπὸ τῆς πίνακος στενογραφίας ἡ κρίσις αὕτη. 218. Κρεμάθρας] ταρῤος, κάλαθος αὕτη, ἡ σαργάνη ἐν ἧ, ἀπαιωρούμενη ἀπὸ πασσάλου, ἐτίθουν ἄρτους, καὶ ἄλλ' ἄττά ἐδώδιμα· ἐπὶ τοιαύτης οὖν αἰωρούμενος ὁ Σωκράτης, ἀεροβατεῖ, περιφρονεῖ, ὑπερφρονεῖ· πάντα ταῦτα ἕτερόν τι παρὰ τὸ δοκοῦν σημαίνουσι· τὸ μὲν γὰρ ἀεροβατεῖν δηλοῖ ἂν τὸ ματαιάζειν, καθάπερ καὶ νῦν ἐν τῇ συνηθειᾷ· τὸ δὲ περιφρονεῖν (ἀντὶ τοῦ περισκοπεῖν) τὸ καταφρονεῖν· καὶ τὸ ὑπερφρονεῖν ὑπὲρ τοὺς θεοὺς ἐστὶ φρονεῖν· ἀλαζονικὸν τοῦτο. 229. Κρεμάσας τὸ νόημα] ὑψώσας τὸν νοῦν, καὶ λεπτὸν τῷ ἀνωτέρω ἀέρι ὡς λεπτοτέρῳ ἐγκαταμίξας. 233. Ἐλκει

- Πάσχει δὲ ταῦτο τοῦτο καὶ τὰ κάρδαμα.
- ΣΤΡ. Τί φῆς; 135
- Ἡ φροντίς ἔλκει τὴν ἰκμάδ' εἰς τὰ κάρδαμα;
 Ἴθι νῦν, κατάβηθ', ὦ Σωκρατίδιον, ὡς ἐμέ,
 Ἴνα μ' ἐκδιδάξης, ὧν περ οὔνεκ' ἐλήλυθα.
- ΣΩΚ. Ἦλθες δὲ κατὰ τί;
- ΣΤΡ. Βουλόμενος μαθεῖν λέγειν. 240
- Ἵπὸ γὰρ τόκων, χρηστῶν τε δυσκολωτάτων,
 Ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι.
- ΣΩΚ. Πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος;
- ΣΤΡ. Νόσος μ' ἐπέτριψεν ἵππικῆ, δεινὴ φαγεῖν.
 Ἀλλά με δίδαξον τὸν ἕτερον τοῖν σοῖν λόγων,
 Τὸν μηδὲν ἀποδιδόντα μισθὸν δ', ὅντιν' ἂν 245
 Πράττη μ', ὁμοῦμαι, σοὶ καταθήσειν, τοὺς θεοὺς.
- ΣΩΚ. Ποίους θεοὺς ὁμῆ σὺ; πρῶτον γὰρ θεοὶ
 Ἡμῖν νόμισμα' οὐκ ἔστι.
- ΣΤΡ. Τῶ δ' ἄρ' ὄμνυτ'; ἢ
 Σιδαρέοισιν, ὡς περ ἐν Βυζαντίῳ;
- ΣΩΚ. Βούλει τὰ θεῖα πράγματ' εἰδέναι σαφῶς, 250
 Ἄττ' ἔστιν ὀρθῶς;
- ΣΤΡ. Νῆ Δί', εἴπερ ἐστί γε.

τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος] ὅ ἐστι τὴν γονιμότητα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ νοῦς.
 δ καὶ τὰ κάρδαμα εἶοικε ποιεῖν πρὸς τὰ παρακείμενα λάχανα, ὡς ἀποβ-
 βόφῳντα τὴν ἰκμάδα. 236. Ἡ φροντίς ἔλκει:] ἀλλ' ἀντ' ἄλλων λέγει,
 ὡς ἀνόητος· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, πότερον ἢ γῆ ἔλκει τὴν ἰκμάδα εἰς τὰ κάρ-
 δαμα, ἢ τὰ κάρδαμα ἔλκουσι τὴν ἰκμάδα τῆς γῆς εἰς ἑαυτά. 243. Νό-
 σος [ἵππικῆ] ἢ περὶ τοὺς ἵππους δαπάνη. 244. Τὸν ἕτερον τοῖν σοῖν λό-
 γων] τὸν ἄδικον δηλονότι, ὃς ποιήσει με μηδὲν δοῦναι τοῖς χρήσταις.
 246. Πράττη] ἀπαιτήσης, ὁμοῦμαι τοὺς θεοὺς καταθήσειν σοι. 248. Νό-
 μισμα οὐκ ἔστι] ὡς εἰ ἔλεγεν, οὐς σὺ βούλει ὁμόσασθαι θεοὺς, οὗτοι ἡμῖν
 (ἐμοί) οὐκ εἰσὶ νενομισμένοι· τοῦτο δὲ μὴ ξυνοίης ὁ πρέσβυς, ὅτι τὸ νόμι-
 σμα δηλοῖ ἐνταῦθα νενομισμένον τι, ἀλλὰ ἐκλαθὼν αὐτὸ ἀντὶ τοῦ ἀργυ-
 ροῦ νομίσματος, ἐρωτᾷ, μή τι αὐτοὶ οἱ φιλόσοφοι ὀμνύουσι τοῖς τῶν σιθη-

- ΣΩΚ. Καὶ ξυγγενέσθαι ταῖς Νεφέλαισιν ἐς λόγους,
 Ταῖς ἡμετέραισι δαίμοσιν;
- ΣΤΡ. Μάλιστα γε.
- ΣΩΚ. Κάθιζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σχίμποδα.
- ΣΤΡ. Ἴδου κάθημαι.
- ΣΩΚ. Τουτονὶ τοίνυν λαβὲ 255
 Τὸν στέφανον.
- ΣΤΡ. Ἐπὶ τί στέφανον; οἶμοι, Σώκρατες,
 Ὡσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε.
- ΣΩΚ. Οὐκ ἄλλὰ πάντα ταῦτα τοὺς τελουμένους
 Ἡμεῖς ποιούμεν.
- ΣΤΡ. Εἶτα δὴ τί κερδανῶ;
- ΣΩΚ. Λέγειν γενήσῃ τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη. 260
 Ἄλλ' ἔχ' ἀτρέμας.
- ΣΤΡ. Μὰ τὸν Δι' οὐ φεύσῃ γ' ἐμέ.
 Καταπαττόμενος γὰρ παιπάλη γενήσομαι.
- ΣΩΚ. Εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτερον, καὶ τῆς εὐχῆς ὑπα-
 κούειν.
 ὦ δέσποτ' ἀναξ, ἀμέτρητ' Ἀἴρη, ὅς ἔχεις τὴν γῆν
 μετέωρον,

ρῶν τῶν Βυζαντιῶν νομίσμασι; 253. Ταῖς ἡμετέραισι δαίμοσιν] ταύτας γὰρ νῦν εἰσάγεται ὁ φιλόσοφος θεοὺς νομίζειν. 254. Ἱερὸν σχίμποδα] ἱερὸν ἔφη, ὡς μέλλοντος ἐκείνου ἐπ' αὐτοῦ τελεσθήσεσθαι. 257. Ὅπως με θύσετε] οὕτω καὶ με θύσετε; Ἀθάμας δὲ τοὺς ἀπὸ τῆς Νεφέλης ἑαυτοῦ παῖδας Φρύξον καὶ Ἑλλήν βουλευθεὶς ἀπολέσαι, κατεδικάσθη αὐτὸς θύμα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ γενέσθαι, καὶ παραστάς σφραγιασθῆσόμενος ἐστεφανωμένος, ἀπελύθη τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. 260. Τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη.] καὶ τὰ τρία ταῦτα ὀνόματα θεωροῦνται διττῶς, ἐπὶ τε καλοῦ, ἐπὶ τε κακοῦ· τὸ μὲν γὰρ τρίμμα δηλοῖ καὶ τὸ τετριμμένος καὶ εἰδήμων, ἀλλὰ δηλοῖ καὶ τὸ περιτρίμμα ἀγορᾶς τὸν οὐτιδανόν· τὸ δὲ κρόταλον πᾶν ἡχητικόν καὶ κροτοῦν· ἀλλὰ καὶ λάλον, φλύαρον πέρπερον· διὰ δ' αὐτῆς παιπάλης βούλεται δηλοῦν τὸ λεπτόν καὶ ἀγγίχουν αὐτοῦ, ἀλλ' οὐκ ἦκιστα καὶ καταπατούμενον. 262. Καταπασόμενος γὰρ παιπάλη γενήσομαι] δυσνόητον τοῦτο· οἱ μὲν γὰρ παιπάλην ἔνοουσιν δεῖν φασὶ τὴν ὑπὸ τῶν νεφελῶν κειμηθῆσομένην χιόνα· οἱ δὲ ἔνοουσι πληγὰς ἐπιπασσομέ-

Λαμπρός τ' Αἰθήρ, σερναί τε θεαί Νεφέλαι βροντη-
σικέραυνοι, 265

Ἄρθητε, φάνητ', ὧ δέσποιναι, τῶ φροντιστῇ μετέωροι.

ΣΤΡ. Μήπω, μήπω γε, πρὶν ἂν τουτί πτύξωμαι, μὴ κατα-
βρεχθῶ.

Τὸ δὲ μὴ κυνέην οἴκοθεν ἔλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον'
ἔχοντα.

ΣΩΚ. Ἐλθετε δῆτ', ὧ πολυτίμητοι Νεφέλαι, τῶδ' εἰς ἐπί-
δειξιν,

Εἴτ' ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλήτοισι κά-
θησθε, 270

Εἴτ' Ὠκεανοῦ πατρός ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἴστατε
Νύμφαις,

Εἴτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσῆς ἀρύτεσθε
πρόχουσιν,

Ἡ Μαιῶτιν λίμνην ἔχετ', ἥ σκόπελον νιφόνετα Μί-
μαντος·

Ἐπακούσατε δεξάμεναι θυσίαν, καὶ τοῖς ἱεροῖσι χα-
ρεῖσαι.

ΧΟΡ. Ἄεναοι Νεφέλαι

275

νας αὐτῶ, εἰ μὴ μανθάνοι· οὐδὲν ὑγιές· 266. Τῶ φροντιστῇ] ἑαυτὸν λέ-
γει ὡς διδάσκαλον. 267. Πρὶν ἂν τουτί πτύξωμαι] πρὶν ἂν περιβάλωμαι
τὸ τριβώνιον τοῦτο· τὸ δὲ μὴ ἔλθεῖν ἔχοντα κυνέην (περικεφαλαίαν χωρι-
κὴν) ἔχει ἀπόδοσιν ὑπακουομένην τὸ, ἄλλα τοῦτο δυστύχημα, ὡς ἐν χει-
μῶνι ἦδη. 268. Κακοδαίμονα] ἐν ἄλλοις Δύστηνον γράφεται. 275. Ἄε-
ναοι Νεφέλαι] ὁ Χορὸς ἐνταῦθα ὁ ἐκ νεφελῶν συνιστάμενος, αὐτὸς ἑαυτὸν
παρακελεύεται ἐγείρεσθαι ἐκ τῶν νοτίδων τοῦ Ὠκεανοῦ πρὸς τὴν τοῦ Σω-
κράτους εὐχὴν, καὶ ἀναπεῖλαι πρὸς τὰς κορυφὰς τῶν ὑψηλῶν ὀρέων τὰς
ἐν εὐσκήσις καὶ διασείσι κομώσας δένδροις· ὅθεν ἐρῶμεν θέας ὑψηλάς καὶ
μακρονάς, καὶ τὴν μεγάλην γῆν περίξ ἀρδομένην καὶ καρποφόρον· τὰ τε
τῶν μεγάλων ποταμῶν κελαδήματα, καὶ θαλάσσης ἠχούσας τοῖς κύμασι
τὸ γὰρ ἠλιακὸν φῶς, ἐν χρυσοῦρεσι σελαγιζόν ἀκτίσιν, ἀκάμαντον διὰ
παντός σκοδάννυται τοῦ αἰθέρος. Ἄλλ' ὄγχετε ἀποβαλοῦσθαι, ὃ περιδάλωμε-
θα νοτηρὸν νέφος εἰς εἶδος τῶν ἀθανάτων, ἐπισκοπῶμεν πόρρωθεν πᾶσαν

Ἄρθῶμεν φανεραί,
 Δροσερὰν φύσιν εὐάγητοι,
 Πατρός ἀπ' Ὠκεανοῦ βαρυαχέος
 Ὑψηλῶν ὄρέων κορυφᾶς ἐπὶ
 Δενδροκόμους, ἵνα

280

Τηλεφανεῖς σκοπιᾶς ἀφορώμεθα,
 Καρπούς τ' ἀλδομέναν ἱεράν χθόνα,
 Καὶ ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα,
 Καὶ πόντον κελάδοντα βαρύδρομον.
 Ὅμμα γὰρ αἰθέρος ἀ-
 κάματον σελαγεῖται.

285

Μαρμαρέαισιν αὐγαῖς.
 Ἄλλ' ἀποσεισάμεναι νέφος ὄμβριον,
 Ἀθανάταις ἰδέαις ἐπιδώμεθα
 Τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν.

290

ΣΩΚ. ὦ μέγα σεμναὶ Νεφέλαι, φανερώς ἠκούσατέμου κα-
 λέσαντος.

Ἡσθου φωνῆς ἅμα καὶ βροντῆς μυκησαμένης θεοσέ-
 πτου;

ΣΤΡ. Καὶ σέβομαί γ', ὦ πολυτίμητοι, καὶ βούλομαι ἀντα-
 ποιταρδεῖν

τὴν γῆν. Αὕτη μὲν ἂν εἴη ἡ τοῦ Κοροῦ παράφρασις· νῦν δ' ἴδωμεν καὶ τὴν λέξιν. 280. Δενδροκόμοις] τὰς ἐχούσας κόμας, αὐτὰ τὰ δένδρα, ἐκ μεταφορᾶς τῶν κομώντων ζώων. 282. Καρπούς] κατὰ τοὺς καρπούς. 286. Ὅμμα σελαγεῖται] τί ἂν εἴη τοῦτο; ἢ τὸ φῶς αὐτὸ τοῦ ἡλίου. 289. Ἀθανάταις ἰδέαις] ἐν γενικῇ πτώσει τοῦτο ἐκληπτέον· ἐπειδὴ γὰρ ὡς νεφέλαι, ἔφερον φάρος ὄμβριμον καὶ νοτερόν ὡς θεαὶ ἰδέας ἀθανάτου· ἔδει δ' αὐτὰς εἰσιέναι εἰς τὸ θέατρον ὡς γυναῖκας, διὰ τοῦτ' ἀνάγκη ἦν καὶ εἶδος μεταλαβεῖν θνητῶν. 292. Ἡσθου;] μηχανὴ τίς ἐστὶν ἐν τοῖς θεάτροις, δι' ἧς βροντὰς μιμοῦνται, χρεῖας τυχοῦσης τοιοῦτου βρόμου τοίνυν ἀκουσθέντος ἐνταῦθα, ἐρωτᾷ τὸν Στρεψιάδην, εἰ ἤκουσε. 293. Ἀνταποποιαρδεῖν] ἀντιβροντήσθαι οὕτως ἄρεξιν ὁ γέρον ἔσχε· τὸ δὲ Τετρεμαῖνω καὶ τοῦτο προσποίησιν ἔχει, ὡς περ εἰ ἔτρεμε τοὺς ὀδόντας ἐν τῇ λέγειν ταῦτα· διὸ καὶ ἐπιφέρει τὸ βωμολοχώτερον Χεσείω· ὃ καὶ ἡ κοινὴ παροιμία

Πρὸς τὰς βροντάς· οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ πε-
φόβημαι.

Κεῖ θέμις ἐστίν, νυνὶ γ' ἤδη, κεῖ μὴ θέμις ἐστὶ, χε-
σεῖω. 295

ΣΩΚ. Οὐ μὴ σκώψεις, μηδὲ ποιήσεις, ἄπερ οἱ τρυγοδαί-
μονες οὔτοι·

Ἄλλ' εὐφήμεῖ· μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμήνος
ἄοιδαῖς.

ΧΟΡ.

Παρθένοι ὄμβροφόροι,

Ἔλθωμεν λιπαράν

Χθόνα Παλλάδος, εὐάνδρον γᾶν 300

Κέκροπος ὀψόμεναι πολυήρατον,

Οὐ σέβας ἀβρήτων ἱερῶν, ἵνα

Μυστοδόκος δόμος

Ἐν τελεταῖς ἀγίαις ἀναδείκνυται,

Οὐρανίοις τε θεοῖς δωρήματα, 305

βεβαιοῖ ἢ λέγουσα, Ἐχέσθη ἐκ τοῦ φόβου. 296. Τρυγοδαίμονες] παρονο-
μασία ἔοικεν εἶναι τοῦτο, τοῦ τρυγῶδός εἰς τρυγῶδόν μεταβαλόντος· τρυγο-
δαίμονες τοίνυν σημαίνει τοὺς κακοδαίμονας κωμῶδους, τοὺς ἐν κώμαις τὰ
ἐαυτῶν ληροῦντας βωμολογήματα, ἢ κατὰ τὸν τρυγητὸν αὐτὸν, ἢ ἕνεκα
τρυγός, ἢ καὶ τρυγῆ ἀλληλεμμένοι. 298. Παρθένοι ὄμβροφόροι.] οἷον ἀν-
τιφθὴ τοῦτ' ἐστὶ τῶν εἰρημένων· καλὸν παραφράσαι καὶ ταῦτα κατ' ἐκεῖνα
οὕτως· Ὡ παρθένοι Νεφέλαι αἱ ἐκ νοτίδος ὑφασμένον περιβεβλημέναι πέ-
πλον, ἔλθωμεν νῦν εἰς τὴν τῆς Παλλάδος εὐδαίμονα χώραν, τὴν ἐρασμίαν
καὶ εὐάνδρον τοῦ Κέκροπος γῆν ὀψόμενοι, ὅπου γε πανσέβαστοι ἐκτελοῦν-
ται τελεταί, ἔνθα ὁ ναός, ἐν ᾧ τὰ μυστήρια τελοῦνται, ἀναφαίνεται ἐν τε-
λεσιουργίαις. οὐρανόθεν τε πάντα παρὰ τῶν θεῶν τῇ πόλει δωρημένα
ταύτῃ· ναοὶ τε ὑψηρεφεῖς καὶ παντοῖα ἀγάλματα ἐν αὐτοῖς· θυσίαι τε
καὶ προσφοραὶ τῶν θεῶν ἱερώταται, ἐν αἷς οἱ θύοντες παρίστανται ἐστεφα-
νωμένοι· ἄλλαι τε εὐδαιμονίαι καὶ εὐφροσύναι διὰ παντός γιγνόμεναι τοῦ
ἔτους· ἤδη δ' αὖ ἕαρος ἐπιφανέντος, ἄρχονται οἱ τοῦ θεοῦ ἀγῶνες, ἐν οἷς
μουσικῆς τε καὶ χοροῦ ἄμιλλα παντοῖα ἐν μυριά φθῆ τῶν μουσικῶν ὄρ-
γάνων.— Ὁμβροφόροι] ἐπανελάβε τοῦθ' ὡς ἐπίθετον νεφέλαις, καὶ τοι ἀ-
νωτέρω παρεκέλευεν τὸ ὄμβριον ἀποσεῖσασθαι νέφος. 303. Μυστοδόκος δό-
μος] ὁ ἐν Ἐλευσίνι ναός, ὁ δεχόμενος, ὃ ἐστὶ περιέχων τὰ μυστήρια.

Ναοί θ' ὑψιφεφεῖς καὶ ἀγάλματα,
 Καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται,
 Εὐστέφανοί τε θεῶν
 Θυσίαι, θαλίαι τε,
 Παντοδαπαῖς ἐν ὥραις.

310

Ἦρί τ' ἐπερχομένῳ Βρομία χάρις,
 Εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα,
 Καὶ Μοῦσα βαρῦβρομος αὐλῶν.

ΣΤΡ. Πρὸς τοῦ Διὸς ἀντιβολῶ σε, φράσον, τίνες εἶσ', ὧ
 Σώκρατες, αὐται,

Αἱ φηγεῖσθαι τοῦτο τὸ σεμνόν; μῶν Ἠρῶναι τινές
 εἰσιν;

315

ΣΩΚ. Ἦριστ', ἀλλ' οὐράναι Νεφέλαι, μεγάλαι θεαὶ ἀνδράσιν
 ἀργοῖς,

Ἄπτερ γνώμην, καὶ διάλεξιν, καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχουσι,
 Καὶ τερατείαν, καὶ περίλεξιν, καὶ κροῦσιν, καὶ κατά-
 ληψιν.

306. ἀγάλματα] ὅσα γ' ἐν ναοῖς ὄντα, ἐμποιοῦσιν εὐφροσύνην τοῖς θεωμέ-
 νοις. 307. Πρόσοδοι] προσφοραὶ ἢ προσελεύσεις τῶν τὰς θυσίας προσφε-
 ρόντων. — Θαλίαι τε· πανηγύρεις καὶ εὐχαίαι — Παντοδαπαῖς ἐν ὥραις·
 αἰεὶ γὰρ κατὰ καιροὺς ἤγον ἑορτὰς οἱ Ἀθηναῖοι. — Εὐκελάδων χορῶν ἐ-
 ρεθίσματα· ὁ κατὰ Μειδίου λόγος τοῦ Δημοσθένους διδάσκει σε ταῦτα μά-
 λιστα. — Βρομία χάρις] κατὰ γὰρ τὸ ἔαρ ἐτελοῦντο τὰ Διονύσια, ἐν οἷς λίαν
 χαριέντως ἠγωνίζοντο αἱ δέκα Φυλαὶ ἐν τούτοις. 315. Τὸ σεμνόν] ὑψηλὸν
 μεγαλοπρεπὲς ἄσμα· τὸ δὲ Ἠρῶναι καὶ Ἠρωῖναι ταῦτά. 316. Ἀνδράσιν
 ἀργοῖς] ὅ ἐστι τοῖς φιλοσόφοις τοῖς μηδένα φροντίζουσι παρὰ τὸ φιλοσοφεῖν·
 κωμωδεῖ δὲ τούτους ὡς περὶ νεφέλας καὶ καπνοῦς ἐνασχολουμένους, καὶ
 οὐχὶ περὶ χρησίων τῷ βίῳ ποιοιμένους τὴν μελέτην. 317. Γνώμην] ἐρ-
 μνηνευτέον δὲ ταῦθ' ὧδὲ μάλιστα· Γνώμην, σύνεσιν εἰς τὸ νοεῖν τὰ δέοντα·
 Διάλεξιν, ἐμπειρίαν λόγων, ὥστε δύνασθαι καὶ ἄλλοις τὰ νοηθέντα ἐξηγεῖ-
 σθαι· Τερατείαν δὲ, ἀπίθανά τινα διηγεῖσθαι· Περίλεξιν δὲ ἐκ περιουσίας
 λέγειν, πλούσιον ἐν λόγοις εἶναι ἐκ σωροῦ ἐνθυμημάτων· Κροῦσιν, τοῦτο
 καὶ τὸ ἐπόμενον Κατάληψιν, μουσικὰς τινὰς διαθέσεις οἶμαι εἶναι· ὅς οὐκ

- ΣΤΡ. Ταῦτ' ἄρ' ἀκούσασ' αὐτῶν τὸ φθέγγ' ἢ ψυχῆμου
πεπότῃται,
Καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ, καὶ περὶ καπνοῦ στενο-
λεσχεῖν, 320
- Καὶ γνωμιδίῳ γνώμην νύξασ' ἐτέρῳ λόγῳ ἀντιλογῆσαι·
Ὡστ', εἴ πως ἐστίν, ἰδεῖν αὐτὰς ἤδη φανερώς ἐπι-
θυμῶ.
- ΣΩΚ. Βλέπε νυν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθ'· ἤδη γὰρ ὄρω
κατιούσας
Ἕσυχα ταύτας.
- ΣΤΡ. Φέρε, ποῦ; δεῖξον.
- ΣΩΚ. Χωροῦσ' αὐταὶ πάνυ πολλαὶ
Διὰ τῶν κοίλων καὶ τῶν δασέων αὐταὶ πλάγαι.
- ΣΤΡ. Τί τὸ χρῆμα, 325
Ὡς οὐ καθορῶ;
- ΣΩΚ. Παρὰ τὴν ἔσοδον.
- ΣΤΡ. Διαθρῶ νυνὶ μόλις ἤδη.
- ΣΩΚ. Νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾶς αὐτὰς, εἰ μὴ λημᾶς κολο-
κύνταις.
- ΣΤΡ. Νῆ Δί', ἔγωγ' ὦ πολυτίμητοι. πάντα γὰρ ἤδη κατέ-
χουσι.

ἔχω, ὅπως διεσημηγύσω. 319. Πεπότῃται] ὅπως μετέωρος ἐγένετο· διὸ καὶ
ζητεῖ λεπτολογεῖν καὶ στενολεσχεῖν· κωμῳδεῖ δὲ τούτοις τοὺς μετεωρολό-
γους, ὡς περὶ καπνῶν καὶ μηθαμινῶν λεπτολογούντας καὶ μεταρσιολε-
σχούντας. 321. Νύξασα] ἢ τῶν ὀνομάτων συνθήκη οὕτως ἄνωθεν, ἢ ἐμῆ
ψυχῆ, νύξασα (πλήξασα) γνώμην διὰ γνωμιδίου, ἀντιλογῆσαι ἐτέρῳ λόγῳ.
323. Βλέπε νυν] τὸ Nun ἐνταῦθ' ἄτονον ὄν οὐ χρονικῶς, ἀλλὰ συλλογι-
κῶς ἀντὶ τοῦ Οὐν ἐκληφθῆτω. Ἐνταῦθα δείκνυσιν ὁ Σωκράτης τῷ Στρεψιάδῃ
ὅρος τι τῆς Ἀττικῆς Πάρνηθα, ὅθεν κατήεσαν ἤδη αἱ Νεφέλαι· τὸ δὲ Πάρ-
νης καὶ ἀρσενικῶς λέγεται μάλιστα ὡς τὸ

» Ἐς κόρακας ἦξω, φέρων τε δεῦρο τὸν Πάρνηθ' ὄλον.

325. Τί τὸ χρῆμα;] ὡς γέρων προσποιεῖται μὴ καθορᾶν· διὰ τοῦτο ἐν ἡ-
θει ταῦτ' ἀναγκωστέα. 327. Λημᾶς κολοκύνταις] οὐχὶ δηλονότι λήμαις
μερταίαις ἀλλὰ μεγάλαις κολοκυνθιαίαις· λέγεται δ' ἔτι καὶ χύτρας λημᾶς
τῷ αὐτῷ τρόπῳ· ἔστι δὲ ἡ λήμη δάκρυον σσηπῆδος, παρομαρτῶν τοῖς γέ-

ΣΩΚ. Ταύτας μέντοι σὺ θεὰς οὔσας οὐκ ἤδης, οὐδ' ἐνόμιζες.

ΣΤΡ. Μὰ Δί', ἀλλ' ὀμίχλην καὶ δρόσον αὐτὰς ἠγοῦμην καὶ
καπνὸν εἶναι. 330

ΣΩΚ. Οὐ γὰρ, μὰ Δί', οἶσθ' ὅτι ἡ πλείστους αὐταὶ βόσκουσι
σοφιστὰς,

Θουριομάντεις, ἰατροτέχνας, σφραγιδονυχαργοκομήτας,
Κυκλίων τε χορῶν ἀσματοκάμπτας, ἄνδρας μετεωρο-
φένακας·

Οὐδὲν δρῶντας βόσκουσ' ἀργούς, ὅτι ταύτας μουσο-
ποιούσι.

ΣΤΡ. Ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν ὑγρᾶν Νεφελᾶν στρεπταίγλαν δάϊον
ὄρμᾶν, 335

Πλοκάμους θ' ἑκατογκεφάλα Τυφῶ, πρημαινούσας τε
θυσέλλας,

ρουν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. 331. Σοφιστὰς] οὐ τοὺς τεχνολόγους φησὶν ἐνταῦθα, ἀλλὰ τοὺς μετεωρολόγους καὶ ἐπιστήμονας μάλιστα. 332. Θουριομάντεις] ὀρητικοὺς εἰς μαντείας, ἢ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι πέμψαντες ἀποίκους εἰς τὸ Θούριον, συνεξέπεμψαν καὶ μάντεις τινάς. — Ἰατροτέχνας· τῶν ἰατρῶν ἔοικε καθάπερ εἶναι. Ἰπποκράτης γὰρ ἔγραψε περὶ ἀέρων καὶ ὑδάτων, ὡς ἀνηκόντων τούτων ταῖς Νεφέλαις. — Σφραγιδονυχαργοκομήτας] σφραγίδας ὄνυξ ἀργὸς κόμη· ἐκ τούτων κερκωμώδηνται οἱ τὰς σφραγίδας (τοὺς δακτυλίους) ἐν ταῖς δακτύλοις ἐπισωρεύοντες μέχρι τῶν ὀνύχων, καὶ τῆς κόμης ἐπιμελούμενοι, τῶν δ' ἄλλων ἀργοὶ καὶ ἄπρακτοι. — Ἀσματοκάμπτας· τοὺς διθυραμβικοὺς ποιητὰς ἐννοεῖ, ὡς πολλαῖς καμπαῖς καὶ ἀντιστροφαῖς διὰ τὴν λύρας καὶ αὐλοῦ ἐν ταῖς ἑαυτῶν χρωμένους ποιήμασι· διὸ καὶ τις ἔφη περὶ αὐτῶν ἐντείνας ἐκεῖνο,

» Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ', ἢ κάμψαιεν τινα κάμπτην,

» Οἷας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρύνιν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους,

» Ἐπετίθειτο τυπτόμενος πολλὰς, ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζων.

— Μετεωροφένακας δέ, τοὺς διὰ τῶν μετεώρων φανακίζοντας καὶ ἐξαπατῶντας. — Μουσοποιούσιν, ὡς Μούσας αὐτὰς ὑμνοῦσι. 335. Ταῦτ' ἄρα] διὰ ταῦτα ἄρα ἔγραφον οἱ διθυραμβικοὶ, Ἐγρᾶν Νεφελᾶν καὶ τὰ ἐξῆς· ἔστι δέ ταῦτα Γενική κατὰ Διοριέας. Ταῦτ' οὖν ἴσως πέπαιχται πρὸς ἐκεῖνους ἐν ἐννοίᾳ ταιαύτῃ· Διὰ τὴν Δάϊον καὶ σφοδρὰν ὄρμητὴν τῶν ὑγρῶν νεφελῶν τῶν τὴν τοῦ ἡλίου αἴγλην στρεφουσῶν, καὶ κωλυουσῶν τὰς ἀκτῖνας κατελθεῖν ὡς ἡμᾶς. — Πλοκάμους δέ φησὶ τοῦ ἑκατογκεφάλου Τυφῶνος, τὰς δ-

Εἴτ' ἀερίους, διερούς, γαμφούς οἰωνούς, ἀερονηχεῖς,
 "Ομβρούς θ' ὑδάτων δροσερᾶν Νεφέλαν. εἴτ' ἀντ' αὐτῶν
 κατέπινον

Κεστρᾶν τεμάχη μεγάλην, ἀγαθᾶν, κρέατ' ὀρνίθεια
 κιχηλᾶν.

ΣΩΚ. Διὰ μέντοι τάσδ' οὐχί δικαίως;

ΣΤΡ. Λέξον δὴ μου, τί παθοῦσαι, 340

Εἵπερ Νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἴξασι γυ-
 ναιξίν;

Οὐ γὰρ ἐκεῖναί γ' εἰσὶ τοιαῦται.

ΣΩΚ. Φέρε, ποῖαι γάρ τινές εἰσιν;

ΣΤΡ. Οὐκ οἶδα σαφῶς· εἴξασιν γοῦν ἐρίοισιν πεπταμένοισι,
 Κούχι γυναίξιν, μὰ Δί', οὐδ' ὅτιοῦν. αὐταὶ δὲ ῥίνας
 ἔχουσιν.

ΣΩΚ. Ἀπόκριναί νῦν ἄττ' ἂν ἔρωμαι.

ΣΤΡ. Λέγε νῦν ταχέως ὅ,τι βούλει. 345

ΣΩΚ. Ἦδη ποτ' ἀναθλέψας εἶδες νεφέλην Κενταύρω ὁμοίαν,
 Ἦ παρδάλει, ἢ λύκῳ, ἢ ταύρῳ;

ΣΤΡ. Νῆ Δί' ἔγωγ'. εἶτα τί τοῦτο;

φιώδεις ἑκατὸν κεφαλᾶς· ὃν ὁ Ζεὺς κεραυνώσας, ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον.
 — Πρημαιοῦσας, τοὺς πολυστρόφους ἀνέμους τοὺς μαινομένους παρὰ τὸ πρῆ-
 σαι τὸ φουσᾶν καὶ μαίνεσθαι. — Ἀερίους, διερούς, γαμφούς οἰωνούς· ἐνταῦ-
 θα ἐννοεῖ τοὺς ὄρνεις· ἢ νηχομένας καὶ αὐτάς (τὰς νεφέλας) κατὰ τοὺς οἰω-
 νούς. Σημειῶται δὲ, ὅτι ταῦτα ἐκ πολλῶν ποιητῶν ἀθροίσας Ἀριστοφάνης,
 βεβιασμένως συνήρμησεν ἐνταῦθα, ἵνα κομωδήσῃ ἐκεῖνους. — Κεστρῶν, ἰ-
 χθύων, οἷον μυραίνων, ἢ κεφάλων. 340. Διὰ μέντοι τάςδε] ἐξ ὧν ἐ-
 ποιοῦν εἰς αὐτάς τὰς Νεφέλας, οὐχί δικαίως ἐπιμῶντο βροσκόμενοι ὑπ' αὐ-
 τῶν; ἐν εἰρωνείᾳ δὲ τοῦτο. 341. Θνηταῖς εἴξασι] ὁμοίαι εἰσὶ· εἴκω γάρ
 τινι, ὁμοιοῦμαι. 343. Ἐρίοισι πεπταμένοις] τοιαῦται τὸ εἶδος αἱ Νεφέ-
 λαι. 346. Κενταύρω ὁμοίαν;] τὰς ἐν τῷ οὐρανῷ πολυειδῶς σχηματίζεις
 τῶν νεφῶν ἐνταῦθα λέγει, ἵν' ἔχῃ καθάψασθαι τινῶν ἀδίκων, καὶ κακοήθων,
 ἄλλων ὑπ' ἄλλων κομωδομένων· τὸν δὲ Κλεισθένη καλλωπιστὴν φασὶν
 ἄκρως γενέσθαι· δι' ὃ καὶ αἱ Νεφέλαι μετέβαλον εἰς γυναῖκα ἢ φῶσιν.

- ΣΩΚ. Γίγνονται πάνθ' ὅτι βούλονται· κᾶτ' ἦν μὲν ἰδῶσι
 κομήτην,
 Ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόν περ τὸν Ξενο-
 φάντου,
 Σκώπτουσαι τὴν μανίαν αὐτοῦ, Κενταύροις ἤκασαν
 αὐτάς. 350
- ΣΤΡ. Τί δ' ἄρ'; ἦν ἄρπαγα τῶν δημοσίων κατιδῶσι Σίμωνα,
 τί δρῶσιν;
- ΣΩΚ. Ἀποφαίνουσαι τὴν φύσιν αὐτοῦ, λύκοι ἐξαίφνης ἐγέ-
 νοντο.
- ΣΤΡ. Ταῦτ' ἄρα, ταῦτα Κλειώνυμον αὐται τὸν ῥίψασπιν χθές
 ἰδοῦσαι,
 Ὅτι δειλότατον τοῦτον ἑώρων, ἔλαφοι διὰ τοῦτ' ἐγέ-
 νοντο.
- ΣΩΚ. Καὶ νῦν ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὄραξ, διὰ τοῦτ' ἐγέ-
 νοντο γυναῖκες. 355
- ΣΤΡ. Χαίρετε ταίνυν, ὦ δέσποινα! καὶ νῦν, εἴπερ τινὶ κᾶλλφ,
 Οὐρανομήκη ῥήξατε κάμοι φωνήν, ὦ παμβασιλειαί.
- ΧΟΡ. Χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα παλαιογενές, θηρατὰ λόγων φι-
 λομούσων,
 Σύ τε, λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ· φράζε πρὸς ἡμᾶς ὅτι
 χρήξεις.
 Οὐ γὰρ ἂν ἄλλφ γ' ὑπακούσαιμεν τῶν νῦν μετεωρο-
 σοφιστῶν, 360
- Πλὴν ἢ Προδίκφ· τῷ μὲν, σοφίας καὶ γνώμης οὐνεκα·
 σοὶ δέ,
 Ὅτι βρενθύη τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ
 παραβάλλη,

359. Λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ.] κωμικὸν τοῦτο, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὑψηλῶν
 καὶ σεμνῶν λόγων διδάσκαλε. 361. Πλὴν ἢ Προδίκφ] δι' οὐδὲν ἔοικε
 προτιμᾶν τὸν Πρόδικον ὄντα σοφιστὴν, ἢ ἴν' ἐκ παραβολῆς καθέλην Σωκρά-
 τη. 362. Βρενθύη] σεμνῶς καὶ φιλοσοφικῶς βαδίζεις, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς

Κάλυπόδητος κακὰ πόλλ' ἀνέχῃ, κἀφ' ἡμῖν σεμνο-
προσωπεῖς.

ΣΤΡ. ὦ Γῆ, τοῦ φθέγματος ὡς ἱερὸν, καὶ σεμνὸν, καὶ
τερατῶδες.

ΣΩΚ. Αὐταὶ γὰρ τοὶ μόναι εἰσὶ θεαί· τ' ἄλλα δὲ πάντ' ἐστὶ
φλύαρος. 365

ΣΤΡ. Ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν, φέρε, πρὸς τῆς Γῆς, οὐλύμπιος οὐ
θεὸς ἐστι;

ΣΩΚ. Ποῖος Ζεὺς; οὐ μὴ ληρήσεις. οὐδ' ἐστὶ Ζεὺς.

ΣΤΡ. Τί λέγεις σὺ;

Ἄλλὰ τίς ἔεις; τουτὶ γὰρ ἔμοιγ' ἀπόφηναι πρῶτον
ἀπάντων.

ΣΩΚ. Αὐταὶ δὴ που· μεγάλοις δέ σ' ἐγὼ σημείοις αὐτὸ δι-
δάξω.

Φέρε, ποῦ γὰρ πῶποτ' ἄνευ Νεφελῶν ὕοντ' ἤδη τε-
θεάσαι; 370

Καίτοι χρῆν αἰθρίας ἕιν αὐτὸν, ταύτας δ' ἀποδημεῖν.

ΣΤΡ. Νῆ τὸν Ἀπόλλω, τουτὸ γέ τοι τῶ νυνὶ λόγῳ εὖ προ-
σέφυσας.

Καίτοι πρότερον τὸν Δι' ἀληθῶς ὤμην διὰ κοσκίνου
οὔρειν.

Ἄλλ', ὅστις ὁ βροντῶν ἐστὶ φράσον· τουτὸ με ποιεῖ
Τετρεμαίνειν.

ΣΩΚ. Αὐταὶ βροντῶσι κυλινδόμεναι. 375

ΣΤΡ. Τῶ τρόπῳ, ὃ πάντα σὺ τολμῶν;

ΣΩΚ. Ὅταν ἐμπλησθῶσ' ὕδατος πολλοῦ, κἀναγκασθῶσι
φέρεσθαι,

Κατακρημνάμεναι πλήρεις ὀμβροῦ δι' ἀνάγκην, εἶτα
βαρεῖται

στρέφεις ταυρηδὸν παρ' ἐνάτερα, ἀπαρέγκλιτον τὸ ἄλλο σῶμα διευθύνων.
371. Εὖ προσέφυσας] εὐφρῶς προσήρμυσας.

Εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι, ῥήγγυνται καὶ παταγοῦσιν.

ΣΤΡ. Ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστὶ τίς αὐτάς, οὐχ ὁ Ζεὺς, ὥστε
φέρεισθαι;

ΣΩΚ. Ἥκιστ' ἀλλ' αἰθέριος δῖνος. 380

ΣΤΡ. Δῖνος; τουτί μ' ἐλελήθη,
Ὁ Ζεὺς οὐκ ὦν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Δῖνος νυνὶ βσιλεύων.
Ἄτάρ οὐδέν πω περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς
μ' ἐδίδαξας.

ΣΩΚ. Οὐκ ἤκουσάς μου, τὰς Νεφέλας ὕδατος μεστάς ὅτι
φημί,
Ἐμπιπτούσας εἰς ἀλλήλας παταγεῖν διὰ τὴν πυκνό-
τητα.

ΣΤΡ. Φέρε τουτί τῷ χρῆ πιστεύειν;

ΣΩΚ. Ἄπο σαυτοῦ γ', ὡς σε διδάξω. 385

Ἦδη ζωμοῦ Παναθηναίους ἐμπλησθεῖς, εἴτ' ἐταράχθης
τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύ-
γησε;

ΣΤΡ. Νῆ τὸν Ἀπόλλω, καὶ δεινὰ ποιεῖ γ' εὐθύς μοι, καὶ
τετάρακται,

Χῶσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ, καὶ δεινὰ κέ-
κραγεν·

Ἄτρεμας πρῶτον πάξ, κᾶτα παπαξ ἐπάγει, κᾶπειτα
παπαπιάξ. 390

Χῶταν χέζω, κομιδῆ βροντᾶ παπαπαπιάξ, ὥσπερ
ἐκειῖναι.

ΣΩΚ. Σκέφαι τοίνυν ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουῖ οἷα πέπορδας·

380. Δῖνος] ἢ ἐν τῷ ἀέρι γενομένη δίνησις, περιστροφή· ὁ δὲ μῆσυνεῖς, ἐξέ-
λαβα τοῦθ' ὡς πρόσωπον δαίμονός τινος. 385. Τῷ χρῆ πιστεύειν] πῶθεν
πιστεύσω ταῦτα; 387. Διεκορκορύγησε] ὀνοματοπεποιημένον ἀπὸ τοῦ ἡ-
χου τῶν ἐντέρων. 392. Σκέφαι τοι νῦν] ἴσως ἐγράφετο Σκέφαι τοίνυν· ἔ-
στι δὲ καὶ τὸ Τοι παρά ποιηταῖς πολλάκις ἀντὶ τοῦ Γάρ.—Τυννουτουῖ· ἐπὶ
ποσότητος τοῦτο ληπτέον· ἔοικε δὲ, δεικνύων τὴν ἑαυτοῦ δράκα, λέγειν

Τὸν δ' ἀέρα τόνδ', ὄντ' ἀπέραντον, πῶς οὐκ εἰκός
μέγα βροντᾶν;

Ταῦτ' ἄρα καὶ τῷ νόματ' ἀλλήλοισιν βροντῆ καὶ πορδῆ
ὁμοίω.

ΣΤΡ. Ἄλλ' ὁ κεραυνὸς πόθεν ἂν φέρεται, λάμπων πυρί;
τοῦτο δίδαξον. 395

Καὶ καταφρύγει βάλλων ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας περι-
φλύει.

Τοῦτον γὰρ δὴ φανερώς ὁ Ζεὺς ἔησ' ἐπὶ τοὺς ἐπιόρ-
κους.

ΣΩΚ. Καὶ πῶς, ὦ μῶρε σὺ, καὶ Κρονίων ὄζων, καὶ Βεκκεσέ-
ληνε,

Εἵπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους, πῶς οὐχὶ Σίμων' ἐνέ-
πρησεν,

Οὐδὲ Κλεώνυμον, οὐδὲ Θέωρον; καίτοι σφόδρα γ' εἰς'
ἐπιόρκοι. 400

Ἄλλὰ τὸν αὐτοῦ γε γέων βάλλει, καὶ Σούνιον ἄκρον
Ἀθηνῶν,

Καὶ τὰς δρυὺς τὰς μεγάλας· τί παθίων; οὐ γὰρ δὴ
δρυὺς ἐπιорκεῖ.

ταῦτα. 394. Τῷ νόματ' ἀλλήλοισιν] διὰ ταῦτ' ἄρα καὶ τὰ ὀνόματα ἄμφο
ἢ τε πορδῆ καὶ βροντῆ ὁμοιά εἰσιν ἀλλήλοισι τῇ τε ποσότητι καὶ τῇ κατα-
λήξει. 396. Τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει] ἄπτεται μὲν αὐτῶν περίξ εἰς τὴν
ἐσθῆτα, αὐτοὺς δὲ οὐ βλάπτει. 398. Κρονίων ὄζων] ὡς εἰ ἔλεγεν, ἀρ-
χαιότατε καὶ εὐθιθέστατε· φράσις γὰρ αὕτη ἐπὶ τῶν ἀπλουστέρων λαμβανο-
μένη διὰ τὸ τὸν Κρόνον ἀρχαῖον εἶναι, ὅπόθ' οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἀπλοῖ· Κρό-
νια δὲ ἦσαν ἑορταὶ τοῦ Κρόνου. — Βεκκεσέληνε] παρὰ τὸ Βέκ καὶ σελήνη-
φασί γὰρ Σεσόγχοσιν τὸν τῆς Αἰγύπτου βασιλέα, βουλόμενον μαθεῖν τὸ ἀρ-
χαιότατον πάντων τῶν ἐθνῶν, ἀποτεμόντα τὴν γλωττίαν τινος, συγκατακλεῖ-
σαι αὐτὸν βρέφει· τὸ δὲ αὐξήθεν, καὶ εἰς ἡλικίαν ἐλθόν, πρώτην φωνὴν
ἀφιέναι τὴν Βέκ· Ἐκ τούτου οὖν ἐγνωκέναι Παφλαγόνας τοὺς πρώτους εἶναι
ἀνθρώπους· ἐπειδὴ δὲ καὶ οἱ Ἀρχάδες ἐλέγοντο πρὸ τῆς σελήνης γενέ-
σθαι, τὰ δύο ταῦτ' ἀρχαῖα ἦνωσεν ὁ ποιητὴς εἰς ἓν Βεκκεσέληνε, ἵνα δείξῃ
τοῦ πρεσβύτου τὸ ἀρχιότροπον. 401. Καὶ τὰς δρυὺς] τὰ γὰρ ὑψηλότερᾶ

- ΣΤΡ. Οὐκ οἶδ' ἀτὰρ εὖ σὺ λέγειν φαίνῃ· τί γὰρ ἔστιν δῆθ' ὁ κεραυνός;
- ΣΩΚ. Ὅταν εἰς ταύτας ἄνεμος ξηρὸς μετεωρισθεὶς κατακλεισθῆ, Ἐνδοθεν αὐτὰς, ὥσπερ κύστιν, φυσᾷ· κᾶπειθ' ὑπ' ἀνάγκης 405
- Ῥήξας αὐτὰς, ἔξω φέρεται σοβαρὸς διὰ τὴν πυκνότητα, Ὑπὸ τοῦ ροιόδου καὶ τῆς ῥύμης αὐτὸς ἑαυτὸν κατακαίων.
- ΣΤΡ. Νῆ Δί', ἔγωγ' οὖν ἀτεχνῶς ἔπαθον τουτί ποτὲ Δια- σίοισιν.
- Ὡπτων γαστέρα τοῖς ξυγγενέσιν, κᾶτ' οὐκ ἔσχω ἀ- μελήσας·
- Ἡ δ' ἀνεφυσᾷτ', εἴτ' ἐξαίφνης διαλακήσασα πρὸς αὐτῷ 410
- Τὸ ὀφθαλμῷ μου, προσετίλησεν, καὶ κατέκαυσεν τὸ πρόσωπον.
- ΧΟΡ. Ὡ τῆς μεγάλης ἐπιθυμήσας σοφίας, ἄνθρωπε, παρ' ἡμῶν,
- Ὡς εὐδαίμων ἐν Ἀθηναίοις καὶ τοῖς Ἑλλησι γενήσῃ· Εἰ μνήμων εἶ καὶ φροντιστής, καὶ τὸ ταλαίπωρον ἔνεστιν
- Ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ μὴ κάμνεις, μήθ' ἔστῳς, μήτε βα- δίζων, 415
- Μήτε ῥιγῶν ἄχθη λίαν, μήτ' ἀριστᾶν ἐπιθυμεῖς,

εἰσι καὶ κεραυναγωγότερα, ὡς ἐκ τοῦ ἐγγυτάτω τῆς ἀπ' αὐτῶν ἔλξεως ἐνεργούσης. 405. Φυσᾷ] πότερον παίξει μόνον ἐνταῦθα, ἢ καὶ σπουδάζει φυσιολογῶν; πιθανὸν καὶ τὸ δεύτερον· τὸ γὰρ λεγόμενον ἠλεκτρικὸν πῦρ ἦν ἐτι ἄγνωστον τὸ τηλικαῦτα. 408. Διασίοισι] ἑορτὴ τοῦ Διὸς τὰ Διάσια. 409. Ἐσχω] σχάω, ἔσχω· δ καὶ σχάζω λέγεται· οὐ διέτεμον μικρὸν τῷ σχαστηρίῳ, ὥστ' ἀφεῖναι τῷ πνεύματι διόδον ἐπὶ τὰ ἔξω· θερμανθείσης γὰρ τῆς γαστρὸς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ παρεμβεβλημένων, ἀραιωθείς ὁ ἀήρ, καὶ ἐλαστικότητι κρατυνθείς, διαρρήξας ἐξήει. 411. Προσετίλητε] περιέβρανέ μου τὸ πρόσωπον, ὥσπερ κόποις. 414. Μνήμων καὶ φροντιστής] μετὰ συνειδήσεως καὶ μνήμης ἕκαστα πράττει· ἐν γὰρ τοῖς τρισὶ τούτοις, εἰ πράξει καὶ βουλή καὶ λόγῳ τὴν τοῦ ἀνθρώπου ὑπεροχὴν ἐθέλει. 416. Ἀριστᾶν] ἀ-

Οἴνου τ' ἀπέχη, καὶ γυμνασίων καὶ τῶν ἄλλων
ἀνοήτων·

Καὶ βέλτιστον ταῦτο νομίζεις, ὅπερ εἰκὸς δεξιὸν ἄνδρα,
Νικᾶν πράττων καὶ βουλευῶν, καὶ τῇ γλώττῃ πο-
λεμίζων.

ΣΤΡ. Ἄλλ' ἔνεκέν γε ψυχῆς στερρώσας, δυσκολοκοίτου τε με-
ρίμνης, 420

Καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρὸς καὶ θυμβρεπι-
δείπνου,

Ἀμέλει θαρρῶν, οὐνεκα τούτων ἐπιχαλκεύειν παρέ-
χοιμ' ἄν.

ΣΩΚ. Ἄλλ' ὅτι δῆτ' οὖν νομεῖς ἤδη θεὸν οὐδένα, πλὴν
ἄπερ ἡμεῖς,

Τὸ Χάος τουτί, καὶ τὰς Νεφέλας, καὶ τὴν γλῶτταν,
τρία ταυτί;

ΣΤΡ. Οὐδ' ἂν διαλεγθείην γ' ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις, οὐδ' ἂν
ἀπαντῶν· 425

Οὐδ' ἂν θύσαιμ', οὐδ' ἂν σπείσαιμ', οὐδ' ἐπιθείην
λιθανωτόν.

ΧΟΡ. Λέγε νῦν ἡμῖν, ὅτι σοι δρῶμεν, θαρρῶν. ὡς οὐκ ἀ-
τυχήσεις,

Ἡμᾶς τιμῶν, καὶ θαυμάζων, καὶ ζητῶν δεξιὸς εἶναι.

ΣΤΡ. Ὡδέσποιναί, δέσμαι τοίνυν ὑμῶν τουτί πάνυ μικρόν,
Τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄ-
ριστον. 430

κοατίσματος χρῆσθαι· ὅπερ ἂν εἴη μᾶλλον τροφή, ἀλλ' οὐ τροφή. 417. Τῶν ἄλλων ἀνοήτων] οἷα μᾶλλον τὰ ἀφροδίσια: 421. Τρυσιβίου] τρυχοβιότου, ὥστε τρέφεσθαι μόνον τῷ θυμβρῷ· φυτόν τι χαμερπές τοῦτο ἐς χρῆσιν τοῖς νησιώταις καὶ μέχρις ἡμῶν ἔχου. 422. Καὶ ὑποχαλκεύειν παρέχοιμι] ἑμαυτὸν δηλονότι, ὥπερ ἄκμων πάντα ταῦτα φέρειν. 424 Τὸ Χάος] τὸν ἀπέραντον ἀέρα· τὴν γλῶτταν δὲ, εἰς τὸ νικᾶν ὅτι εἴη· ὑπαινίττεται δὲ καὶ τὸν ἥττω λόγον. 425. Τοῖς ἄλλοις] περὶ τῶν ἄλλων δηλονότι θεῶν. 430. Ἐκατὸν σταδίοις] βούλομαι, φησὶ, λέγεσθαι παρὰ πᾶσιν ἄριστος πάν-

ΧΟΡ. Ἄλλ' ἔσται σοι τοῦτο παρ' ἡμῶν. ὥστε τὸ λοιπὸν γ'
ἀπὸ τουδὶ

Ἐν τῷ δήμῳ γνώμας εὐδεις νικήσει πλείονας, ἢ σύ.

ΣΤΡ. Μὴ μοί γε λέγειν γνώμας μεγάλας· οὐ γὰρ τούτων
ἐπιθυμῶ.

Ἄλλ' ὅσ' ἐμαυτῷ στρεψοδικῆσαι, καὶ τοὺς χρήστας
διολισθεῖν.

ΧΟΡ. Τεύξῃ τοίνυν, ὦν ἰμείρεις. οὐ γὰρ μεγάλων ἐπι-
θυμεῖς. 435

Ἄλλὰ σεαυτὸν παράδος θαρρόων τοῖς ἡμετέροις προ-
πόλοισι.

ΣΤΡ. Δράσω τοῦθ', ὑμῖν πιστεύσας. ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει
Διὰ τοὺς ἵππους τοὺς κοππατίας, καὶ τὸν γάμον, ὃς μ'
ἐπέτριψε.

Nῦν οὖν χρήσθων, ὅ,τι βούλονται.

Τουτὶ τὸ γ' ἐμὸν σῶμ' αὐτοῖσιν 440

Παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν,

Αὐχμεῖν, ῥίγοῦν, ἀσκὸν δαίρειν·

Εἶπερ τὰ χρέα διαφευξοῦμαι,

Τοῖς ἀνθρώποις τ' εἶναι δόξω

Θρασὺς, εὐγλωττος, τολμηρὸς, ἴτης, 445

Βδελυρὸς, ψευδῶν ξυγκολλητῆς,

Εὐρησιεπῆς, περίτριμμα δικῶν,

Κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη,

των Ἑλλήνων σταδίους ἑκατόν· δοκεῖ δὲ καθάπτεσθαι τοῦ Σωκράτους, ὅτι ἄριστον καὶ σοφώτατον αὐτὸν Ἀπόλλων εἶπεν. 434. Στρεψοδικῆσαι] στρέψαι τὰς δίκας εἰς τὸναντίον, ὥστ' ἀποφυγεῖν τοὺς χρήστας· ἐντεῦθεν ἄρα καὶ τὸ ὄνομα αὐτῷ πεπλαστούργηται Στρεψιάδης. 442. Δαίρειν] τύπτειν, ἢ τὸ δέρμα ἐξελεῖν· λέγεται δὲ καὶ Δέρειν. — Ἰτης, ἰταμὸς. — Εὐρησιεπῆς ἐφευρετῆς λόγων. — Περίτριμμα δικῶν, τρίβων καὶ εἰδήμων ἐν δίκαις. — Κύρβις] σανίς ἦν αὕτη, ἐν ἧ ἦσαν οἱ νόμοι γεγραμμένοι· σημαίνει ἄρα ἐνταῦθα τὸ ἔμπειρος νόμων, ἔμφυχος κώδεξ. — Κρόταλον, εὐλαλος. — Κίναδος. ἀλώπηξ, πανοῦργος. — Τρύμη, τρύπα, ἢ τρύπανον. — Μά-

- Μάσθλης, εἴρων, γλοιός, ἀλαζών,
 Κέντρων, μιάρος, 430
 Στρώφης, ἀργαλέος, ματτυλοιοχός.
 Ταῦτ' εἶμε καλοῦσιν ἀπαντῶντες,
 Δρώντων ἀτεχνῶς ὅ,τι χρήζουσιν·
 Καὶ βούλονται, νῆ τὴν Δήμητρ',
 Ἐκ μου χορδὴν 455
 Τοῖς φροντισταῖς παραθέντων.
 ΧΟΡ. Λῆμα μὲν πάρεστι τῷδ' ἐγ'
 Οὐκ ἄτολμον, ἀλλ' ἔτοιμον. ἴσθι δ' ὡς
 Ταῦτα μαθὼν παρ' ἐμοῦ, κλέος οὐρανόμεχες
 Ἐν βροτοῖσιν ἔξεις. 460
 ΣΤΡ. Τί πείσομαι;
 ΧΟΡ. Τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ
 Ζηλωτότατον βίον ἀν-
 θρώπων διάξεις.
 ΣΤΡ. Ἄρά γε τοῦτ' ἂν ἐγὼ 465
 Ποτ' ὄψομαι;
 ΧΟΡ. Ὡστε γε σοῦ πολλοὺς
 ἐπὶ ταῖσι θύραις
 Ἄει καθῆσθαι,
 Βουλομένους ἀνακοινοῦσθαί τε, 470
 Καὶ ἐς λόγους ἐλθεῖν,
 Πράγματα, κἀντιγραφάς,
 Πολλῶν ταλάντων

σθλης, οὐτιδανός, χαμερπής. — Εἴρων, ψεύστης. — Γλοιός, ἐξώδης, ἀήθης
 τῇ γεύσει. — Κέντρων, μαστιγίας, ῥυπαρός. — Στρώφης, ὁ στρέφων τὰ πράγ-
 ματα ἄνω κάτω. — Ματτυλοιοχός, ὁ τὴν ματτύαν (εἶδος βρώματος) λείχων.
 — Χορδὴν] πλήρη τῶν ἐμῶν σαρκῶν, ὅσον ἄλλαντα, παραθέτωσαν τοῖς ἐ-
 μοῖς διδασκάλοις. Δύνανται ταῦτα πάντα καὶ ἄλλως πρὸς τὸ ἐπινοούμενον
 διερμηνευθῆναι. 457. Λῆμα] ἐπαίνει ὁ Χορὸς τὸ νέον τοῦτο τοῦ γέροντος
 φρόνημα. 472. Πράγματα καὶ ἀντιγραφάς] δικαστικά εἰσι τὰ πράγματα

Ἄξια σῆ φρενί,

Συμβουλευσομένους μετὰ σοῦ. 475

Ἄλλ' ἐγχείρει τὸν πρεσβύτην, ὅτι περ μέλλεις, προ-
διδάσκειν,

Καὶ διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ.

ΣΩΚ. Ἄγε δὴ, κάτειπέ μοι σὺ τὸν σαυτοῦ τρόπον,
Ἴν' αὐτὸν εἰδῶς, ὅστις ἐστὶ, μηχανὰς
Ἦδη ἔπι τούτοις πρὸς σὲ καινὰς προσφέρω. 480

ΣΤΡ. Τί δέ; τειχομαχεῖν μοι διανοεῖ, πρὸς τῶν θεῶν;

ΣΩΚ. Οὐκ· ἀλλὰ βραχέα σου πυθέσθαι βούλομαι,
Εἰ μνημονικὸς εἶ.

ΣΤΡ. Δύο τρόπω, νῆ τὸν Δία.

Ἦν μὲν γ' ὀφείληται τί μοι, μνήμων πάνυ·
Ἐὰν δ' ὀφείλω, σχέτλιος, ἐπιλήσμων πάνυ. 485

ΣΩΚ. Ἔνεστι δὴτά σοι λέγειν ἐν τῇ φύσει;

ΣΤΡ. Λέγειν μὲν οὐκ ἔνεστ'· ἀποστερεῖν δ' ἔνι.

ΣΩΚ. Πῶς οὖν δυνήσῃ μαθάνειν;

ΣΤΡ. Ἀμέλει, καλῶς.

ΣΩΚ. Ἄγε νῦν, ὅπως, ὅταν τι προβάλωμαι σοφὸν
Περὶ τῶν μετεώρων, εὐθέως ὑφαρπάσεις. 490

ΣΤΡ. Τί δαί; κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι;

ΣΩΚ. Ἄνθρωπος ἀμαθὴς οὕτωσὶ καὶ βάρβαρος.
Δέδοικά σ', ὡ πρεσβῦτα, μὴ πληγῶν δέξῃ.
Φέρ' ἴδω, τί ὄρας, ἦν τίς σε τύπτῃ;

ΣΤΡ. Τύπτομαι·

ταῦτα. 476. Ἄλλ' ἐγχείρει·] λάθε· πρὸς τὸν Σωκράτην δὲ τοῦτο. 481. Τειχομαχεῖν] κωμῶδει τοῦτο πρὸς ἀκυρολεξίαν τοῦ Μηχανὰς καινὰς. 487. Ἀποστερεῖν δὲ] ἔνεστί μοι ἀποστερεῖν τοὺς δανειστάς· τοῦτο γὰρ βούλεται ὁ πρέσβυς. 488. Ἀμέλει] ἔχ' ἡσύχως, μηδὲν σοι τούτου μελέτω. 490. Ὁπως... ὑφαρπάσεις εὐθέως] ὅπως δέξῃ τὸ προβαλλόμενον σοφόν· Ἄλλὰ τὸ ὑφαρπάζειν καὶ τὸ εὐθέως ἐτάραξε τὸν πρέσβυν, ὅτι κυνηδὸν ταῦτα δέοι μαθάνειν· διὰ τοῦτο θρασύτερον ἀπαντᾷ. 494. Τύπτομαι] ὡς εἰ ἔλεγεν,

Κάπειτ' ἐπισχῶν ὀλίγον, ἐπιμαρτύρομαι·

495

Εἶτ' αὖθις ἀκαρεῖ διαλιπῶν, δικάζομαι.

ΣΩΚ. Ἰθι νῦν, κατάθου θοιμάτιον.

ΣΤΡ.

Ἠδίκηκά τι;

ΣΩΚ. Οὐκ' ἀλλὰ γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται.

ΣΤΡ. Ἄλλ' οὐχί φωράσων ἔγωγ' εἰσέρχομαι.

ΣΩΚ. Κατάθου. τί ληρεῖς;

500

ΣΤΡ.

Εἰπέ δὴ νῦν μοι τοδί.

Ἦν ἐπιμελής ὦ, καὶ προθύμως μανθάνω,

Τῷ τῶν μαθητῶν ἐμφορῆς γενήσομαι;

ΣΩΚ. Οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν.

ΣΤΡ. Οἴμοι κακοδαίμων, ἡμιθνής γενήσομαι.

ΣΩΚ. Οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοί,

505

Ἄνυσας τι, δευρὶ θάπτον.

ΣΤΡ.

Ἐς τὸ χεῖρέ νυν

Δός μοι μελιτοῦτταν πρότερον· ὡς δέδοικ' ἐγὼ

Εἶσω καταβαίνων, ὥσπερ ἐς Τροφωνίου.

ὑποφέρω πρὸς τὸ παρόν· ἔπειτα παρασκευάζομαι μάρτυρας, εἶτ' εὐθὺς, ὀλίγου χρόνου παρελθόντος, ἐνάγω τὸν τυπτήσαντα ἐπὶ τὸ δικαστήριον· τὸ δ' ἄκαρεῖ γίγνεται ἀπὸ τοῦ κείρειν· τεμνομένων γὰρ τῶν τῆς κεφαλῆς τριχῶν ἐπὶ χρῶτα, τὸ ἐγκαταλειπόμενον δῆλον ὅτι ἐστὶν ἀκαρῆς, ὡς μηκέτι δυνάμενον κείρεσθαι, ὡς διαφεῦγον τὴν τοῦ ξηροῦ ἀχιμῆν· ἐκ δὴ τούτου ἐλήφθη καὶ ἐπὶ χρόνου τὸ μεταξύ τοῦ παρεληλυθότος καὶ μέλλοντος ἀκαριαῖον καὶ ἀμερὲς λεγόμενον· ἐνταῦθα μέντοι λαμβάνεται πλατυκώτερον.

497. Ἠδίκηκά τι 3] ἐκ τοῦ τύπτεσθαι ἀνωτέρω πληγὰς ὑπενόησεν ὁ γέρον· ὁ δὲ ὡς διδάξων αὐτὸν τὰ μυστήρια, ὡς ἔθος ἦν, γυμνὸν εἰσιέναι κελεύει.

499. Φωράσων] τοὺς μέλλοντας εἰσιέναι εἰς δημόσιόν τι ταμεῖον, ἢ μετρήσοντάς τι, ἢ ἐρευνησοντάς γυμνοὺς αὐτοὺς ἔδει εἶναι ἵνα μὴ σφετερίσωνται τι διὰ πρὸς αὐτὸν σὺν ὀργῇ. Κατάθου τὸ ἱμάτιον, καὶ μὴ λήρει. 504. Ἠμιθνής γενήσομαι] ὁ γὰρ Χαιρεφῶν, ὡς σχολάζων φιλοσοφίᾳ ἰσχνὸς ἦν καὶ ῥικνός, διὸ καὶ νυκτερὶς ὠνομάζετο. 505. Οὐ μὴ λαλήσεις] γραπτέον ἴσως λαλήσης ἐν Ἰπποτακτικῇ διὰ τὴν πρόσληψιν τοῦ Μή. 507. Δός μοι μελιτοῦτταν] ἐν Λεβαδείᾳ ἱερὸν ἐστὶ Τροφωνίου ὑπόγειον, ἀπὸ τοῦ κτίσαντος τοῦτομα λαβόν· ἦν δὲ αὐτὸ καὶ μαντεῖον· ὁ δὲ μάντις ὄφει ἦν· ὡς οἱ μαγτευό-

ΣΩΚ. Χώρει τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

ΧΟΡ. Ἄλλ' ἴθι χαίρων, τῆς ἀνδρίας

510

Οὐνεκα ταύτης,

Εὐτυχία γένοιτ' ἀν-

θρώπων, ὅτι προήκων

Ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας,

Νεωτέροις τὴν φύσιν αὐτοῦ

515

Πράγμασι χρωτίζεται,

Καὶ σοφίαν ἐπασκεῖ.

Ὡ θεώμενοι, κατερῶ πρὸς ὑμᾶς ἐλευθέρως
Τάληθῆ, νῆ τὸν Διόνυσον, τὸν ἐκθρέψαντά με.

Οὕτω νικήσαιμί γ' ἐγὼ καὶ νομιζοίμην σοφός, 520

Ὡς ὑμᾶς ἠγούμενος εἶναι θεατὰς δεξιούς,

Καὶ ταύτην σοφώτατ' ἔχειν τῶν ἐμῶν κωμωδιῶν,

Πρώτους ἠξίωσ' ἀναγεῦσ' ὑμᾶς, ἣ παρέσχε μοι

Ἔργον πλεῖστον· εἶτ' ἀνεχώρουν ὑπ' ἀνδρῶν φορτικῶν

Ἦττηθεις, οὐκ ἄξιος ὢν. ταῦτ' οὖν ὑμῖν μέφομαι 525

Τοῖς σοφοῖς, ὢν οὐνεκ' ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγματευόμην.

Ἄλλ' οὐδ' ὡς ὑμᾶς ποθ' ἐκὼν προδώσω τοὺς δεξιούς.

Ἐξότου γὰρ ἐνθάδ' ὑπ' ἀνδρῶν, οἷς ἡδὺ καὶ λέγειν,

Ὁ σῶφρων τε χεῖρ καταπύγων ἄριστ' ἠκουσάτην,

μενοι παρτίθεσαν πλακοῦντας μέλιτι δεδευμένους. 509. Κυπτάζεις] ὑποδειλιᾶ εἰσελθεῖν, καὶ κύπτων πρὸ τῆς θύρας, παρατηρεῖ τί ἂν εἴη τᾶνδον· ἀλλὰ τελευτῶν εἰσῆλθε, διὸ καὶ ἐπαινεῖται παρὰ τοῦ Χοροῦ ἀνδρίας ἔνεκα. 516. Χρωτίζεται] χρωματίζεται, συμμορφοῦται· ταῦτα πρὸς τὸν πρέσβυν· τὰ δ' ἐξῆς πρὸς τοὺς θεατὰς, ὡς ἀπὸ μέρους τοῦ ποιητοῦ· καὶ ἔστιν οἷόν τις παρέχσασις ταῦτα, ἀπόντων τῶν ὑποκριτῶν ἀπὸ τοῦ Χοροῦ παρ' ἔθος πρὸς τοὺς θεατὰς προτεινόμενα. 523. Ἀναγεῦσαι] θρέψαι, διατάξας τὸ δράμα, διδάξας. 524. Φορτικῶν] κριτῶν ἀδίκων ἐν ἄλλῃ Κωμωδίᾳ. 528. Οἷς ἡδὺ καὶ λέγειν· εἰσι δ' οὗτοι οἱ σοφοὶ καὶ δεξιοί. 529. Ὁ σῶφρων καὶ καταπύγων] τὸ πρῶτον δράμα τοὺς Δαιταλεῖς, ὡς φασιν, ἐν ᾧ παριστᾶ μειράκια δύο, ἕτερον μὲν σῶφρων, ἕτερον δὲ καταπύγον· οὐκ αὐτὸς δὲ δι' ἑαυτοῦ παρέστησεν, οὐ γὰρ ἐδύνατο, νόμου ἀπαγορευόντος μηδένα παριστᾶν δράμα, μὴ τριακονταετῆ μάλιστα γεγονότα· διὸ ἐκ μεταφορᾶς ἐκφράζεται, ὡς παρθέγος ὢν, οὐκ ἠδύνατο νομίμως τεκτεῖν, ὅθεν βιάσθεις, ἐξέδωκε (ὡς νόθον) τὸ

Κἀγὼ, παρθένος γὰρ ἔτ' ἦν, κοῦκ ἐξῆν πῶ μοι τεκεῖν, 530
 Ἐξέθηκα, παῖς δ' ἑτέρα τις λαβοῦσ' ἀνείλετο,
 Ὑμεῖς δ' ἐξεθρέψατε γενναίως, κἀπαιδεύσατε,
 Ἐκ τούτου μοι πιστὰ παρ' ὑμῖν γνώμης ἔσθ' ὄρκια.
 Νῦν οὖν, Ἥλέκτραν κατ' ἐκείνην, ἥδ' ἡ κωμωδία
 Ζητοῦσ' ἦλθ', ἦν που ἰπιτύχη θεαταῖς οὕτω σοφοῖς. 535
 Γνώσεται μὲν, ἦν περ ἴδη, τὰδελφοῦ τὸν βόστρυχον.
 Ὡς δὲ σώφρων ἐστὶ φύσει, σκέψασθ'· ἦτις πρῶτα μὲν
 Οὐδὲν ἦλθε ῥαψαμένη σκῦτινον καθειμένον,
 Ἐρυθρὸν ἐξ ἄκρου, παχὺ, τοῖς παιδίοις ἔν' ἡ γέλως.
 Οὐδ' ἔσκωψε τοὺς φαλακροὺς, οὐδὲ κόρδαχ' εἴλκυσεν· 540
 Οὐδὲ πρεσβύτης ὁ λέγων τᾶπη τῇ βακτηρίᾳ
 Τύπτει τὸν παρόντ', ἀφανίζων πονηρὰ σκώμματα.
 Οὐδ' εἰσῆξε δᾶδας ἔχουσ' οὐδ' Ἰοῦ, Ἰοῦ, βοᾶ·
 Ἄλλ' αὐτῇ καὶ τοῖς ἔπεσιν πιστεῦουσ' ἐλήλυθε.

γεννηθὲν θετῇ μητρὶ, ἦτις λαβοῦσα, εἰσεποιήσατο, καὶ ὑμεῖς ἀνεθρέψατε, ἐ-
 παινέσαντες ἀμφοτέρω τὰ μαιράκια· ἔστι δ' ὁ λόγος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν λά-
 θρα τιχουσῶν καὶ αἰσχυνομένων γνωσθῆναι· καὶ διὰ τοῦτο ὑπεκτίθενται· ἡ
 δὲ παῖς ἡ ὑποβαλομένη εἰσὶν Κλεωνίδης καὶ Καλλίστρατος, ὡς λέγεται.
 533. Γνώμης ἔσθ' ὄρκια] ἐκ τούτων φησὶ μεγίστην πίστιν κέκτημαι πρὸς ἡ-
 μᾶς. 534. Ἥλέκτραν κατ' ἐκείνην] καθάπερ ἡ παρ' Εὐριπίδῃ (Ἥλ. 509)
 καὶ μάλιστα παρ' Δίσχυλῳ (Χοηφ. στίχ. 766) Ἥλέκτρα, ἐλθοῦσα εἰς τὸν
 τοῦ Ἀγαμέμνονος τάφον κτερίσματα φέρουσα, καὶ εὐροῦσα αὐτοῦ πλόκαμον,
 ἔγνω, ὡς τοῦ Ὀρέστου τοῦ ἀδελφοῦ ἐστὶ τοῦτο· οὕτω καὶ ἡ ἐμὴ αὐτῇ κωμω-
 δία ἦλθεν εἰς ἡμᾶς ὕφομένη, εἴ τι σημεῖον εὐνοίας εὔροι παρ' ὑμῖν.
 536. Τὰδελφοῦ τὸ βόστρυχον] ὅ ἐστιν ἀλληγορούμενον, σημειῖόν τι εὐνοϊκὸν
 ἢ ἔπαινον. 538. Σκῦτινον καθειμένον] οἱ τῶν κωμωδῶν αἰσχυρότεροι, σκῦ-
 τινὰ αἰδοῖα διεζωσμένοι, ἐκίνουν γέλωτα τοῖς θεωμένοις· μέμφεται δὲ τού-
 τοις τοὺς αἰσχυρῶς παριστῶντας τὰς κωμωδίας, ὡς εἰ αὐτὸς οὐ ταῦτ' ἔπραξε.
 539. Ἐρυθρὸν ἐξ ἄκρου] περιγραφὴ κωμικῆ τοῦτο τοῦ ἀνδρείου αἰδοῖου.
 540. Κόρδακα εἴλκυσε] κόρδαξ μὲν χορὸς ἐστὶ κωμικὸς καὶ ἄσμενος, αἰ-
 σχρῶς τῆς δαφύος ὑποκινουμένης, τὸ δ' εἴλκυσε καὶ αὐτὸ ἐν τῇ αὐτῇ πρά-
 ξει ἔχει τὴν ἀναίσχυντιαν. 542. Ἀφανίζων] συγκρύπτων, συγκαλύπτων.
 Ἐν τούτοις καθάπτεται ἑτέρων κωμωδῶν, ὡς μὴ κατὰ λόγον ποιησάντων,
 ὧν τὰ ποιήματα οὐκέτι σώζονται· καὶ διὰ τοῦτό εἰσιν ἡμῖν ταῦτα σκοτει-
 νά. 544. Ἄλλ' αὐτῇ] αὐτῇ ἑαυτῇ θαρροῦσα τῇ τε οἰκονομίᾳ τῆς ὑποθέσεως

Κἀγὼ μὲν τοιοῦτος ἀνὴρ ὢν ποιητῆς, οὐ κομῶ, 545
 Οὐδ' ὑμᾶς ζητῶ ἔξαπατᾶν, δις καὶ τρίς ταῦτ' εἰσάγων,
 Ἄλλ' αἰεὶ καινὰς ιδέας εἰσφέρων σοφίζομαι,
 Οὐδὲν ἀλλήλαισιν ὁμοίας, καὶ πάσας δεξιάς.

Ὅς μέγιστον ὄντα Κλέων' ἔπαισ' εἰς τὴν γαστέρα,
 Κούκέτ' ἔσαυθίς γ' ἐπεπήδησά γ' αὐτῷ κειμένῃ. 550
 Οὔτοι δ', ὡς ἅπαξ παρέδωκεν λαβὴν Ἵπέρβολος,
 Τοῦτον δειλαιὸν χολετρῶσ' αἰεὶ καὶ τὴν μητέρα.

Εὐπολις μὲν τὸν Μαρικᾶν πρώτιστον παρείλκυσε,
 Ἐκστρέφας τοὺς ἡμετέρους Ἰππέας κακὸς κακῶς·
 Προσθεὶς αὐτῷ γραῦν μεθύσῃν, τοῦ κόρδακος
 οὔνεχ', ἦν 555

Φρόνιχος πάλαι πεποίηχ', ἦν τὸ κῆτος ἦσθιεν.
 Εἶθ' αὖθις Ἑρμιππος ἐποίησεν εἰς Ἵπέρβολον·
 Ἄλλοι τ' ἤδη πάντες ἐρείδουσιν εἰς Ἵπέρβολον,
 Τὰς εἰκόους τῶν ἐγγέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενοι.
 Ὅστις οὖν τούτοισι γελᾷ, τοῖς ἐμοῖς μὴ χαιρέτω. 560

Ἦν δ' ἐμοὶ καὶ τοῖσιν ἐμοῖς εὐφραίνεσθ' εὐρήμασιν,
 Ἐς τὰς ὥρας τὰς ἐτέρας εὐ φρονεῖν δοκῆσετε.

HMIX.

Ἵψιμέδοντα μὲν θεῶν
 Ζῆνα τύραννον ἐς χορὸν
 Πρῶτα μέγαν κικλήσκω. 565

ὅλης πίθουος οὔσα, ἦλθεν· κἀγὼ οὐ κομῶ, οὐκ ἀλαζονεύομαι· ἀλλ' οὐδὲ ἔξαπατῶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ πολλάκις παριστῶν, ὡσπερ ἐκεῖνοι· ἀλλὰ αἰεὶ καὶ τὰς κωμωδίας συντάττων, ἐπιφαίνομαι ὑμῖν. 552. Κολετρῶσι] ἐπιλακτίζουσι κατὰ τῆς κοιλίας· Κλέων δὲ καὶ Ἵπέρβολος οἱ γνωστοὶ δημαγωγοὶ ἐπὶ κακίᾳ. 553. Παρείλκυσε] ὑφελὼν καὶ ἐκστρέφας τὰ ἐμὰ, εἰσῆγαγεν εἰς τὸ θέατρον. 556. Ἦν τὸ κῆτος ἦσθιεν] ἐκτεθειμένην ἴσως, ὡσπερ τὴν Ἀνδρομέδαν. 559. Τῶν ἐγγέλεων] τὰς λέξεις ἴσως ἔννοεῖ· ἄλλως δὲ ἐγγέλεα οὐκ ἐποίησε παρ' ὅσον ἐμνήσθη τούτων ἐν τοῖς Ἰππεῦσι (στίχ. 864). 562. Εὐ φρονεῖν δοκῆσετε] εἰ τοῖς ἐμοῖς εὐφραίνοισθε ποιήμασιν, ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ πάντες ἐροῦσι περὶ ἡμῶν ὅτι φρονίμως ἐστὲ κεποιηκότες. 564. Ζῆνα] ἔστρεψε τὴν ᾠδὴν εἰς ἕμνον τῶν θεῶν· ἄπορον δὲ, ὅπως αἱ Νεφέλαι ἐπί-

Τὸν τε μεγασθενὴ τριαίνης ταμίαν,
 Γῆς τε καὶ ἀλμυρᾶς
 Θαλάσσης ἄγριον μοχλευτήν.
 Καὶ μεγαλώνυμον ἡμέτερον πατέρ',
 Αἰθέρα σεμνότατον, βιοθρέμμονα πάντων 570
 Τὸν θ' ἵππονώμαν, ὃς ὑπερ-
 λάμπροις ἀκτίσιν κατέχει
 Γῆς πέδον, μέγας ἐν θεοῖς
 Ἐν θνητοῖσί τε, δαίμων.

ΧΟΡ. ὦ σοφώτατοι θεαταί, δεῦρο τὸν νοῦν προσέχετε. 575
 Ἡδικημένοι γὰρ ὑμῖν, μεμφόμεσθ' ἐναντίον.
 Πλεῖστα γὰρ θεῶν ἀπάντων ὠφελούσαις τὴν πόλιν,
 Δαϊμόνων ἡμῖν μόναις οὐ θύετ' οὐδὲ σπένδετε,
 Αἴ τινες τηροῦμεν ὑμᾶς. ἦν γὰρ ἢ τις ἔξοδος
 Μηδενὶ ξὺν νῶ, τότε ἢ βροντῶμεν, ἢ ψεκάζομεν. 580
 Εἶτα τὸν θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην Παφλαγὸνα
 Ἡνίχ' ἠρεῖσθε στρατηγόν, τὰς ὄφρως ξυνήγομεν,
 Κάποιοῦμεν δεινά· βροντῆ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς·
 Ἡ σελήνη δ' ἐκλέλοιπε τὰς ὁδοὺς. ὁ δ' ἥλιος,
 Τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως ξυνεγκύσας, 585
 Οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν, εἰ στρατηγήσει Κλέων.
 Ἄλλ' ὅμως εἴλεσθε τοῦτον. φασὶ γὰρ δυσβουλίαν
 Τῆδε τῇ πόλει προσεῖναι· ταῦτα μέντοι τοὺς θεοὺς,

καλοῦνται, οὓς οὐ νομιζοῦσιν. 568. Ἄγριον μοχλευτήν] τὸν Ποσειδῶνα, ὃς
 διὰ τῆς τριαίνης ἀναμοχλεύει τὰ ἄγρια κύματα. 570. Αἰθέρα] τὸν ἀέρα,
 ὡς πατέρα ὄντα τῶν Νεφελῶν τὸν ζῶην παρέχοντα πᾶσι. — Ἴππονόμαν λέ-
 γει τὸν ἀπὸ ἱππικοῦ ἄρματος πέμποντα ἐπὶ τῆς γῆς τὴν ἀκτίνα ἥλιον.
 575. ὦ σοφώτατοι] ἔστρεψεν αὐθις τὴν ψῆδὴν ὁ χορὸς ἐπὶ τοὺς θεατὰς, μεμ-
 φόμενα· αὐτοὺς, ὅτι μὴ θύουσιν αὐταῖς ὡς εὐ αὐτοὺς ποιοῦσας. 579. Ἐξο-
 δος] ἦτο· ἐκστρατεία γενικῶς, ἢ καὶ ὀπωσοῦν ἰδιωτικῶς. 581. Παφλαγὸνα]
 τὸν Κλέωνα ἐννοεῖ καταφρονητικῶς. 585. Θρυαλλίδα] τὴν ἀκτίνα περιέ-
 στειλεν ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ λύχνου. 587. Φασὶ γὰρ δυσβουλίαν τῇ πόλει
 τῆδε προσεῖναι.] Ποσειδῶνά φασὶ διαφιλονετήσαντα πρὸς τὴν Ἀθηναίων περὶ

"Αττ' ἀνὺμεῖς ἐξαμάρτητ', ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν.
 Ὡς δὲ καὶ τοῦτο ξυνοίσει, ῥαδίως διδάξομεν. 590

"Ἦν Κλέωνα τὸν λάρων δώρων ἐλόντες καὶ κλοπῆς,
 εἶτα φημώσητε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα,
 Αὔθις ἐς τάρχαϊον ὑμῖν, εἴ τι κάξημάρτετε,
 Ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει ξυνοίσεται.

HMIX.

'Αμφί μοι αὔτε, Φοῖβ' ἀναξ 595

Δήλιε, Κυνθίαν ἔχων

'Υψικέρατα πέτραν

"Ἡ τ' Ἐφέσου μάκαιρα πάγχρυσον ἔχεις
 Οἶκον, ἐν ᾧ κόραι

Σὲ Λυδῶν μεγάλως σέβουσιν 600

"Ἡ τ' ἐπιχώριος ἡμετέρα θεός,

Αἰγίδος ἡνίοχος, πολιοῦχος Ἀθάνη·

Παρνασίαν θ' ὅς κατέχων

Πέτραν, σὺν πύκκαις σελαγεῖ,

Βάκκαις Δελφίσιν ἐμπρέπων, 605

Κωμαστῆς Διόνυσος.

XOP. 'Ἠνίχ' ἡμεῖς δεῦρ' ἀφορμᾶσθαι παρεσκευάσμεθα,

τῆς χώρας, καὶ ἡττηθέντα, ἐπιβαλεῖν δυσβουλίαν Ἀθηναίοις· τὴν δὲ Ἀθηναίων
 τὰ κακῶς βεβουλευμένα παρ' ἐκείνων, εἰς καλὸν ἀποθῆναι μεταποιεῖν· τοῦτο
 γὰρ ἔστι τὸ ἄττ' ἀνὺμεῖς ἐξαμάρτητε, ταῦτα τοὺς θεοὺς (τὴν Ἀθηναίαν) ἐπὶ τὸ
 βέλτιον τρέπειν· τὸ δὲ Τρέπειν ἀναφέρεται εἰς τὸ Φασί. 593. Εἰς τάρχαϊον]
 εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀναδραμεῖται εὐδαιμονίαν. 595. Ἀμφί μοι αὔθι] Ἀντιφθῆ,
 ἢ ἀντιστροφή τὸ τοιοῦτον ἐχόμενον τοῖς εἰρημμένοις (570, Ἀπόλλων γὰρ ὁ
 αὐτὸς τῷ Ἠλίῳ· ὡς εἰ ἔλεγε, φάνηθι (ἢ τοιοῦτό τι) περὶ ἐμέ, ὁ τὴν Κυνθίαν
 ἔχων, ὁ κατοικῶν τὴν Κύνθον, ὄρος τοῦτο τῆς Δήλου· τὸ δὲ Ὑψικέρατα ἀντὶ
 τοῦ ὑψικέρατον κατὰ μεταπλασμόν. 598. "Ἡ τ' Ἐφέσου] ἢ Ἄρτεμις αὔτη,
 ἧς ὁ ἐν Ἐφέσῳ ναὸς ἦν τῶν ἐπτὰ θεαμάτων. 604. Σὺν πύκκαις σελαγεῖ]
 ὁ ἔστι μετὰ δάδων· ὡς καὶ Εὐριπίδης

» Διόνυσος, ὃς πύκκει καὶ νεβρῶν δοραῖς,

» Καθηπτὸς ἐν πύκκει Παρνασὸν κᾶταν

» Πηδᾶ χορεύων παρθένους σὺν Δελφίσι.

606. Κωμαστῆς] διὰ τὸ μεθύοντας καὶ μαινομένους βλακχεύεσθαι μάλιστα.

Ἡ Σελήνη ξυτυχοῦσα ἡμῖν, ἐπέστειλε φράσαι,
 Πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι, καὶ τοῖς ξυμμάχοις
 Εἶτα θυμαίνειν ἔφασκε· δεινὰ γὰρ πεπονθέναι, 610
 Ὀφελοῦς ὑμᾶς ἅπαντας, οὐ λόγοις, ἀλλ' ἐμφανῶς.
 Πρῶτα μὲν τοῦ μηνὸς εἰς δᾶδ' οὐκ ἔλαττον, ἢ δραχμῆν,
 Ὅστε καὶ λέγειν ἅπαντας, ἐξιόντας ἐσπέρας
 Μὴ πρίω, παῖ, δᾶδ', ἐπειδὴ φῶς Σεληναίης κελόν.
 Ἄλλα τ' εὖ δρᾶν φησίν. ὑμᾶς δ' οὐκ ἄγειν τὰς ἡμέρας 615
 Οὐδὲν ὀρθῶς, ἀλλ' ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπᾶν.
 Ὅστ' ἀπειλεῖν φησίν αὐτῇ τοὺς θεοὺς ἕκαστοτε,
 Ἢνίκ' ἂν ψευσθῶσι δεῖπνου, κἀπίωσιν οἴκαδε,
 Τῆς ἑορτῆς μὴ τυχόντες, κατὰ λόγον τῶν ἡμερῶν.
 Κᾶθ', ὅταν θύειν δέη, στρεβλοῦτε καὶ δικάζετε. 620
 Πολλάκις δ' ἡμῶν ἀγόντων τῶν θεῶν ἀσπαστίαν,
 Ἢνίκ' ἂν πενθῶμεν ἢ τὸν Μέμνον', ἢ Σαρπηδόνα,
 Σπένδεθ' ὑμεῖς, καὶ γελᾶτ'. ἀνθ' ὧν λαχὼν Ὑπέρβολος
 Τῆτες ἱερομνημονεῖν, κᾶπειθ' ὑφ' ἡμῶν τῶν θεῶν
 Τὸν στέφανον ἀφηρέθη, μᾶλλον γὰρ οὕτως εἴσεται 625
 Κατὰ Σελήνην ὡς ἄγειν χρῆ τοῦ βίου τὰς ἡμέρας.

608. Ξυτυχοῦσα] πότερον κατὰ συντυχίαν καὶ συγκυρίαν ἐπέστειλεν ἡμῖν,
 ἢ ὑπαντήσασα ἡμῖν, ἐπέστειλεν; τὸ πρῶτον ἔοικε. 609. Πρῶτα μὲν χαί-
 ρειν] κλέωνά φασι πρῶτον γράψαι τοῖς Ἀθηναίοις ἀπὸ τῆς Σφακτηρίας με-
 τὰ τὴν ἄλωσιν τῶν Σπαρτιατῶν, καταλλήλως τοῖς πεπραγμένοις· τὸ γὰρ ἔ-
 θος ἦν εὖ πράττειν· καίτοι οἱ Πυθαγόρειοι, ὑγιαίνειν καὶ αὐτοὶ ἔγραφον.
 612. Ἐς δᾶδα] ἀπόδος εἰς τὸ ὠφέλουν. 616. Κυδοιδοπᾶν] ἐκταράττειν τὴν
 τάξιν· ἐτίμων γὰρ τοὺς θεοὺς ἐν τάξει ἕκαστον ἐν ῥητῇ ἡμέρᾳ· τί δὲ ἀνατρέ-
 ψαντες τὴν τάξιν, ἄλλοι ἐν ἄλλῃ ἐτίμων ἡμέρᾳ, ὥστε ἐκεῖνοι, ἐρχόμενοι ἕ-
 καστος ὡς ἐπὶ δεῖπνον τῇ ῥητῇ, καὶ ἀποτυγχάνοντες, ἀπήεσαν σὺν ὀργῇ.
 621. Ἀσπαστίαν] νηστείαν, ἀγευσίαν, παρὰ τὸ μὴ πάσασθαι, γεύεσθαι. Μέ-
 μνονος γὰρ καὶ Σαρπηδόνος ἀποθανόντων ἐν Τροίᾳ, Ζεὺς ὁ πατὴρ νόμον ἔθη-
 κε τοῖς θεοῖς μηδένα ἐσθίειν, καθ' ἣν τεθνήκασιν ἡμέραν ἀνά πᾶν ἔτος· οἱ δὲ
 Ἀθηναῖοι τότε δὴ εὐωχοῦνται διὰ καὶ ἀνόητοι γινόμενοι, Ὑπέρβολον ἐψέ-
 φισαντο πέμψαι Ἱερομνήμονα εἰς τὴν Πυλαίαν. 626. Κατὰ Σελήνην] ἐν
 τάξει δηλαδὴ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς Σελήνης τὸν βίον πορεύεσθαι. Ἀνάγονται
 εἰ ταῦτ', οἶμαι, ἀνωτέρω (616) εἰς τὸ Κυδοιδοπᾶν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

- ΣΩΚ. Μὰ τὴν ἀναπνοὴν, μὰ τὸ Χάος, μὰ τὸν Ἀέρα,
 Οὐκ εἶδον οὕτως ἄνδρ' ἄγροικον οὐδένα,
 Οὐδ' ἄπορον, οὐδὲ σκκιὸν, οὐδ' ἐπιλήσιμονα
 "Οστις σκαλαθυρμάτι' ἄττα μικρὰ μανθάνων, 630
 Ταῦτ' ἐπιλέλησται, πρὶν μαθεῖν. ὅμως γε μὴν
 Αὐτὸν καλῶ θύραζε δευρὶ πρὸς τὸ φῶς.
 Ποῦ Στρεψιάδης; ἔξει, τὸν ἀσκάντην λαβῶν.
- ΣΤΡ. Ἄλλ' οὐκ ἐῷσί μ' ἔξενεγκεῖν οἱ κόρεις.
- ΣΩΚ. Ἄνυσας τι κατάθου, καὶ πρόσσεχε τὸν νοῦν.
- ΣΤΡ. Ἰδοῦ. 635
- ΣΩΚ. Ἄγε δὴ, τί βούλει πρῶτα νυνὶ μανθάνειν,
 ὦν οὐκ ἐδιδάχθης πώποτ' οὐδέν; εἴπ' ἐμοί.
 Πότερα περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ῥυθμῶν;
- ΣΤΡ. Περὶ τῶν μέτρων ἔγωγ' ἔναγχος γὰρ ποτε
 Ὑπ' ἀλφिताμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίῳ. 640
- ΣΩΚ. Οὐ τοῦτ' ἐρωτῶ σ' ἄλλ' ὅ,τι κάλλιστον μέτρον
 Ἠγῆ' πότερα τὸ τρίμετρον, ἢ τὸ τετράμετρον;

627. Χάος.] χάος μὲν τὸ τὸ πᾶν περιέχον, ἀὴρ δὲ τὸ περιεχόμενον, καὶ ἀναπνοὴν τοῦθ' ὅπερ ἀναπνέομεν· ἐντεῦθεν δὲ πειρᾶται διαβάλλειν Σωκράτην ὡς μὴ νομίζοντα θεοῦς ἄλλ' ἄλλα τινὰ εἰσάγειν δαιμόνια. 629. Ἄπορον] ἀφυῆ. — Σκαλαθυρμάτιον, καὶ σκαρίφημα παιγνιῶδες τι σκάλευμα, λεπτόν τι καὶ παιδαριῶδες μάθημα. 633. Ἐξει] ἔξελθε. — Ἀσκάντην, τὸν σεσαθρωμένον κρᾶθβατον. — Ἄνυσας κατάθου, ταχέως καταλιπὼν αὐτὸν, πρόσσεχε τὸν νοῦν οἷς ἐρῶ. 639. Περὶ τῶν μέτρων] ἔγωγε βούλομαι· ὁ μὲν περὶ μέτρων φησὶ παιητικῶν, ὁ δὲ ἀκούει περὶ γεωργικῶν· κἄν τούτῳ κυκλεῖ τὰ ἐξῆς ἀνηνύτως· διαβαλεῖν δὲ βούλεται τὸν Σωκράτην, ὅτι ἀνόνητ' ἄττα τοῖς πολλοῖς μαθήματα ἔλεγε. 640. Ἀλφिताμοιβοῦ] τοῦ πωλοῦντος ἄλφιστα ἀργυρίου· τὸ δὲ Παρεκόπην ἔλαττον, ἢ ἔλλιπές δύο χοινίκων ἔλα-

- ΣΤΡ. Ἐγὼ μὲν οὐδὲν πρότερον ἡμικτέου.
 ΣΩΚ. Οὐδὲν λέγεις, ὦ ἄνθρωπε.
 ΣΤΡ. Περίδου νῦν ἐμοί,
 Εἰ μὴ τετράμετρόν ἐστιν ἡμικτέον. 645
- ΣΩΚ. Ἐς κόρακας ὡς ἄγροικος εἶ και δυσμαθής.
 Ταχὺ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν περὶ ῥυθμῶν.
 ΣΤΡ. Τί δὲ μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τάλφιτα;
 ΣΩΚ. Πρῶτον μὲν εἶναι κομψὸν ἐν ξυνοῦσίᾳ·
 εἴτ' ἐπαίειν ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν 650
 Κατ' ἐνόπλιον, χῶπαιὸς αὖ κατὰ δάκτυλον.
 ΣΤΡ. Κατὰ δάκτυλον; νῆ τὸν Δί' ἀλλ' οἶδ'.
 ΣΩΚ. Εἰπέ δή.
 ΣΤΡ. Τίς ἄλλος ἀντὶ τούτου τοῦ δακτύλου;
 Πρὸ τοῦ μὲν, ἔτ' ἐμοῦ παιδὸς ὄντος, οὕτως.
 ΣΩΚ. Ἄγροϊὸς εἶ και σκαιός. 655
 ΣΤΡ. Οὐ γὰρ, ὦ ἕζυρ,
 Τούτων ἐπιθυμῶ μανθάνειν οὐδέν.
 ΣΩΚ. Τί δέ;
 ΣΤΡ. Ἐκεῖν', ἐκεῖνο, τὸν ἀδικώτατον λόγον.
 ΣΩΚ. Ἄλλ' ἕτερα δεῖ σε πρότερα τούτου μανθάνειν·
 τῶν τετραπόδων ἅττ' ἐστὶν ὀρθῶς ἄρρῆνα.
 ΣΤΡ. Ἄλλ' οἶδ' ἔγωγε ἄρρῆν', εἰ μὴ μαίνομαι. 660

γον, παραλογισθεὶς ἐν τῇ μέτρῳ. 643. Ἡμικτέου] ὅ ἐστι τοῦ τετρασχοινίκου· ὁ γὰρ μέδιμνος χοινίκων ἐστὶ 48· τούτων τὸ ἕκτον 8· τὸ δ' ἡμίσει τοῦ ἕκτου τουτέστι τῶν 8 τὰ τέσσαρα εἰσίν· ὅ ἐστι τὸ τετράμετρον· ὁ οὖν ἡμικτεὸς τεσσάρων ἐστὶ χοινίκων. Τούτου οὖν τὸ ἕκτον ἐστὶν ὀκτῶ χοινίκες· τὸ δὲ ἡμικτεον, τουτέστι τὸ δωδέκατον τῶν ὀκτῶ πρὸς τοῖς τεσσαράκοντα, χοινίκες τέσσαρες. 647. Ταχὺ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν περὶ ῥυθμῶν.] ὅ ἐστιν, οὐκ ἂν μάθοις, τοιοῦτος ὢν· ἐν εἰρωνείᾳ γὰρ τοῦτ' εἴρηται. 651. Ἐνόπλιον] ὁ χρόνος και ῥυθμὸς καθ' ὃν ῥυθμίζονται οἱ μεθ' ὀπλων ὀρχούμενοι· τὸ δὲ κατὰ δάκτυλον τὸ τοῖς δακτύλοις ἐν τῇ τῶν ὀργάνων κρούσει, και ἐν τοῖς αὐλοῖς χρῆσθαι σὺν ῥυθμῷ. 653. Τίς ἄλλος] ἔοικε δὲ ἀσελγῆς τι παρεμφαίνειν διὰ τοῦ μέσου δακτύλου ὡς ἄγροικος· ἰδοῦ, φησὶν, ὁ δάκτυλος

Κριός, τράγος, ταῦρος, κύων, ἀλεκτρυών.

ΣΩΚ. Ὅρας, ἃ πάσχεις; τήν τε θήλειαν καλεῖς
Ἀλεκτρυόνα κατὰ ταῦτό, καί τόν ἄρρενα.

ΣΤΡ. Πῶς δὴ; φέρε.

ΣΩΚ. Πῶς; ἀλεκτρυών καὶ αλεκτρυών.

ΣΤΡ. Νῆ τόν Ποσειδῶ. νῦν δὲ πῶς με χρῆ καλεῖν; 665

ΣΩΚ. Ἀλεκτρυάιναν· τόν δ' ἕτερον, ἀλέκτορα,

ΣΤΡ. Ἀλεκτρυάιναν; εὖγε, νῆ τόν Ἀέρα·
Ὡστ' ἀντί ταύτου τοῦ διδάγματος μόνου
Διαλφριτώσω σου κύκλω τὴν κάρδοπον.

ΣΩΚ. Ἰδοῦ μάλ' αὔθις τοῦθ' ἕτερον· τὴν κάρδοπον 670
Ἀρρένα καλεῖς, θήλειαν οὔσαν.

ΣΤΡ. Τῷ τρόπῳ

Ἀρρένα καλῶ γὼ κάρδοπον;

ΣΩΚ. Μάλιστά γε.

Ὡσπερ γε καὶ Κλεώνυμον.

ΣΤΡ. Πῶς δὴ; φράσον.

ΣΩΚ. Ταῦτόν δύναται σοι κάρδοπος Κλεωνύμφ.

ΣΤΡ. Ἄλλ', ὦ γὰρ, οὐδ' ἦν κάρδοπος Κλεωνύμφ· 675

Ἄλλ' ἐν θυεῖα στρογγύλη γ' ἀνεμάττετο.

Ἄτὰρ τὸ λοιπὸν πῶς με χρῆ καλεῖν;

ΣΩΚ. Ὅπως;

Τὴν καρδόπην, ὥσπερ καλεῖς τὴν Σωστράτην.

ΣΤΡ. Τὴν καρδόπην θήλειαν ὀρθότερον λέγεις.

Ἐκεῖνο δ' ἦν ἄν, καρδόπη, Κλεωνύμφη. 680

ΣΩΚ. Ἔτι δὴ γε περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ,

Ἄττ' ἄρρεν' ἐστίν, ἄττα δ' αὐτῶν θήλεα.

οὔτος, ὃς ἐκ νεότητος ὑπάρχει. 669. Διαλφριτώσω σου τὴν κάρδοπον] πλη-
ρώσω σοι ἀλφίτων τὴν κάρδοπον· ἴδε κατωτέρω στίχ. 1146. 671. Ἀρρένα
καλεῖς] ἀρσενικῶς προφέρει· δηλον, ὅτι διὰ τὴν εἰς οὐν κατάληξιν, ὥσπερ
καὶ Κλεώνυμον· ὃν παίζει ὡς γυναικῶδη, ἢ ἀθηράγον, ἢ καὶ ὡς ἄπορον,
ἢ κάρδοπος μὲν οὐκ ἦν, ἀλλὰ θυεῖα μικρά, ἐν ἣ ἐμάττετο· κωμῶδεῖ δὲ τού-

- ΣΤΡ. Ἄλλ' οἶδ' ἔγωγ', ἀθήλε' ἐστίν.
 ΣΩΚ. Εἰπέ δῆ.
 ΣΤΡ. Λύσιλλα, Φίλινα, Κλειταγόρα, Δημητρία.
 ΣΩΚ. Ἄρβρενα δὲ ποῖα τῶν ὀνομάτων;
 ΣΤΡ. Μυρία. 685
 Φιλόξενος, Μιλησίας, Ἀμυνίας.
 ΣΩΚ. Ἄλλ', ὦ πόνηρε, ταῦτά γ' ἔστ' οὐκ ἄρβρενα.
 ΣΤΡ. Οὐκ ἄρβρεν' ἐν ὑμῖν ἐστίν;
 ΣΩΚ. Οὐδαμῶς γ', ἐπέι
 Πῶς ἂν καλέσειας ἐντυχῶν Ἀμυνία;
 ΣΤΡ. Ὅπως ἄν; ὠδί. Δεῦρο, δεῦρ', Ἀμυνία. 690
 ΣΩΚ. Ὅρᾳς; γυναῖκα τὴν Ἀμυνίαν καλεῖς.
 ΣΤΡ. Οὐκουν δικαίως, ὅστις οὐ στρατεύεται;
 Ἄτὰρ τί ταῦθ', ἀ πάντες ἴσμεν, μανθάνω;
 ΣΩΚ. Οὐδὲν, μὰ Δί' ἀλλὰ κατακλινεῖς δευρὶ —
 ΣΤΡ. Τί δρῶ;
 ΣΩΚ. Ἐκφρόντισόν τι τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων. 695
 ΣΤΡ. Μὴ δῆθ', ἰκετεύω σ', ἐνθάδ' ἄλλ', εἴπερ γε χρῆ,
 Χαμαί μ' ἔασον αὐτὰ ταῦτ' ἐκφροντίσαι.
 ΣΩΚ. Οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα.
 ΣΤΡ. Κακοδαίμων ἐγώ,
 Οἷαν δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον.
 ΣΩΚ. Φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει 700
 Πάντα τρόπον σεαυτὸν
 Στρόβει πυκνώσας·
 Ταχὺς δ', ὅταν εἰς ἄπορον
 Πέσης, ἐπ' ἄλλο πῆδα
 Νόημα φρενός· ὕπνος δ' ἀπέστω 705
 Γλυκύθυμος ὀμμάτων.

τους, ὡς δῆθεν θηλυμανεῖς. 691. Τὸν Ἀμυνίαν] κατὰ τὴν φωνὴν δῆθεν· διαβάλλει δὲ καὶ ὡς ἀστράτευτον τὸν Ἀμυνίαν. 694. Κατακλινεῖς] ἀντὶ τοῦ

- ΣΤΡ. Ἰατταταί, ἰατταταί.
- ΣΩΚ. Τί πάσχεις; τί κάμνεις;
- ΣΤΡ. Ἀπόλλυμαι δειλῆσιος ἐκ τοῦ σκίμποδος
 Δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι, 710
 Καί τὰς πλευράς δαρδάπτουσιν,
 Καί τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσιν,
 Καί τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσιν,
 Καί τὸν πρωκτὸν διορύττουσιν,
 Καί μ' ἀπολοῦσιν. 715
- ΣΩΚ. Μὴ νῦν βαρέως ἄλγει λίαν.
- ΣΤΡ. Καί πῶς, ὅτ' ἐμοῦ
 Φρούδα τὰ χρήματα, φρούδη χροιά,
 Φρούδη ψυχὴ, φρούδη δ' ἐμβάς;
 Καί πρὸς τούτοις ἔτι τοῖσι κκχοῖς, 720
 Φρουράς ἄδων
 Ὀλίγου φρούδος γεγένημα.
- ΣΩΚ. Οὗτος, τί ποιεῖς; οὐχὶ φροντίζεις;
- ΣΤΡ. Ἐγώ;
 Νῆ τὸν Ποσειδῶ.
- ΣΩΚ. Καί τί δῆτ' ἐφρόντισας;
- ΣΤΡ. Ὑπὸ τῶν κόρεων εἴ μου τί περιλειφθήσεται. 725
- ΣΩΚ. Ἀπολῆ κάκιστ'.
- ΣΤΡ. Ἀλλ', ὦ γάθ', ἀπόλωλ' ἀρτίως.
- ΣΩΚ. Οὐ μαλθακιστέ', ἀλλὰ περικαλυπτέα.

κατακλιθεῖς· ἐκάθισε γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἀσκάντου. 707. Ἰατταταταί] παρὰ τὸ Ἄττη· δακνόμενος γὰρ ὑπὸ τῶν κόρεων σχετλιάζει, ὡς δεινοπαθῶν. 710. Κορίνθιοι] ὡς δηοῦντες οὗτοι πολλάκις τὴν Ἄττικὴν παραπεποιήται ἀπὸ τοῦ Κόρις. 718. Φρούδη δὲ ἐμβάς] ἀνωτέρω (497) μέλλων εἰσιέναι εἰς τὸ κατωρυγμένον οἰκίδιον, φαίνεται, ὅτι συγκατέθετο τῷ ἱματίῳ καὶ τὰς ἐμβάδας· καὶ ταῦτα, νῦν ζητῶν ἐποδύρεται. 721. Φρουράς ἄδων] ἀπὸ τοῦ Φρούδος προσπαίζων, μετέβη εἰς ὁμοίωφραστον λέξιν· ἔστι δὲ τοῦτο, ὅτι οἱ φυλάττοντες στρατιῶται ἐν ταῖς φρουραῖς, ἵνα μὴ κοιμῶνται ἄδουσιν ὑδάς· ἔστι δ' οἶον παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων. 727. Περικαλυπτέα] δεῖ σε

Εύρητέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικός,
Κἀπαιόλημ'.

- ΣΤΡ. Οἶμοι· τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι
Ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητρίδα; 730
- ΣΩΚ. Φέρε νῦν, ἀθήσω πρῶτον, ὅ τι δρᾷ, τουτονί.
Οὔτος, καθεύδεις;
- ΣΤΡ. Μὰ τὸν Ἀπόλλω, γῶ μὲν οὐκ.
- ΣΩΚ. Ἔχεις τι;
- ΣΤΡ. Μὰ Δί', οὐ δῆτ' ἔγωγ'.
- ΣΩΚ. Οὐδὲν πάνυ;
- ΣΤΡ. Οὐδὲν γε, πλήν ἢ τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ.
- ΣΩΚ. Οὐκ ἐγκαλυψάμενος ταχέως τί φροντιεῖς; 735
- ΣΤΡ. Περὶ τοῦ; σὺ γάρ μοι τοῦτο φράσον, ὦ Σώκρατες.
- ΣΩΚ. Αὐτὸς ὅ,τι βούλει πρῶτος ἐξευρεῖν λέγε.
- ΣΤΡ. Ἀκήκοας μυριάκις, ἃ γῶ βούλομαι.
Περὶ τῶν τόκων, ὅπως ἂν ἀποδῶ μηδενί.
- ΣΩΚ. Ἴθι νυν, καλύπτου, καὶ σχάσας τὴν φροντίδα 740
Λεπτὴν, κατὰ μικρὸν περιφρόνει τὰ πράγματα.
Ὅρθῶς διαιρῶν καὶ σκοπῶν.
- ΣΤΡ. Οἶμοι· τάλας.
- ΣΩΚ. Ἐχ' ἀτρέμα· κᾶν ἀπορῆς τι τῶν νοημάτων,
Ἄφεις ἄπελθε. κᾶτα τὴν γνώμην πάλιν
Κίνησον αὐτίς ἐς αὐτὸ, καὶ ζυγώθρισον. 745
- ΣΤΡ. Ὡ Σωκρατίδιον φίλτατον—

περικαλυφθέντα πανταχόθεν, καὶ τὴν ὄρασιν κωλύοντα τοῦ ἐνεργεῖν οὕτως δύνασθαι φροντίζειν. 728. Εὐρητέος νοῦς ἀποστερητικός κἀπαιόλημα] δεῖ σε εὐρεῖν γνώμην ἀποστερητικὴν τῶν χρεῶν. 730. Ἀρνακίδων] σφόδρα συμπεπιεσμένον τοῦτο καὶ κωμικόν· ἀρνακίς γάρ τὸ τοῦ ἀρνὸς δέρμα, ὃ ζητεῖ δῆθεν ὡς σκέπος· ἀλλ' αὐτὸς ζητεῖ καὶ γνώμην, ὅπως ἂν ἀρνήσαιο τὰ χρεῖ· γνώμην γὰρ ζητεῖ ἀποστερητρίδα· οὕτως οὖν ἐκ τοῦ ἀρνεῖσθαι ἐξέφυγε τὴν ἀρνακίδα· ὡς εἰ ἔλεγε, τίς ἂν μοι δοίη γνώμην ἀρνητικὴν, ὣν ὀφείλω; 733. Ἔχεις τι;] συνέλαβές τι ἐν τῷ νῷ, ἔμαθές τι; 734. Τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ] ἐκίνει ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον. 745. Ζυγώθρισον] σύγκλεισον, συνάρ-

- ΣΩΚ. Τί, ὦ γέρον;
- ΣΤΡ. Ἐχω τόκου γνώμην ἀποστερητικήν.
- ΣΩΚ. Ἐπίδειξον αὐτήν.
- ΣΤΡ. Εἰπέ δὴ νῦν μοι τοδὶ
 Γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θετταλήν,
 Καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην, εἶτα δὴ 750
 Αὐτὴν καθείρξαιμ' ἐς λοφεῖον στρογγύλον,
 Ὅσπερ κάτοπτρον, κᾶτα τηροίην ἔχων—
- ΣΩΚ. Τί δὴτα τοῦτ' ἂν ὠφελήσειέν σ' ;
- ΣΤΡ. Ὅ τι;
 Εἰ μηκέτ' ἀνατέλλοι σελήνη μηδαμοῦ,
 Οὐκ ἂν ἀποδοίην τοὺς τόκους.
- ΣΩΚ. Τίη τί δὴ; 755
- ΣΤΡ. Ὅτιη κατὰ μῆνα τᾶργύριον δανείζεται.
- ΣΩΚ. Εὖ γ' ἄλλ' ἕτερον αὖ σοι προβαλῶ τι δεξιόν.
 Εἴ σοι γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη,
 Ὅπως ἂν αὐτὴν ἀφανίσειας, εἶπ' ἔμοί.
- ΣΤΡ. Ὅπως; ὅπως; οὐκ οἶδ' ἀτὰρ ζητητέον. 760
- ΣΩΚ. Μὴ νῦν περὶ ταυτὸν ἔλλε τὴν γνώμην αἰεὶ,
 Ἄλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἀέρα,
 Λινόδετον ὥσπερ μηλολόνην τοῦ ποδός.
- ΣΤΡ. Εὗρηκ' ἀφάνισιν τῆς δίκης σοφωτάτην,
 Ὅστ' αὐτὸν ὁμολογεῖν σ' ἔμοί. 765
- ΣΩΚ. Ποῖαν τινά;
- ΣΤΡ. Ἦδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαις τὴν λίθον
 Ταύτην ἐώρας, τὴν καλήν, τὴν διαφανῆ,

μουσόν. 749. Θετταλήν] διεβάλλοντο αἱ Θετταλαὶ ὡς φαρμακίδες διὰ τὸ
 τὴν Μῆθειαν κύστιν ὅλην φαρμάκων αὐτοῦ καταβαλεῖν· ἃ καὶ ἐξέφυσαν.
 751. Λοφεῖον] στρογγύλον τι ἀγγεῖον. 755. Οὐκ ἂν ἀποδοίην τοὺς τόκους.]
 ἴδε ἀνωτέρω στίχ. 17. τὰς δεκάδας. 760. Ὅπως; ὅπως;] ἐκ τῆς ἡδονῆς ἐ-
 διπλασίασε τὴν πεῦσιν. 761. Ἴλλε] Ἴλλω κατεῖλω τὸ περιστρέφω, συσφιγγω.
 773. Μηλολόνην] χρυσοκάνθαρον, ὃν τὰ παίζοντα παιδία δέουσι τοῦ ποδός

Ἄφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι;

ΣΩΚ.

Τὴν ὕαλον λέγεις;

ΣΤΡ. Ἐγώ γε.

ΣΩΚ.

Φέρε, τί δὴτ' ἄν;

ΣΤΡ.

Εἰ ταύτην λαβὼν,

Ἄποτε γράφοιτο τὴν δίκην ὁ γραμματεὺς,

770

Ἄπωτέρω στὰς ὧδε πρὸς τὸν ἥλιον,

Τὰ γράμματ' ἐκτῆξαιμι τῆς ἐμῆς δίκης.

ΣΩΚ.

Σοφῶς γε, νῆ τὰς Χάριτας.

ΣΤΡ.

Οἴμ', ὡς ἤδομαι,

Ἄοτι πεντετάλαντος διαγέγραπται μοι δίκη.

ΣΩΚ.

Ἄγε δὴ ταχέως ταυτὶ ξυνάρπασον.

ΣΤΡ.

Τὸ τί;

775

ΣΩΚ. Ἄοπως ἀποστρέψαις ἂν ἀντιδικῶν δίκην,

Μέλλων ὀφλήσειν, μὴ παρόντων μαρτύρων.

ΣΤΡ.

Φαυλότατα καὶ ῥᾶσ'.

ΣΩΚ.

Εἰπέ δὴ.

ΣΤΡ.

Καὶ δὴ λέγω.

Εἰ πρόσθεν ἔτι μιᾶς ἐνεστῶσης δίκης,

Πρὶν τὴν ἐμὴν καλεῖσθ', ἀπαγξαιμὴν τρέχων.

780

ΣΩΚ.

Οὐδὲν λέγεις.

ΣΤΡ.

Νῆ τοὺς θεοὺς ἔγωγ' ἐπεὶ

Οὐδεὶς κατ' ἐμοῦ τεθνεῶτος εἰσάξει δίκην.

ΣΩΚ.

Ἄθλεις ἄπερρ'. οὐκ ἂν διδαξαίμην σ' ἔτι.

ΣΤΡ.

Ἄοτι τί; ναί, πρὸς τῶν θεῶν, ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚ.

Ἄλλ' εὐθὺς ἐπιλήθθαι σύγ', ἄτ' ἂν καὶ μάθης.

785

λίμφω λεπτῷ, ἀφιαῖσιν ἕπασθαι, ἐχόμενα τῆς ἐτέρας ἄκρας. 768. Τὸν ὕαλον λέγεις; οὐδὲν ἕτερον ταυτ' ἂν εἴη, ἢ ὁ καυστικὸς καθρέπτης, οἷά εἰσι καὶ τὰ δίοπτρα, δι' ὧν θλώμενα: αἱ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες, καὶ συγκεντρούμεναι ὀπισθεν εἰς τὴν ἐστῖαν, καταφλέγουσι τὸ προστοχόν. 773. Οἴμοι, ὡς ἤδομαι] οὕτω δὲ ἐπ' εὐθυμίας ψυχῆς καὶ στίχ. 924. 778. Φαυλότατα] ἐν ἐλαχίστῳ πόνῳ. 780. Ἄπαγξαιμὴν τρέχων] εἰ εὐθὺς ἀπαγξαιμην. 783. Ἄτ'

Ἐπεὶ, τί δὴ γε πρῶτον ἐδιδάσκου; λέγε.

ΣΤΡ. Φέρ' ἴδω, τί μέντοι πρῶτον ἦν; τί πρῶτον ἦν;
Τίς ἦν, ἐν ἧ ματτόμεθα μέντοι τάλφιτα;
Οἴμοι τίς ἦν;

ΣΩΚ. Οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ,
Ἐπιλησιμώτατον καὶ σκαιότατον γερόντιον; 790

ΣΤΡ. Οἴμοι τί οὖν δῆθ' ὁ κακοδαίμων πείσομαι;
Ἄπο γὰρ ὀλοῦμαι, μὴ μαθῶν γλωττοστροφεῖν.
Ἄλλ', ὦ Νεφέλαι, χρηστόν τι συμβουλεύσατε

ΧΟΡ. Ἡμεῖς μὲν, ὦ πρεσβῦτα, συμβουλεύομεν,
Εἴ σοί τις υἱός ἐστιν ἐκτεθραμμένος, 795
Πέμπειν ἐκεῖνον ἀντί σου τοῦ μανθάνειν.

ΣΤΡ. Ἄλλ' ἔστι μοί γ' υἱὸς καλὸς τε καὶ ἀγαθός·
Ἄλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν· τί δ' ἐγὼ πάθω;

ΧΟΡ. Σὺ δ' ἐπιτρέπεις;

ΣΤΡ. Εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾶ,
Κᾶστ' ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων τῶν Κοισύρας. 800
Ἄτὰρ μέτειμι γ' αὐτόν· ἦν δὲ μὴ θέλη,
Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἐξελῶ 'κ τῆς οἰκίας.
Ἄλλ' ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον εἰσελθῶν χρόνον.

ΧΟΡ. Ἄρά γ' αἰσθάνη πλειῖστα
Δι' ἡμᾶς ἀγάθ' αὐτίχ' 805
Ἐξων μόνας θεῶν;
Ὡς ἔτοιμος ὄδ' ἐστί
Πάντα ὄρᾶν, ὅσ' ἂν κελεύῃς.

παρρη] Ἐρρ' ἀπ' ἐμοῦ. 788. Τίς ἦν, ἐν ἧ] τὴν κάρδοπον βούλεται λέγειν, ἧς ἐπελάθετο. 790. Ἐπιλησιμονώτατον] ὁ τύπος τούτου ἐστὶν ὀρθῶς ἐπιλησιμονέστατον. 792. Γλωττοστροφεῖν] εὐφράδειαν ἔχειν ἐν ταῖς δίκαις 799. Εὐσωματεῖ] ἀναφέρεται εἰς τὸ, τί γὰρ πάθω; οὐ γὰρ δύναμαι ἐκχιάσασθαι, εὐ σώματος ἔχοντα καὶ σφριγῶντα καὶ παρὰ μητρὸς εὐπτέρου, εἴ τ' οὖν ἀλαζόνος γεννηθέντα, τῶν ἐκ τῆς Κοισύρας καταγομένων ἴδε ἀνωτέρω στίχ. 46. καὶ ἐξῆς. 801. Μέτειμι.] μετελεύσομαι; ὅ ἐστι πορεύσομαι ἄ-

Σὺ δ' ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου,
 Καὶ φανερῶς ἐπληρμένου 810
 Γνοὺς ἀπολάψεις, ὅστι πλεῖστον δύνασαι.
 Ταχέως φιλεῖ γάρ πως τὰ τοι-
 αῦθ' ἐτέρως τρέπεσθαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ,
 ΧΟΡΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ, ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ.

- ΣΤΡ. Οὐ τοι, μὰ τὴν Ὀμίχλην, ἔτ' ἐνταυθοῖ μενεῖς·
 Ἄλλ' ἔσθι' ἐλθὼν τοὺς Μεγακλέους κίονας. 815
- ΦΕΙΔ. ὦ δαιμόνιε· τί χρέμα πάσχεις, ὦ πάτερ;
 Οὐκ εὖ φρονεῖς, μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον.
- ΣΤΡ. Ἴδου γ', ἰδοὺ Δί' Ὀλύμπιον· τῆς μωρίας,
 Τὸν Δία νομίζεις, ὄντα τηλικουτονί.
- ΦΕΙΔ. Τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασας ἑτεόν; 820
- ΣΤΡ. Ἐνθυμούμενος,
 Ὅτι παιδάριον εἶ, καὶ φρονεῖς ἀρχαϊκά.

ξων ἐκεῖνον πείσας. 811. Ἀπολάψεις] ἀπολάπτειν ἐστὶ τὸ τοὺς κίονας ὑ-
 γρὸν τι ἐσθίειν ἢ πίνειν· ἐκ τούτων οὖν ἡ μεταφορὰ βούλεται δὲ εἰπεῖν· σὺ
 κερδήσεις πολὺ, ὅσον δύνασαι, παρὰ τοῦ σαυτοῦ υἱοῦ τοῦ οὕτω διὰ τὸ μη-
 τρῶν γένος ἐκπεπληγμένου καὶ ἐπληρμένου. τὸ δὲ Γνοὺς ἐστὶ ἀντιμέρεια
 λόγου, ἀντι τοῦ γνώσῃ ἀπολάψας. 813. Ἐτέρα τρέπεσθαι] τὰ γὰρ ταιαῦ-
 τα ἐπληρμένα ἤδη ταχέως πολλάκις εἴθε ἐπὶ τὴν ἐναντίαν μετατρέπε-
 σθαι ὀδόν.

815. Ἄλλ' ἐλθὼν ἔσθιε . . . τοὺς κίονας] βούλεται δὲ εἰπεῖν, ὅτι οὐδὲν αὐ-
 τοῖς ὀπίσω ἀπελείφθη, εἰ μὴ οἱ κίονες· ἴσως πέμπει αὐτὸν τῷ λόγῳ τούτῳ
 ἐπὶ τὰ ἐπληρμένα τοῦ Μεγακλέους οἰκήματα. 818. Ἴδου, ἰδοὺ (μὴ τι γρα-
 πτέον ἰοῦ, ἰοῦ;) Δί' Ὀλύμπιον] καταγελῶν δὲ ταῦτα λέγει, ἰδοὺ Δία φη-
 σιν αὐτός· τηλικουτός ὢν τὴν ἡλικίαν· ὦ τῆς μωρίας. 821. Ἀρχαϊκά] ἀρ-
 χαῖα καὶ μωρὰ· κολακεία μὲν ταῦτα πρὸς τὰς Νεφέλας, γέλωσ δὲ πρὸς τὸν

Ὅμως γε μὴν πρόσσελθ', ἵν' εἰδῆς πλείονα,
 Καί σοι φράσω πρῶγμ', ὅ σὺ μαθὼν, ἀνὴρ ἔσθι.
 Ὅπως δὲ τοῦτο μὴ διδάξεις μηδένα.

ΦΕΙΔ. Ἰδού· τί ἐστίν;

ΣΤΡ. Ὀλοσας νῦν νῆ Δία.

ΦΕΙΔ. Ἐγωγ'.

ΣΤΡ. Ὅρᾶς οὖν, ὡς ἀγαθὸν τὸ μαθάνειν.
 Οὐκ ἔστιν, ὦ Φειδίππιδῃ, Ζεὺς.

ΦΕΙΔ. Ἄλλὰ τίς;

ΣΤΡ. Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακῶς.

ΦΕΙΔ. Αἰβοῖ, τί ληρεῖς;

ΣΤΡ. Ἴσθι τοῦθ' οὕτως ἔχον.

ΦΕΙΔ. Τίς φησι ταῦτα;

ΣΤΡ. Σωκράτης ὁ Μήλιος.

830

Καὶ Χαιρεφῶν, ὃς οἶδε τὰ φυλλῶν ἔχνη.

ΦΕΙΔ. Σὺ δ' εἰς τοσοῦτο τῶν μαθῶν ἐλήλυθας,
 Ὅστ' ἀνδράσιν πείθῃ χολῶσιν;

ΣΤΡ. Εὐστόμει,

Καὶ μηδὲν εἵπης φλαῦρον ἀνδρας δεξιούς,
 Καὶ νοῦν ἔχοντας ὧν, ὑπὸ τῆς φειδωλίας,

835

Ἀπεκείρατ' οὐδεις πώποτ', οὐδ' ἠλείψατο,
 Οὐδ' ἐς βαλανεῖον ἤλθε λουσόμενος. σὺ δὲ
 Ὅσπερ τεθνεῶτός μου καταλούῃ τὸν βίον,
 Ἄλλ' ὡς τάχιστ' ἐλθὼν ὑπὲρ ἐμοῦ μάθανε.

ΦΕΙΔ. Τί δ' ἂν παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἄν; 840

ΣΤΡ. Ἀληθεῖς; ὅσαπερ ἔστ' ἐν ἀνθρώποις σοφά.
 Γνώσῃ δὲ σαυτὸν ὡς ἀμαθῆς εἶ καὶ παχύς.

Σωκράτην. 830. Ὁ Μήλιος] τοῦτο δ' εἶπεν ἢ ἵνα μὴ πρὸς τὸν παρόντα ὑποκρινόμενον Σωκράτην ἐπίθωσιν, ἢ διαβάλλων αὐτὸν εἰς ἀθείαν ὑπὸ Διαγόρου τινὸς Μηλίου ἀθείσαντος. 831. Τὰ φυλλῶν ἔχνη] παροιμία τοῦτο ἀναφέρεται δὲ καὶ ἀνωτέρω στίχ. 146 καὶ ἐξῆς. 838. Καταλούῃ] καταναλίσκεις τὸν βίον μου ἐν τρυφαῖς καὶ λουτροῖς· ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν βα-

- 'Αλλ' ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον ἐνταυθοῖ χρόνον.
ΦΕΙΔ. Οἴμοι· τί δράσω, παραφρονούντος τοῦ πατρός;
 Πότερα παρανοίας αὐτὸν εἰσαγαγὼν ἔλω, 845
 Ἥ τοῖς σοροπηγοῖς τὴν μανίαν αὐτοῦ φράσω;
ΣΤΡ. Φέρ' ἴδω, σὺ τοῦτον τίνα νομίζεις; εἶπ' ἐμοί.
ΦΕΙΔ. Ἀλεκτρυόνα.
ΣΤΡ. Καλῶς γε ταυτηνὴ δέ, τί;
ΦΕΙΔ. Ἀλεκτρυόν'.
ΣΤΡ. Ἄμφω ταῦτό. καταγέλαστος εἶ.
 Μή νυν τὸ λοιπόν. ἀλλὰ τήνδε μὲν καλεῖν 850
 Ἀλεκτρυάιναν· τουτονὶ δ', ἀλέκτορα.
ΦΕΙΔ. Ἀλεκτρυάιναν; ταῦτ' ἔμαθες τὰ δεξιὰ,
 Εἶσω παρελθὼν ἄρτι παρὰ τοὺς Γηγγενεῖς;
ΣΤΡ. Χ' ἄτερά γε πόλλ'. ἀλλ' ὅ,τι μάθοιμ' ἐκάστοτε,
 Ἐπελανθανόμεν ἂν εὐθύς ὑπὸ πλήθους ἐτών. 855
ΦΕΙΔ. Διὰ ταῦτα δὴ καὶ θοιμάτιον ἀπώλεσας;
ΣΤΡ. Ἄλλ' οὐκ ἀπολώλεκ', ἀλλὰ καταπεφρόντικα.
ΦΕΙΔ. Τὰς δ' ἐμβάδας ποῖ τέτροφας, ὧ νόητε σύ;
ΣΤΡ. Ὅσπερ Περικλέης, εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα.
 Ἄλλ' ἴθι, βιάδιζ', ἴωμεν, εἶτα τῷ πατρὶ 860
 Πειθόμενος, ἐξάμαρτε· καὶ γὰρ τοί ποτε
 Οἶδ' ἐξέτει σοι τραυλίσαντι πειθόμενος,

λανεῖοις ἀφθόνως ἐκχεομένων ὑδάτων. 843. Παράμεινον] εἰσέρχεται, ὡς ἐξοίσων ἀλεκτρυόνα, ἵνα κωμωδήσῃ, ἃ αὐτὸς μεμάθηκεν ἀνωτέρω στίχ. 665 καὶ ἐξῆς. 846. Σοροπηγοῖς] τοὺς τὰς σοροὺς ποιοῦντας· κωμωδεῖ δ' αὐτὸν ὡς γέροντα καὶ πλησίον τῆς σοροῦ καὶ τοῦ θανάτου ὄντα. 853. Γηγγενεῖς] ὡς ἐν κατωγειῷ ὄντας. 858. Τέτροφας·] ἐτρέφης, κατέφαγες. — Εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα] ἀνάλωσε· Περικλῆς γὰρ ὑφείλων ἔτι ἐν τῷ λογισμῷ τέλαντα ἔτι εἴκοσι τοῖς Ἀθηναίοις, ταῦτα, ἔφη, ἐν δέοντι κατηνάλωσα· ἦν γὰρ δεδωκὼς χρήματα Πλειστοάναχι τῷ Λακεδαιμονίων βασιλεῖ, ὅπως φείσαιο τῆς χώρας, ὡς καὶ Θουκυδίδης εἴρηκεν· ἀνθ' ὧν δικασθέντες ὁ μὲν Πλειστάνης δεκαπέντε ἐξημίωται ταλάντοις, Κλεανδρίδης δὲ ὁ παραπείσας κατεδικάσθη θανάτῳ. 861. Τῷ πατρὶ πειθόμενος ἐξάμαρτε] ποιεῖ ὅ,τι βούλει κακὸν, ἀπολογούμενος, ὅτι πειθόμενος τῷ πατρὶ, ταῦτα ἐποίησας. 862. Ἐξέτει τραυλί-

Ὅν πρῶτον ὀβολὸν ἔλαβον Ἑλιαστικόν,

Ὅτ' ἐπριάμην σοι Διασίους ἀμαξίδα.

ΦΕΙΔ. Ἥ μὴν σὺ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθέσῃ. 865

ΣΤΡ. Εὖγ', ὅτι ἐπέισθης. δεῦρο, δεῦρ', ὦ Σώκρατες,

Ἐξελθ'. ἄγω γάρ σοι τὸν υἱὸν τουτονί,

Ἄκουτ' ἀναπείσας.

ΣΩΚ. Νηπύτιος γὰρ ἔστ' ἔτι,

Καὶ τῶν γε κρεμαθρῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε.

ΦΕΙΔ. Αὐτὸς τρίβων εἷς ἂν, εἰ κρέμαίό γε. 870

ΣΤΡ. Οὐκ ἐς κόρακας; καταρᾶ σὺ τῷ διδασκάλῳ.

ΣΩΚ. Ἴδου κρέμαι'. ὡς ἡλίθιον ἐφθέγγατο,

Καὶ τοῖσι χεῖλεσιν διεβρύηκόσι.

Πῶς ἂν μάθοι ποθ' οὔτος ἀπόφευξιν δίκης,

Ἥ κλησιν, ἧ χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν;

Καίτοι ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ἑπέρβολος. 875

ΣΤΡ. Ἀμέλει, δίδασκε. θυμόσοφός ἐστιν φύσει.

Εὐθύς γέ τοι, παιδάριον ὦν τυννουτονί,

Ἐπλατεν ἔνδον οἰκίας, ναῦς τ' ἔγλυφεν,

Ἀμαξίδας τε σκυτίνας εἰργάζετο, 880

Κᾶκ τῶν σιδίων βατράχους ἐποίει, πῶς δοκεῖς;

Ὅπως δ' ἐκείνω τὸ λόγῳ μαθήσεται,

σαντι.] ἐξ ἐτῶν γενομένη, καὶ μόλις τὰς φωνὰς διαρθροῦντι. — Ἀμαξίδα δὲ μικρὰν ἄμαξαν, ὡς ἄθυρμα ὃν τοῦτ' ἔτι καὶ νῦν τοῖς παισὶ, ἢ πλακούντιον τοῦτο λέγει. — Ὀβολὸν δὲ Ἑλιαστικόν, ὃν ἐλάμβανον οἱ δικάζοντες ἐν τῇ Ἑλιαίᾳ δικαστηρίῳ τούτῳ ἀσκεπεῖ. 869. Τῶν κρεμαθρῶν] τῶν γεωμετρικῶν καὶ ἀστρονομικῶν ὀργάνων τῶν ἐν τῷ φροντιστηρίῳ κρεμασμένων. 870. Αὐτὸς τρίβων εἷς ἂν] τὸ μὲν ἀνωτέρω τρίβων ἐξελέγηθη ἀντὶ τοῦ εἰδήμων· τοῦτο δὲ κατάραν ἔχει ἀντὶ τοῦ κατατετριμμένος· διὸ λέγει, αὐτὸς ἂν κατατριθείης, εἶγε κρεμασθείης πρῶτον. 872. Ἴδου κρέμαί] ἐξελέγχει τοῦτ' ὁ Σωκράτης αὐτολεξεῖ προφέρων, ὡς ἀνοήτως εἰρημένον, καὶ στόματι χαλαρῷ καὶ ἀναισχύντῳ. 875. Χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν] εἷη ἂν τοῦτο τὸ διὰ λόγων πιθανῶν πείθειν τοὺς ἀντιδίκους χαυνωτέρους καὶ μετριωτέρους ἑαυτῶν γενέσθαι. 881. Σιδίων] σίδη ἢ ροιά, σίδιον δὲ ὁ φλοιὸς τῆς ροιάς, τῆς ὀπώρας. 882. Ὅπως δὲ] νῦν δ' ἐπιμελητέον αὐτοῦ, ὅπως μαθήσεται· εἰδὲ

- Τὸν κρείττον', ὅστις ἐστὶ, καὶ τὸν ἥττονα,
 Ὅς, τὰ δίκαια λέγων, ἀνατρέπει τὸν κρείττονα.
 Ἐὰν δὲ μὴ, τὸν γοῦν ἄδικον πάσῃ τέχνῃ. 885
- ΣΩΚ. Αὐτὸς μαθήσεται παρ' αὐτοῖν τοῖν λόγοιιν.
 ΣΤΡ. Ἐγὼ δ' ἀπέσομαι. τοῦτο γοῦν μέμνησ', ὅπως
 Πρὸς πάντα τὰ δίκαι' ἀντιλέγειν δυνήσεται.
 ΧΟΡ. (λείπει τὸ μέλος τοῦ Χοροῦ.)
- ΔΙΚ. ΛΟΓ. Χώρει δευρὶ, δεῖξον σαυτὸν
 Τοῖσι θεαταῖς, καίπερ θρασυῦς ὢν. 890
- ΑΔΙΚ. ΛΟΓ. Ἴθ' ὅποι χρῆξῃς. πολὺ γὰρ μᾶλλον σ'
 Ἐν τοῖς πολλοῖσι λέγων ἀπολῶ.
- ΔΙΚ. ΛΟΓ. Ἀπολεῖς σύ; τίς ὢν;
 ΑΔΙΚ. ΛΟΓ. Λόγος.
 ΔΙΚ. ΛΟΓ. Ἦττων γ' ὢν.
 ΑΔΙΚ. ΛΟΓ. Ἀλλὰ σε νικῶ, τὸν ἐμοῦ κρείττω
 Φάσκοντ' εἶναι.
- ΔΙΚ. ΛΟΓ. Τί σοφὸν ποιῶν; 895
 ΑΔΙΚ. ΛΟΓ. Γνώμας καινὰς ἐξευρίσκων.
 ΔΙΚ. ΛΟΓ. Ταῦτα γὰρ ἀνθεὶ διὰ τουτουςὶ
 Τοὺς ἀνοήτους;
 ΑΔΙΚ. ΛΟΓ. Οὐκ, ἀλλὰ σοφούς.
 ΔΙΚ. ΛΟΓ. Ἀπολῶ σε κακῶς.
 ΑΔΙΚ. ΛΟΓ. Εἶπέ, τί ποιῶν;
 ΔΙΚ. ΛΟΓ. Τὰ δίκαια λέγων.
 ΑΔΙΚ. ΛΟΓ. Ἀλλ' ἀνατρέψω 900
 Ταῦτ', ἀντιλέγων. οὐδὲ γὰρ εἶναι
 Πάνυ φημί δίκην.
 ΔΙΚ. ΛΟΓ. Οὐκ εἶναι ψῆς;

ἦν ἐρώτησις, ἄμεινον ἂν ἦν ὡς πρὸς τὴν ἀπάντησιν· οἶον, ὅπως δὲ μαθήσεται; ὅπως; αὐτὸς οὗτος παρά τῶν δύο λόγων· εἰσέρχονται γὰρ οὗτοι ὅ,τε κρείττων καὶ ὁ ἥττων ἐν προσώποις Δίκαιος καὶ Ἄδικος. 898. Τοὺς ἀνοή-

- ΑΔΙΚ. ΛΟΓ. Φέρε γάρ, ποῦ'στιν;
 ΔΙΚ. ΛΟΓ. Παρὰ τοῖσι θεοῖς.
- ΑΔΙΚ. ΛΟΓ. Πῶς δῆτα, δίκης οὔσης, ὁ Ζεὺς
 Οὐκ ἀπόλωλεν, τὸν πατέρ' αὐτοῦ 905
 Δήσας;
- ΔΙΚ. ΛΟΓ. Αἰβοῦ· τουτί καὶ δὴ
 Χωρεῖ τὸ κακόν· δότε μοι λεκάνην.
- ΑΔΙΚ. ΛΟΓ. Τυφογέρων εἶ, κἀνάρμοστος.
 ΔΙΚ. ΛΟΓ. Καταπύγων εἶ, κἀναίσχυντος—
- ΑΔΙΚ. ΛΟΓ. Ῥόδα μ' εἴρηκας. 910
 ΔΙΚ. ΛΟΓ. Καὶ βωμολόχος—
- ΑΔΙΚ. ΛΟΓ. Κρίνεσι στεφανοῖς.
 ΔΙΚ. ΛΟΓ. Καὶ πατραλοίας.
- ΑΔΙΚ. ΛΟΓ. Χρυσῷ πάττων μ' οὐ γινώσκεις.
 ΔΙΚ. ΛΟΓ. Οὐ δῆτα πρὸ τοῦ γ'· ἀλλὰ μολύβδω.
 ΑΔΙΚ. ΛΟΓ. Νῦν δέ γε κόσμος τοῦτ' ἐστίν ἐμοί.
 ΔΙΚ. ΛΟΓ. Θρασὺς εἶ πολλοῦ.
- ΑΔΙΚ. ΛΟΓ. Σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος. 915
 ΔΙΚ. ΛΟΓ. Διὰ σὲ δὲ φοιτᾶν
 Οὐδεὶς ἐθέλει τῶν μειρακίων·
 Καὶ γνωσθήσῃ ποτ' Ἀθηναίοις,
 Οἷα διδάσκεις τοὺς ἀνοήτους.
- ΑΔΙΚ. ΛΟΓ. Αὐχμεῖς αἰσχυρῶς.
 ΔΙΚ. ΛΟΓ. Σὺ δὲ γ' εὖ πράττεις. 920
 Καίτοι πρότερόν γ' ἐπτώχευες,
 Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων,

τους] διαβάλλει τοὺς Ἀθηναίους ὡς ἡδομένους τοῖς ἀδίκους. 904. Δίκης] δικαιοσύνης. 907. Χωρεῖ τὸ κακόν] εἰς αὔξησιν, διὸ αἰτεῖ λεκάνην ἐφ' ᾧ ἐξεμέσαι. 910. Ῥόδα] τὰ ὑπὸ σοῦ εἰρημένα ὡς ῥόδα ἐμοίγ' εἶσι. 911. Κρίνεσι] τὸ κρίνον εἰς κρίνος μετεσημάτισε. 913. Οὐ δῆτα πρὸ τοῦ] Οὐκ ἂν ποιήσαιμι τοῦτ' οὐδαμῶς, ἀλλὰ μολύβδω. 920. Αὐχμεῖς αἰσχυρῶς] οἱ γὰρ δίκαιοι, ὡς ἀπὸ τῶν ἰδίων ζῶντες καὶ μὴ ἐντροφῶντες, ζῶσιν οἰκονομικώτερον ὅπερ ὁ ἀδικὸς καὶ ἐντροφῶν αὐχμὸν καλεῖ. 922. Τήλεφος] βασιλεὺς

Ἐκ πηριδίου

Γνώμαις τρώγων Πανδελετείους.

ΑΔΙΚ. ΛΟΓ. Ὡ μοι σοφίας, ἧς ἐμνήσθης. 925

ΔΙΚ. ΛΟΓ. Ὡ μοι μανίας τῆς σῆς, πόλεώς θ',

Ἥ τις σε τρέφει,

Λυμαινόμενον τοῖς μεираκίοις.

ΑΔΙΚ. ΛΟΓ. Οὐχὶ διδάξεις τοῦτον, Κρόνος ὦν.

ΔΙΚ. ΛΟΓ. Εἵπερ γ' αὐτὸν σωθῆναι χρῆ, 930

Καὶ μὴ λαλιὰν μόνον ἀσκῆσαι.

ΑΔΙΚ. ΛΟΓ. Δεῦρ' ἴθι, τοῦτον δ' ἔα μαΐνεσθαι.

ΔΙΚ. ΛΟΓ. Κλαύσῃ, τὴν χειρ' ἣν ἐπιβάλλης.

ΧΟΡ. Παύσασθε μάχης καὶ λοιδορίας.

'Ἄλλ' ἐπίδειξαι, σύ τε, τοὺς προτέρους 935

'Ἄττ' ἐδίδασκες, σύ τε τὴν καινὴν

Παίδευσιν· ὅπως ἂν ἀκούσας σφῶν

'Αντιλεγόντων, κρίνας φοιτᾶ.

ΔΙΚ. ΛΟΓ. Δρᾶν ταῦτ' ἐθέλω.

ΑΔΙΚ. ΛΟΓ. Καῶ γωγ' ἐθέλω.

ΧΟΡ. Φέρε, τίς λέξει πρότερός γ' ὑμῶν; 940

ΑΔΙΚ. ΛΟΓ. Τούτῳ δώσω κατ' ἐκ τούτων,

ᾧ ἂν λέξῃ, ῥηματίοισιν

Καινοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις

Κατατοξεύσω.

Τὸ τελευταῖον δ', ἣν ἀναγρύξῃ, 945

Τὸ πρόσωπον ἅπαν καὶ τὸ ὄφθαλμῶ

Κεντούμενος, ὥσπερ ὑπ' ἀνθρώπων,

ἣν Μυσίας· ἔτρωσε δὲ αὐτὸν Ἀχιλλεύς, ὅς ἐλθόντα ἔπειτα ἐθεράπευσεν ὁ αὐτός· ἀλλ' ἔπειτα πτωχεύσαντα εἰσάγει αὐτὸν Εὐριπίδης ὡς πτωχὸν πῆραν ἔχοντα· ἴδε καὶ Βατρ. στίχ. 842. ἐνταῦθα τοῖνον ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, τρώγων ἄρτους ξηροῦς εἶπεν γνώμας ἔφη πανδελετείους διὰ τὸ συκοφάντην τὸν Πανδέλετον γεγονέναι· διαβάλλει δ' ἐν τούτοις τοὺς ῥήτορας, ὡς ἐκ πτωχῶν πλουτοῦντας. 929. Κρόνος ὦν] ἀρχαῖος, μωρός, εὐήθης. 832. Δεῦρο ἴθι.] καλεῖ πρὸς ἑαυτὸν τὸν Φειδιπίδην. 947. Ἀνθρώπων] εἶδος μελίσεως ἢ ἀν-

Ἰπὸ τῶν γνωμῶν ἀπολείπεται.

ΧΟΡ.

Νῦν δέλξετον τῷ πισύνῳ

Τοῖς περιδεξίοισι

950

Λόγοισι, καὶ φροντίσι, καὶ

Γνωμοτύποις μερίμναις,

Ἵπότερος αὐτοῖν λέγων

Ἄμείνων φανήσεται.

Νῦν γὰρ ἅπας ἐνταῦθα κίνδυνος

955

Ἄνεϊται σοφίας,

Ἵς πέρι τοῖς ἐμοῖς φίλοις

Ἔστιν ἀγὼν μέγιστος.

Ἄλλ', ὧ πολλοῖς τοὺς πρεσβυτέρους ἤθεσι χρηστοῖς
στεφανώσας,

Ῥῆξον φωνῆν, ἥ τινα χαίρεις, καὶ τὴν σαυτοῦ φύσιν
εἰπέ.

950

Δ. Α. Λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν, ὡς διέκειτο,

Ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤρθου, καὶ σωφροσύνη νε-
νόμιστο.

Πρῶτον μὲν ἔδει παιδὸς φωνῆν γρυξάντος μηδέν' ἀ-
κούσαι·

Εἶτα βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως ἐς κιθαριστοῦ

Τοὺς κωμήτας γυμνοὺς ἀθρόους, καὶ κριμνώδη κατα-
νίφοι.

965

Εἶτ' αὖ προμαθεῖν ἄσμι' ἐδίδασκεν, τῷ μηρῷ μὴ ξυνέ-
χοντας.

θρήνη. 949. Τῷ πισύνῳ] ἡμεῖς οἱ θαρρόντες ἑαυτοῖς. 951. Φροντίσι] δια-
νοήταις καὶ ἐπιχειρήμασι, τυποῦνται ἐν τῇ σοφῇ καρδίᾳ ἡμῶν καὶ πάντα τὰ
ἐπισσεωρευμένα ταῦτα ἐπιθετα ἐν εἰρωνείᾳ. 956. Ἄνεϊται] κινεῖται, ἀνοί-
γεται, πότερος ποτέρου ἤπτων σοφὸς φανεῖται. 965. Τοὺς κωμήτας] τοὺς ἐκ
τῆς αὐτῆς κόμης ὄντας. — Καὶ εἰ κριμνώδη.] κριμνος μὲν ἄλευρα πα-
χέα, ἃ δεδευμένα ὕδατι συνίστησι βολίδι ἄττα, ἃ ἔψοντες, ἐσθίουσιν οἱ χω-
ρικοί· καὶ νίφη τοίνυν ὁ οὐρανὸς τοιαῦτα, γυμνοὺς δεῖ αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐς διδα-
σχάλου. — Τῷ μηρῷ μὴ ξυνέχοντας] ἀνεφγμένους ἔχοντας τοὺς μηρούς, ἵνα

Ἡ Παλλάδα περσέπολιν δεινάν, ἢ τηλέπορόν τι βόημα.

Ἐντειναμένους τὴν ἄρμονίαν, ἣν οἱ πατέρες παρέδωκαν.

Εἶδέ τις αὐτῶν βωμολογεύσαιτ', ἢ κάμψειέν τινα καμπήν,

Αὐτὸς δείξας, ἐνθ' ἄρμονίαις χιάζων, ἢ σιφνιάζων, 970

Οἷας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας τὰς δυσκολο-
κάμπτους,

Ἐπιτρέβετο τυπτόμενης πολλὰς, ὡς τὰς Μούσας ἀφα-
νίζων.

Ἐν παιδοτρίβου δὲ καθέζοντας, τὸν μηρὸν ἔδει προ-
βαλέσθαι

Τοὺς παῖδας, ὅπως τοῖς ἔξωθεν μηδὲν δείξειαν ἀπηνές.

Εἴτ' αὐπάλιν αὐθις ἀνισταμένους ξυμφῆσαι, καὶ προ-
νοῆσαι. 975

Εἶδωλον τοῖσιν ἐρασταῖσιν τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν.

Ἠλείφατο δ' ἂν τοῦμφαλοῦ οὐδεὶς παῖς ὑπένερθεν
τότ' ἂν, ὥστε

Τοῖς αἰδέιοισι ὀρόσος καὶ χνοῦς, ὥσπερ μῆλοισιν,
ἐπήνθει.

Οὐδ' ἂν μαλακὴν φουρασάμενος τὴν φωνήν, πρὸς τὸν
ἐραστήν,

μη συνθλιθῆται τὰ αἰδοῖα. 967. Παλλάδα] ᾠδὰς δύο ταύτας εἰσάγει εἰς μά-
θησιν τῶν παίδων· οἶον,

• Παλλάδα Περσέπολιν κλήζω πολεμαδόχον ἀγνάν,

• Παῖδα Διδὸς μεγάλου δαμάσιππον.

Ταύτην μὲν τὴν ᾠδὴν Λαμπροκλέους τινὸς Ἀθηναίου φασὶν εἶναι· τὴν δ' ἐ-
τέραν· οἶον,

• Τηλέπορόν τι βοῆμα λύρας·

Τοῦτο δ' οὐ λέγεται τίνας εἶναι. 969. Κάμψειέν τινα καμπήν] τὸ παρά τὸν
μουσικὸν χρόνον καὶ τὸ μέλος περιχλαστικὸν καὶ διαφθεῖρον τοὺς τόνους ἐν-
ταῦθα λέγει καμπήν. 970. Αὐτὸς . . . σιφνιάζων] ὁ στίχος οὗτος ἐν ἄλλοις
τισὶν οὐχ ὑπάρχει. 973. Προβαλέσθαι τὸν μηρὸν] ἵνα μὴ φαίνωνται αὐτοῖς
τὰ αἰδοῖα· ἀπηνές γὰρ καὶ βάρβαρον. 975. Συμφῆσαι] συγγέαι· καθημένων
γὰρ αὐτῶν ἐπὶ ψάμμου λεπτιῆς, τύπος τῶν μελῶν αὐτῇ ἐνετυπούτο, οἶον
εἶδωλον· τοῦτ' οὖν ἐξηφάνιζον. 978. Μήλοισι] γενικώτερον τοῦτω ἐχρήσα-
το, ἀντὶ τοῦ Κυθωνίαι· ταῦτα γὰρ ἔχει χνοῦν. 979. Φουρασάμενος] πλά-

Αὐτὸς ἑαυτὸν προαγωγέων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐβά-
διζεν.

980

Οὐδ' ἂν ἐλέσθαι δειπνοῦντ' ἐξῆν κεφάλαιον τῆς ρα-
φηνίδος,

Οὐδ' ἂν ἄνηθαι τῶν πρεσβυτέρων ἀρπάζειν, οὐδὲ
σέλινον,

Οὐδ' ὄψοφαγεῖν, οὐδὲ κιχλίζειν, οὐδ' ἴσχειν τῷ πόδ'
ἐναλλάξ.

ΑΔ. Δ. Ἀρχαῖά γε καὶ Διπολιώδη, καὶ τεττίγων ἀνάμεστα,
καὶ Κηκείδου καὶ Βουφονίων.

Δ. Δ. Ἄλλ' οὖν ταῦτ' ἐστὶν ἐκεῖνα, 985

Ἐξ' ὧν ἄνδρας Μαραθωνομάχους ἢ μὴ παιδευσις
ἔθρεψε.

Σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθύς ἐν ἱματίοις προδιδάσκεις ἐντε-
τυλίχθαι.

Ὡστε μ' ἀπάγγεσθ', ὅταν, ὄρχεῖσθαι Παναθηναίους
δέον αὐτοὺς,

Τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων, ἀμελῆ τῆς Τριτογε-
νείας.

σας ἐς τὸ μαλακώτερον εἰς ἡδονήν· ἀπειχον δὲ τῶν ῥαφάνων ὡς θερμῶν καὶ ἐρε-
θιστικῶν πρὸς Ἀφροδίτην. — Προαγωγέων] μαστροπῶς γενόμενος — Κιχλί-
ζειν] παχεῖς ὄρυγας ἐσθίειν. — Ἰσχειν τῷ πόδε ἐναλλάξ] ἕτερον ἐφ' ἑτέ-
ρου τοὺς πόδας ἔχειν. 984. Ἀρχαῖα ταῦτα] Διίπολια καὶ Διάσια ἀρχαῖαι
ἦσαν τῶν Ἀθηναίων ἑορταί· ὁπότε οἱ σεμνότεροι αὐτῶν καὶ τέττιγας χρυ-
σοῦς ἔφερον ἐπὶ κεφαλῆς· ὡς καὶ Θουκυδίδης (Α'. 6) φησὶν εὐτῷ· καὶ οἱ
πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνας τε λι-
νοὺς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐν ἔρασι κρωβύλων ἀναδοῦ-
μενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. — Κηκείδης ἀρχαῖος ἦν ποιητής. — Βου-
φόνια· ἑορτὴ παρὰ Ἀθηναίους· τῶν Διίπολειων γὰρ ἀγομέγων ἐν τῇ ἀκρο-
πόλει βοῦς τις κατέφαγε τὸν πέλανον, ἢ τὸ πόπανον πρὸς τὴν θυσίαν ἐτοι-
μασθέν· θαύλων δὲ τις, ὡς εἶχεν, ἀπέκτεινε τὸν βόυν τῷ πελέκει. 989. Τῆς
κωλῆς] τοῦ μηροῦ, ἢ τοῦ γλουτοῦ· οἱ δὲ αὐτοῦ τοῦ αἰδοῖου. — Τριτογενείας·
εἶδος ὀρχήσεως τοῦτο φασὶ τινες σημαίνειν, ἢ καλεῖται ἔνοπλος· ἐτέλουν δὲ
τὴν ὀρχησιν ταύτην οἱ μὲν παλαιοὶ ὠπλισμένοι καὶ τὴν ἀσπίδα ἔχοντες
ἐκ πλαγίου· οἱ δ' ἔπειτα, πρὸ τῶν ποδῶν. — Προέχων . . . ἀμελῆ τις ἢ σύν-

Πρὸς ταῦτ', ὦ μεράκιον, θαρρῶν ἐμὲ τὸν κρείττω
λόγον αἰροῦ. 990

Κἀπιστήση μισεῖν ἀγορὰν, καὶ βαλανείων ἀπέχεσθαι,
καὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνεσθαι, κἀν σκώπτη τίς σε,
φλέγεσθαι.

καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι
προσιούσι.

καὶ μὴ περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας κακοεργεῖν, ἄλλο τε
μηδὲν

αἰσχρὸν ποιεῖν, ὅτι τῆς Αἰδοῦς μέλλεις τᾶγαλμ' ἀνα-
πλάττειν. 995

Μηδ' εἰς ὄρχηστρίδος εἰσάττειν, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα
κεχηγῶς,

Μήλω βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου, τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῆς.
Μηδ' ἀντειπεῖν τῷ πατρὶ μηδὲν, μηδ' Ἰαπετόν καλέσαντα,
Μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν, ἐξ ἧς ἐνεοττοτροφῆθης.

ΑΔ. Λ. Εἰ ταῦτ', ὦ μεράκιον, πείσῃ τούτῳ, νῆ τὸν Διό-
νυσον, 1000

Τοῖς Ἴπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, καί σε καλοῦσι βλι-
τομάμαν,

Δ. Λ. Ἄλλ' οὖν λιπαρός γε καὶ εὐανθῆς ἐν γυμνασίοις διατρέψεις,

ταξίς ἀπὸ πληθυντικοῦ ἀπεστενώθη εἰς τὸ ἐνικό. 999. Μειράκιον] τὸν Φει-
διππίδην καλεῖ. 992. Φλέγεσθαι] δάκνεσθαι, αἰσθάνεσθαι, μὴδ' εἶναι ἀνά-
σχετον. 994. Σκαιουργεῖν] παρὰ γνώμην τῶν τεκόντων σκαῖόν τι ποιεῖν.
τοῦτο δ' ἄλλοις ἄμεινον γράφεται. Μηδὲ περὶ τοὺς σεαυτοῦ γονέας κακοερ-
γεῖν. 995. Ἄναπλάττειν τὸ ἄγαλμα τῆς Αἰδοῦς] τοῦτ' ἔστιν σέβεσθαι τὴν
Αἰδῶ. 996. Εἰσάττειν] εἰσπηδᾶν παρὰ τὸ αἰσσεῖν. 997. Μήλω βληθεὶς]
θελεασθεὶς. — Ἰαπετόν· ἀρχαῖον, μωρόν. 1001. Εἴξεις] ὅμοιος ἔσῃ· μω-
ροὺς γάρ φασιν αὐτοὺς γενέσθαι τὸν Δημοφῶντα, καὶ Περικλέα· φέρεται δὲ
καὶ ἔπος ἐκεῖνο περὶ αὐτῶν εἰς Εὐπολίην ἀποδιδόμενον·

» Ἴπποκράτους τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες,

» βλιχητὰ τέκνα κούδαμῶς τοῦ μοῦ τρόπου.

διεβάλλοντο γὰρ εἰς ὤβδιαν. 1001. Βλιτομάμαν.] ἀηδῆ, παρ' ὅσον τὸ βλί-

Οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ', οἷά
περ οἱ νῦν,

Οὐδ' ἐλκόμενος περὶ πραγματίου γλισχραντιλογεξε-
πιτρίπτου.

Ἄλλ' εἰς Ἀκαδημίαν κατιῶν, ὑπὸ ταῖς μορφαῖς ἀπο-
θρέξεις, 1005

Στεφανωσάμενος καλάμφ λευκῷ μετὰ σῶφρονος ἡλι-
κιώτου,

Σμίλακος ὄζων, καὶ ἀπραγμοσύνης, καὶ λεύκης φυλ-
λοβολούσης,

Ἦρος ἐν ὄρα χαίρων, ὅπότεν πλάτανος πετελέα ψιθυρίζῃ.

Ἦν ταῦτα ποιῆς, ἃ γὼ φράζω,

Καὶ πρὸς τούτοις προσέχης τὸν νοῦν, 1010

Ἐξεις αἰεὶ στήθος λιπαρὸν,

Χροῖαν λαμπρὰν, ὤμους μεγάλους,

Γλῶτταν βαιὰν, πυγὴν μεγάλην,

Πόσθην μικράν ἣν δ', ἅπερ οἱ νῦν,

Ἐπιτηδεύης, πρῶτα μὲν ἔξεις 1015

Χροῖαν ὠχρὰν, ὤμους μικρούς,

Στήθος λεπτὸν, γλῶτταν μεγάλην,

Πυγὴν μικράν, κωλὴν μεγάλην,

τον, λάχανόν τι, ἐστὶν ἀηδές. 1003. Τριβολεκτράπελα] παρὰ τὸ τρίβειν καὶ ἐκτράπελον· συνήθη ἀστείσματα ἀηδῆ, καὶ ἀπαίδευτα. 1004. Γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου.] παρὰ τὸ γλισχρον καὶ ἀντιλογίαν καὶ ἐπιτρίβειν· πρᾶγμα γλισχρον ἔχον ἀντιλογίαν τετριμμένην, ἢ ἀξίαν ἐπιτριβῆναι. 1005. Ἀκαδημία] τόπος ἐν Ἀθήναις, ἔνθα καὶ γυμνάσιον ἦν κατάφυτον μορφαῖς. ὅ ἐστιν ἐλαίαις τῇ θεῷ Ἰεραῖς· ἐκλήθησαν δ' οὕτως ἀπὸ τοῦ μόρου (τοῦ θανάτου) τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὃν ὁ Ποσειδῶν, ἠττηθεὶς τῆς Ἀθηνᾶς περὶ τῆς χώρας ἐπὶ τῇ ἐλαίᾳ, ἔπεμψε τοῦτον τεμοῦντα αὐτὴν πελέκει· ὁ δ' ἀνατείνας τοῦτον ἐπὶ τὸ φυτὸν, ἀμαρτῶν ἐκεῖνης, ἀπέκοψε τὸν αὐτοῦ πόδα, καὶ ἀπέθανεν. 1007. Ἀπραγμοσύνης] λαμβάνεται καὶ ἀντὶ ἡσυχίας ἀπὸ τῶν πολιτικῶν θορύβων, ἀλλ' ἐστὶ, φασί, καὶ ὀνομασία χόρτου συμβολικῆ.

1008. Βαιὰν] ὀλίγα καὶ σῶφρονα προΐεμένην. 1014. Πόσθην] τὸ αἰδοῖον.

1016. Κωλῆν] παρὰ τὸ κωλέα κωλῆ, ὡς τὸ ἀλωπεκῆ καὶ συκῆ καὶ τὰ

Ψήφισμα μακρόν· καί σ' ἀναπείσει.
 Τὸ μὲν αἰσχρὸν ἅπαν καλὸν ἡγεῖσθαι, 1020
 Τὸ καλὸν δ' αἰσχρὸν· καὶ πρὸς τούτοις

Τῆς Ἀντιμάχου

Καταφυγούσης ἀναπλήσει.

ΧΟ.

ὦ καλλίπυργον σοφίαν
 Κλεινοτάτην ἐπασκῶν, 1025

Ὡς ἡδύ σου τοῖσι λόγοις

Σῶφρον ἔπεστιν ἄνθος.

Εὐδαίμονες ἄρ' ἦσαν οἱ

τότε ζῶντες, ἡνίκ' ἦς,

Τῶν προτέρων· πρὸς γοῦν τάδ', ὦ κομ- 1030

ψοπρεπῆ μουσαν ἔχων,

Δεῖ σε λέγειν τι καινόν, ὡς

εὐδοκίμηκεν ἀνὴρ.

Δεινῶν δέ σοι βουλευμάτων ἔοικε δεῖν πρὸς αὐτὸν,

Εἴπερ τὸν ἀνδρ' ὑπερβαλῆ, καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσεις. 1035

ΑΔ. Λ. Καὶ μὴν πάλαι γ' ἐπιγιγόμεν τὰ σπλάγχνα, κἀπεθύμουν

Ἄπαντα ταῦτ' ἐναντίαις γνώμασι συνταράξει.

Ἐγὼ γὰρ ἤττων μὲν λόγος δι' αὐτὸ τοῦτ' ἐκλήθη

Ἐν τοῖσι φροντισταῖσιν, ὅτι πρῶτιστος ἐπενόησα

Καὶ τοῖσι νόμοις καὶ ταῖσι δίκαις τὰναντί' ἀντι-

λέξει.

1040

Καὶ τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων ἔστ' ἄξιον στατήρων,

Αἰρούμενον τοὺς ἤττονας λόγους, ἔπειτα νικᾶν.

Σκέψαι δὲ τὴν παίδευσιν, ἧ πέποιθεν, ὡς ἐλέγξω·

τοιαῦτα· τοῦτο δ' ἀνωτέρω ἐξηγήσαμεν ἀντὶ τοῦ μηροῦ· νῦν δ' ἔοικεν ἅπαν-
 τῶν εἰς τὸ πόσθην· δυνατόν δὲ κακεῖ οὕτως ἐκλελῆσθαι. 1022. Ἀντιμά-
 χου] περιβόητος κωμφοδούμενος ὡς κύναιδος. 1030. Κομψοπρεπῆ] τὸν Ἄ-
 δικον καλεῖ εἰς ἀπολογία. 1042. Αἰρούμενον τοὺς ἤττονας λόγους, εἶτα
 νικᾶν] τοῦτο γὰρ θαυμαστὸν, φησὶν, ὅτι ἐξ ἐλάττωνος δυνάμεως ὀρμώμενος,
 νικῶ· ὅσῳ δὲ θαυμαστὸν καὶ παρά προσδοκίαν, τοσοῦτον καὶ πλειόνων στε-
 φάνων καὶ δωρεῶν ἄξιον. 1043. Σκέψαι] πρὸς τὸν νεανίαν τοῦτο.

“Οστις σε θερμῶ φησὶ λουῖσθαι πρῶτον οὐκ ἔάσειν.

Καίτοι τίνα γνώμην ἔχων, ψέγεις τὰ θερμὰ λουτρά; 1045

Δ. Λ. Ὅτι ἡ κάκιστόν ἐστι, καὶ δειλὸν ποιεῖ τὸν ἄνδρα.

ΑΔ. Λ. Ἐπίσχος· εὐθύς γάρ σε μέσον ἔχω λαβὼν ἄφυκτον.

Καὶ μοι φράσον, τῶν τοῦ Διὸς παίδων τίς ἄνδρ’ ἄριστον

Ψυχὴν νομίζεις, εἰπέ, καὶ πλείστους πόνους πονῆσαι;

Δ. Λ. Ἐγὼ μὲν οὐδέν’ Ἑρακλέους βελτίον’ ἄνδρα κρίνω. 1050

ΑΔ. Λ. Ποῦ ψυχρὰ δῆτα πώποτ’ εἶδες Ἑράκλεια λουτρά;

Καίτοι τίς ἀνδρείότερος ἦν;

Δ. Λ.

Ταῦτ’ ἐστὶ ταῦτ’ ἐκεῖνα

“Α τῶν νεανίσκων αἰεὶ δι’ ἡμέρας λαλούντων

Πλήρες τὸ βαλανεῖον ποιεῖ, κενὰς δὲ τὰς παλαιίστρας.

ΑΔ. Λ. Εἴτ’ ἐν ἀγορᾷ τὴν διατριβὴν ψέγεις· ἐγὼ δ’ ἐπαινῶ. 1055

Εἰ γὰρ πονηρὸν ἦν, Ὀμηρος οὐδέποτ’ ἂν ἐποίει

Τὸν Νέστορ’ ἀγορητὴν ἂν, οὐδὲ τοὺς σοφοὺς ἅπαντας.

“Ανεμι δῆτ’ ἐντεῦθεν εἰς τὴν γλῶτταν, ἦν ὀδί μὲν

Οὕφησι χρῆναι τοὺς νέους ἀσκεῖν· ἐγὼ δὲ φημί.

Καὶ σωφρονεῖν αὖ φησι χρῆναι. δύο κακῶ μεγίστω. 1060

Ἐπεὶ σὺ διὰ τὸ σωφρονεῖν τῷ πώποτ’ εἶδες ἤδη

Ἄγαθόν τι γενόμενον; φράσον, καὶ μ’ ἐξέλεγξον εἰπών.

Δ. Λ. Πολλοῖς. ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τούτου τὴν μάχαιραν.

ΑΔ. Λ. Μάχαιραν; ἀστεῖδόν γε κέρδος ἔλαβεν ὁ κακοδαίμων.

1051. Ἑράκλεια] τὰ ἐν Θερμοπύλαις φασὶν θερμὰ Ἑράκλεια ὀνομασθῆναι, τῆς Ἀθηνᾶς ἀναδοῦσης καὶ δωρησαμένης ταῦτα τῷ Ἑρακλεῖ ἀναπαύεσθαι ἀπὸ τῶν πόνων. 1053. Ἐλαβε μάχαιραν] Πηλεὺς, τὸν ἑαυτοῦ ἀδελφὸν Φῶκον ἀνελὼν ἐν Αἰγίνῃ, κατέφυγεν εἰς Θετταλίαν παρὰ τὸν Ἀκαστον, παρ’ οὗ καὶ ἐκαθάρθη τοῦ φόνου· εἶτα ἐρασθεῖσα αὐτοῦ ἢ τοῦ Ἀκάστου γυνὴ Ἀστυδάμεια, καὶ μὴ τυχοῦσα, συκοφαντεῖ αὐτὸν ὡς ἀποπειραθέντα αὐτῆς πρὸς συνοῦσίαν. Ἀκαστος δὲ ἀνελεῖν αὐτὸν, ὃν ἦν κεκαθαρκῶς, οὐκ ἤξίωσεν· ἄγει δὲ αὐτὸν εἰς τὸ Πήλιον ἐπὶ θήραν, καὶ ἀφελὼν αὐτοῦ κοιμωμένου τὴν μάχαιραν, ἔκρυψε· καὶ οὕτω καταλιπὼν αὐτὸν κοιμωμένον τε καὶ ἄνοπλον, ἔν’ ἀναλωθῆ ὑπὸ τῶν θηρίων, ἀπῆλθεν· ὁ δὲ ἀναστάς ἐκινδύνευσεν ἀπολεισθαι ὑπὸ τῶν Κενταύρων· ἀλλ’ ἔσωσεν αὐτὸν ὁ Χείρων, δοὺς αὐτῷ καὶ

Ἵπέρβολος δ' ἐκ τῶν λύχνων πλεῖν ἢ τάλαντα

πολλὰ

1065

Εἴληφε διὰ πονηρίαν ἀλλ', οὐ μὰ Δί', οὐ μάχαιραν.

Δ. Λ. Καὶ τὴν Θέτιν δ' ἔγημε διὰ τὸ σωφρονεῖν ὁ Πηλεΐς.

ΑΔ. Λ. Κάτ' ἀπολιποῦσά γ' αὐτὸν ὦχετ'. οὐ γὰρ ἦν ὕβριστής,
Οὐδ' ἠδὺς ἐν τοῖς στρώμασιν τὴν νύκτα παννυχίζειν.

Γυνὴ δὲ σιναμωρουμένη χαίρει. σὺ δ' εἰ κρόνιππος. 1070

Σκέψαι γὰρ, ὦ μειράκιον, ἐν τῷ σωφρονεῖν ἅπαντα

Ἄνεστιν ἠδονῶν θ' ὅσων μέλλεις ἀποστερεῖσθαι,

Παίδων, γυναικῶν, κοττάβων, ὄψων, πότων, κιχλισμῶν.

Καίτοι τί σοι ζῆν ἄξιον, τούτων ἐὰν στερηθῆς;

Εἶεν. πάρειμ' ἐντεῦθεν ἐς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας, 1075

Ἵμαρτες, ἠράσθης, ἐμοίχευσάς τι, κάτ' ἐλήφθης.

Ἀπόλωλας· ἀδύνατος γὰρ εἰ λέγειν. ἐμοὶ δ' ὀμιλῶν,

Χρῶ τῇ φύσει, σκίρτα, γέλα, νόμιζε μηδὲν αἰσχρόν.

Μοιχὸς γὰρ ἦν τύχης ἀλοῦς, τὰδ' ἀντερεῖς πρὸς αὐτὸν,

Ὡς οὐδὲν ἠδίκησας· εἶτ' ἐς τὸν Δί' ἐπανεγεγχεῖν. 1080

Κάκεινος ὡς ἤττων ἔρωτός ἐστι καὶ γυναικῶν.

Καίτοι σὺ, θνητὸς ὢν, θεοῦ πῶς μεῖζον ἂν δύναιο;

Δ. Λ. Τί δ', ἦν ῥαφανιδωθῆ πιθόμενός σοι, τέφρα τε τιλθῆ;

Ἐξεῖ τιγὰ γνώμην λέγειν. τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι;

ΑΔ. Λ. Ἦν δ' εὐρύπρωκτος ἦ, τί πείσεται κακόν; 1085

τὴν μάχαιραν. 1065. Ἵπέρβολος] λύχνους ποιῶν ἐκ χαλκοῦ, ἀλλὰ πανούργος ὢν, ἐμίγνυ καὶ μόλυβδον· ἐξ οὗ βαρυτέρου γινομένου τοῦ λύχνου, ἐλάμβανεν αἶψα πλείω, ἐξαπατῶν τοὺς πριαμένους. 1068. Καταλιποῦσα ὦχετο] βουλομένη ἢ Θέτις ἐπιθεῖναι τῷ πυρὶ καὶ τὸν Ἀχιλλεῖα, (ὡς περ ἀπόλεσε καὶ τοὺς ἄλλους παῖδας) ἵνα καταναλώσασα τὸ ἐν αὐτῷ θνητὸν, ποιήσῃ αὐτὸν ἀθάνατον, καὶ μὴ ἐπιτρεπομένη, ἀπέστη ἀπ' αὐτοῦ. 1070. Σιναμωρουμένη] ἀσωτεύουσα, λαγνεύουσα· σῖνος γὰρ φασὶ καὶ τὸ αἰδοῖον εἶναι. — Κρόνιππος] κρονόληρος, σωροδίμων, σαπρόγηρος. 1072. Ἄνεστιν] ἀνεστιν ἐν τῇ σωφροσύνῃ. 1073. Κοττάβων] παίγνιον ὁ Κότταβος· λεκάνης προκειμένης, ἐνέβαλον τὸ λείψανον τοῦ πόματος, καὶ εἰ μὲν ἐποίησεν ἤχον, τοῦτο ἐδείκνυε τὸν τοῦ παίζοντος ἔρωτα. 1075. Πάρειμι] μεταβαίνω. 1083. Ἦν ῥαφανιδωθῆ] νόμος ἦν τοῖς μοιχοῖς ῥαφανον καθεῖναι τῷ πρωκτῷ

Δ. Λ. Τί μὲν οὖν ἂν ἔτι μείζον πάθοι τούτου ποτέ ;

ΑΔ. Λ. Τί δὴτ' ἑρεῖς, ἦν τοῦτο νικηθῆς ἐμοῦ ;

Δ. Λ. Σιγήσομαι. τί δ' ἄλλο ;

ΑΔ. Λ. Φέρε δὴ μοι φράσον·

Ξυνηγοροῦσιν ἐκ τίνων ;

Δ. Λ. Ἐξ εὐρυπρώκτων.

1090

ΑΔ. Λ. Πείθομαι.

Τί δαί ; τραγωδοῦσ' ἐκ τίνων ;

Δ. Λ. Ἐξ εὐρυπρώκτων.

ΑΔ. Λ. Εὖ λέγεις.

Καὶ δημαγωγοῦσ' ἐκ τίνων ;

Δ. Λ. Ἐξ εὐρυπρώκτων.

ΑΔ. Λ. ἼΑρα δὴτ'

Ἐγνωκας, ὡς οὐδὲν λέγεις ;

1095

Καὶ τῶν θεατῶν ὀπότεροι πλείους, σκόπει.

Δ. Λ. Καὶ δὴ σκοπῶ.

ΑΔ. Λ. Τί δὴθ' ὄρας ;

Δ. Λ. Πολύ πλείονας, νῆ τοὺς θεοὺς,

Τοὺς εὐρυπρώκτους. τουτονὶ γοῦν οἶδ' ἐγώ,

Κάκεινονί, καὶ τὸν κομήτην τουτονί.

1100

ΑΔ. Λ. Τί δὴτ' ἑρεῖς ;

Δ. Λ. Ἐπτήμεθ'. ὦ κινούμενοι,

Πρὸς τῶν θεῶν, δέξασθέ μου

Θοιμάτιον, ὡς

Ἐξαυτομολῶ πρὸς ὑμᾶς.

εἶθ' οὕτω παρατίλλαντας, τέφραν θερμὴν ἐπιπάσσειν. 1087. "Ἦν τοῦτο νικηθῆς ἐμοῦ] πρὸς γενικὴν ἀπέδωκε τὸ νικᾶσθαι κατὰ μίμησιν τοῦ ἡτῆσθαι· οὕτω δὲ καὶ Εὐριπίδης πρὸς ἡ ὁ Σοφοκλῆς· ἔστι δὲ κατ' ἔλλειψιν τῆς Ἰπδ, ἣτις ἐν ἐτέρῳ βήματι οὐκ ἂν συγχωροῖτο. 1101. Ἐπτήμεθα, ὦ κινούμενοι] τοῦτ' ἔοικεν ὁ νεανίσκος λέγειν, οὐχ ὁ Δίκαιος λόγος· διδ καὶ φησι, δέξασθέ μοι τὸ ἱμάτιον ἵνα κουφότερον αὐτομολήσω πρὸς ὑμᾶς· ὡς πρὸς τὸν Σωκράτην δὲ ταῦτα· διδ κάκεινος ἐρωτᾷ τὸν πατέρα, εἰ ἔασει τὸν υἱὸν παρ' αὐτῷ· τὸ δὲ Κινούμενοι σημαίνει ἴσως τὸ βιβεῖν, συνουσιάζεσθαι

- ΩΚ. Τί δήτα; πότερον τοῦτον ἐπάγεσθαι λαβὼν 1105
 Βούλει τὸν υἱόν, ἢ διδάσκω σοι λέγειν;
- ΣΤΡ. Δίδασκε, καὶ κόλαζε, καὶ μέμνησ', ὅπως
 Εὖ μοι στομώσεις αὐτόν· ἐπὶ μὲν θάτερα,
 Οἴαν δικιδίους· τὴν δ' ἑτέραν αὐτοῦ γνάθον
 Στόμωσον, οἴαν ἐς τὰ μείζω πράγματα. 1110
- ΩΚ. Ἀμέλει, κομιῇ τοῦτον σοφιστὴν δεξιόν.
- ΦΕΙΔ. Ὁχρὸν μὲν οὖν, οἶμαί γε, καὶ κακοδαίμονα.
- ΩΚ. Χωρεῖτε νῦν.
- ΦΕΙΔ. Οἶμαι δέ σοι
 Ταῦτα μεταμελήσειν.
- ΧΟΡ. Τοὺς κριτάς, ἃ κερδανοῦσιν, ἦν τι τόνδε τὸν χορὸν 1115
 Ὁφελῶσ' ἐκ τῶν δικαίων, βουλόμεσθ' ὑμῖν φράσαι.
 Πρῶτα μὲν γὰρ, ἦν νεᾶν βούλησθ' ἐν ὥρᾳ τοὺς ἀγροῦς,
 Ὑσώμεν πρώτοισιν ὑμῖν, τοῖσι δ' ἄλλοις ὕστερον.
 Εἶτα τὸν καρπὸν τεκούσας ἀμπέλους φυλάξομεν,
 Ὅστε μὴτ' αὐχμὸν πιέζειν, μὴτ' ἄγαν ἐπομβρίαν. 1120
 Ἦν δ' ἀτιμάσῃ τις ἡμᾶς, θνητὸς ὢν, οὔσας θεάς,
 Προσεχέτω τὸν νοῦν, πρὸς ἡμῶν οἷα πείσεται κακὰ,
 Λαμβάνων οὔτ' οἶνον, οὔτ' ἄλλ' οὐδὲν ἐκ τοῦ χωρίου.

(ἴδε καὶ κατωτέρω στίχ. 1372), ὡς εἰ ἔλεγεν, ὦ κύναιδοι. 1108. Στομώ-
 σεις] θήξεις, ἀκονήσεις, τὴν μὲν τῶν σιαγόνων ὡς ἐπὶ ἐλαχίσταις δίκαις,
 τὴν δὲ ἑτέραν οἴαν τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖν· τούτου γὰρ αὐτῶ ἔμελε
 μάλισθ' ὡς ἐπὶ τοὺς χρήστας. 1113. Οἶμαί σοι ταῦτα μεταμελήσειν] ὁ υἱὸς
 πρὸς τὸν πατέρα τοῦτο φησι, προλέγων, ἃ μέλλει πείσεσθαι κατωτέρω στίχ.
 1323.— 1115. Τοὺς Κριτάς] προκαταληφθεῖσα ἢ Αἰτιατικὴ, γενομένης
 εὐθὺς ἀναλύσεως, ἔμεινε σολοικοφανής· ἔστι δὲ σχῆμα τοῦ λόγου μάλλον,
 ἢ σολοικισμός· εἴθισται δὲ κᾶν τῷ πεζῷ λόγῳ· οἷον, τὸν βασιλέα φασίν,
 ὅτι ἦλθεν ἐς Ἀθήνας, ἀντὶ τοῦ, φασίν ἐληλυθῆναι τὸν βασιλέα, ἢ φασίν,
 ὅτι ἦλθεν ὁ βασιλεύς· ὁ δὲ νοῦς οὗτος ἐν τάξει, Ὅσα κερδανοῦσιν οἱ κριταί,
 ἦν τι ὠφελήσῃσι τὸν χορὸν τοῦτον, τοῦθ' ἡμῖν ἐροῦμεν· τίνες δ' ἂν εἴεν οὗ-
 τοι οἱ κριταί; ἢ οἱ παρόντες· περὶ τίνος δὲ ἡ κρίσις, ἢ τίς ἡ ὠφέλεια; ἢ
 δέξασθε τὰς νεφέλας ὡς θεάς· τοῦτο ἔγωγε, εἰ μὴ τι πεπλάνημαι. 1120. Μήτ'
 αὐχμὸν] ὥστε μῆτε αὐχμὸς μῆτε πολυομβρία ἐπηρέσει τὰς ἀμπέλους.

Ἦνίχ' ἂν γὰρ αἱ τ' ἐλάαι βλαστάνωσ', αἱ τ' ἄμπελοι,
 Ἀποκεκόφονται τοιαύταις σφενδόναϊς παιήσομεν. 1125
 Ἦν δὲ πλινθεύουτ' ἰδῶμεν, ὕσομεν καὶ τοῦ τέγουσ
 Τὸν κέραμον αὐτοῦ χαλάζαις στρογγύλαις ξυντρίφομεν.
 Κἄν γαμῆ ποτ' αὐτός, ἢ τῶν ξυγγενῶν, ἢ τῶν φίλων,
 Ὑσομεν τὴν νύκτα πᾶσαν ὥστ' ἴσως βουλήσεται
 Κἄν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὦν μᾶλλον, ἢ κρίναι
 κακῶς. 1130

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ,
 ΠΑΣΙΑΣ, ΜΑΡΤΥΣ, ΑΜΥΝΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΣΤΡ. Πέμπτη, τετράς, τρίτη, μετὰ ταύτην δευτέρα·
 Εἶθ', ἦν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν
 Δέδοικα, καὶ πέφρικα, καὶ βδελύττομαι,
 Εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔστ' ἔνη τε καὶ νέα.
 Πᾶς γὰρ τις ὄμνυσ', οἷς ὀφείλων τυγχάνω, 1135
 Θεῖς μοι πρυτανεῖ', ἀπολεῖν με φησὶ κάξολεῖν,

1125. Σφενδόναϊς παιήσομεν] οἷον λίθοις χρῆσόμεθα τῇ χαλάζῃ. 1129. Τὴν νύκτα πᾶσαν] φαίνεται, ὅτι διὰ νυκτὸς ἦγον τὴν νύμφην. 1130. Ἐν Αἰγύπτῳ] ὅπου οὐδέποθ' ἔσι.

1131. Πέμπτη, τετράς, τρίτη κτλ.] οὕτως Ἀθηναῖοι προσεσήμαινον τὴν τρίτην δεκάδα τοῦ μηνός· ἀρχομένου γὰρ τοῦ μηνός, ἔλεγον, πρώτη, δευτέρα, τρίτη ἀρχομένου, μέχρι τῆς δεκάδος· μετὰ δὲ ταύτην αὖθις, πρώτη, δευτέρα ἰσταμένου ἢ μεσοῦντος, μέχρι τῆς εἰκάδος· ἐντεῦθεν δ' ἀναποδίζοντες, ὡσπερ οἱ πρῶμαν κρούμενοι, ἀπὸ τῆς εἰκοστῆς ἐννάτης ἐπὶ τὴν εἰκοστὴν πρώτην βαδίζουσι· ὥστε ἡ μὲν πέμπτη ἐνταῦθα ἐστὶν ἡ εἰκοσὴ ἕκτη, ἡ δὲ τετράς, ἡ εἰκοστὴ ἑβδόμη· ἡ δὲ τρίτη, ἡ εἰκοστὴ ὀγδόη· ἡ δὲ δευτέρα ἡ εἰκοστὴ ἐνάτη· ἔπειτα ἡ ἔνη καὶ νέα· καθ' ἣν ἐμελλεν ἀποδώσειν τοὺς τόκους. 1135. Ὅμνυσιν] ἐν ἄλλοις ὁμνύς γράφεται· τὰ δὲ πρυτανεῖα ἀργύριόν τι ἦν κατατιθέμενόν ἐν τῷ πρυτανεῖῳ παρ' ἀμφοτέρων τῶν

- Ἐμοῦ μέτρια τε καὶ δίκαι' αἰτουμένον·
 ὦ δαιμόνιε, τὸ μὲν τι νυνὶ μὴ λάβῃς,
 Τὸ δ' ἀναβαλοῦ μοι, τὸ δ' ἄφες.—οὐ φασιν ποτὲ
 Οὕτως ἀπολήψεσθ', ἀλλὰ λοιδοροῦσί με, 1140
 Ὡς ἄδικός εἰμι, καὶ δικάσεσθαι φασί μοι.
 Νῦν οὖν δικαζέσθων. ὀλίγον γάρ μοι μέλει,
 Εἴπερ μεμάθηκεν εὖ λέγειν Φειδιππίδης.
 Τάχα δ' εἴσομαι, κόψας τὸ φροντιστήριον.
 Παῖ, ἦμί, παῖ, παῖ.
- ΣΩΚ. Στρεψιάδην ἀσπάζομαι. 1145
- ΣΤΡ. Κἄγωγέ σ'· ἀλλὰ τουτονὶ πρῶτον λαβέ.
 Χρὴ γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον.
 Καὶ μοι τὸν υἱὸν, εἰ μεμάθηκε τὸν λόγον
 Ἐκεῖνον, εἴψ', ὃν ἀρτίως εἰσήγαγες.
- ΣΩΚ. Μεμάθηκεν. 1150
- ΣΤΡ. Εὖ γ', ὦ παμβασίλει' Ἀπαιόλη.
- ΣΩΚ. Ὡστ' ἀποφύγοις ἄν, ἦν τιν' ἄν βούλη, δίκην.
- ΣΤΡ. Κεῖ μάρτυρες παρήσαν, ὅτ' ἐδανειζόμεν;
- ΣΩΚ. Πολλῶ γε μᾶλλον, κεῖ παρήσαν χίλιοι.
- ΣΤΡ. Βοάσομαί γ' ἄρα τὰν ὑπέρτονον βοάν.
Ἰὼ, κλάετ', ὦ βολοστάται, 1155
 Αὐτοὶ τε καὶ τάρχαϊα καὶ τόκοι τόκων·
 Οὐδὲν γὰρ ἄν με φλαῦρον ἐργάσεσθ' ἔτι·
Οἷος ἐμοὶ τρέφεται
Τοῖσδ' ἐνὶ δώμασι παῖς,
Ἄμφηκει γλώττη 1160

δικαζομένων· ὁ δὲ ἡττηθεὶς ἐζημιούτο. 1139. Τὸ δὲ ἄφες] κωμικά ταῦτα πρὸς τὸ μέτρια καὶ δίκαι' αἰτουμένου. 1140. Οὕτως ἀπολήψεσθαι] τὸ ἀργύριον ἐν μέρει καὶ διηρημένως. 1145. Παῖ, ἦμί] παῖ, φημί, παῖ. 1146. Τουτονὶ πρῶτον λαβέ] τὸν θύλακον μεστὸν ἀλφίτων· εἴρηκε γὰρ ἀνωτέρω (669) Διαλφιδώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον. 1147. Ἐπιθαυμάζειν] λίαν τιμᾶν καὶ δεξιόσθαι. 1150. Ἀπαιόλη] θεοποιεῖ τὴν ἀσπλάνησιν, ἀπάτην, ἀποστέρησιν· τοῦτο γὰρ ἔργον νῦν αὐτῷ. 1154. Ἐπέρτονον βοάν]

Λάμπων, πρόβολος ἐμός,
 Σωτὴρ δόμοις, ἐχθροῖς ἀνιάρως,
 Λυσανίας πατρῶων μεγάλων κακῶν·
 Ὅν κάλεσον τρέχων ἐνδοθεν ὡς ἐμέ.

Ἦ τέκνον, ὦ παῖ, παῖ, 1165

Ἐξελθ' οἴκων· ἄϊε σοῦ πατρός.

Ὅδ' ἐκεῖνος ἀνὴρ.

ΣΩΚ.

ΣΤΡ.

ΣΩΚ.

ΣΤΡ.

Ἦ φίλος, ὦ φίλος.

Ἄπιθι σὺ λαθῶν.

Ἰῶ, ἰῶ, τέκνον,

ἰού, ἰού.

1170

Ἦς ἤδομαί σου πρῶτα τὴν χροίαν ἰδῶν.

Νῦν μὲν γ' ἰδεῖν εἶ πρῶτον ἐξαρηνητικός,

Κἀντιλογικός, καὶ τοῦτο τοῦπιχώριον

Ἄτεχνῶς ἐπανθεῖ, τὸ τί λέγεις σύ; καὶ δοκεῖν

Ἄδικοῦντ' ἀδικεῖσθαι, καὶ κακουργοῦντ', οἶδ', ὅτι· 1175

Ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἄττικὸν βλέπος.

Νῦν οὖν ὅπως σώσεις μ', ἐπεὶ κἀπώλεσας.

ΦΕΙΔ. Φοβῆ δὲ δὴ τί;

ΣΤΡ. Τὴν ἔνην τε καὶ νέαν.

ΦΕΙΔ. Ἐνη γάρ ἐστι καὶ νέα τις ἡμέρα;

ΣΤΡ. Εἰς ἣν γε θήσειν τὰ πρυτανεῖα φασί μοι. 1180

ΦΕΙΔ. Ἄπολοῖντ' ἄρ' αὐθ' οἱ θέντες. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως

ἐν μεγάλῃ ἀλαλάῳ τῇ φωνῇ, σὺν χαρᾷ ἀναβοήσω. 1163. Λυσανίαν] τὸν λύσοντα τὰς ἀνίας τοῦ πατρός. 1170. Τὴν χροίαν] οὕτως ὁ ποιητὴς ἀναβιβάζει τὸν τόνον· ἔδοξε δ' ἰδεῖν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ παιδός, οἷον ἐπιπολάζον τὸ ἀρηνητικόν, τὸ ἀντιλεχτικόν, καὶ μάλιστα τὸ σύνηθες Σὺ τί λέγεις; τοῦτο γὰρ ἐπανθεῖ πᾶσιν, ὥστε καὶ ἀδικοῦντα δοκεῖν ἀδικεῖσθαι, καὶ κακουργοῦντα κακουργεῖσθαι· τὸ δ' Ἄττικὸν βλέπος ἀναίδειαν συνήθη τοῖς Ἄττικοῖς ὑπαινίττεται. 1180. Τὰ πρυτανεῖα] ὡς ἀνωτέρω στίχ. 1136. — 1181. Ἄπολοῖντο] ζημιωθήσονται οἱ δανείσαντες· σοφίζεται περὶ τὴν λέξιν οἷον ἔνη καὶ νέα, ἐσχάτη καὶ πρώτη· λέγεται δὲ ἔνη καὶ νέα ἡ ἡμέρα ἡ μετέχουσα τοῦ φωτός τῆς σελήνης φθιμένης τε ἅμα καὶ ἀρχομένης· ἐν γὰρ

- Μί' ἡμέρα γένοιτ' ἂν ἡμέραι δύο.
 ΣΤΡ. Οὐκ ἂν γένοιτο;
 ΦΕΙΔ. Πῶς γάρ; εἰ μήπερ γ' ἅμα
 Αὐτὴ γένοιτο γραῦς τε καὶ νέα γυνή.
 ΣΤΡ. Καὶ μὴν νενομίσταί γ'. 1185
 ΦΕΙΔ. Οὐ γάρ, οἶμαι, τὸν νόμον
 ἴσασιν ὀρθῶς, ὅ τι νοεῖ.
 ΣΤΡ. Νοεῖ δὲ τί;
 ΦΕΙΔ. Ὁ Σόλων ὁ παλαιὸς ἦν φιλόδημος τὴν φύσιν.
 ΣΤΡ. Τουτί μὲν οὐδέν πω πρὸς ἔνην τε καὶ νέαν.
 ΦΕΙΔ. Ἐκεῖνος οὖν τὴν κλῆσιν εἰς δύο ἡμέρας
 ἔθηκεν, εἰς τε τὴν ἔνην τε καὶ νέαν, 1190
 ἵν' αἱ θέσεις γίγνοιτο τῇ νομηνίᾳ.
 ΣΤΡ. Ἴνα δὴ τί τὴν ἔνην προσέθηκεν;
 ΦΕΙΔ. Ἴν', ὦ μέλε,
 Παρόντες αἱ φεύγοντες ἡμέρα μιᾷ
 Πρότερον, ἀπαλλάττοιθ' ἔχόντες· εἰ δὲ μή,
 ἔωθεν ὑπανιῶντο τῇ νομηνίᾳ. 1195
 ΣΤΡ. Πῶς οὐ δέχονται δῆτα τῇ νομηνίᾳ
 Ἄρχαί τὰ πρυτανεῖ', ἀλλ' ἔνη τε καὶ νέα;

μιᾷ ἡμέρᾳ φαίνονται ἀμφότεραι αἱ σελήναι. 1189. Τὴν κλῆσιν] τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὴν δίκην, τὸ κλητεῦσιν· βούλεται δ' εἰπεῖν ὅτι δύο ἡμέραι εἰσὶν αὐταί, ἔνη μὲν ἢ τριακοστὴ, νέα δὲ ἢ μετὰ ταῦτα νομηνία· γίγνεται τοῖον ἢ κλησίς ἐν τῇ ἔνῃ, ἵνα προετοιμασθῇ ὁ ἐναγόμενος πρὸς ἀπολογίαν· τὸ δὲ θέσεις αὐτὴν τὴν πρᾶξιν δηλοῖ τῆς δίκης· ὁ δὲ σοφὸς Πλούταρχος εἰς βίον Σόλωνος ἐκεῖνα προσέτιθησιν. Συναδῶν γὰρ φησὶ τὴν τοῦ μηνὸς ἀνωμαλίαν, καὶ τὴν κίνησιν τῆς σελήνης, οὔτε δυσμένῃ πάντως τῷ ἡλίῳ, οὔτ' ἀνίσχοντι συμφερομένην· ἀλλὰ πολλάκις τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ καταλαμβάνουσαν καὶ παρερχομένην τὸν ἥλιον, αὐτὴν μὲν ἔταξεν ἔνην· καὶ νέαν καλεῖσθαι, τὸ μὲν πρὸ τῆς συνόδου μόριον αὐτῆς τῷ παυομένῳ μηνί, τὸ δὲ λοιπὸν ἤδη τῷ ἀρχομένῳ προσήκειν ἡγούμενος· τὴν δ' ἐξῆς ἡμέραν νομηνίαν ἐκάλεσε· τὰς δ' ἀπ' εἰκάδος οὐ προσέτιθεις, ἀλλ' ἀφαιρῶν καὶ ἀναλύων, ὡσπερ τὰ φῶτα τῆς σελήνης ἑώρα, μέχρι τῆς τριακάδος ἡρίθμησε. 1194. Ἀπαλλάττοιθ' ἔχόντες] συμβιβάζονται πρὶν ἢ εἰσελθεῖν τὴν δίκην· εἰ δὲ μή,

- ΦΕΙΔ. "Οπερ οί προτένθαι γάρ δοκοῦσί μοι παθεῖν·
 'Ἴν' ὡς τάχιστα τὰ πρυτανεῖ' ὑφελοίατο,
 Διὰ τοῦτο προτένθουσιν ἡμέρα μιᾶ. 1200
- ΣΤΡ. Εὖ γ', ὦ κακοδαίμονες, τί κάθησθ' ἀδέλτεροι,
 'Ημέτερα κέρδη τῶν σοφῶν, ὄντες λίθοι,
 'Αριθμός, πρόβατ', ἄλλως ἀμφορῆς νενησμένοι;
 'Ὅστ' εἰς ἑμαυτὸν καὶ τὸν υἱὸν τουτονί,
 'Ἐπ' εὐτυχίαισιν ἄστέον μούγκωμιον. 1205
 Μάκαρ, ὦ Στρεψιάδες,
 Αὐτός τ' ἔφυς, ὡς σοφός,
 Χ' οἶόν τὸν υἱὸν ἐκτρέφεις,
 Φήσουσι δὴ μ' οἱ φίλοι,
 Χ' οἱ δημόται ζηλοῦντες, 1210
 'Ηνίκ' ἂν σὺ νικᾷς λέγων τὰς δίκας.
 'Ἄλλ' εἰσαγαγὼν σε βούλομαι
 Πρῶτον ἐστιάσαι.
- ΠΑΣ. Εἴτ' ἄνδρα τῶν αὐτοῦ τι χρῆ προίεναί ;
 Οὐδέποτε γ'. ἀλλὰ κρείττον ἦν εὐθύς τότε 1215
 'Απερυθριάσαι γε μάλλον, ἢ σχεῖν πράγματα.
 "Οτι τῶν ἑμαυτοῦ γ' ἔνεκα νυγὶ χρημάτων
 "Ἐλκω σε κλητεύσοντα, καὶ γενήσομαι
 'Εχθρὸς ἔτι πρὸς τούτοισιν ἀνδρὶ δημότῃ.
 'Ατὰρ οὐδέποτε γε τὴν πατρίδα καταισχυῶ 1220

τὴν νομημίαν αὐτὴν πάσχοιεν τὰ ἀπὸ τῆς δίκης παρεπόμενα. 1199. "Ο-
 πως. . . ὑφελοίατο] λίγων καὶ ἀκρατῶν ἔργον ποιοῦντες, προτεύθουσιν, ὅ
 ἐστι προῦλαβον ἡμέρα μιᾶ, ἵν' ἔχοιεν τὰ πρυτανεῖα, καθάπερ ποιοῦσιν οἱ
 λιχνεύομενοι ἐν τῇ τραπέζῃ. 1203. 'Αριθμός] πλῆθος μάταιον, δοῦλοι καὶ
 ὅ,τι ἂν εἴπῃς ὑπὸ γὰρ τῆς ἡδονῆς τί οὐκ ἂν εἴποι νῦν ὁ πρεσβύτερος.—'Αμ-
 φορεῖς νενησμένοι· χύτραι σεσωρευμένοι. 1207. Στρεψιάδες] ἐνήλλαξε τὴν
 κλησιν φερωνύμως ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, Στρεψιάδῃ. 1214. Χρῆ προίεναί ;] ἐν-
 ταῦθα ἔλθων Πασίας ὁ Χρήστης, καὶ οἶον μεμφόμενος ἑαυτὸν, φησὶν, ὅτι οὐ
 δεῖ δυνεῖζειν. 1216. 'Απερυθριάσαι] ἀναισχυντῆσαι ἐξ ἀρχῆς ἀρνούμενος
 μὴ ἔχειν ὄλωσ, ἢ μὴ βούλεσθαι. 1218. "Ἐλκω σε κλητεύσοντα] πρὸς τὸν
 μάρτυρα ταῦτα, ὃν ἐπάγεται μαρτυρῆσοντα. 1220. Οὐ καταισχυῶ τὴν πα-

Ζῶν, ἀλλὰ καλοῦμαι Στρεψιάδην —

ΣΤΡ. Τίς οὐτοσί;

ΠΑΣ. Ἐς τὴν ἔννην τε καὶ νέαν.

ΣΤΡ. Μαρτύρομαι.

Ἵππον; οὐκ ἀκούετε;

ΠΑΣ. Τῶν δώδεκα μνῶν, ἃς ἔλαβες, ὠνούμενος
Τὸν ψαρὸν ἵππον.

1225

ΣΤΡ. Ἵππον; οὐκ ἀκούετε.

Ἵππον; οὐκ ἀκούετε;

ΠΑΣ. Καί, νῆ Δί', ἀποδώσειν γ' ἐπώμνυς τοὺς θεούς.

ΣΤΡ. Μὰ τὸν Δί' οὐ γάρ πω τότ' ἐξηπίστατο
Φειδιππίδης μοι τὸν ἀκατάβλητον λόγον.

ΠΑΣ. Νῦν δὲ διὰ τοῦτ' ἔξαρκος εἶναι διανοῆς;

1230

ΣΤΡ. Τί γάρ ἄλλ' ἂν ἀπολαύσαιμι τοῦ μαθήματος;

ΠΑΣ. Καὶ ταῦτ' ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεούς,
Ἴν' ἂν κελεύσω ἴω σε;

ΣΤΡ. Τοὺς ποίους θεούς;

ΠΑΣ. Τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆν, τὸν Ποσειδῶ.

ΣΤΡ. Νῆ Δία.

Κἄν προσκαταθείην γ', ὥστ' ὀμόσαι, τριώβολον.

1235

ΠΑΣ. Ἀπόλοιτο τοίνυν ἕνεκ' ἀναιδείας ἔτι.

ΣΤΡ. Ἄλσιν διασηχθεὶς ὄναιτ' ἂν οὐτοσί.

ΠΑΣ. Οἴμ', ὡς καταγελαῖς.

ΣΤΡ. Ἐξ χοῆς χωρήσεται.

ΠΑΣ. Οὐ τοι, μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν, καὶ τοὺς θεούς,

τρίδα·] ποιῶ τοῦτο ὃ ἔθος ἐστὶν Ἀθηναίοις δικάζεσθαι. 1223. Δύο εἶπεν ἡμέρας] ἔννη καὶ νέαν· εἰς μαρτυρίαν προῦλαβε τοῦτο διὰ τὰ ἐπόμενα.— Τοῦ χρήματος; τίνας ἕνεκα; 1225. Τὸν ψαρὸν ἵππον] ἴδε ταῦτ' ἀνωτέρω στίχ. 20.— 1228. Μὰ Δία] ναὶ μὰ Δία. 1233. Ἴνα] ὅπου. 1235. Κἄν προσκαταθείην γε τριώβολον] οὐ μόνον ἀπομόσω, ἀλλὰ καὶ πρόσδομα δώσω ἀντὶ τούτου τριώβολον. 1237. Ἄλσι διασηχθεὶς] ὡς περ παροιμία ἀπὸ τῶν τραχέων δερμάτων, ἃ ἄλσι καὶ θαλασσίους ὕδασι κατεργάζονται· διὸ καὶ ἐπιφέρει ἔξ χοῆς χωρήσεται· τὸ δὲ Χοῆς περισπωμένως εἶη ἂν ἐκ συναίρεως

Ἐμοῦ καταπροΐξῃ.

ΣΤΡ. Θαυμασίως ἤσθην θεοῖς. 1240

Καὶ Ζεὺς γελοῖος ὀμνύμενος τοῖς εἰδόσιν.

ΠΑΣ. Ἥ μὴν σὺ τούτων τῷ χρόνῳ δώσεις δίκην.
Ἄλλ' εἴτε γ' ἀποδώσεις τὰ χρήματ', εἴτε μὴ,
Ἀπόπεμψον, ἀποκρινάμενος.

ΣΤΡ. Ἐχε νῦν ἤσυχος.

Ἐγὼ γὰρ αὐτίκ' ἀποκρινοῦμαι σοι σαφῶς. 1245

ΠΑΣ. Τί σοι δοκεῖ δράσειν;

ΜΑΡ. Ἀποδώσειν μοι δοκεῖ.

ΣΤΡ. Ποῦ 'σθ' οὗτος ὠπαιτῶν με τὰργύριον; λέγε,
Τουτί τί ἐστι;

ΠΑΣ. Τοῦθ' ὅ,τι ἐστί; κάρδοπος.

ΣΤΡ. Ἐπειτ' ἀπαιτεῖς τὰργύριον, τοιούτος ὢν;
Οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενί,
Ὅστις καλέσειε κάρδοπον τὴν καρδόπην. 1250

ΠΑΣ. Οὐκ ἄρ' ἀποδώσεις;

ΣΤΡ. Οὐχ, ὅσον γ' ἔμ' εἰδέναι.

Οὐκουν ἀνύσας τι θᾶττον ἀπολιταργιεῖς
Ἀπὸ τῆς θύρας;

ΠΑΣ. Ἄπειμι· καὶ τοῦτ' ἴσθ', ὅτι

Θήσω πρυτανεῖ', ἢ μηκέτι ζῶην ἐγώ. 1255

ΣΤΡ. Προσαποβαλεῖς ἄρ' αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα.

Καίτοι σέ ταῦτό γ' οὐχί βούλομαι παθεῖν,
Ὅτι τὴν κάλεσας εὐθιτικῶς τὴν κάρδοπον.

ΑΜ. Ἰὼ μοί μοι.

ΣΤΡ. Ἐα· 1260

τοῦ χοεᾶ χοῆ κατὰ τὸ συκέα συκῆ καὶ ἄλλα πολλά. 1240. Οὐ καταπροΐξῃ μου] προῖκα ταῦτ' οὐκ ἂν κερδήσεις· τὸ δὲ Ἡσθην, παίζων ἔφη.

1246. Τί σοι δοκεῖ δράσειν] πρὸς τὸν ἀκόλουθον μάρτυρα ταῦτ' ἀποτείνεται.

τοῦ Στρεψιάδου εἰσελθόντος μικρὸν, ἵν' ἐξενέγκῃ τὴν κατ' αὐτὸν καρδόπην.

1253. Ἀπολιταργιεῖς] ἀπαλλάξεις, ἀναχωρήσεις. 1256. Πρὸς ταῖς δώδε-

- Τίς οὔτοςί ποτ' ἔσθ' ὁ θρηνῶν; οὔ τι που
 Τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων ἐφθέγξατο;
- ΑΜ. Τί δ'; ὅστις εἰμί, τοῦτο βούλεσθ' εἰδέναι;
 Ἄνῆρ κακοδαίμων.
- ΣΤΡ. Κατὰ σεαυτὸν νῦν τρέπου.
- ΑΜ. ὦ σκληρὲ δαῖμον, ὦ τύχαι θραυσάντυγες. 1265
 Ἴππων ἐμῶν ὦ Παλλὰς, ὡς μ' ἀπόλεσας.
- ΣΤΡ. Τί δαί σε Τληπόλεμος ποτ' εἴργασται κακόν;
- ΑΜ. Μὴ σκῶπτέ μ', ὦ τάν, ἀλλά μοι τὰ χρήματα
 Τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κέλευσον, ἀ' λαβεν.
 Ἄλλως τε μέντοι καὶ κακῶς πεπραγότε. 1270
- ΣΤΡ. Τὰ ποῖα ταῦτα χρήμαθ' ;
- ΑΜ. Ἄ δανείσατο.
- ΣΤΡ. Κακῶς ἄρ' ὄντως εἶχες, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.
- ΑΜ. Ἴππους γ' ἐλαύνων ἐξέπεσον, νῆ τοὺς θεούς.
- ΣΤΡ. Τί δῆτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσῶν;
- ΑΜ. Ληρῶ, τὰ χρήματ' ἀπολαβεῖν εἰ βούλομαι; 1275
- ΣΤΡ. Οὐκ ἔσθ' ὅπως σύ γ' αὐτὸς ὑγιαίνεις.
- ΑΜ. Τί δαί;
- ΣΤΡ. Τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαι μοι δοκεῖς.

κα] μναῖς, ἃς ὀφείλω σοι. 1262. Τῶν Καρκίνου δαιμόνων τις] Καρκίνος τραγῳδὸς ὢν, εἰσήγαγε, φασί, καὶ θεοὺς τινὰς δεινοπαθοῦντας. Τούτοις οὖν ἐξομοιοῖ τὸν δεινοπαθοῦντα Ἀμεινίαν. 1265. Κατὰ σεαυτὸν νῦν τρέπου] ἐπὶ τὴν σὴν τοίνυν πορεύου τύχην. 1265. Θραυσάντυγες] αἱ θραύσασαι τὰς ἄντυγας τῶν ἐμῶν ἵππων, ὥστε με πτωχεῦσαι. 1267. Τί δαί σε Τληπόλεμος] Ξενοκλῆς ὁ τοῦ Καρκίνου ἀνωτέρω τραγῳδὸς καὶ αὐτὸς, εἰσάγει Τληπόλεμόν τινα ταῦτα λέγοντα περὶ ἑαυτοῦ· διὸ καὶ ἐπάγει τὸν Τληπόλεμον. 1272. Κακῶς ἄρ' εἶχες] ὡς ἐν τοῖς αὐτοῖς παθῶν καὶ αὐτὸς, δικαιολογεῖ αὐτόν· ἄμφω γὰρ πεπτώκασιν ἐκ τῆς ἵπποτροφίας· εἰ μὴ τι εἰρωνικῶς ταῦτα λέγει. 1274. Ὡσπερ ἀπ' ὄνου πεσῶν] παροιμιῶδες τοῦτο, ἐπὶ τῶν ἀλόγως τι πραττόντων λεγόμενον· παρὰ δὲ Πλάτωνι ἄλλως φέρεται τοῦτο ἐν κριτῶ τῶν Νόμων λέγοντι οὕτω. Καὶ μὴ καθάπερ ἀχάλινον κεκτημένον τὸ στόμα, βίχ ὑπὸ τοῦ λόγου φερόμενον κατὰ τὴν παροιμίαν ἀπὸ νοῦ (ἀντὶ τοῦ ἀπ' ὄνου) πεσεῖν· ἴσως δὲ καὶ κωμικώτερον ὁ ποιητὴς εἴρηκεν οὕτω μεταβα-

ΑΜ. Σὺ δὲ, νῆ τὸν Ἑρμῆν, προσκεκλήσεσθαι γ' ἔμοι,
Εἰ μὴ ποδώσεις τάργυριον.

ΣΤΡ. Κάτειπε νῦν,

Πότερα νομίζεις καινὸν αἰεὶ τὸν Δία 1280

"Γειν ὕδωρ ἐκάστοτ', ἢ τὸν ἥλιον

"Ἐλκειν κάτωθεν ταῦτό τοῦθ' ὕδωρ πάλιν;

ΑΜ. Οὐκ οἶδ' ἔγωγ' ὀπότεραν, οὐδ' ἔμοι μέλει.

ΣΤΡ. Πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τάργυριον δίκαιος εἶ,

Εἰ μηδὲν οἶσθα τῶν μετεώρων πραγμάτων; 1285

ΑΜ. Ἄλλ' εἰ σπανίζεις, τάργυριού μοι τὸν τόκον
Ἀπόδος γε.

ΣΤΡ. Τοῦτο δ' ἔσθ' ὁ τόκος τί θηρίον;

ΑΜ. Τί δ' ἄλλο γ', ἢ κατὰ μῆνα, καὶ καθ' ἡμέραν,

Πλέον πλέον τάργυριον αἰεὶ γίγνεται,

Ἐπορρέοντος τοῦ χρόνου;

ΣΤΡ. Καλῶς λέγεις. 1290

Τί δῆτα; τὴν θάλατταν ἔσθ' ὅτι πλείονα

Νυνὶ νομίζεις ἢ πρὸ τοῦ;

ΑΜ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἴσῃν.

Οὐ γὰρ δίκαιον πλείον' εἶναι.

ΣΤΡ. Κατὰ πῶς

Αὕτη μὲν, ὧ κακόδαιμον, οὐδὲν γίγνεται,

Ἐπιρρέοντων τῶν ποταμῶν, πλείων; σὺ δὲ 1295

Ζητεῖς ποιῆσαι τάργυριον πλείον τὸ σόν;

Οὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν ἐκ τῆς οἰκίας;

Φέρε μοι τὸ κέντρον.

ΑΜ. Ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.

ΣΤΡ. Ὑπαγε. τί μέλλεις; οὐκ ἔλας, ὧ σαμφορά;

λῶν κατὰ παρονομασίαν. 1278. Προσκεκλήσεσθαι] δοκεῖς μοι· οὕτω τὸ ἔμοι ἀποδοτέον ἄνω εἰς τὸ Δοκεῖς, ἀπαραδέκτου ὄντος εἰς τὸ προσεχὲς ἀντι τοῦ ὑπ' ἔμοῦ· ἐν μόνοις γὰρ τοῖς οὐδετέροις τῶν ὀνομάτων τοῦτο δεκτόν. φάμεν γὰρ γέγραπται μοι βιβλίον, ἀλλ' οὐκ ἂν καὶ δεδιδασκῆται μοι ὁ παῖς.

1287. Θηρίον] τί θηρίον ἐστὶν ὁ τόκος οὗτος; 1299. Ὡ σαμφορά] πρὸς

ΔΜ. Ταῦτ' οὐχ ὕβρις δῆτ' ἐστίν;

ΣΤΡ. Ἄξεις; ἐπί σ' ἀλῶ, 1300

Κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτὸν σε τὸν σειραφόρον.

Φεύγεις; ἔμελλον σ' ἄρα κινήσειν ἐγὼ,

Αὐτοῖσι τροχοῖς τοῖς σοῖσι καὶ ξυνωρίσιν.

ΧΟΡ. Οἶον τὸ πραγμάτων ἐρᾶν φλαύρων. ὁ γὰρ

Γέρων ἔδ', ἐρασθεῖς,

1305

Ἄποστερῆσαι βούλεται

Τὰ χρήμαθ', ἃ δανείσατο

Κούκ ἔσθ' ὅπως οὐ τήμερόν τι λήψεται.

Πρᾶγμ', ὃ τοῦτον ποιήσει

Τὸν σοφιστήν, ὧν πανουργεῖν

1310

Ἦρξατ', ἐξαίφνης τι κακὸν λαβεῖν.

Οἶμαι γὰρ αὐτὸν αὐτίχ' εὐρήσειν, ὅπερ

Πάλαι ποτ' ἐζήτει,

Εἶναι τὸν υἱὸν δεινὸν οἱ

Γνώμας ἐναντίας λέγειν

1315

Τοῖσιν δικαίοις,

Ὅστε νικᾶν ἅπαντας,

Ὅ ἴσπερ ἂν ξυγγνηται,

τὸν κλητῆρα ἔοικε τοῦτ' ἀποσφενδονῆσαι, ὡς ἵππον καλὸν, ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἵππων ἢ πτόχευσις καὶ τῆ Ἀμυνία. 1300. Ἐπί σ' ἀλῶ] ἔστι ῥῆμα Ἰάλλω, οὗ ὁ μέλλον λαλῶ καὶ μετὰ τῆς Ἐπί ἐπιαλῶ, ὃ σημαίνει ἀποπέμψω· ἀλλ' ἢ τοιαύτη παράλογος τμησις πῶς ἂν γένοιτο; Ἐπί σὲ ἀλῶ; ἕτερόν τι ἄρ' ἐστίν· ὃ ἐγὼ γ' οὐκ οἶδα· διορθοῦν πειρῶνται τινες εἰς τὸ Ἄλω· ἔν' ἢ δῆθεν οὐκ ἄξεις σεαυτὸν ὡς ἵππον ἐπὶ μισθῶ.—Σειραφόρος δὲ, ὃν καὶ παρήγορον καλοῦσιν, ἐστὶν ὁ ἀπὸ σειρᾶς, εἴτ' οὖν ἀλύσειος ἔλκων ἐν τῇ ἀμάξῃ, ἄζυγος ὧν· καλεῖ δὲ τὸν Ἀμυνίαν σειραφόρον, ὅτι εἶπε τὸν ἄλλον σαμφόραν· περὶ τούτων γὰρ ἢ παρέχθαισις. 1305. Ἐρασθεῖς] ἐν ἄλλοις, Οὔρασθεῖς. Ταῦτα δὲ λέγει ὁ χορὸς, ἀπόντων τῶν διαφιλονεικησάντων· διὸ καὶ μέμεται πως τὸν Στρεψιάδην· καὶ προλέγει, ἃ ἐκεῖνος πείσεται ὑπὸ τοῦ υἱοῦ, ὃν ἠθέλησεν ἐκπαιδεῖσθαι· τᾶδिका δίκαια ποιεῖν· αὐτίκα γὰρ βουλήσεται καὶ ἄφωνον ὅλως γεγενῆσθαι· ἐκεῖνον.

Κἄν λέγη παμπόνηρα.

Ἴσως δ', ἴσως βουλήσεται

1320

Κάφωνον αὐτὸν εἶναι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΜΑΘΗ-
ΤΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΑΙΡΕΦΩΝ.

ΣΤΡ. Ἰού, ἰού.

ἽΩ γείτονες, καὶ ξυγγενεῖς, καὶ δημόται,

Ἄμυνάθετέ μοι τυπτομένῳ πάσῃ τέχνῃ.

Οἴμοι κακοδαίμων τῆς κεφαλῆς, καὶ τῆς γνάθου.

ἽΩ μιαρὲ, τύπτεις τὸν πατέρα.

1325

ΦΕΙΔ. Φῆμ', ὦ πάτερ.

ΣΤΡ. Ὅρᾶθ' ὁμολογοῦνθ', ὅτι με τύπτει.

ΦΕΙΔ. Καὶ μάλα.

ΣΤΡ. ἽΩ μιαρὲ, καὶ πατραλοῖα, καὶ τοιχωρύχε.

ΦΕΙΔ. Αὐθίς με ταῦτά ταῦτα, καὶ πλείω λέγε.

ἽΑρ' οἶσθ' ὅτι χαίρω πόλλ' ἀκούων καὶ κακά; 1330

ΣΤΡ. ἽΩ λακκόπρωκτε.

ΦΕΙΔ. Πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις.

ΣΤΡ. Τὸν πατέρα τύπτεις.

ΦΕΙΔ. Κάποφανῶ γε, νῆ Δία,

ἽΩς ἐν δίκη σ' ἔτυπτον.

ΣΤΡ. ἽΩ μιαρῶτατε,

Καὶ πῶς γένοιτ' ἂν πατέρα τύπτειν ἐν δίκη;

ΦΕΙΔ. Ἐγῶγ' ἀποδείξω, καὶ σε νικήσω λέγων. 1335

1322. Ἰού, [ιού] ὁ πατήρ ἐξέρχεται τετυμμένος ὑπὸ τοῦ Φειδιππίδου.

1329. Ταῦτά ταῦτα] παρέλκει τὸ δεύτερον, ἢ γραφέσθω τὸ πρῶτον Αὐτά ἂν
τὶ τοῦ Ταῦτά. 1330. ἽΑρ' οἶσθ'] οὕτως ἐξ ἄλλων ἀντὶ τοῦ ἽΑρ' οἶσθ-

ΣΤΡ. Τουτί σύ νικήσεις;

ΦΕΙΔ. Πολύ γε καὶ ῥαδίως.

Ἐλοῦ δ' ὀπότερον τοῖν λόγοιν βούλει λέγειν.

ΣΤΡ. Ποίοιν λόγοιν;

ΦΕΙΔ. Τὸν κρείττον', ἢ τὸν ἥττονα;

ΣΤΡ. Ἐδίδαξάμην μέντοι σε, νῆ Δί', ὦ μέλε,
 Τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν, εἰ ταῦτά γε
 Μέλλεις μ' ἀναπεῖθαι, ὡς δίκαιον καὶ καλὸν
 Τὸν πατέρα τύπτεσθαι ἴσθιν ὑπὸ τῶν υἱέων.

1340

ΦΕΙΔ. Ἄλλ' οἶομαι μέντοι σ' ἀναπέσειν, ὥστε γε
 Οὐδ' αὐτὸς ἀκροασάμενος οὐδὲν ἀντερεῖς.

ΣΤΡ. Καὶ μὴν ὅ,τι καὶ λέξεις ἀκοῦσαι βούλομαι.

1345

ΧΟΡ. Σὸν ἔργον, ὦ πρεσβῦτα, φροντίζεις, ὅπη

Τὸν ἄνδρα κρατήσεις·

Ὡς οὗτος, εἰ μὴ τῷ πεποιθῆναι, οὐκ ἂν ἦν
 Οὕτως ἀκόλαστος.

Ἄλλ' ἔσθ', ὅτῳ θρασύνεται· δῆλόν γε τὸ

1350

Δῆμ' ἐστὶ τάνθρώπου.

Ἄλλ', ἐξ ὅτου τὸ πρῶτον ἤρξαθ' ἡ μάχη γενέσθαι,

Ἦδη λέγειν χρὴ πρὸς χορόν· πάντως δὲ τοῦτο δράσεις.

ΣΤΡ. Καὶ μὴν ὅθεν γε πρῶτον ἤρξάμεσθα λοιδορεῖσθαι,

Ἐγὼ φράσω. Ἐπειδὴ γὰρ εἰσιτώμεθ', ὥσπερ ἴστε.

1355

Πρῶτον μὲν αὐτὸν, τὴν λύραν λαβόντ', ἐγὼ κέλευσα

Ἄσαι Σιμωνίδου μέλος, τὸν κριὸν ὡς ἐπέχθη.

1338. Τὸν κρείττον', ἢ τὸν ἥττονα] ἐννοεῖ ἔξωθεν τὸ, ὀπότερον βούλει, πρὸς ἀκολουθίαν τῆς ἐρωτήσεως. 1339. Ἐδίδαξάμην] ἔστειλά σε ἐς διδασκάλου μαθησόμενον ἀντιλέγειν τοῖς δικαίοις, σὺ δ' ἔμελλες ἄρα πείσειν με, ὡς καλὸν τύπτεσθαι τοὺς πατέρας ὑπὸ τῶν υἱέων· ἢ μὲν ἔννοια αὕτη, οἶμαι· ἢ δὲ εἰρωνία παραιτεῖται πῶς τὴν σαφήνειαν ὡς εἰ ἔλιπε τὸ, Μὴ εἰδὼς, εἰ κτλ. 2348. Ἐπεποιθῆναι] ἐθάρρει· παρέλκει δὲ τὸ Ν. 1353. Πρὸς χορόν] πρὸς ἐμέ. 1357. Ἐπέχθη] πέχω, τύπτω τὴν δορὰν τοῦ κριοῦ, ἢ κείρω, ἢ χαίνω· ἦν δὲ τὸ μέλος Σιμωνίδου·

» Ἐπέξαθ' ὁ κριὸς οὐκ ἀεικέως,

» Ἐλθὼν εἰς δένδρων ἀγλαὸν Διὸς τέμενος.

Ὁ δ' εὐθύς ὡς ἀρχαῖον εἶναι ἔφασκε τὸ καθαρίζειν,
Ἄδειν τε πίνουθ', ὥσπερ εἰ κάχρυσ γυναῖκ' ἀλοῦσαν:

ΦΕΙΔ. Οὐ γὰρ τότ' εὐθύς χρῆν σ' ἄρα τύπτεσθαι τε καὶ
πατεῖσθαι, 1360

Ἄδειν κελεύουθ', ὥσπερ εἰ τέττιγας, ἐστιῶντα;

ΣΤΡ. Τοιαῦτα μέντοι καὶ τότ' ἔλεγεν ἔνδον, οἷά περ νῦν·

Καὶ τὸν Σιμωνίδην ἔφασκε εἶναι κακὸν ποιητήν.

Κάγῳ μόλις μὲν, ἀλλ' ὅμως ἠνεσχόμην τὸ πρῶτον.

Ἐπειτα δ' ἐκέλευε αὐτὸν, ἀλλὰ μυρρίνην λαθόντα, 1365

Τῶν Αἰσχύλου λέξαι τί μοι· καὶ οὗτος εὐθύς εἶπεν·

Ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς,

Ψόφου πλέων, ἀξύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν.

Κάνταῦθα πῶς οἶσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν;

Ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακῶν ἔφην· Σὺ δ' ἀλλὰ τούτων 1370

Λέξον τι τῶν νεωτέρων, ἅττ' ἐστὶ τὰ σοφὰ ταῦτα.

Ὁ δ' εὐθύς ἦσ' Εὐριπίδου ῥῆσιν τιν', ὡς ἐκίνει

Ἄδελφός, ὦ Ἰεξίκαχε! τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν.

Ἐγὼ δ' ἔτ' οὐκ ἠνεσχόμην· ἀλλ' εὐθύς ἐξαράττω

Πολλοῖς κακοῖς καίσχροισι· κατ' ἐντεῦθεν, οἷον

εἰκός, 1375

1359. Κάχρυσ γυναῖκ' ἀλοῦσαν] ἀλέω τὸ θέμα ταῦτόν τῃ ἀλήθω· Κάχρυσ δὲ αἱ πεφρυγμέναι κριθαί· ταύτας οὖν αἱ γυναῖκες ἐν χειρομύλοις ἀλήθουσαι, ἔδον, τὸν κόπον παραμυθούμεναι. 1361. Ὅσπερ εἰ τέττιγας] ὡσπερ εἰ ἐκέλευε τέττιγας. 1365. Μυρρίνην λαθόντα] Δικαίταρχον εἰσάγουσιν εἰπεῖν περὶ τούτου ἐκεῖνο· Ἐτι δὲ κοινόν τι πάθος φεῖ φαίνεται συνακολουθεῖν τοῖς διερχομένοις, εἴτε μετὰ μέλους, εἴτ' ἄνευ μέλους, ἔχοντάς τι τῇ χειρὶ ποιῆσθαι τὴν ἀφήγησιν· οἳ τε γὰρ ἄδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις ἐκ παλαιᾶς πινος παραδόσεως, κλώνας δάφνης ἢ μυρίνης λαθόντες, ἄδουσιν. 1368. Ἀξύστατον] ἀκατάστατον, ἀδιαθέτους ἔχοντα τοὺς μύθους τῶν δραμάτων· Στόμφακα δὲ, τραχὺν παρὰ τὸ στόμα καὶ ὄμαξ· Κρημνοποιόν, τραχὺν τῇ λέξει. 1372 Ὅς ἐκεῖνη] ἔφθειρεν, ἔχων τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφὴν ἀσεβῶς, τὴν ὁμοπάτριον μόνον Ἀθήνησι συγχωροῦντος τοῦ νόμου. Γέγραπται γὰρ, φησί, δράμα Εὐριπίδῃ λεγόμενον Αἰόλος· ἐν ᾧ εἰσάγεται Μακαρεὺς τὴν τοῦ Αἰόλου φθείρων Κονάχην ἀδελφὴν ἑαυτοῦ· πρὸς δὲ τὸ, Ἄλεξίκαχε ἀναφέρεται. 1374. Ἐξα-

Ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθ'· εἴθ' οὗτος ἐπαναπηδᾷ,
Κᾶπειτ' ἔφλα με, κᾶσπόδει, κᾶπνιγε, κᾶπέτριθεν.

ΦΕΙΔ. Οὐκουν δικαίως, ὅστις οὐκ Εὐριπίδην ἐπαινεῖς,
Σοφώτατον;

ΣΤΡ. Σοφώτατόν γ' ἐκείνον; ὦ, τί σ' εἶπω;

Ἄλλ' αὔθις αὖ τυπτήσομαι. 1380

ΦΕΙΔ. Νῆ τὸν Δί', ἐνδίκως γάρ.

ΣΤΡ. Καὶ πῶς δικαίως; ὅστις, ὦ ναισχυντε, σ' ἐξέθρεψα,
Δίσθανόμενός σου πάντα τραυλίζοντος, ὅ,τι νοοίης.

Εἰ μὲν γε βρῦν εἵποις, ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν ἐπέσχον·
Μαμμᾶν δ' ἂν αἰτήσαντος, ἤχόν σοι φέρων ἂν ἄρτον·
Κακκᾶν δ' ἂν οὐκ ἔφθης φράσαι, κᾶγὼ λαβῶν θύ-
ραζε, 1385

Ἐξέφερον ἂν, καὶ προὔσχομην σε. σὺ δ' ἐμὲ νῦν
ἀπάγχων

Βοῶντα, καὶ κεκραγῶθ', ὅτι

Χεζητιφῆν, οὐκ ἔτλης

Ἐξω ἕξενεγκεῖν, ὦ μιαρὲ,

Θύραζέ μ', ἀλλ' ἀποπνιγόμενος 1390

Αὐτοῦ ποίησα κακκᾶν.

ΧΟΡ. Οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας

Πηδᾶν, ὅ,τι λέξει.

Εἰ γὰρ τοιαῦτά γ' οὗτος ἐξειργασμένος,

Λαλῶν ἀναπείσει,

1395

Τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιμεν ἂν

Ἄλλ' οὐδ' ἂν ἐρεβίνθου.

ράττω] πλήττω αὐτὸν Λοιδορίας. 1383. Βρῦν] φωνὴ αὐτῆ τῶν νηπίων αἰτούντων ὕδωρ. Μασμᾶν δ' ἄρτον. Κακκᾶν δὲ τὸ Ἀποπατεῖν. 1388. Χεζητιφῆν] ἦλθον εἰς ἀνάγκην ἀποπατῆσαι. 1395. Λάβοιμεν ἂν] καὶ ἐν ἄλλοις, διηρημένως, λάβοι μὲν ἂν· ὁ δὲ νοῦς· εἰ οὗτος πείσει, ὅτι δίκαια ἔπραξεν, ὑψόμεθα τὰ τραχέα δέρματα τῶν γερόντων λεπτότερα γενόμενα τοῦ δέρματος τῶν αἰδοίων, τυπτόμενα ὑπὸ τῶν υἰέων. 1397, Ἐρεβίνθου] τὸ αἰδοῖον ἐνταῦθα

Σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτὰ,
Πειθῶ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξεις λέγειν δίκαια.

ΦΕΙΔ. Ὡς ἡδὺ καινοῖς πράγμασιν καὶ δεξιόις ὀμιλεῖν, 1400

Καὶ τῶν καθεστῶτων νόμων ὑπερφρονεῖν δύνασθαι.

Ἐγὼ γὰρ ὅτε μὲν ἵππικῆ τὸν νοῦν μόνῃ προσεῖχον,

Οὐδ' ἂν τρί' εἶπεῖν ῥήμαθ' οἶός τ' ἦν, πρὶν ἐξαμαρτεῖν·

Νυνὶ δ' ἐπειδὴ μ' οὕτοσι τούτων ἔπαυσεν αὐτός,

Γνώμαις δὲ λεπταῖς καὶ λόγοις ξύνειμι καὶ μερί-
μναις, 1405

Οἶμαι διδάξειν, ὡς δίκαιον τὸν πατέρα κολάζειν.

ΣΤΡ. Ἴππευε τοίνυν, νῆ Δί', ὡς ἔμοιγε κρεῖττόν ἐστιν

Ἴππων τρέφειν τέθριππον, ἢ τυπτόμενον ἐπιτριβῆναι.

ΦΕΙΔ. Ἐκεῖσε δ', ὅθεν ἀπέσχισάς με, τοῦ λόγου μέτειμι,

Καὶ πρῶτ' ἐρήσομαι σε τουτί· παῖδά μ' ὄντ' ἔτυ-
πτες; 1410

ΣΤΡ. Ἐγωγέ σ', εὐνοῶν τε καὶ κηδόμενος.

ΦΕΙΔ. Εἰπέ δὴ μοι, 1415

Οὐ καμέ σοι δίκαιόν ἐστιν εὐνοεῖν ὁμοίως

Τύπτοντ', ἐπειδὴ περ γε τοῦτ' ἔστ' εὐνοεῖν, τὸ τύπτειν;

Πῶς γὰρ τὸ μὲν σὸν σῶμα χρῆ πληγῶν ἀθῶον εἶναι,

Τοῦμόν δὲ μή; καὶ μὴν ἔφυν ἐλεύθερός γε καχῶ. 1415

Κλάουσι παῖδες, πατέρα δ' οὐ κλάειν δοκεῖς;

ΣΤΡ. Τίη δὴ;

ΦΕΙΔ. Φήσεις νομίζεσθαι σὺ παιδὸς τοῦτο τοῦργον εἶναι·

Ἐγὼ δὲ γ' ἀντεῖποιμ' ἂν, ὡς δις παῖδες οἱ γέροντες,

Εἰκὸς δὲ μᾶλλον τοὺς γέροντας, ἢ νέους τι κλάειν,

δηλοῦ κωμικῶς. 1399. Ζητεῖν] σὸν ἔργον ἐστὶ ζητεῖν, καιρὸς σοι νῦν εὔρειν ἀπολογίαν πρὸς ταῦτα. 1411. Εἰπέ δὴ μοι] εἰ σὺ ἐξ εὐνοίας ἔτυπτες με παῖδα σὸν ὄντα, πῶς οὐ δεῖ καμέ σε, πατέρ' ἐμὸν ὄντα, τῷ αὐτῷ τῆς εὐνοίας λόγῳ τύπτειν, εἴ γε τοῦτ' ἐστὶν ἀνοεῖν; 1418. Ὡς δις παῖδες γέροντες] ὡς γνωμικὸν πάλαι λεγόμενον τοῦτο εἴληπται αὐτῷ· ἄλλοι τε γὰρ πολλοὶ τοῦτ' εἰρήκασιν διὰ τὴν τοῦ νοῦς τῶν γερόντων ἀδυναμίαν, καὶ Πλάτων

Ὅσπερ ἐξαμαρτάνειν ἤττον δίκαιον αὐτοῦς. 1420

ΣΤΡ. Ἄλλ' οὐδαμοῦ νομίζεται τὸν πατέρα τοῦτο πάσχειν.

ΦΕΙΔ. Οὐκουν ἀνὴρ, ὁ τὸν νόμον θεὸς τοῦτον, ἦν τὸ πρῶτον

Ὡσπερ σὺ κἀγὼ, καὶ λέγων ἔπειθε τοὺς παλαιούς;

Ἦττον τί δῆτ' ἔξεστι κἀμοὶ καινὸν αὖ τὸ λοιπὸν

Θεῖναι νόμον τοῖς υἱέσιν, τοὺς πατέρας ἀντιτύπτειν; 1425

Ὅσας δὲ πληγὰς εἴχομεν, πρὶν τὸν νόμον τεθῆναι,

Ἄφιεμεν, καὶ διδομεν αὐτοῖς προῖκα συγκεκρόφθαι.

Σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρούνας καὶ τᾶλλα τὰ βοτὰ ταυτί,

Ὡς τοὺς πατέρας ἀμύνεται· καίτοι τί διαφέρουσιν

Ἡμῶν ἐκεῖνοι, πλήν ὅτι ψηφίσματ' οὐ γράφουσιν; 1430

ΣΤΡ. Τί δῆτ', ἐπειδὴ τοὺς ἀλεκτρούνας ἅπαντα μιμῆ,

Οὐκ ἐσθίεις καὶ τὴν κόπρον, κἀπὶ ξύλου καθεύδεις;

ΦΕΙΔ. Οὐ ταῦτόν, ὦ τὰν, ἐστίν, οὐδ' ἂν Σωκράτει δοκοίη.

ΣΤΡ. Πρὸς ταῦτα μὴ τύπτ'· εἰ δὲ μὴ, σαυτόν ποτ' αἰτιάσῃ.

ΦΕΙΔ. Καὶ πῶς;

ΣΤΡ. Ἐπεὶ σὲ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν. 1435

Σὺ δ', ἦν γένηταί σοι, τὸν υἱόν.

ΦΕΙΔ. Ἦν δὲ μὴ γένηται,

Μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγχανῶν τεθνήξῃ;

ΣΤΡ. Ἐμοὶ μὲν, ὦ ἄνδρες ἡλικες, δοκεῖ λέγειν δίκαια.

οὕτως· Ἄρ' ὡς ἔοικες δις τε γένοιτ' ἂν παῖς γέρον. 1422. Οὐκουν ἀνὴρ ἦν ὁ νομοθέτης;] μῶν ὁ Ζεὺς ἔθηκε τὸν νόμον τοῦτον; 1424. Ἦττον] ἔλαττον οἶει κἀμὲ δίκαιον εἶναι καινοὺς θεῖναι νόμους; οὐκ, εἴ γε τὰ δίκαια λογίζῃ· ἀλλ' ὥσπερ ἐκεῖνοι, οὕτω δύναμαι κἀγὼ νομοθετεῖν. 1427. Ἄφιεμεν αὐτοῖς] τοῖς πατέρας ἀνευθύνους εἶναι, ὧν ἡμεῖς οἱ παῖδες τετόμμεθα, καὶ πεπόνθαμεν παρ' αὐτῶν. 1430. Ψηφίσματα οὐ γράφουσιν] ὡσπερ οἱ Ἀθηναῖοι δηλονότι, σπουδῆν περὶ τὰς δίχας ποιούμενοι. 1437. Μάτην κεκλαύσεται] μάτην ἔσονται κεκλαυσμένα· ἰδίωμα τοῦτο τῆς Ἑλλάδος φωνῆς περὶ παραλελυθότων θεωρουμένων ἐν τῷ μέλλοντι· οὕτω καὶ Δημοσθένης· Εἰ μὲν ταῦτα πράξετε, τὰ ἄριστα ἔσεσθε πεπραχότες· εἰ δὲ ἐκεῖνα, ὑπὲρ Φιλίππου ἔσεσθε ἐστρατηγηχότες· καὶ τὸ Λουκυάνειον, Οὐκουν μάτην ἔση πεπλευκώς; 1438. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ (ὁ παῖς) δίκαια λέγειν] πρὸς τοὺς θεατὰς φησι ταῦτα· διὸ καὶ γνωμοδοτεῖ ὡς πεπεισμένος συγχωρεῖν τι καὶ τοῖς παισὶ τὰ γ'

Κἄμοιγε συγχωρεῖν δοκεῖ τούτοισι τᾶπεικῆ.

Κλάειν γὰρ ἡμᾶς εἰκός ἔς', ἣν μὴ δίκαια δρῶμεν. 1440

ΦΕΙΔ. Σκέψαι δὲ χ' ἀτέραν ἔτι γνώμην.

ΣΤΡ. Ἐπὶ γὰρ ὀλοῦμαι.

ΦΕΙΔ. Καὶ μὴν ἴσως γ' οὐκ ἀχθέσῃ παθῶν, ἃ νῦν πέπονθας·

ΣΤΡ. Πῶς δὴ; δίδαξον γὰρ τί μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις;

ΦΕΙΔ. Τὴν μητέρ', ὥσπερ καὶ σὲ τυπτῆσω.

ΣΤΡ. Τί φῆς; τί φῆς σύ;

Τουῦθ' ἕτερον αὖ μεῖζον κακόν. 1445

ΦΕΙΔ. Τί δ', ἣν ἔχων τὸν ἤττω

Λόγον, σὲ νικήσω λέγων,

Τὴν μητέρ' ὡς τύπτειν χρεῶν;

ΣΤΡ. Τί δ' ἄλλο γ'; ἣν ταυτὶ ποιῆς,

Οὐδέν σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν 1450

Ἐς τὸ βάραθρον μετὰ Σωκράτους,

Καὶ τὸν λόγον τὸν ἤττω.

Ταυτὶ δι' ὑμᾶς, ὦ Νεφέλαι, πέπονθ' ἐγώ,

Ἵμῖν ἀναθεὶς ἅπαντα τὰμὰ πράγματα.

ΧΟΡ. Αὐτὸς μὲν οὖν σαυτῶ σὺ τούτων αἷτιος, 1455

Στρέψας ἑαυτὸν ἐς πονηρὰ πράγματα.

ΣΤΡ. Τί δῆτα ταυτ' οὐ μοι τότε ἠγορεύσατε,

Ἄλλ' ἄνδρ' ἄγροικον καὶ γέροντ' ἐπήρατε;

ΧΟΡ. Ἄει ποιούμεν ταυῦθ' ἐκάστοθ', ὅταν τινὰ

Γνώμεν πονηρῶν ὄντ' ἐραστὴν πραγμάτων, 1460

Ἐως ἂν αὐτὸν ἐμβάλωμεν εἰς κακόν,

Ὅπως ἂν εἰδῆ τοὺς θεοὺς δεδοικέναι.

ΣΤΡ. ὦ μοι, πονηρὰ γ', ὦ Νεφέλαι, δίκαια δέ.

Οὐ γὰρ μ' ἐχρῆν τὰ χρῆμαθ', ἃ δανεισάμην,

ἐπεικῆ καὶ μέτρια, ὥστε καὶ τύπτεσθαι ἐνίοτε καὶ τοὺς πατέρας ἄδικοι πρᾶττοντας. Ἄλλ' ὁ νεανίσκος κερδήσας τοῦτο, μεταβαίνει εὐθὺς ἐπ' ἄλλο δίκαιον. 1454. Τὰ ἐμὰ πράγματα] τὸ τρίωγιον καὶ τὰς ἐμβάδας ἢ ἀπλῶς,

- Ἄποστερεῖν νῦν οὖν ὅπως, ὦ φίλτατε, 1465
 Τὸν Χαιρεφῶντα τὸν μιαρὸν, καὶ Σωκράτην
 Ἄπολεῖς μετ' ἐμοῦ γ' ἔλθ', οἷ σε καὶ μ' ἐξηπάτων.
- ΦΕΙΔ. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἀδικήσαιμι τοὺς διδασκάλους.
 ΣΤΡ. Ναί, ναί, καταιδέσθητε Πατρῶν Δία.
 ΦΕΙΔ. Ἰδοῦ γε Δία Πατρῶν. ὡς ἀρχαῖος εἶ. 1470
 Ζεὺς γὰρ τις ἔστιν;
 ΣΤΡ. Ἔστιν.
 ΦΕΙΔ. Οὐκ ἔστιν γ', ἐπεὶ
 Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακῶς.
 ΣΤΡ. Οὐκ ἐξελήλακ'. ἀλλ' ἐγὼ τότ' ὄμοιην
 Δία τουτονὶ τὸν δῖνον. ὦ μοι δειλαιος,
 Ὅτι καὶ σὲ χυτρεοῦν ὄντα θεὸν ἠγησάμην. 1475
- ΦΕΙΔ. Ἐνταῦθα σαυτῷ παραφρόνει, καὶ φληγάφα.
 ΣΩΚ. Οἴμοι παρανοίας ὡς ἐμαινόμεν ἄρα,
 Ὅτ' ἐξέβαλον καὶ τοὺς θεοὺς διὰ Σωκράτην.
 Ἄλλ', ὦ φίλ' Ἑρμῆ, μηδαμῶς θύμαινέ μοι,
 Μηδὲ μ' ἐπιτρίψης· ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε,
 Ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδολεσχία· 1480
 Καί μοι γενοῦ ξύμβουλος, εἴτ' αὐτοὺς γραφήν
 Διωκάθω γραψάμενος, εἴθ' ὅ,τι σοι δοκεῖ.
 Ὅρθῶς παραινεῖς, οὐκ ἔων δικορράφειν,
 Ἄλλ' ὡς τάχιστ' ἐμπιμπράναι τὴν οἰκίαν 1485
 Τῶν ἀδολεσχῶν. δεῦρο, δεῦρ', ὦ Ξανθία,
 Κλίμακα λαθὼν ἐξελθε, καὶ σμινύην φέρων,

πᾶσαν μου τὴν ἐλπίδα. 1465. ὦ φίλτατε·] ὑπάγεται τὸν μίον, ἀπογνοὺς πανταχόθεν. 1474. Τὸν Δῖνον] ἔοικεν ἄγαλμα πῆλινον ἦν τοῦ Δίνου ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ φροντιστηρίου. 1475. Χυτρεοῦν] παρὰ τὴν χύτραν· ὡς μεταλλικὸν παρεσχημάτισε καὶ τοῦτο κατὰ τὸ χρυσοῦν, ἀργυροῦν, χαλκοῦν, καὶ ἄλλ' ἔτι πολλὰ· πρὸς τὸ ἄγαλμα ἀφορῶν φησι ταῦτα· διαβάλλει δὲ τούτοις τὸν Σωκράτην ἐπ' ἀθέτᾳ, ὡς εἰσάγοντα δαιμόνια καινά. 1484. Ὅρθῶς παραινεῖς] εἰ παραινέσεις μοι μὴ ἔλθεῖν εἰς δικαστήρια· ἐπικαλεῖται δὲ Ἑρμῆν καὶ ὡς λόγιον καὶ ὡς δεικανικόν. 1486. Ξανθία] δῆλον, ὅτι τὸν ἑαυτοῦ δοῦ-

Κάπειτ' ἐπαναβάς ἐπὶ τὸ φροντιστήριον,
 Τὸ τέγος κατάσκαπτ', εἰ φιλεῖς τὸν δεσπότην,
 Ἔως ἂν αὐτοῖς ἐμβάλῃς τὴν οἰκίαν. 1490
 Ἐμοὶ δὲ δᾶδ' ἐνεγκάτω τις ἡμμένῃν
 Κάγῳ τιν' αὐτῶν τήμερον δοῦνα: δίκην
 Ἐμοὶ ποιήσω, καὶ σφόδρα γ' εἶσ' ἀλαζόνες.

ΜΑΘ. Α. Ἰού, ἰού.

ΣΤΡ. Σὸν ἔργον, ὦ δᾶς, ἰέναι πολλὴν φλόγα. 1495

ΜΑΘ. Α. Ἄνθρωπε, τι ποιεῖς;

ΣΤΡ. Ὅ,τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ', ἦ

Διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας;

ΜΑΘ. Β. Οἴμοι, τίς ἡμῶν πυρπολεῖ τὴν οἰκίαν;

ΣΤΡ. Ἐκεῖνος, οὔπερ θοιμάτιον εἰλήφατε·

ΜΑΘ. Β. Ἀπολεῖς, ἀπολεῖς. 1500

ΣΤΡ. Τοῦτ' αὐτὸ γὰρ καὶ βούλομαι,

Ἦν ἡ σμινύη μοι μὴ προδῶ τὰς ἐλπίδας,

Ἦ γὼ πρότερόν πως ἐκτραχηλισθῶ πεσῶν.

ΣΩΚ. Οὔτος, τί ποιεῖς ἐτερόν, οὔπι τοῦ τέγους;

ΣΤΡ. Ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

ΣΩΚ. Οἴμοι τάλας, δέλαιος ἀποπνιγήσομαι. 1505

ΧΑΙΡ. Ἐγὼ δὲ καχοδαίμων γε κατακαυθήσομαι.

ΣΤΡ. Τί γαρ μαθόντ', ἐς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετον,

Καὶ τῆς Σελήνης ἐσκοπεῖσθον τὴν ἔδραν;

Δίωκε, βάλλε, παῖε, πολλῶν οὔνεκα,

Μάλιστα δ' εἰδῶς, τοὺς θεοὺς ὡς ἠδίκουν. 1510

ΧΟΡ. Ἠγεῖσθ' ἔξω. κεχόρευται γὰρ μετρίως τόγε τήμερον ἡμῖν.

λον καλεῖ. 1490. Ἐμβάλῃς τὴν οἰκίαν] ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν. 1494. Ἰού, ἰού·] οἱ μαθηταὶ αἰσθανόμενοι τὰ γινόμενα. 1497. Διαλεπτολογοῦμαι] διαλέγομαι πρὸς τὰς δοκοὺς περὶ λεπτῶν πραγμάτων. 1504. Ἀεροβατῶ] ἀναφέρονται ταῦτ' ἀνωτέρω στίχ. 225.— 1508. Τῆς Σελήνης] τὴν θέσιν, βάσιν, στήριξιν, εἰ μὴ τι ἀπρεπέες κἀνταῦθα αἰνίττεται· ὁ δὲ Χορὸς ἔξῃς, ὡς ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ ἀποπέμπει τοὺς θεατάς.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Διόνυσος ἐστὶ μετὰ θεράποντος Ξανθίου δι' Εὐριπίδου πόθον εἰς Αἶδου κατιών· ἔχει δὲ λεοντήν καὶ βόπαλον πρὸς τὸ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐκπληξιν παρασχεῖν. ἐλθὼν δὲ ὡς τὸν Ἡρακλέα πρότερον, ἵνα ἐξετάσῃ τὰ κατὰ τὰς ὁδοὺς, δι' ὧν καὶ αὐτός, ὅτε ἐποίησε τὴν πορείαν ἐπὶ τὸν Κέρβερον, ᾤχετο, καὶ ὀλίγα περὶ τῶν Τραγικῶν διαλεχθεὶς, ὀρμᾶται πρὸς τὸ προκείμενον. ἐπεὶ δὲ πρὸς τῇ Ἀχερουσίᾳ λίμνῃ γίνεται, ὁ μὲν Ξανθίας διὰ τὸ μὴ συμμεμαχηκέναι εἰς τὴν περὶ Ἀργινούσας ναυμαχίαν, ὑπὸ τοῦ Χάρωνος οὐκ ἀναληφθεὶς, πεζῇ τὴν λίμνην κύκλῳ περιέρχεται. ὁ δὲ Διόνυσος δούς διώβολον περᾶ, προσπαιζὼν ἅμα τοῖς κατὰ τὸν πόρον ἄδουσι βατράχοις, καὶ γελωτοποιῶν. μετὰ ταῦτα δ' ἐν Αἶδου τῶν πραγμάτων ἤδη χειριζομένων, οἷ τε μύσται χορεύοντες ἐν τῷ προφανεῖ, καὶ τὸν Ἰακχὸν ἄδοντες, ἐν χοροῦ σχήματι καθορῶνται· ὅ, τε Διόνυσος μετὰ τοῦ θεράποντος εἰς ταυτὸν ἔρχεται τούτοις. τῶν δὲ προηδικημένων ὑπὸ Ἡρακλέους προσπλεκομένων τῷ Διονύσῳ, διὰ τὴν ἐκ τῆς σκευῆς ἄγνοιαν, μέχρι μὲν τινος οὐκ ἀγελοῖως χειμάζονται. εἶτα μέντοι γε πρὸς τὸν Πλούτωνα καὶ τὴν Περσέφασσαν παρελθόντες, ἀλεωρῆς τυγχάνουσιν. ἐν τοσοῦτῳ δὲ ὁ μὲν τῶν μυστῶν χορὸς περὶ τοῦ τὴν πολιτείαν ἐξισῶσαι, καὶ τοὺς ἀτίμους ἐντίμους ποιῆσαι, χ' ἀτέρων τινῶν, πρὸς τὴν Ἀθηναίων διαλέγεται πόλιν. τὰ δὲ λοιπὰ τοῦ δράματος, μονόκωλον, ἄλλως δὲ τερπνὴν καὶ φιλόλογον λαμβάνει σύστασιν. παρρησιάζεται γὰρ Δίσχυλος Εὐριπίδῃ περὶ τῆς τραγῳδίας διαλεγόμενος· τὸ μὲν ἔμπροσθεν Δίσχυλου τὸ πρωτεῖον παρὰ τῷ Αἰδῷ ἔχοντος, τότε δὲ Εὐριπίδου τῆς τιμῆς καὶ τοῦ τραγῳδικοῦ θρόνου ἀντιποιησαμένου. συστήσαντος δὲ τοῦ Πλούτωνος τὸν Διόνυσον αὐτοῖς ἀκροατήν, ἑκάτερος αὐτῶν λόγους ποιεῖται πολλούς· καὶ τέλος πάντα ἔλεγχον καὶ πᾶσαν βᾶσανον οὐκ ἀπιθάνως, ἑκατέρου κατὰ τῆς θατέρου ποιήσεως προσαγαγόντος, κρίνας παρὰ προσδοκίαν Διόνυσος Δίσχυλον νικᾶν, ἔχων αὐτὸν ὡς τοὺς ζῶντας ἀνέρχεται.

Τὸ δὲ δράμα τῶν εὐ καὶ φιλοπόνως πάνυ πεποιημένων. ἐδιδάχθη δὲ ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος τοῦ μετὰ Ἀντιγένη ἐπὶ Αἰθιαίων. Φιλωνίδης ἐπεγράφη καὶ ἐνίκα· Φρόνιχος δευτέρως Μούσαις· Πλάτων τρίτος Κλεοφῶντι. οὕτω δὲ ἐθαυμάσθη τὸ δράμα διὰ τὴν ἐν αὐτῷ Παράβασιν, ὥστε καὶ ἀνεδιδάχθη, ὡς φησι Δικαιάρχος. οὐ δεδήλωται μὲν, ὅπου ἐστὶν ἡ σκηνὴ· εὐλογώτατον δ' ἐν Θήβαις. καὶ γὰρ ὁ Διόνυσος ἐκεῖθεν καὶ πρὸς τὸν Ἡρακλέα ἀφικνεῖται Θεβαίων ὄντα.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΝΕΚΡΟΣ.

ΧΑΡΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

ΔΙΑΚΟΣ.

ΘΕΡΑΠΙΑΙΝΑ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑΙ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ΔΙΣΧΥΛΟΣ.

ΠΛΟΥΤΩΝ.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΞΑΝΘΙΑΣ, ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΝΕΚΡΟΣ,
ΧΑΡΩΝ, ΧΟΡΟΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.

- ΞΑΝ. Εἶπω τι τῶν εἰωθότων, ὦ δέσποτα,
Ἐφ' οἷς αἰεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι;
- ΔΙΟΝ. Νῆ τὸν Δί', ὅ τι βούλει γε, πλὴν ἀπιέζομαι. »
Τοῦτο δὲ φύλαξαι· πάνυ γάρ ἐστ' ἤδη χολή.
- ΞΑΝ. Μηδ' ἕτερον ἀστεϊόν τι;
- ΔΙΟΝ. Πλὴν γ' « ὡς θλίβομαι. »
- ΞΑΝ. Τί δαί; τὸ πάνυ γέλοιον εἶπω;
- ΔΙΟΝ. Νῆ Δία,
Θαρρῶν γε· μόνον ἐκεῖν' ὅπως μὴ ῥεῖς·
- ΞΑΝ. Τὸ τί;
- ΔΙΟΝ. Μεταβαλλόμενος τ' ἀνάφορον ὅτι χεζητιᾶς.
- ΞΑΝ. Μήθ' ὅτι τοσοῦτον ἄχθος ἐπ' ἑμαυτῷ φέρων,
Εἰ μὴ καθαιρήσει τις, ἀποπαρδήσομαι;
- ΔΙΟΝ. Μὴ δῆθ', ἱκετεύω, πλὴν γ' ὅταν μέλλω ἔξεμεῖν.
- ΞΑΝ. Τί δῆτ' ἔδει με ταῦτα τὰ σκευὴ φέρειν,

1 Εἶπω τι.] Ξανθίας ὁ δούλος Διονύσου παράγεται καθεζόμενος μὲν ἐπ' ὄνου, φέρων δὲ ἐπ' ὤμων στραματόδεσμον διειρημένον ἐκ ξύλου καλουμένου Ἐνάφορον· σύνηθες τοῦτο τοῖς ὁδοιποροῦσιν οὕτως ἐκκρεμνᾶν ἀπὸ τῶν ὤμων, ὅ ἂν ἔχωσι βάρους. 3. Πλὴν πιέζομαι] τοῦτο μόνον φύλαξαι μὴ εἶπης, ὅτι πιέξῃ, καὶ θλίβῃ, καὶ βαρύνῃ, ὑφ' ὧν φέρεις· τοῦτο γάρ μοι χολὴν καὶ ἀηθίαν φέρει. 6. Γέλοιον] καὶ γελοῖον τὸ αὐτό. 8. Μεταβαλλόμενος] μεταπιθέμενος τὸ φορτίον ἀφ' ἑνὸς ἐπὶ τὸν ἕτερον ὤμων. 10. Ἀποπαρδήσομαι] ἀπαγορευθεὶς εἰπεῖν, ὅτι χεζητιᾶς, λέγει ὅτι ἀποπαρδήσεται, ὡς ὑπὸ τοσοῦτου πιεζόμενος βάρους, εἰ μὴ τις ἀφέλοι τοῦτο. 11. Ὅταν μέλλω ἔξεμεῖν]

- Εἶπερ ποιήσω μηδὲν, ὧνπερ Φρύνιχος
 Εἶωθε ποιεῖν, καὶ Λύκις, καὶ μειψίας,
 Σκευηφοροῦσ' ἐκάστοτ' ἐν κωμῳδίᾳ; 15
- ΔΙΟΝ. Μὴ νῦν ποιήσης· ὡς ἐγὼ θεώμενος,
 Ὅταν τι τούτων τῶν σοφισμάτων ἴδω,
 Πλεῖν ἢ ἑνὶ αὐτῷ πρεσβύτερος ἀπέρχομαι.
- ΞΑΝ. ὦ τρισκακοδαίμων ἄρ' ὁ τράχηλος οὔτοσί,
 Ὅτι θλίβεται μὲν, τὸ δὲ γέλοιον οὐκ ἔρει. 20
- ΔΙΟΝ. Εἴτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή,
 Ὅτ' ἐγὼ μὲν ὦν Διόνυσος, υἱὸς Σταμνίου,
 Αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὀχῶ,
 Ἴνα μὴ ταλαιπωροῖτο, μηδ' ἄχθος φέροι;
- ΞΑΝ. Οὐ γὰρ φέρω γῶ; 25
- ΔΙΟΝ. Πῶς φέρεις γὰρ, ὅς γ' ὀχῆ;
- ΞΑΝ. Φέρων γε ταυτί.
- ΔΙΟΝ. Τίνα τρόπον;
- ΞΑΝ. Βαρέως πάνυ.
- ΔΙΟΝ. Οὐκουν τὸ βάρος τοῦθ', ὃ σὺ φέρεις, οὐ νος φέρει;
- ΞΑΝ. Οὐ δὴθ' ὅ γ' ἔχω γῶ καὶ φέρω, μὰ τὸν Δί' οὔ.
- ΔΙΟΝ. Πῶς γὰρ φέρεις, ὅς γ' αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου φέρῃ;
- ΞΑΝ. Οὐκ οἶδ'. ὁ δ' ὤμος οὔτοσί πιέζεται. 30
- ΔΙΟΝ. Σὺ δ' οὖν ἐπειδὴ τὸν ὄνον οὐ φῆς σ' ὠφελεῖν,
 Ἐν τῷ μέρει σὺ τὸν ὄνον ἀράμενος φέρε.
- ΞΑΝ. Οἴμοι κακοδαίμων. τί γὰρ ἐγὼ οὐκ ἐναυμάχουν;

τότε δὴ λάλει ταῦτα, ἵνα ῥᾶον ἐξεμοῖμι. 13. Φρύνιχος] δὴλον ὅτι κωμῳδοὶ ἦσαν οὗτοι· μέμνηται δὲ Φρύνιχου καὶ παρακατιῶν στίχ. 689· τὸ δὲ, Σκευηφοροῦσιν ὡς Δοτικὴν ἀνάγνωθι, χαριέντως πως ἀποδοιδομένην εἰς τὸ ποιεῖν ἢ ὡς ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς ἀναγνωστέον. Οὔτοι δὲ εἰσῆγον εἰς τὸ θέατρον σκευηφόρους ἐλευθέρους ποιεῖν πᾶν ἐπὶ τὸ γελᾶν· ἂ Διόνυσος, εἶπερ ἴδοι τοιαῦτα γιγνόμενα ἐν θεάτρῳ, ἀπέρχεται ἔχων ἕλαττον βίου ἐνιαυτῷ. 22. Σταμνίου] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν υἱὸς τοῦ Διός, εἶπε Σταμνίου, τοῦ ἀμφορέως· στάμνα γὰρ οἰνοδόχον ἀγγεῖον· ὁ δὲ Βάκχος οἰνύφλυξ. 23. Ὀχῶ] ἐπὶ τοῦ ὄνου ἔχω· δυνατὸν καὶ ἕτερόν τι αἰσχροῦν ἐννοεῖν. 32. Ἐν τῷ μέρει] ἐφεξῆς, ἀμοιβαίως. 33. Ἐναυμάχουν]

Ἦ τ' ἄν σε κωχέειν ἄν ἐκέλευον μακρά.

ΔΙΟΝ. Κατάβα, πανοῦργε. καὶ γὰρ ἐγγὺς τῆς θύρας 35

Ἦδη βαδίζων εἶμι τῆσδ', οἱ πρῶτά με

Ἔδει τραπέσθαι. Παιδίον, παῖ· ἡμί, παῖ.

ΗΡ. Τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς

Ἐνήλαθ' ὅστις· εἶπ' ἐμοί, τουτὶ τί ἦν;

ΔΙΟΝ. Ὁ Παῖς.

ΞΑΝ. Τί ἐστίν.

ΔΙΟΝ. Οὐκ ἐνεθυμήθης;

ΞΑΝ. Τὸ τί; 40

ΔΙΟΝ. Ὡς σφόδρα μ' ἔδεισε.

ΞΑΝ. Νῆ Δία, μὴ μαίνοίό γε.

ΗΡ. Οὐ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, δύναμαι μὴ γελᾶν.

Καὶ τοι δάκνω γ' ἐμαυτόν. ἀλλ' ὅμως γελῶ.

ΔΙΟΝ. ὦ δαιμόνιε, πρόσελθε· δέομαι γὰρ τί σου.

ΗΡ. Ἄλλ' οὐχ οἶός τ' εἶμ' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων, 45

Ὅρων λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην.

Τίς ὁ νοῦς; τί κόθορνος καὶ ρόπαλον ξυνηλθέτην;

ἐν τῷ προτοῦ χρόνῳ ἐναυμάχησαν οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐνίκησαν συμμαχούντων αὐτοῖς καὶ πολλῶν δούλων· οὗς διὰ τοῦτο ἠλευθέρωσαν· ἔστι δὲ ἡ Ἀργινοῦσα πόλις Αἰολίδος ἐν Ἀσίᾳ ἀντικρὺ τῆς Δέσβου καὶ τῆς ἄκρης Μανίας καλουμένης· τοῦτ' οὖν μέμφεται τὴν ἑαυτοῦ τύχην, ὅτι μὴ ἐναυμάχησεν. ἵνα νῦν ἦν ἐλεύθερος· ἤπου ἄν. φησί, εἶπον νῦν γε σοι οἰμόζειν. 36. Οἱ πρῶτα] ἔδει γὰρ παρὰ τὸν Ἡρακλέα πρότερον ἐλθεῖν αὐτοὺς, ἵνα μάθωσιν ὅπως πορεύσονται τὴν ἐπὶ τὸν ἄδην· ἐλθόντες οὖν κρούουσι τὴν θύραν τῆς τοῦ Ἡρακλέους οἰκίας. 39. Ὡς σφόδρα ἐνήλαθ' ὅστις] κατὰ τοὺς Κενταύρους καὶ λίαν ὑβριστικῶς ἔκοψε τὴν θύραν. 40. Ὁ παῖς] ὦ παῖ, αἰσθάνη, ὅσον πεφόβηταί με ὁ Ἡρακλῆς; ὁ παῖς δ' ἀπαντᾷ· μὴ γένοιτό σοι μανῆναι, ὥστε ταῦτα φρονεῖν. 42. Οὐ τοι δύναμαι μὴ γελᾶν] ἰδὼν ὁ Ἡρακλῆς τὸν ἑαυτοῦ ἀδελφὸν Ἡρακλικῶς μετεμφισμένον ἐξ ἡμισείας, οὐ δύναται μὴ γελᾶν. 43. Δάκνω ἐμαυτόν] δάκνω τὰ χεῖλη, ἵν' ἤ μοι τοῦ γέλωτος κρατεῖν, καὶ οὐχ οἶός τέ εἰμι τοῦτο ποιεῖν. 46. Ἐπὶ κροκωτῷ] ἱματίῳ γυναικείῳ ἐκ λεπτῆς κρόκης ὑφασμένον, ἢ βεβαμμένον κρόκῳ. Κόθορνος ὑψηλὸν ὑπόδημα τοῖς ὑποκριταῖς μάλιστα χρήσιμον, ἵνα δόξωσι μεγάλοι εἶναι.

Ποῖ γῆς ἀπεδήμεις;

ΔΙΟΝ. Ἐπεβάτευον Κλεισθένοι.

ΗΡ. Κἀναυμαχῆσας;

ΔΙΟΝ. Καὶ κατεδύσαμέν γε ναῦς

Τῶν πολεμίων ἢ δώδεκ', ἢ τρισκαίδεκα.

50

ΗΡ. Σφῶ;

ΔΙΟΝ. Νῆ τόν Ἀπόλλω.

ΗΡ. Κᾶτ' ἔγωγ' ἐξηγγρόμην.

ΔΙΟΝ. Καὶ δῆτ' ἐπὶ τῆς νεῶς ἀναγιγνώσκοντί μοι

Τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς ἑμαυτὸν, ἐξαίφνης πόθος

Τὴν καρδίαν ἐπάταξε, πῶς οἶει σφόδρα;

ΗΡ. Πόθος; Πόσος τις;

55

ΔΙΟΝ. Σμικρὸς, ἡλίκος Μόλων.

ΗΡ. Γυναικὸς;

ΔΙΟΝ. Οὐ δῆτ'.

ΗΡ. Ἄλλὰ παιδὸς;

ΔΙΟΝ. Οὐδαμῶς.

ΗΡ. Ἄλλ' ἀνδρός;

ΔΙΟΝ. Ἄταται.

ΗΡ. Εὐνεγένου τῷ Κλεισθένοι;

ΔΙΟΝ. Μὴ σκώπτέ μ', ὦ ὄελφ'. οὐ γάρ, ἀλλ' ἔχω κακῶς

Τοιοῦτος ἡμέρος με διαλυμαίνεται.

ΗΡ. Ποῖός τις, ὦ ὄελφίδιον;

ΔΙΟΝ. Οὐκ ἔχω φρίσαι.

60

48. Ἐπεβάτευον Κλεισθένοι.] ἀλληγορεῖται τοῦτο εἰς συνουσίαν· τὰ γὰρ ἄλογα τῶν ζῶων ἐπιβατεύεσθαι λέγονται· ὁ δὲ Κλεισθένης ἐκωμωδεῖτο καὶ ὡς πασχησιῶν, διὰ τὸ ἀβροδίαιτον καὶ φαυλόβιον εἶναι· τὸ δὲ φανερόν ἐνταῦθα ἔστιν ἀγτὶ τοῦ συνεστράτευον τῷ Κλεισθένοι. 51. Κᾶτα ἔγωγ' ἐξηγγρόμην] παίζει, ὡς ἀκούσας τὴν ὄνειροπολουμένην ναυμαχίαν, δι' ὑπνίσθη, παρεικάζων τὸ λεγόμενον ἐνυπνίη. 55. Ἡλίκος Μόλων] ὑποκριτὴς δραμάτων ἦν ὁ Μόλων, μεγαλόσωμος· διὰ τὸ Σμικρὸς ἐν ἤθει ἀναγνωστέον· ἢ γραπτέον, Μακρὸς. 57. Ἄταται.] ἀποτροπιάζεται. 58. Οὐ γάρ ἀλλ' ἔχω κακῶς] οὐκ ἔστι καιρὸς παίζειν· ἔχω γὰρ κακῶς ὑπὸ τοῦ πόθου. 60. Δελφί-

"Ομως, γε μέντοι σοι δι' αίνιγμῶν ἐρῶ.

"Ἦδη ποτ' ἐπεθύμησας ἐξαίφνης ἔτνους;

HP. Ἐτνους; βαβαιᾶξ, μυριάκις ἐν τῷ βίῳ.

ΔΙΟΝ. Ἄρ' ἐκδιδάσκω τὸ σαφές, ἢ ἕτερα φράσω;

HP. Μὴ δῆτα περὶ ἔτνους γε; πάνυ γὰρ μανθάνω. 65

ΔΙΟΝ. Τοιουτοσί τοίνυν με δαρδάπτει πόθος

Εὐριπίδου, καὶ ταῦτα τοῦ τεθνηκότος·

Κοῦδεὶς γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐκ

ἔλθειν ἐπ' ἐκεῖνον.

HP. Πότερον εἰς Ἄιδου κάτω;

ΔΙΟΝ. Καὶ νῆ Δί', εἴ τί γ' ἔστιν ἔτι κατωτέρω. 70

HP. Τί βουλόμενος;

ΔΙΟΝ. Δέομαι ποιητοῦ δεξιῶ.

Οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσὶν οἱ δ' ὄντες κακοί.

HP. Τί δ'; οὐκ Ἰοφῶν ζῆ;

ΔΙΟΝ. Τοῦτο γὰρ τοι καὶ μόνον

"Ἐτ' ἔστι λοιπὸν ἀγαθὸν, εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα.

Οὐ γὰρ σάφ' οἶδ' οὐδ' αὐτὸ τοῦθ' ὅπως ἔχει. 75

HP. Εἴτ' οὐχὶ Σοφοκλέα, πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου,

Μέλλεις ἀναγαγεῖν, εἴπερ ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἄγειν;

ΔΙΟΝ. Οὐ, πρὶν γ' ἂν Ἰοφῶντ', ἀπολαβῶν αὐτὸν μόνον,

"Ἄνευ Σοφοκλέους ὅ,τι ποιεῖ, κωδωνίσω.

διον] οἰκείον τοῦτο παρ' Ἑρακλέους λεγόμενον πρὸς Διόνυσον 64. Δι' αἰνιγμῶν] παραδειγμαμάτων. 73. Ἰοφῶν οὐ ζῆ] υἱὸς ἦν οὗτος Σοφοκλέους ὅστις ὑπωπτεύετο, ὡς χρώμενος τοῖς τοῦ πατρὸς δράμασιν ὡς οἰκείοις· εἰσῆγαγε δ' αὐτὸν Σοφοκλῆς ἐν δράματι ὡς φθονοῦντα καὶ ἐγκαλοῦντα αὐτῷ πρὸς τοὺς Φράτορας, ὡς παραφρονοῦντι ὑπὸ γήρωσ· ὁ δὲ, εἰ μὲν εἰμι, ἔφη, Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ· εἰ δὲ παραφρονῶ, οὐκ εἰμί Σοφοκλῆς, καὶ ταῦτ' εἰπὼν, παρανέγνω αὐτοῖς τὸν Οἰδίποδα· ἐντεῦθεν ἐπετίμησαν τῷ ἀχαρίστῳ Ἰοφῶντι. 74. "Ἐτ' ἔστι τί λοιπὸν ἀγαθὸν] ὁ Ἰοφῶν ἐπηνέθη γὰρ καὶ οὗτος παραστήσας δράματα· ἀλλ' ἀμφιβάλλεται εἰ αὐτοῦ, ἀλλ' οὐ τοῦ πατρὸς εἰσιν· διὸ φησιν, ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἔχει. 79. Κωδωνίσω] δοκιμάσω, ἐκὸ τοῦ κώδωνος, ᾧ χρῶνται οἱ μέλλοντες δοκιμάζειν τοὺς ἴππους, εἰ φο-

- Κάλλως ὁ μὲν γ' Εὐριπίδης, πανοῦργος ὢν,
 Καὶ ξυναποδρᾶναι δεῦρ' ἐπιχειρήσειεν ἄν'
 Ὅ δ' εὐκολος μὲν ἐνθάδ', εὐκολος δ' ἐκεῖ.
- HP. Ἀγάθων δὲ ποῦ ἴσθιν;
- ΔΙΟΝ. Ἀπολιπόν μ' ἀποίχεται,
 Ἀγαθὸς ποιητῆς, καὶ ποθεινὸς τοῖς φίλοις.
- HP. Ποῖ γῆς ὁ τλήμων;
- ΔΙΟΝ. Ἐς μακάρων εὐωχίαν.
- HP. Ὅ δὲ Ξενοκλῆς;
- ΔΙΟΝ. Ἐξόλοιτο, γῆ Δία.
- HP. Πυθάγγελος δέ;
- ΞΑΝ. Περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος,
 Ἐπιτριβομένου τὸν ὄμιον οὕτωςι σφόδρα.
- HP. Οὐκουν ἕτερ' ἔστ' ἐνταῦθα μειρακύλλια,
 Τραγῳδίας ποιοῦντα πλεῖν ἢ μύρια,
 Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα;
- ΔΙΟΝ. Ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ, καὶ στωμύλματα,
 Χελιδόνων μουσεῖα, λωβηταὶ τέχνης.
 Ἄ φροῦδα θᾶττον, ἣν μόνον χορὸν λάβη,

βοῶντο τοὺς κρότους ἐν ταῖς μάχαις. 83. Ἀγάθων δὲ] τραγικὸς ποιητῆς οὗτος διαβαλλόμενος ἐπὶ μαλακίᾳ. 85. Εἰς μακάρων εὐωχίαν] ἢ τέθνηκεν· ἢ ἐσθλεί καὶ πίνει παρά Ἀρχελάφ ἐν Μακεδονίᾳ, ὅπου καὶ ἐτελεύτησεν. Ὁ δὲ Ξενοκλῆς κωμωθεῖται καὶ αὐτὸς, ὡς ἀλληγορικὸς ἐν τῇ ποιήσει· τὸ δὲ Ἐξόλοιτο ἐκ τοῦ ὀνόματος παρωνόμασε· μοχθηρὸς δέ τις ἦν καὶ ὁ τραγῳδὸς Πυθάγγελος. 87. Ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος] καὶ περὶ ἑαυτοῦ λαθεῖν αὐτοὺς φροντίδα, ὡς κοπτόμενος ὑπὸ τοῦ βάρους, ἀναμιμνήσκει αὐτοὺς ὁ ταλαίπωρος Ξενίας. 90. Πλεῖν, ἢ μύρια] μᾶλλον· μύρια γὰρ ἐξ ἀναριθμήσεως τοῦ τόνου εἰσὶ δεκακισχίλια· τὸ δὲ πλεῖν παρά τὸ πλέον πλεῖν, ὡς καὶ τὸ θεὸν δεῖν. 92. Ἐπιφυλλίδες] ἀλλ' οὐ πέπειροι βότρυες· εἰσὶ γὰρ τοιαῦτα τὰ ἐπὶ τῶν φύλλων ἄνω βοτρυδία, οἱ ὄμφακες. 93. Χελιδόνων] ἐκ τῶν τοῦ Εὐριπίδου ἐν Ἀλκμήνῃ·

» Πολὺς δ' ἐνεῖρπε κισσὸς εὐφυῆς κλάδος,

» Χελιδόνων μουσεῖα·

λαμβάνεται δὲ ἐπὶ λάλων· λάλος γὰρ ἢ Χελιδὼν πλέον ἀνιῶσα τῇ φθῆ, ἢ τῇ

Ἄπαξ προσουρήσαντα τῇ Τραγωδίᾳ. 95

Γόνιμον δὲ ποιητὴν ἂν οὐχ εὖρις ἔτι,
Ζητῶν ἂν, ὅστις ῥῆμα γενναῖον λάκοι.

HP. Πῶς γόνιμον;

ΔΙΟΝ. Ὄδι γόνιμον, ὅστις φθέγγεται

Τοιουτονί τι παρακεκινδυνευμένον·

Αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ χρόνου πόδα, 100

Ἢ φρένα μὲν οὐκ ἐθέλουσαν ὁμῶσαι καθ' ἱερῶν,

Γλῶτταν δ' ἐπιορκήσασαν ἰδίᾳ τῆς φρενός.

HP. Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει;

ΔΙΟΝ. Καὶ μάλα πλεῖν, ἢ μαίνομαι.

HP. Ἢ μὴν κόβαλά γ' ἐστίν, ὡς καὶ σοὶ δοκεῖ.

ΔΙΟΝ. Μὴ τὸν ἐμόν οἴκει νοῦν ἔχεις γὰρ οἰκίαν. 105

HP. Καὶ μὴν ἀτεχνῶς γε παμπόνηρα φαίνεται.

μέλει εὐφραίνουσα. 95. Προσουρήσαντα] ἢ οὐ φθάνουσιν εἰσαγόμενα ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ εὐδοκμήσαντα ἐξέλιπον· εἰ μὴ τι ἐκληπτέον τὸ, προσουρεῖν κωμικώτερον πρὸς καταφρόνησιν τῆς τραγωδίας. 97. Ζητῶν ἂν] ἢ συνθήκη τῶν ὀνομάτων οὕτω· ὅστις ἂν, ζητῶν, γενναῖον ῥῆμα λάκοι. 99. Παρακεκινδυνευμένον] θρασὺ, ὑψηλὸν, παράδοξον, ἀσύνηθες. — Αἰθέρα Διός· ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου Εὐριπίδου τοῦτο φησὶν εἰληφθαι, ὡς καὶ τὸ, καὶ χρόνου πρόβαλλε πόδα· Σοφοκλέους δὲ ἐκ Μελανίππης τὸ, Ὅμνυμι ἱερὸν Αἰθέρα, οἴκησιν Διός· τὴν δὲ γλῶτταν ἐπιορκήσασαν ἰδίᾳ τῆς φρενός Εὐριπίδου ἐστὶν ἐξ Ἴππολύτου τὸ,

» Ἢ γλῶσσ' ὁμώμοχ', ἢ δὲ φρήν ἀνώμοτος.

104. Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει] οὕτω καὶ Θουκυδίδης καὶ Ξενοφῶν πῃ πρὸς αἰτιατικὴν συνέταξαν τὸ Ἀρέσκειν· τὸ δὲ μάλα πλεόν, ἢ μαίνομαι· καὶ πλεόν μανίας βούλεται λέγειν· ὅ ἐστι καὶ ὑπὲρ μανίαν. Σημείωσαι δὲ, ὅτι προσποιεῖται μὲν ἐπαινεῖν ταῦτα, οὐ βούλεται δὲ συνειδέναι καὶ τὸν Ἡρακλέα. 103. Κόβαλα] κολακώδη, πανοῦργα. 105. Μὴ τὸν ἐμόν οἴκει νοῦν] μὴ θέλε ἐμβατεῦσαι εἰς τὸν ἐμόν νοῦν, εἰς ὃ φρονῶ· ἐκ τῆς τοῦ Εὐριπίδου Ἀνδρομάχης καὶ τοῦτο εἴληπται·

» Μὴ τὸν ἐμόν οἴκει νοῦν, ἐγὼ γὰρ ἀρκέσω.

Ἔχεις γὰρ οἰκίαν· σεαυτὸν ἐξέταξε· ὅμοιον καὶ τοῦτο τῷ τοῦ Ὀμήρου·

» Ἄλλ' εἰς οἶχον ἰοῦσα, τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε.

ΔΙΟΝ. Δειπνεῖν με δίδασκε.

ΞΑΝ. Περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.

ΔΙΟΝ. Ἄλλ' ὦνπερ ἔνεκα τήνδε τὴν σκευὴν ἔχων
Ἦλθον κατὰ σὴν μίμησιν, ἵνα μοι τοὺς ξένους
Τοὺς σοὺς φράσειας, εἰ δεοίμην, οἷσι σὺ
Ἐχρῶ τόθ', ἠνίκ' ἤλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον,
Τούτους φράσον μοι, λιμένας, ἀρτοπώλια,
Πορνεῖ', ἀναπαύλας, ἐκτροπὰς, κρήνας, ὁδοὺς,
Πόλεις, διαίτας, πανδοχευτρίας, ὅπου
Κόρεις ὀλίγιστοι.

110

115

ΞΑΝ. Περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.

ΗΡ. ὦ σχέτλιε, τολμήσεις γὰρ ἵεσαι καὶ σύ γε;

ΔΙΟΝ. Μηδὲν ἔτι πρὸς ταῦτ'· ἀλλὰ φράζε τῶν ὁδῶν,
Ὅπως τάχιστα ἀφιξόμεθ' εἰς Ἄδου κάτω·
Καὶ μήτε θερμὴν, μήτ' ἄγαν ψυχρὰν φράσης.

ΗΡ. Φέρε δὴ, τίν' αὐτῶν σοι φράσω πρώτην; τίνα;
Μία μὲν γὰρ ἔστιν ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου,
Κρεμάσαντι σαυτόν.

120

ΔΙΟΝ. Παῦε, πνιγηρὰν λέγεις.

ΗΡ. Ἄλλ' ἔστιν ἀτραπὸς ξύντομος τετριμμένη,
Ἥ διὰ θυείας.

ΔΙΟΝ. Ἄρα κώνειον λέγεις;

ΗΡ. Μάλιστα γέ.

Σὺ δὲ δειπνεῖν με δίδασκε· τοῦτο γὰρ σοι μᾶλλον προσήκει· ἦν γὰρ πολυ-
φάγος ὁ Ἑρακλῆς· ὁ δὲ ἀχθοφόρος Ξενίας, ἀκούσας δειπνεῖν, ὑποφωνεῖ τὰ
αὐτὰ (87) ἐλασειῶς, Περὶ ἐμοῦ οὐδεὶς λόγος. 112. Λιμένας, ἀρτοπώλια]
ὅσα ζητοῦνται ἐπὶ τῆς γῆς παρά τῶν ὁδοπόρων, ταῦτα ζητεῖ καὶ ὑπὸ γῆν
εὑρεῖν. Ἀρτοπώλια δὲ, ὁ τόπος, ὅπου πωλοῦνται οἱ ἄρτοι, ἀρτοπωλεῖα δὲ,
ἔνθα ποιοῦσι τούτους· Πορνεῖα δὲ, ἔνθα εἰσὶν αἱ πόρνοι· Ἐκτροπαὶ δὲ, ὅπου
ἐνδέχεται, ὡς ἐν σχισταῖς ὁδοῖς συμβαίνει, ἐκτραπῆναι τὴν ἐτέραν, ἀποπλα-
νωμένους τῆς προσηκούσης. 121. Ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου] ὁ κάλω, τοῦ κά-
λω· σχοῖνον τοῦτο· θράνιον δὲ τὸ ὑποπόδιον· εἰς δ' ἀναβαίνοντες οἱ κρεμῶντες
ἑαυτοὺς, εἶτα διείροντες τὸν βρόχον τῷ τραχήλῳ, καὶ ἀπολακτίζοντες τὸ θρά-

- ΔΙΟΝ. Ψυχράν γε καὶ δυσχείμεραν 125
 Εὐθύς γὰρ ἀποπήγνυσι τάντικνήμεια.
- ΗΡ. Βούλει ταχεῖαν καὶ κατάντη σοι φράσω;
- ΔΙΟΝ. Νῆ τὸν Δί', ὡς ὄντας γε μὴ βαδιστικοῦ.
- ΗΡ. Καθέρπυσόν νυν ἐς Κεραμεικόν.
- ΔΙΟΝ. Κάτα τί;
- ΗΡ. Ἄναθὰς ἐπὶ τὸν πύργον τὸν ὑψηλόν—
- ΔΙΟΝ. Τί δρῶ; 130
- ΗΡ., Ἄφριεμένην τὴν λαμπάδ' ἐντεῦθεν θεῶ,
 Κάπειτ', ἐπειδὰν φῶσιν οἱ θεώμενοι
 Εἶναι, τόθ' εἶναι καὶ σὺ σαυτόν.
- ΔΙΟΝ. Ποῖ;
- ΗΡ. Κάτω.
- ΔΙΟΝ. Ἄλλ' ἀπολέσαμε' ἂν ἐγκεφάλου θρίω δύο.
 Οὐκ ἂν βαδίσαμεν τὴν ὁδὸν ταύτην. 135
- ΗΡ. Τί δαί;
- ΔΙΟΝ. Ἦνπερ σὺ τότε κατῆλθες.
- ΗΡ. Ἄλλ' ὁ πλοῦς πολὺς.
 Εὐθύς γὰρ ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἤξεισι πάνυ

νιον κάτωθεν, ἀπάγχονται· κωμικῶς δὲ παίζεται ταῦτα. 126. Ἄποπήγνυσι τάντικνήμεια] οἱ γὰρ τὸ κώνειον πίνοντες, ἀπὸ τῶν σκελῶν ἄρχονται αἰσθάνεσθαι τοῦ θανάτου, ὡς καὶ Σωκράτην πίνοντα, ἐκεῖθεν πρῶτόν φασι δεδῆχθαι, ἀποφυγέντα κάτωθεν. 131. Ἄφριεμένην λαμπάδα] ἀγὼν ἦν ἡ Λαμπάς, ἥτις καὶ λαμπιδοδρομία καὶ λαμπιδοφορία λέγεται· ὅπως δὲ ἐγίνετο τοῦτο, μέτιθι τὸν Ἀρρίανόν Βιβλ. Β', ε, 10 ἐμῆ ἐκδόσει ἐν ὑποσημειώσει. 133. Εἶναι... εἶναι] ἀφείναι· ὅτε δηλονότι οἱ θεαταὶ εἶπωσι τοῖς δρομεῦσι δραμεῖν πρὸς τὸ τέρμα, τότε καὶ αὐτὸς ἄφες σεαυτὸν ἀπὸ τοῦ πύργου κάτω· παίζει δὲ ταῦτα· ἔστι δὲ τὸ Ἀπαρέμφατον τοῦτα ἀντὶ προστακτικοῦ· οὕτω δὲ καὶ Ὅμηρος.

» Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευόμεν·

ἀντὶ τοῦ Ἀγόραου. 134. Θρίω δύο] θρίον τὸ τῆς αὐκῆς φύλλον· ἐντὸς δὲ τούτων περιείλιττον κρέατος κρεουργημένου καὶ στέατος καὶ ἄλλων (καθάπερ νῦν ποιοῦσι τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον δολμάδες, ἢ γιαπράκια, ἢ σφαιρίδια)· κάπειθ' ἔχει τὸ τοιοῦτον ἐκ τοῦ πληρώματος ὁμοιότητά τινα πρὸς τὸν ἐγκέ-

Ἄβυσσον.

ΔΙΟΝ. Εἶτα περαιωθήσομαι;

ΗΡ. Ἐν πλοιαρίῳ τυννουτωί σ' ἀνὴρ γέρων
Ναύτης διάξει, δὴ ὄβολῶ μισθὸν λαθῶν.

140

ΔΙΟΝ. (Φεῦ) ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τῷ δὴ ὄβολῶ.
Πῶς ἤλθέτην κάκεισε;

ΗΡ. Θησεὺς ἤγαγε.

Μετὰ τοῦτ' ὄφεις καὶ θηρί' ὄψει μυρία
Δεινότατα.

ΔΙΟΝ. Μὴ μ' ἐκπληττε, μηδὲ δειμάτου.

Οὐ γὰρ μ' ἀποτρέψεις.

ΗΡ. Εἶτα βόρβορον παχὺν,

145

Καὶ σκῶρ ἀεὶ νῶν· ἐν δὲ τούτῳ κειμένους,
Εἴ που ξένον τις ἠδίκησε πώποτε,

Ἡ παῖδα κινῶν, τὰργύριον ὑφείλετο,

Ἡ μητέρ' ἠλόησεν, ἢ πατρός γνάθον

Ἐπάταξεν, ἢ πτόρκον ὄρκον ὠμοσεν,

150

Ἡ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο.

ΔΙΟΝ. Νῆ τοὺς θεοὺς ἐχρῆν γε πρὸς τούτοισι, κ' εἰ

Τὴν πυρρίχην τις ἔμαθε τὴν Κινησίου.

ΗΡ. Ἐντεῦθεν αὐλῶν τις σὲ περιείσιν πνοή,

φαλον, παίζει καὶ πρὸς ταῦτα. 139. Τυννουτωί] μικρῶ, ὅσον ἐστὶ τὸ τῆς παλάμης κοῖλον· δεικνύων γὰρ τὴν ἑαυτοῦ παλάμην κοίλην, ταῦτα φησί.

141. Ὡς μέγα δύνανται τῷ δύο ὄβολῶ.] Τοῦτο δ' ἦν ἀποδοῦναι ὡς πορθμία· ἀλλ' ἐπειδὴ δύο ὄβολοὺς ἐλάμβανον καὶ οἱ δικασταὶ τό γε ἀρχαῖον, καὶ πρὸς τοῦτο πολὺ ἦν ἡ σπουδὴ, πρὸς ἐκεῖνο δῆθεν σχετιάζει ὁ Διόνυσος.

142. Θησεὺς] δὲ κατέβη εἰς τὸν Ἄδην μετὰ Πειρήθου, βουλόμενος ἀρπάσαι τὴν τῆς Δήμητρος κόρην. 146. Καὶ σκῶρ ἀεὶ νῶν] κόπρον (ὄψει) ἀεὶ νάουσαν· συναίρεσιν γὰρ φασὶ τοῦτ' εἶναι τοῦ νάων εἰς τὸ νῶν, ὡς βοάων βοῶν· τὸ δὲ ἐν τούτῳ. Ἐν τούτῳ τῶν σκάτει ὄψει κειμένους πολλοὺς.

148. Κινῶν] φθειρῶν, οὐκ ἔδωκεν αὐτῶν τὸν μισθόν· τὸ δ' Ἄλοῶν τύπτειν ἐστὶ. 151. Μορσίμου] κωμικὸς ποιητὴς ὀλίγου λόγου ἀξίος· ὁ δὲ Κινησίας διθυραμβικὸς κακὸς ἐφευρέτης τῆς Πυρρίχης (ἐνόπλου ὀρχήσεως) ἀφυῆς, μέγας τὸ σῶμα, ἰσχνὸς δὲ, Θηβαῖος. 154. Ἐντεῦθεν] διεληθόντα δὲ σε ταῦτα διαδέχεται σε πνοή αὐ-

Ὅφει τε φῶς κάλλιστον, ὥσπερ ἐνθάδε, 155
 Καὶ μυρρίνωνας, καὶ θιάσους εὐδαίμονας
 Ἄνδρῶν, γυναικῶν, καὶ κρότον χειρῶν πολύν.

ΔΙΟΝ. Οὗτοι δὲ δὴ τίνες εἰσίν;

ΗΡ. Οἱ μεμυημένοι—

ΞΑΝ. Νῆ τὸν Δί' ἔγωγ' οὖν ὄνος ἄγων μυστήρια.
 Ἄτὰρ οὐ καθέξω ταῦτα τὸν πλείω χρόνον. 160

ΗΡ. Οἷ σοι φράσουσ' ἀπαξάπανθ', ὧν ἂν δέη.
 Οὗτοι γὰρ ἐγγύτατα παρ' αὐτὴν τὴν ὁδὸν
 Ἐπὶ ταῖσι τοῦ Πλούτωνος οἰκοῦσιν θύραις.
 Καὶ χαῖρε πόλλ', ὧ δ' ἐλφέ.

ΔΙΟΝ. Νῆ Δία καὶ σύ γε
 Ὑγίαινε. σὺ δὲ τὰ στρώματ' αὔθις λάμβανε. 165

ΞΑΝ. Πρὶν καὶ καταθέσθαι;

ΔΙΟΝ. Καὶ ταχέως μέντοι πάνυ.

ΞΑΝ. Μῆ δὴθ', ἱκετεύω σ', ἀλλὰ μίσθωσαι τινα
 Τῶν ἐκφερομένων, ὅστις ἐπὶ τοῦτ' ἔρχεται.

ΔΙΟΝ. Ἐὰν δὲ μὴ ὕρω;

ΞΑΝ. Τότε μ' ἄγειν.

ΔΙΟΝ. Καλῶς λέγεις,
 Καὶ γὰρ τινες ἐκφέρουσι τουτοῖσι νεκρόν. 170
 Οὗτος, σὲ λέγω μέντοι, σὲ τὸν τεθνηκότα·
 Ἄνθρωπε, βούλει σκευάρι' εἰς Ἄιδου φέρειν;

λῶν. 56. Μυρρίνωνας] τόπος περιεκτικὸς μυρρίνων. 158. Μεμυημένοι] ἔ-
 δει γὰρ τοὺς μεμυημένους τὰ Ἐλευσίνα ἐν τοιοῦτοις μυρρίνωσι κατοικεῖν· τὸ
 δ' ὄνος ἄγων μυστήρια παροιμία ἐστὶ πρὸς τοὺς ἀχθοφοροῦντας καὶ κακοπα-
 θοῦντας, ὥσπερ οὗτος αὐτὸς ὁ Ξανθίας, πιεζόμενος ἔτει τῷ φορτίῳ εἴρηται δὲ,
 ὅτι ὄνοι ἔφερον τὰ σκεύη εἰς Ἐλευσίνα, ἀγομένων τῶν μυστηρίων. 160. Ἄ-
 τὰρ οὐ καθέξω ταῦτα τὸν πλείω χρόνον] πότερον κατέθετο, ταῦτα εἰπὼν, ἢ
 οὐ; οὐκ ἔοικεν, ὅσον ἐκ τῶν ἐπομένων μικρὸν κατωτέρω· ἐστὶ δὲ τὸ διστι-
 χον τοῦτο, ὡς παρένθεσις, ὡς ὑπὸ μόνου τοῦ Ξανθίου καὶ λεγόμενον καὶ ἀ-
 κουόμενον. 166. Πρὶν καὶ καταθέσθαι;] πῶς γὰρ ἂν εἴη λαμβάνειν, ἃ φέ-
 ρει τις. 168. Ἐπὶ τοῦτο ἔρχεται;] ἐπὶ τὸν ἄθην χωρεῖ.

NEK. Πρὸς ἅττα;

ΔΙΟΝ. Ταυτί.

NEK. Δύο δραχμάς μισθὸν τελεῖς;

ΔΙΟΝ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἔλαττον.

NEK. Ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ.

ΔΙΟΝ. Ἀνάμεινον, ὦ δαιμόνι', ἐὰν ξυμβῶ τί σοι.

175

NEK. Εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμάς, μὴ διαλέγου.

ΔΙΟΝ. Δάβ' ἐννέ' ὀβολούς.

NEK. Ἀναβίψην νῦν πάλιν.

ΞΑΝ. Ὡς σεμνὸς ὁ κατάρατος οὐκ οἰμώζεται;

Ἐγὼ βαδιοῦμαι.

ΔΙΟΝ, Χρηστὸς εἶ καὶ γεννάδας.

Χωρῶμεν ἐπὶ τὸ πλοῖον.

ΧΑΡ. Ὡὲπ, παραβαλοῦ.

180

ΞΑΝ. Τουτί τί ἐστι;

ΔΙΟΝ. Τοῦτο λίμνη, νῆ Δία,

Αὕτη ἔστιν, ἣν ἔφραζε, καὶ πλοῖόν γ' ὄρω.

ΞΑΝ. Νῆ τὸν Ποσειδῶ, κῆστι γ' ὁ Χάρων οὔτοσι.

ΔΙΟΝ. Χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων.

ΧΑΡ. Τίς εἰς ἀναπαύλας ἐκ κακῶν καὶ πραγμάτων;

185

Τίς εἰς τὸ Λήθης πεδίον, ἢ ἔς ὄνου πόκας,

ἢ ἔς Κερθερίους; ἢ ἔς κόρακας, ἢ ἐπὶ Ταίναρον;

174. Ὑπάγετε ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ] πρὸς τοὺς νεκραγωγούς ὁ νεκρός φησι ταῦτα·
Χωρεῖτε ἐπὶ τὸν σκοπὸν· φέρετέ με κάτω. 177. Ἀναβίψην] ἐν ἤθει τοῦτο
ἀναγνωστέον· ὁμοίον δὲ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἐπρόκοφα, ἐὰν κάμω ταῦτα· ὡς
εἰ ἔλεγεν εἰρωνικῶς, ἢ μία σου δραχμὴ τοσαῦτα δύναται, ὅσον εἰ ἀνεβίουν.
180. Ὡὲπ, παραβαλοῦ] ἐλθόντων αὐτῶν παρὰ τὴν λίμνην, προσπλεῖ πρὸς
αὐτοὺς ὁ Χάρων· ὅς καὶ παρακελεύει τοὺς ἑαυτοῦ προσορμίσαι τὴν ναῦν πα-
ρὰ τῇ γῆ, ὅπως δέξεται αὐτούς. 184. Χαῖρε, ὦ Χάρων] τρίς τοῦτο, ἢ ὡ-
φ' ἠδονῆς, ἢ κωμῶδει τινα τριπλασιάσαντα οὕτω τὴν φωνήν. 186. Τίς εἰς
τὸ τῆς Λήθης πεδίον] διεῖλε τὰ τοῦ Ἄδου ὡς ἐπὶ τῆς γῆς εἰς διαφόρους
χώρας· εἶθ', ὡσπερ οἱ ἐν τῷ λιμένι πλοίαρχοι, ὅταν μέλλωσιν ἀνάγεσθαι,
κηρύττουσι, τίς εἰς Ἀθήνας, τίς εἰς Αἴγιναν, ἵνα εὐρωσιν ἐπιβάτας· οὕτω καὶ
ὁ Χάρων ἐνταῦθα — Ὀνου δὲ πόκας ἔφη ὡς ἐπὶ τῶν ἀκινήτων. Οὐδὲ γάρ

- ΔΙΟΝ. Ἐγώ.
- ΧΑΡ. Ταχέως ἔμβαινε.
- ΔΙΟΝ. Ποῦ σχήσειν δοκεῖς;
Ἐς κόρακας ὄντως;
- ΧΑΡ. Ναι μὰ Δία, σοῦ γ' οὔνεκα.
Ἐμβαινε δῆ.
- ΔΙΟΝ. Παῖ, δεῦρο.
- ΧΑΡ. Δοῦλον οὐκ ἄγω, 190
Εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν.
- ΞΑΝ. Μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ ἀλλ' ἔτυχον ὀφθαλμιῶν.
- ΧΑΡ. Οὐκοῦν περιθρέξει δῆτα τὴν λίμνην τρέχων.
- ΞΑΝ. Ποῦ δῆτ' ἀναμενῶ;
- ΧΑΡ. Παρὰ τὸν Αὐαίνου λίθον,
Ἐπὶ ταῖς ἀναπαύλαις.
- ΔΙΟΝ. Μανθάνεις; 195
- ΞΑΝ. Πάνυ μανθάνω.
Οἴμοι κακοδαίμων, τῷ ξυνέτυχον ἐξιῶν;
- ΧΑΡ. Κάθιζ' ἐπὶ κώπην. εἴ τις ἐπιπλεῖ, σπευδέτω.
Οὔτος, τί ποιεῖς;
- ΔΙΟΝ. Ὅ τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἦ
Ἰζω' πὶ κώπην, οἷπερ ἐκέλευσάς με σύ;

ἔστι κόρακας ἔχειν τοὺς ὄνους, μήτε κείρασθαι· οὕτω δὲ παίζει καὶ Κερβερίους λέγων καὶ κόρακας, ὡς εἴ ἦσαν ταῦτα ἐν ἄδου χώραι. 189. Ἐς Κόρακας ὄντως;] ναι, χαριζόμενοι σοὶ γε. Ἔοικε δὲ Διόνυσος κόρακας ἠγήσασθαι τὸν ἐν Ἀθήναις οὕτω καλούμενον τόπον. 191. Τὴν περὶ τῶν κρεῶν] τὴν ἐν Ἀργινοῦσῃ (ἴδε ἀνωτέρω στίχ. 33.) ναυμαχίαν. Περὶ τῶν κρεῶν δὲ εἶπεν, ὅτι οἱ δοῦλοι οὐ περὶ πατρίδος καὶ γυναικῶν καὶ τέκνων ἐναυμάχουν, ἀλλὰ περὶ ἀπελευθερώσεως τῶν οἰκείων σωματίων. 192. Ὀφθαλμιῶν] τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν τις πεμφθεὶς εἰς Σπάρτην παρὰ Λεωνίδου ἐκ Θερμοπυλῶν, καὶ ἐπαγερχόμενος κατεσχέθη καθ' ἑδὸν ὑπὸ ὀφθαλμίας, καὶ ἐν τῇ μάχῃ οὐκ ἦν· τοῦτ' οἶμαι αἰνίττεσθαι ἐνταῦθα τὸν ποιητὴν. 194. Παρὰ τὸν Αὐαίνου λίθον.] Αὐαίνος, παρὰ τὸ Αὐαίνω, τὸ ξηραίνω· ὁ Αὐαίνου λίθος ὁ καταξηραίνων τοὺς γακροὺς ἐν ἄδου· καὶ παροιμία ἐντεῦθεν, Ἀναμένειν ἐν ἄδου παρὰ τὸν τοῦ Αὐαίνου λίθον. 196. Τῷ ξυνέτυχον] κακῶ οἴωνῳ. 199. Ἰζω' ἐπὶ κώπην] ἐκαθέσθη γὰρ οὐκ ἐπὶ κώπην πρὸς τὸ ἐρέττειν, ἀλλ' ἐπάνω τῆς

- ΧΑΡ. Οὐκουν καθεδῆ δῆτ' ἐνθαδί, γάστρων ;
 ΔΙΟΝ. Ἰδοῦ. 200
- ΧΑΡ. Οὐκουν προβαλῆ τὸ χεῖρε, κάκτενεῖς ;
 ΔΙΟΝ. Ἰδοῦ.
- ΧΑΡ. Οὐ μὴ φλυρήσεις ἔχων, ἀλλ' ἀντιβὰς
 Ἐλᾶς προθύμως.
 ΔΙΟΝ. Κᾶτα πῶς δυνήσομαι,
 Ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος
 Ὄν, εἴτ' ἐλαύνειν ;
- ΧΑΡ. Ῥᾶστ'. ἀκούσει γὰρ μέλη 205
 Κάλλιστ', ἐπειδὴν ἐμβάλης ἄπαξ.
 ΔΙΟΝ. Τίνων ;
- ΧΑΡ. Βατράχων, κύκνων, θαυμαστά.
 ΔΙΟΝ. Κατακέλευε δῆ.
- ΧΑΡ. Ὡδὸπ ὄπ, ὠπί ὄπ.
 ΧΟΡ. Βρεκεκεκέξ, κοᾶξ, κοᾶξ.
 Βρεκεκεκέξ, κοᾶξ, κοᾶξ. 210
 Λιμναῖα κρηνῶν τέκνα,
 Ξύναυλον ὕμνων βοᾶν
 Φθεγξώμεθ', εὐγερυν ἐμὰν ἀοιδὰν,
 Κοᾶξ, κοᾶξ.
 Ἦν ἀμφὶ Νυσηῖον Διὸς 215

κώπης. Γάστρωνα δὲ καλεῖ αὐτὸν ὡς γαστρίμαργον καὶ οἰνόφλυγα. 203. Ἐλᾶς] μέλλων ἀντὶ τοῦ ἐλάσεις. 204. Ἄθαλάττωτος] μὴ ὦν ναυτικός, μήτε τῶν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχησάντων· ἢ ὁ μὴ ἐπιβὰς ποτε τῆς Σαλαμίνιας τριήρους. 205. Μέλη] εἰσελθόντα εἰς τὴν λίμνην Διόνυσον ὑποδέχονται οἱ βάτραχοι μετὰ μελῶν καὶ ὕμνων. 207. Κατακέλευε] εἰς τὴν κελουστής ἐπὶ τῆς πρύμνης, ὅς διὰ τακτικοῦ παρακελεύσματος διεφύρθημι τὴν εἰρασίαν ὡς ὑφ' ἐνὸς ὑπὸ πάντων γίνεσθαι ἐν τῷ αὐτῷ καὶ ἴσῳ χρόνῳ· ἦν δὲ τὸ κέλευσμα τὸ, ὠδὸπ ὄπ. 209. Βρεκεκεκέξ] φωνὴ τοῦτο βατράχων, μὴ φαινομένων μὲν ἐν τῷ θεάτρῳ, ἀλλ' ἀνθρώπων τὴν ἐκείνων φωνὴν μιμουμένων. 211. Λιμναῖα κρηνῶν, προσθετός ὁ Καί, ἵνα ἦ, καὶ κρηνῶν· ὅτι καὶ ἐν ταῖς κρήναις βάτραχοι φιλοχωροῦσι. — εὐγερυν δὲ, εὐηχον μελωδικὴν, ἐν εἰρωνεῖα τοῦτο. 213. Νυσηῖον] ἐκ τῆς Νύσης τῆς ἐν ταῖς Ἰνδίας, ἣν ἔκτισεν ὁ

Διόνυσον ἐν Λίμναισιν ἰαχήσαμεν,

Ἐνίχ' ὁ κραιπαλόκωμος

Ταῖς ἱεραῖσι Χύτρησι

Χωρεῖ κατ' ἐμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος.

Βρεκεκεκέξ, κοᾶξ, κοᾶξ.

220

ΔΙΟΝ.

Ἐγὼ δέ γ' ἀλγεῖν ἄρχομαι.

Τὸν ὄρρον, ὦ κοᾶξ, κοᾶξ.

ΧΟΡ.

Βρεκεκεκέξ, κοᾶξ, κοᾶξ.

ΔΙΟΝ.

Ἵμῖν δ' ἴσως οὐδὲν μέλει.

ΧΟΡ.

Βρεκεκεκέξ, κοᾶξ, κοᾶξ.

225

ΔΙΟΝ.

Ἄλλ' ἐξόλοισθ' αὐτῷ κοᾶξ.

Οὐδὲν γὰρ ἔστ' ἄλλ' ἢ κοᾶξ.

ΧΟΡ.

Εἰκότως ἔγωγ', ὦ πολλὰ πράττων.

Ἐμὲ γὰρ ἔστερξαν εὐλυροὶ τε Μοῦσαι,

Καὶ κεροβάτας Πάν,

230

Ὁ καλαμόφθογγα παίζων·

Προσεπιτέρπεται δ' ὁ φορμικτὰς Ἀπόλλων,

Ἐνεκα δόνακος, ὃν ὑπολύριον

Ἐνυδρον ἐν λίμναις τρέφω.

Βρεκεκεκέξ, κοᾶξ, κοᾶξ.

235

ΔΙΟΝ.

Ἐγὼ δὲ φλυκταίνας ἔχω,

Χῶ πρωκτὸς ἰδίει πάλαι,

Κᾶτ' αὐτίκ' ἐγκύφας ἐρεῖ,

Βρεκεκεκέξ κοᾶξ, κοᾶξ.

Διόνυσος· Λίμναι δὲ χωρίον ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐν ἣ Διονύσου ἦν ἱερόν.— Κραιπαλόκωμος δὲ] ὁ μετὰ τὴν κραιπάλην κωμάζων. 218. Χύτρησι.] χύτρα ἢ τρίτη ἡμέρα τῆς τῶν Ἀνθεστηρίων, ἐν ἣ προσέφερον ὄσπρια ἐν χύτραις πρὸς τιμὴν Διονύσου τε καὶ Ἑρμοῦ· ὅπου ἐγίνοντο καὶ ἀγῶνες χύτρηνοι καλούμενοι. 219. Ἐμὸν τέμενος] παρὰ τὴν ὁμωνυμίαν. Λίμναι γὰρ καὶ τὸ χωρίον, ἐν ᾧ ἦν ἱερόν Διονύσου, καὶ ἐν αἷς λιμνάζονται οἱ βάτραχοι. 221. Ὄρρον τὸ ὄρροπύγιον. ὁ ἔσχατος σπόνδυλος παρὰ τὸν πρωκτόν. 230. Κεροβάτης] ὁ κερατοειδεὺς πόδας ἔχων. 233. Ἵπολύριον] ὡς προσήκοντα εἰς λύραν· ἢ ὑπὸ τὰς λυρικός τιθέμενος χορδὰς· ἢ ἀπλῶς ὁ φιδικός. 237. Ἰδίει.] ἰδροῖ τῷ

- 'Αλλ', ὦ φιλιφθὸν γένος, παύσασθε. 240
 ΧΟΡ. Μᾶλλον μὲν οὖν φθελγόμεθ', εἰ δῆποτ' εὐ-
 ηλίους ἐν ἀμέραισιν
 Ἠλάμεσθα διὰ κύπειρου
 Καὶ φλέω, χαίροντες ὠδῆς
 Πολυκολύμβοις μέλεσιν, 245
 Ἦ Διὸς φεύγοντες ὄμβρον,
 Ἐνυδρον ἐν βυθῷ χορείαν,
 Αἰόλαν ἐφθελγόμεσθα
 Πομφολυγοπαφλάσμασι.
 Βρεκεκεκέξ, κοᾶξ, κοᾶξ. 250
 ΔΙΟΝ. Τουτί παρ' ὑμῶν λαμβάνω.
 ΧΟΡ. Δεινὰ γ' ἄρα πεισόμεσθα,
 Εἰ σιγήσομεν.
 ΔΙΟΝ. Δεινότερα δ' ἔγωγ', ἐλαύνων
 Εἰ διαρρήγῃσομαι. 255
 ΧΟΡ. Βρεκεκεκέξ, κοᾶξ, κοᾶξ.
 ΔΙΟΝ. Οἰμῶζετ'· οὐ γάρ μοι μέλει.
 ΧΟΡ. Ἄλλα μὴν κεκραξόμεσθά γ',
 Ὅποσον ἢ φάρυγξ ἂν ἡμῶν
 Χανδάνη, δι' ἡμέρας, 260
 Βρεκεκεκέξ, κοᾶξ, κοᾶξ.
 ΔΙΟΝ. Τούτῳ γὰρ οὐ νικήσετε.
 ΧΟΡ. Οὐδὲ μὴν ἡμᾶς σὺ πάντως.
 ΔΙΟΝ. Οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γε δὴ μ' οὐδέποτε.
 Κεκραξομαι γὰρ, κἄν με δέη, δι' ἡμέρας, 265

πόνῳ. 243. Ἠλάμεσθα] ἐσκιρτήσαμεν, ἐξεπηθήσαμεν. τὸ δὲ κύπειρος καὶ φλέως εἶδη ἐνύδρου βοτάνης· ὁ δὲ νοῦς ὅλως· εὐδείας μὲν καὶ ἀλέας οὐσίας, διίμεν ἐκ βοτάνης βοτάνην ψάλλοντες· ὄμβρου δὲ καὶ χειμῶνος ὄντος, κάτιμεν εἰς τὴν ἄβυσσον, φθελγόμενοι τὸ βρεκεκεκέξ, κοᾶξ κοᾶξ, διὰ τῶν πομφολυγοπαμφλασμάτων· ἔστι δὲ ταῦθ' αἰ ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ὑετοῦ ὄντος, συνιστάμεναι πομφόλυγες, ὧν διαρρήγνυμένων ἤχος τις ποιός ἀποτελεῖται, ὡς

"Εως ἂν ὑμῶν ἐπικρατήσω τοῦ κοᾶξ.

ΧΟΡ. Βρεκεκεκέξ, κοᾶξ, κοᾶξ.

ΔΙΟΝ. "Εμελλον ἄρα παύσειν ποθ' ὑμᾶς τοῦ κοᾶξ.

ΧΑΡ. Ὡ παῦε, παῦε, παραβαλοῦ τῷ κοπίῳ.

"Εχθαιν', ἀπόδος τὸν ναῦλον.

ΔΙΟΝ. Ἐχε δὴ τῷ βολῶ. 270

ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

ΔΙΟΝ. Ὁ Ξανθίας, ποῦ Ξανθίας; ἢ Ξανθίας;

ΞΑΝ. Ἰαῦ.

ΔΙΟΝ. Βάδιζε δεῦρο.

ΞΑΝ. Χαῖρ', ὦ δέσποτα.

ΔΙΟΝ. Τί ἐστι τάνταυθοῖ;

ΞΑΝ. Σκότος καὶ βόρβορος.

ΔΙΟΝ. Κατεῖδες οὖν που τοὺς πατραλοίας αὐτόθι,

Καὶ τοὺς ἐπιόρκους, οὓς ἔλεγεν ἡμῖν;

ΞΑΝ. Σὺ δ' οὐ; 275

ΔΙΟΝ. Νῆ τὸν Ποσειδῶ γῶγε, καὶ νυνὶ γ' ὄρῳ,

"Ἄγε δὴ τί ὀρῶμεν;

ΞΑΝ. Προΐεναι βέλτιστα νῶν,

περὶ καχλάζοντος ὕδατος. 268. "Εμελλον ἄρα παύσειν] τοῦ χοροῦ ἰδόντος ἕτερον χορὸν τὸν τῶν μυστῶν εἰσιόντα, καὶ διὰ τοῦτο σιωπητάντων, εἰσποιεῖται γελοίως τὴν νίκην Διόνυσος. 269. Ὡ παῦε] Χάρων τοῦτο φησὶ πρὸς Διόνυσον, περατωθέντας ἤδη παύειν τῆς εἰρασίας· τὸ δὲ τῷ κοπίῳ ἄμεινον εἰς θυϊκὸν τῷ κοπίῳ, ἵνα ἢ πλαγίως τὰς κώπας τιθέται παρὰ τὰ ζυγά, ὡς καὶ νῦν ἐτι οἱ ναῦται, παύόμενοι τοῦ ἐρέττειν, ποιοῦσιν. ἢ, πρόσαγε τὸ πλοῖον διὰ τῆς κώπης τῇ γῆ.

272. Ἡ Ξανθίας;] ἦτοι τοπικῶς ἀντι τοῦ ποῦ, ἢ ἀπορηματικῶς ἀντι τοῦ ἄρα· ὡς τὸ Σοφοκλείου, ἢ μέμνηας; τὸ δὲ Ἰαῦ φωνὴ ποιά ὕλακῃ εἰοικυῖα. 275. Οὓς ἔλεγεν ἡμῖν] ὁ Χάρων ἀνωτέρω στίχ. 145. καὶ ἐξῆς.

Ὡς οὗτος ὁ τόπος ἐστίν, οὗ τὰ θηρία
Τὰ δειν' ἔφασκ' ἐκεῖνος.

ΔΙΟΝ.

Ὡς οἰμώζεται.

Ἐλαζονεύει', ἵνα φοβηθείην ἐγώ.

280

Εἰδώς με μάχιμον ὄντα, φιλοτιμούμενος.

Οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ἔσθ', ὡς Ἑρακλῆς.

Ἐγὼ δὲ γ' εὐξαίμην ἂν ἐντυχεῖν τινι,

Λαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἄξιόν τι τῆς ὁδοῦ.

ΞΑΝ. Νῆ τὸν Δία καὶ μὴν αἰσθάνομαι φόφου τινός.

285

ΔΙΟΝ. Ποῦ, ποῦ στιν;

ΞΑΝ.

Ὅπισθεν.

ΔΙΟΝ.

Ἐξόπισθε νῦν ἴθι.

ΞΑΝ. Ἄλλ' ἐστίν ἐν τῷ πρόσθε·

ΔΙΟΝ.

Πρόσθε νῦν ἴθι.

ΞΑΝ. Καὶ μὴν ὄρω, νῆ τὸν Δία, θηρίον μέγα.

ΔΙΟΝ. Ποῖόν τι;

ΞΑΝ.

Δεινόν. παντοδαπὸν οὖν γίγνεται·

Ποτὲ μὲν γε βοῦς, νυνὶ δ' ὄρευς, ποτὲ δὲ γυνή

290

Ὠραιοτάτη τις.

ΔΙΟΝ.

Ποῦ στι; φέρ' ἐπ' αὐτήν ἴω.

ΞΑΝ. Ἄλλ' οὐκέτ' αὖ γυνή 'στιν, ἀλλ' ἤδη κύων.

ΔΙΟΝ. Ἐμπουσα τοίνυν ἔστι.

ΞΑΝ.

Πυρὶ γοῦν λάμπεται

Ἄπαν τὸ πρόσωπον.

ΔΙΟΝ.

Καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει;

ΞΑΝ. Νῆ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον θάτερον·

295

284. Ἀγώνισμα] εὐρεῖν τινα, πρὸς ὃν ἀγωνισάμενος, ἄξιόν τι ἔργον τοσαύτης ὁδοῦ δόξω πράξαι. 286. Ἐξόπισθε νῦν ἴθι] προβάλλεται πανταχοῦ τὸν Ξανθίαν ἐν τῷ κινδύνῳ, ὡς δειλὸς καὶ θηλυδρίας. 291. Ἐπ' αὐτήν ἴω] πρόθυμος εἰς τοῦτο. 293. Ἐμπουσα] τέρας τι καταχθόνιον, μονόπουν, ὑπὸ τῆς Ἐκάτης ἀποστελλόμενον ἐκφοβεῖν τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς διὰ νυκτὸς ὁδοιποροῦντας. 295. Βολίτινον θάτερον] ἐκ βολίτου, ὃ ἔστι κόπρου βροῦς,

Σάφ' ἴσθι.

- ΔΙΟΝ. Ποῖ δὴτ' ἂν τραποίμην;
- ΞΑΝ. Ποῖ δ' ἐγώ;
- ΔΙΟΝ. Ἰερεῦ, διαφύλαξόν μ', ἔν' ὧ σοι ξυμπότης.
- ΞΑΝ. Ἀπολούμεθ', ὧ ἴναξ Ἑράκλεις.
- ΔΙΟΝ. Οὐ μὴ καλεῖς μ',
ἽΩ ἄνθρωφ', ἱκετεύω, μηδέ κατερεῖς τοῦνομα.
- ΞΑΝ. Διόνυσε τοῖνον. 300
- ΔΙΟΝ. Τοῦτό γ' ἔθ' ἤττον θατέρου.
- ΞΑΝ. Ἰθ', ἤπερ ἔρχη· δεῦρο, δεῦρ', ὧ δέσποτα.
- ΔΙΟΝ. Τί δ' ἔστι;
- ΞΑΝ. Θάρρει· πάντ' ἀγαθὰ πεπράγαμεν.
Ἐξεστὶ θ', ὡσπερ Ἑγέλοχος, ἡμῖν λέγειν·
Ἐκ κυμάτων γὰρ αὔθις αὖ γαλῆν ὄρω.
Ἡ ἔμπουσα φροῦδη.
- ΔΙΟΝ. Κατόμοσον.
- ΞΑΝ. Νῆ τὸν Δία. 305
- ΔΙΟΝ. Καῦθις κατόμοσον.
- ΞΑΝ. Νῆ Δί'.
- ΔΙΟΝ. Ὅμοσον.
- ΞΑΝ. Νῆ Δία.
- ΔΙΟΝ. Οἴμοι τάλας, ὡς ὠχρίασ', αὐτὴν ἰδών·
Ὅδὶ δὲ δείσας, ὑπερεπυρρῖασέ μου.

ἡ ὄνου. 297. Ἰερεῦ οἱ δεινόν τι πάσχοντες, ἔρχονται πρὸς τοὺς ἱερέας, βοήθειάν τινα ἀπαλλακτικὴν εὐρησόμενοι· κατ' ἔθος τοῖνον τοῦτου, ἐπικαλεῖται τὸν ἱερέα. 298. ἽΩ ἴναξ Ἑράκλεις] πρὸς τὸν Διόνυσον τοῦτου, ὡς σχῆμα φέροντα Ἑρακλέους. 303. Ἑγέλοχος] ποιητὴς τραγικός, ἢ κωμικὸς κατ' ἄλλους, ὃς προενεγκὼν τὸ Εὐριπίδιον ἐκεῖνο,

* Ἐκ κυμάτων γὰρ αὔθις αὖ γαλῆν ὄρω

κακῶς, Γαλῆν ὄρω ἀντι τοῦ κατ' ἀποκοπὴν Γαλήν', ὃ ἐστὶ Γαλήνην, ἐγελάσθη· ὃ δὲ Ξενίας ἐνταῦθα, μιμούμενος τὸν Ἑγέλοχον, ὄρω τὴν Ἐμπουσαν Γαλῆν γεγεννημένην, ἄφοβον ζῶων δηλονότι· ἐκείνη ἔψχετ' ἀπιούσα. 308. Ὅδὶ δὲ δείσας, ὑπερεπυρρῖασέμου] ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἐπυρρῖασεν· τίς δ' ἦν οὗτος; ὃ

Οἱ μοι πόθεν μοι τὰ κακὰ ταυτί προσέπεσε;
 Τίν' αἰτιάσομαι θεῶν μ' ἀπολλύουαι;
 Αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ χρόνου πόδα;
 (Αὐλεῖ τις ἔνδορ.)

310

ΞΑΝ. Οὗτος.

ΔΙΟΝ. Τί ἐστίν;

ΞΑΝ. Οὐ κατήκουσας;

ΔΙΟΝ. Τίνος;

ΞΑΝ. Αὐλῶν πνοῆς.

ΔΙΟΝ. Ἐγωγε, καὶ δάδων γ' ἐμέ

Αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη.

Ἄλλ' ἡρέμα πτήξαντες, ἀκροασώμεθα.

315

ΧΟΡ. Ἰαχ', ὦ Ἰαχγε.

Ἰαχ', ὦ Ἰαχγε.

ΞΑΝ. Τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο, δέσποθ', οἱ μεμυημένοι

Ἐνταῦθά που παίζουσιν, οὓς ἔφραζε νῶν.

Ἄδουσι γοῦν τὸν Ἰαχχον, ὡσπερ Διαγόρας.

520

ΔΙΟΝ. Κάμοι δοκοῦσιν. ἡσυχίαν τοίνυν ἄγειν

Βέλτιστόν ἐστιν, ὡς ἂν εἰδῶμεν σαφῶς.

ΧΟΡ. Ἰαχ', ὦ πολυτιμήτοις

Ἐδραῖς ἐνθάδε ναίων·

μὲν τὸν ἱερέα· ὁ δὲ, τινὰ τῶν καθημένων καὶ θεωμένων λέγειν φασί· πιθανώτερον δὲ αὐτὸν λέγειν τὸν Ξανθίαν, ὅτι πυρρόσ πως ἦν, διὸ καὶ Ξανθίας ἤκουσε. καὶ τοι τὸ δέος οὐ πυρρόν ποιεῖ, ἀλλ' ὠχρὸν, ὡς τοῦ αἵματος ἀνατρέχοντος ἐπὶ τὴν καρδίαν πρὸς στήριξιν καὶ περίθλαψιν· ἀλλ' ἐνταῦθα τάναντία πάθη ἐκ τῶν ἐναντίων κομικωτέρων λαμβάνει· καὶ τοι κἂν ταῖς Ἐκκλησιαζούσαις τὸ πυρρόν ἐπὶ φόβου λαμβάνει· ἴδε αὐτόθι στίχ. 1061. 314. Αὔρα τις δάδων μυστικωτάτη.] ὁσμὴ δάδων· μυστικὴ δὲ, οἷα ἐστὶν ἡ ἐν τοῖς μυστηρίοις ἐν Ἐλευσίνι· ἦκει γὰρ ἤδη ὁ τῶν μυστῶν χορός. 319. Οὓς ἔφραζεν] ὁ Χάρων ἡμῖν. ἴδε ἀνωτέρω στίχ. 155. καὶ ἐξῆς. 320. Ἰαχχος] ὕμνος εἰς Διόνυσον ἦν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ θεὸς τοῦτο ἤκουε. Διαγόρας δὲ, φιλόσοφος ἦν, ἢ διθυραμβοποιεῖς, συνεχῶς προσφέρων τὸ Ἰαχγε, Ἰαχγε. ἐλέγετο δὲ ἄθεος εἶναι, καὶ δαιμόνια καινὰ εἰσάγων, καὶ ταῦτα ἐν εἰρωνείᾳ. 324. ὦ πολυτιμήτοις [ἔδραῖς] τὸν Διόνυσον αὐτὸν καλεῖ, ὡς μέρος ἔχοντα καὶ αὐτὸν ἐν

Ἰακχ', ὦ Ἰακχε,
 325
 Ἐλθὲ τόνδ' ἀνά λειμῶνα χορεύσων,
 Ὅσιους ἐς θιασώτας,
 Πολύκαρπον μὲν τινάσσω
 Ἀμφὶ κρατὶ σῶ βρούντα
 Στέφανον μύρτων. 330
 Θρασεῖ δ' ἐγκατακρούων
 Ποδὶ τὰν ἀκόλαστον
 Φιλοπαίγμονα τιμὰν,
 Χαρίτων πλεῖστον ἔχουσαν
 Μέρος, ἀγνὰν, ἱεράν 335
 Ὅσιους μύσταις χορεῖαν.

ΕΑΝ. ὦ πότνια πολυτίμητε Δήμητρος κόρη,

Ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν.

ΔΙΟΝ. Οὐκουν ἀτρέμ' ἔξεις, ἦν τι καὶ χορδῆς λάβης.

ΧΟΡ. Ἐγειρε φλογέας λαμπά- 340
 δας. ἐν χερσὶ γὰρ ἦκεις
 Τινάσσω Ἰακχε,

Νυκτέρου τελετῆς φωσφόρος ἀστήρ.

Φλογὶ φέγγεται δὲ λειμῶν·

Γόνυ πάλλεται γερόντων· 345

Ἀποσεύονται δὲ λύπας,

Χρόνου τ', ἐτῶν

τοῖς Ἐλευσινίοις· ἔθρας δὲ πολυτίμους ἐννοεῖ τοὺς λειμῶνας, ἔνθα ἰστάται
 τὴν χορεῖαν. 327. Θιασώτας τοὺς χορεύοντας· θιασος γὰρ ὁ χορός· ἢ παρὰ
 τὸ θεῖν εἰς τὸν θεὸν τοῦτον, ἢ ὅπως δήποτε. 332. Ἀκόλαστον] ἀκρατῆ, ἐν-
 θουσιαστικὴν. ἢ δὲ συνθήκη ἄνωθεν οὕτω μᾶλλον, Ἐλθὲ, ὦ Ἰακχε... ἐγκα-
 τακρούων ποδὶ θρασεῖ (ἰσχυρῶ) τὴν ἀγνήν τοῖς ὄσιους μύσταις καὶ ἱεράν χο-
 ρεῖαν τὴν ἔχουσαν ἀκόλαστον καὶ φιλοπαίγμονα τιμὴν, πλεῖστον μέρος χα-
 ρίτων. 338. Χοιρείων κρεῶν] τῇ Δήμητρι καὶ τῷ Διονύσῳ ἐν ἄδου χοῖροι ἐ-
 θύοντο· τῷ δὲ ταιλιπώρῳ Ξανθίᾳ τούτων μάλιστα μέλει. Χορδὴ ἢ ἐξ ἐντέρων
 πλοκῆ καὶ εἴλησις ἐστίν· ἦν καὶ νῦν ἔτι οὕτως ὀνομάζομεν. 343. Νυκτέρου
 τελετῆς] εἴγ' ἐν νυκτὶ ἐτελοῦντο τὰ μυστήρια ταῦτα. 344 Φέγγεται λειμῶν]

Παλαιούς ἐνιαυτούς,

Ἰερᾶς ὑπὸ τιμᾶς.

Σὺ δὲ λαμπάδι φλέγων,

350

Προβάδην ἔξαγ' ἐπ' ἀνθη-

ρὸν ἔλειον δάπεδον,

Χοροποιὸν, μάκαρ, ἦβαν.

HMIX. Εὐφημεῖν χρῆ, κἀξίστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσιν,

"Οστις ἄπειρος τοιῶνδε λόγων, ἢ γνώμη μὴ καθα-

ρεύει,

355

"Ἡ γενναίων ὄργια Μουσῶν μῆτ' ἴδε πω, μῆτ' ἐχόρευσε·

Μῆτε Κρατίνου τοῦ Ταυροφάγου γλώττης βακχεῖ'

ἔτελέσθη,

"Ἡ βωμολόχοις ἔπεσιν χαίρει, μῆ 'ν καιρῷ τοῦτο ποιούσιν,

"Ἡ στάσιν ἐχθρὰν μὴ καταλύει, μηδ' εὐκόλος ἐστι

πολίταις·

'Ἄλλ' ἀνεγείρει καὶ ριπίζει, κερδῶν ἰδίων ἐπιθυμῶν· 360

"Ἡ τῆς πόλεως χειμαζομένης ἄρχων, καταδωροδοκεῖται·

"Ἡ προδίδωσιν φρούριον, ἢ ναῦς, ἢ τὰ πόρρητ' ἀποπέμπει

ὑπου αἰμεμημένοι εἶσι, τὰ Ἠλύσια. 349. Ἰερᾶς ὑπὸ τιμᾶς, ἐξ ἧς ἀπολαύουσιν ἰερᾶς τιμῆς, ἀποσιέονται λύπαστε καὶ τὸ γῆρας. καὶ χορεύουσι νεανίοις ὁμοίως. 351. Ἐπ' ἀνθηρὸν] ἐν ἄλλοις δὲ κεῖται, πάνθηρον. οὐ καλῶς. ἔλειον δὲ δάπεδον αὐτὸν τὸν τῶν μυστῶν λειμῶνα καλεῖ· χοροποιὸν δὲ ἦβην τοὺς νεάζοντας ἤδη γέροντας. 353. Ἐξίστασθαι] παραχωρεῖν. ἔξω τοῦ χωρεῖν ἴστασθαι. 357. Κρατίνου] κωμικός οὗτος ἦν Ἀθήνησιν· ἐπηνέθη, φασίν, ἐν οἷς παρέστητε σφόδρα ἐλεγκτικῶς τὰ τῶν Ἀθηναίων κακά, ἀυστόλως καθιπτόμενος τῶν ἰδιωτικῶν ἰδιωμάτων· ἐσκόπετο δ' ὑπ' Ἀριστοφάνους ὡς μαλθακὸς καὶ φίλοινος· τὸ δὲ Ταυροφάγος ἐπιθeton ἐστὶ τοῦ Βάχχου, ἢ ὅτι ἐθῆτο αὐτῷ ταῦρος, ἢ ὅτι οἱ ἐν τοῖς Διονυσίοις νικῶντες ποιηταὶ ἐλάμβανον βραβεῖον ταῦρον. Ἐνταῦθα τοῖνον καθιπτόμενος τοῦ Κρατίνου ὡς Βάχχου καὶ φιλοπότου ἴσως, ἐπιτίθει καὶ τὸ, Ταυροφάγος· καὶ φησὶ, μῆτε ὅστις οὐκ ἐδιδάχθη τὰ βακχεῖα τῆς γλώσσης Κρατίνου τοῦ Ταυροφάγου· οἱ δὲ καὶ ἐπὶ πλέον ἐξηγήσαντο ὡδί· μῆτ' ἔτελέσθη βακχεῖα τῆς γλώσσης τοῦ Κρατίνου πρὸς τὸν ταυροφάγον, ἢ μοσχοφάγον Διόνυσον. 358. Βωμολόχοις] κόλαξιν· ἀπὸ γὰρ τῶν περὶ τοὺς βωμοὺς κολακευόντων κρεαθίων ἕνεκα ἐλέγχθη τὸ βωμολόχος. 362. Ἡ τὰ πόρρητα] τὰ ἀπηγορευμένα ἐξάγεσθαι τῆς χώρας ἐν κοιρῷ πο-

Ἐξ Αἰγίνης, Θωρυκίων ὦν, εἰκοστολόγος κακοδαίμων,
Ἄσκάματα, καὶ λῖνα καὶ πίτταν διαπέμπων εἰς Ἐπί-
δαυρον·

Ἡ χρήματα ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσὶν παρέχειν
τινὰ πείθει· 365

Ἡ κατατιλᾶ τῶν Ἑκαταίων, κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπάδων·

Ἡ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν ῥήτωρ ὦν, εἶτ' ἀποτρώγει,
Κωμωδηθεὶς ἐν ταῖς πατρίοις τελεταῖς ταῖς τοῦ Διο-
ύσου.

Τούτοις αὐδῶ, καῦθις ἀπαυδῶ, καῦθις τὸ τρίτον μάλ'
ἀπαυδῶ,

Ἐξίστασθαι μύσταισι χοροῖς· ὑμεῖς δ' ἀνεγείρετε-
μολπὴν, 370

Καὶ παννυχίδας τὰς ἡμετέρας, αἱ τῆδε πρέπουσιν
έορτῆ.

HMIX.

Χώρει δὴ νῦν πᾶς ἀνδρείως

Εἰς τοὺς εὐανθεῖς κόλπους

Τῶν καθ' Ἄδου λειμώνων, ἐγκρούων

Καὶ σκώπτων, καὶ παύζων,

375

Καὶ χλευάζων. ἡρίστηται δ'

Ἐξαρκούντως. ἀλλ' ἔμβα,

Χῶπως αἴρης τὴν Σώτειραν γενναίως

λέμφ· ὁ δὲ Θωρυκίων εἰκοστολόγος ὦν (τελώνης), διέπεμπεν εἰς Ἐπίδαυρον
πρὸς τοὺς πολεμίους ἀσκάματα (δέρματα χρήσιμα τοῖς σκαλοῖς τῶν κω-
πῶν, ἢ ὀτιδήποτε) καὶ λῖνα (πανία) καὶ πίτταν. 365. Ἡ χρήματα . . .
πείθει] καθίπερ Ἀλκιβιάδης τὸν Πέρσην. 366. Ἡ κατατιλᾶ] καταχέζει
εἰς Κινησίαν τὸν διθυραμβοποιὸν ἀποδίδωσι τοῦτο, ἀποσκώπτων· οὗτος γὰρ
ἄδων, κατετίλησε τῶν τῆς Ἑκάτης μυστηρίων. 367. Ἡ τοὺς μισθοὺς] οὓς ἔ-
λαβε παρὰ τῆς Βουλῆς. εἶτ' οὐκ ἀπέδωκεν· Ἀρχίνον δὲ φασὶ τοῦτον εἶναι.
389. Ὑμοῖς δὲ] προειπῶν, οὓς ἔδει ἐξίστασθαι, παρακελεύεται νῦν θάτερον
ἡμίχορον ἀρξασθαι τῆς μολπῆς. 374. Ἐγκρούων] τὴν γῆν τοῖς ποσὶ 378. Ὀ-
πως αἴρης] καὶ ὅρα, ὅπως ὑψώσεις τὴν Σώτειραν εὐ τοῖς ἐπαίνοισι· ἦν γὰρ
Σώτειρα, ἢ καὶ ἔθρον· ἥτις ἔσωζε τὴν χώραν ἐν περιστάσει, ἣν ὁ Θωρυκίων

Τῇ φωνῇ μολπάζων,
 Ἡ τὴν χώραν σώζειν φῆσ' ἐς τὰς ὄρας, 380
 Κἄν Θωρυκίων μὴ βούληται

ΗΜΙΧ. Ἄγε νῦν ἐτέραν ὕμνων ἰδέαν, τὴν καρποφόρον βασι-
 λείαν,
 Δήμητρα θεῶν, ἐπικοσμοῦντες, ζαθέαις μολπαῖς κε-
 λαδεῖτε.

ΗΜΙΧ. Δήμητερ ἀγνῶν ὄργίων 385
 Ἄνασσα, συμπαραστάτει,
 Καὶ σῶζε τὸν σαυτῆς χορόν·
 Καὶ μ' ἀσφαλῶς πανήμερον
 Παῖσαι τε καὶ χορεῦσαι,
 Καὶ πολλὰ μὲν γέλοιά μ' εἶ-
 πεῖν, πολλὰ δὲ σπουδαῖα, καὶ 390
 Τῆς σῆς ἑορτῆς ἀξίως
 Παίσαντα καὶ σκώψαντα, νι-
 κήσαντα ταινιοῦσθαι.

ΗΜΙΧ. Ἄγ' εἶα νῦν γε καὶ τὸν ὠραῖον θεόν 395
 Παρακαλεῖτε δεῦρο
 Ὠδαῖσι, τὸν ξυνέμπορον
 Τῆσδε τῆς χορείας.

ΗΜΙΧ. Ἰαχχε πολυτίμητε, μέλος ἑορτῆς
 Ἡδίστον εὐρών, δεῦρο συνακολούθει
 Πρὸς τὴν θεόν, καὶ δεῖξον, ὧς 400
 Ἄνευ πόνου πολλὴν ὁδὸν περαίνεις.

ΗΜΙΧ. Ἰαχχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με.
 Σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι

προῦδωκε. 388. Παῖσαι] ἴσον τῷ παῖξαι. 396. Τὸν ὠραῖον] τὸν κατὰ τὸ
 ἔαρ φαινόμενον καὶ ὑμνούμενον. 400. Πρὸς τὴν θεόν] τὴν Δήμητραν, ὡς εἶ
 περ ἐβιάδ. ζον Ἄπ' Ἀθηναίων εἰς Ἐλευσίνα. 403. Σὺ γὰρ κατεσχίσω] ὅ ἐστι
 διὰ σε ἐσχίσθη τοῦτο· φαίνεται δὲ, ὅτι λιτός ἦν τις ὁ τῶν ποιητῶν μισθός· διὸ
 καὶ μέμφεται, ὅτι ὕμνων αὐτὸν ὠδαῖς, οὐδὲ πρὸς σεμνοτέραν εὐπορεῖ ἐσθῆτα.

Κἀπ' εὐτελείᾳ τόνδε
 Τὸν σανδαλίσκον, καὶ τὸ ῥάκος,
 Κᾶξευρες ὡστ' ἄζημιους
 Παίζειν τε καὶ χορεύειν.

405

ΗΜΙΧ. Ἰαχχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με.
 Καὶ γὰρ παραβλέψας τι μειρακίσκης,
 Νῦν δὴ κατεῖδον, καὶ μάλ' εὐπροσώπου,
 Συμπαιστρίας, χιτωνίου
 Παραρράγέντος, τιθθίον προκύψαν.
 Ἰαχχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με.

410

ΞΑΝ. Ἐγὼ δ' αἰεὶ πως φιλακόλουθός εἰμι, καὶ μετ' αὐτῆς
 Παίζων χορεύειν βούλομαι.

410

ΔΙΟΝ. Κᾶξωγε πρὸς.

ΧΟΡ. Βούλεσθε δῆτα κοινῇ
 Σκώψωμεν Ἀρχέδημον,
 Ὃς, ἐπτέτης ὢν, οὐκ ἔφυσε φράτορας,
 Νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ
 Ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι,
 Κᾶστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας;
 Τὸν Κλεισθένη δ' ἀκούω

420

412. Τιθθίον προκύψαν] ἀπόδος τοῦτο ἀνωτέρω πρὸς τὸ, Νῦν κατεῖδον.
 415. Παίζων χορεύων] πρόθυμος νῦν ὁ Ξανθίας πρὸς ταῦτα. 417. Ἀρχέδη-
 μον] Ἀθηναῖον δημαγωγὸν τοῦτον γενέσθαι φησὶ Ξενοφῶν (Ἐλ. Α. 7, 1).
 ὁ δὲ ὡς ξένον ἐνταῦθα κωμῶδει· δὲ ἐν ἑπτὰ ἔτεσιν ὅλοις Ἀθήνησι διατρί-
 ψας, οὐκ ἐπολιτογραφῆθη, οὔτ' ἐκτίσατο φράτορας, πολίτας· τὸ δὲ ἔφυσε
 συνεισάγει καὶ ἑτέραν ἔννοιαν κωμικὴν· τὰ γὰρ παιδία κατὰ τὸ ἑβδομον
 ἔτος τῆς ἡλικίας μάλιστα φύουσιν ἅπαντας τοὺς ὀδόντας. 420. Ἐν τοῖς
 ἄνω νεκροῖς] χαριέντως τοῦτ' εἴρηται ὑπὸ τῶν νεκρῶν· διαβάλλει δὲ τοὺς
 Ἀθηναίους ἢ ὡς ἀργούς, ἢ ὡς κακούμενους ὑπὸ τῶν δημαγωγῶν· διὸ καὶ
 τὴν πολιτείαν μοχθηρίαν καλεῖ. 422. Κλεισθένη] πανταχοῦ ὡς γυναικώ-
 δη τοῦτον παρίστησι, καὶ τὰ ἐπόμενα ἀσέλγειαν ὅλως ἔχει· διαβάλλει γὰρ
 αὐτὸν ὡς πορνεύμενον ὑπὸ τοῦ Σεβίου (ὄνομα τοῦτο πλαστὸν παρὰ τὸ
 βίνειν) καὶ διὰ τοῦτ' ἀποθανόντα ὑδύρεται ἐν τῷ πολυανδρίῳ· τὸ δὲ τίλλειν
 τὰς τρίχας μαλακίαν ἐπεμφαίνει, ἀλλὰ καὶ τὸ κόπτεσθαι κεχυότα καὶ

- Ἐν ταῖς ταφαῖσι πρῶκτόν
 Τλλειν ἑαυτοῦ, καὶ σπαράττειν τὰς γνάθους·
 Κἀκόπτειτ' ἐγκεκυρῶς, 425
 Κἀκλαε, κἀκεκράγει
 Σεβῖνον, ὅστις ἔστ' Ἀναφλύστιος.
 Καὶ Καλλίαν γε φασί
 Τουτονὶ τὸν Ἴπποβίνου
 Κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον. 430
 ΔΙΟΝ. Ἔχοιτ' ἂν οὖν φράσαι νῶν
 Πλούτων, ὅπου ἴθάδ' οἴκει.
 Ξένω γὰρ ἐσμέν, ἀρτίως ἀφιγμένω.
 ΧΟΡ. Μηδὲν μακρὰν ἀπέλθης,
 Μηδ' αὔθις ἐπανέρη με· 435
 Ἄλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὴν τὴν θύραν ἀφιγμένος.
 ΔΙΟΝ. Αἶροι' ἂν αὔθις αὔγε, παῖ, τὰ στρώματα.
 ΞΑΝ. Τουτί τί ἦν τὸ πρᾶγμα
 Ἄλλ', ἢ Διὸς Κόρινθος ἐν τοῖς στρώμασι;
 ΗΜΙΧ. Χωρεῖτε νῦν ἱερὸν ἀνά κύκλον θεᾶς, 440
 Ἀνθοφόρον ἂν ἄλσος

τοῦτο κακεμφάτως μάλιστα εἴρηται· καὶ τὸ Ἀναφλύστιος οὐδὲ τοῦτο ἔξω
 διαβολῆς· ἐννοεῖται γὰρ παρὰ τὸ ἀναφλᾶν τὸ αἰδοῖον· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ
 Ἴπποβίνου (παρὰ τὸ βίνειν) ἀντὶ Ἴππονίκου παρεγραμμάτευσσε, κωμῶδῶν
 τὸν Καλλίαν τὸν Ἴππονίκου, ἢ ὡς καταναλώσας τὴν πατρικὴν περιουσίαν,
 ἢ ὡς κτηνοβάτην. 430. Κύσθου λεοντῆν] ἐν ἄλλοις δὲ γράφεται Κίσθου
 διὰ τοῦ Ἰῶτα· αἰσχρὸν δὲ τι ἢ λέξις δηλοῖ, ἢ γὰρ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ἢ
 τὸ βράκος τῆς ἀποκαθημένης. 437. Αἶροι] ἐν ἄλλοις, Αἶροις· τὸ δ', αὔγε,
 τί ὅτι μὴ ἐγράφη, Σύ γε; 439. Διὸς Κόρινθος] παροιμία αὕτη ἐπὶ τῶν
 ταῦτά μάτην πολλακίς ποιούντων ἢ λεγόντων· ἔχει δ' ἀρχὴν τοιαύτην· Με-
 γαρεῖς ὑποτελεῖς ἦσαν Κορινθίους· πάσχοντες δὲ, ἀπέτιψαν· οἱ δὲ Κορίν-
 θιοι δεινὸν ποιούμενοι τοῦτο, πέμψαντες πρέσβεις, ἐκέλευον μηδὲν νεωτερί-
 ζειν· εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἀνέξεται ὁ Διὸς Κόρινθος (τοῦτο δ' ἴσως βούλεται λέγειν
 ὁ Κόρινθος ὁ παῖς μὲν Διὸς, βασιλεὺς δὲ Κορίνθου) τοῦτο δὲ πολλακίς ἐπα-
 ναλαβόντων τῶν πρέσβειων, δυσχεράνοντες οἱ Μεγαρεῖς κατεδίωξαν αὐτοὺς ἐπὶ
 πολὺ, παῖε, παῖε τὸν Διὸς Κόρινθον· ἴδε δὲ καὶ Πίνδ. Νέμ. Ζ', στίχ. 155
 εἰσολ. ἐμῇ ἐκδόσει. 440. Χωρεῖτε] τὸ Ἡμίχορον πρὸς τὸ ἕτερον.

Παίζοντες, οἷς μετουσία

Θεοφιλοῦς ἑορτῆς·

Ἐγὼ δὲ σὺν ταῖσι κόραις

Εἶμι καὶ γυναῖξιν,

445

Οὐ παννουχίζουσι θεαί,

Φέγγος ἱερὸν οἶσων.

Χωρῶμεν ἐς πολυβρόδους

Λειμῶνας ἀνθεμῶδεις,

Τὸν ἡμέτερον τρόπον,

450

Τὸν καλλιχωρώτατον,

Παίζοντες, ὃν ὄλβια·

• Μοῖραι ξυνάγουσι.

Μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος

Καὶ φέγγος ἰλαρὸν ἔστιν,

455

Ὅσοι μεμυήμεθα, εὐ-

σεβῆ τε διήγομεν

Τρόπον, περὶ τε ξένους,

Καὶ τοὺς ἰδιώτας.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΔΙΑΚΟΣ, ΘΕΡΑΠΙΑΝΑ
ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ, ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑΙ, ΧΟΡΟΣ
ΜΥΣΤΩΝ.

ΔΙΟΝ. Ἄγε δὴ τίνα τρόπον τὴν θύραν κόψω; τίνα;

460

Πῶς ἐνθάδ' ἄρα κόπτουσιν οἱ πεχώριοι;

ΞΑΝ. Οὐ μὴ διατρίψεις, ἀλλὰ γεῦσαι τῆς θύρας,

459. Καὶ τοὺς ἰδιώτας] ἀντὶ τοῦ, ἰδίους, πολίτας.

460. Ἄγε τὴν θύραν κόψω] ἐλθόντος τοῦ Διονύσου παρὰ τὸ τοῦ Πλούτωνος βασιλείον, καὶ κόψαντος τὴν θύραν, ἐξελθὼν ὁ Διάκος, καὶ Ἑράκλειον πανοπλίαν ἰδὼν, καὶ Ἑρακλέα αὐτὸν ἠγησάμενος εἶναι, ἀνατρέχει ἐπαφήσων ἐπ'

Καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων.

ΔΙΟΝ. Παῖ, παῖ.

ΔΙΑΚ. Τίς οὗτος;

ΔΙΟΝ. Ἡρακλῆς ὁ καρτερός.

ΔΙΑΚ. ὦ βδελυρὲ, κἀναίσχυντε, καὶ τολμηρὲ σὺ, 465

Καὶ μιαρὲ, καὶ παμμίαρε, καὶ μιαρώτατε,

Ὅς τὸν κύν' ἡμῶν ἐξελάσας τὸν Κέρβερον,

Ἄπηξας ἄγχων, κἀποδρὰς ὄχου λαβὼν,

Ὅν ἐγὼ φύλαπτον, ἀλλὰ νῦν ἔχη μέσος·

Τοῖα Στυγὸς σε μελανοκάρδιος πέτρα, 470

Ἄχερόντιός τε σκόπελος αἵματοσταγῆς

Φρουροῦσι, Κωκυκοῦ τε περίδρομοι κύνες,

Ἐχιδνά θ' ἑκατογκέφαλος, ἢ τὰ σπλάγγχα σου

Διασπαράξει, πλευμόνων τ' ἀνθάφεται

Ταρτησίᾳ μύραινα. τὼ νεφρῶ δέ σου 475

Αὐτοῖσιν ἐντέροισιν ἡματωμένω

Διασπάσσονται Γοργόνες Τιβράσιαι,

Ἐφ' ἃς ἐγὼ δρομαῖον ὀρμήσω πόδα.

ΞΑΝ. Οὗτος, τί δέδρακας;

ΔΙΟΝ. Ἐγκέχοδα. κάλει θεόν.

ΞΑΝ. ὦ καταγέλαστ', οὐκουν ἀναστήτη ταχὺ, 480

Πρὶν τινὰ σ' ἰδεῖν ἀλλότριον;

ΔΙΟΝ. Ἄλλ' ὠρακιῶ.

αὐτὸν τὰς τε γοργόνας καὶ Ἄρπειας συνδαισούσας αὐτὸν καὶ ἀπαξούσας. 469. Νῦν ἔχη μέσος] νῦν ἐλήφθη ἐν τῷ μέσῳ. 470. Μελανοειδῆς] σκληρὰ καὶ σκοτεινὴ· πάντα ταῦθ' ἐξῆς φοβερά τῷ Διονύσῳ. 472. Φρουροῦσι] φρουρήσουσί σε. — Περίδρομοι δὲ κύνες εἰσὶν αἱ Ἐρινύες. 475. Ταρτησίᾳ μύραινα] ἰχθύς αὕτη θαλάσσιος· ἢ δὲ Ταρτησὸς πόλις Ἰβηρίας· ὁ δὲ Τιβράσιος τόπος ἐστὶν ἐν Λιβύῃ, ἐνθ' ἦσαν αἱ Γοργόνες· ἐστὶ δὲ Τίβρας καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ὅπου οἱ πολῖται ἦσαν ἄγριοι· διὸ καὶ κατοικίξει τὰς Γοργόνας ἐνταῦθα. 479. Τί δέδρακας; ὁ Διονύσος ἀκούσας τὰ παρὰ τοῦ Δίακου ἠπειλημένα, ὠρρόδησε σφόδρα, καὶ καθίσας ἀπέπότησε τῷ φόβῳ· διὸ ἐρωτηθεὶς τί δέδρακεν, ἀπεκρίνατο, ὅτι ἐγκέχοδε (μέσος παρακείμενος τοῦτο παρὰ τὸ Χέζειν) καὶ κλεῦει καλῶν τὸν θεὸν εἰς βοήθειαν. 481. Ὁρακιῶ]

Ἄλλ' οἶσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγιάν.

ΞΑΝ. Ἴδου λαθέ.

ΔΙΟΝ. Πρόσθου.

ΞΑΝ. Ποῦ ἔστιν; ὦ χρυσοῖ θεοί,

Ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν;

ΔΙΟΝ. Δείσασα γὰρ

Εἰς τὴν κάτω μου κοιλίαν καθείρπυσεν.

ΞΑΝ. ὦ δειλότατε θεῶν σὺ κἀνθρώπων.

ΔΙΟΝ. Ἐγώ;

Πῶς δειλὸς, ὅστις σπογγιάν ἤτησά σε;

Οὐκ ἂν ἕτερος ταῦτ' εἰργάσατ' ἀνὴρ.

ΞΑΝ. Ἄλλὰ τί;

ΔΙΟΝ. Κατέκειτ' ἂν ὄσφραϊνόμενος, εἴπερ δειλὸς ἦν

Ἐγὼ δ' ἀνέστην καὶ προσέτ' ἀπεψησάμην.

490

ΞΑΝ. Ἀνδρεῖά γ', ὦ Πόσειδον.

ΔΙΟΝ. Οἶμαι νῆ Δία.

Σὺ δ' οὐκ ἔδειςας τὸν φόρον τῶν ῥημάτων,

Καὶ τὰς ἀπειλάς;

ΞΑΝ. Οὐ μὰ Δί, οὐδ' ἐφρόντισα.

ΔΙΟΝ. Ἴθι νῦν ἐπειδὴ ληματιᾶς, κἀνδρεῖος εἶ,

Σὺ μὲν γενοῦ ἄγῳ, τὸ ῥόπαλον τουτί λαθῶν

495

Καὶ τὴν λεοντὴν, εἴπερ ἀφοβόσπλαγχνος εἶ.

Ἐγὼ δ' ἔσομαί σοι σκευοφόρος ἐν τῷ μέρει.

ΞΑΝ. Φέρε δὴ ταχέως αὐτ'· οὐ γὰρ, ἀλλὰ πειστέον

Καὶ βλέφον εἰς τὸν Ἡρακλειοξανθίαν,

Εἰ δειλὸς ἔσομαι, καὶ κατὰ σέ τὸ λῆμ' ἔχων.

500

ὠχρῶ. — Ἄλλ' οἶσε· φέρε· ἔστι δὲ τοῦτ' ἐνεστῶς ἐν προστακτικῷ. — Σπογγιάν ζητεῖ καταπλάσαι τὴν ὑποτρέμουσαν καρδίαν· ἀλλ' ἡ χεὶρ καὶ αὐτὴ, ὡς ἔοικε, τρέμουσα δαίχνυσι τὴν καρδίαν κάτω παρὰ τὸ αἰδοῖον. 486. Ἐγὼ;] ἀρνεῖται τὴν δειλίαν· εἰ γὰρ δειλὸς ἦν ἔκειτ' ἂν ἐπὶ τοῦ σκάτους, ὄσφραϊνόμενος καὶ οὐκ ἀνέστη· νῦν δὲ καὶ ἀνέστη τοῦ ἀποπάτου, καὶ τὸν πρωκτὸν πάνυ γενναῖος ἀπεμάξατο. 494. Ληματιᾶς] φρονεῖς μεγάλα.

ΔΙΟΝ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας·
Φέρε νυν, ἐγὼ τὰ στρώματ' αἴρωμαι ταδί.

ΘΕΡ. ὦ φίλταθ' ἤκεις Ἡράκλεις; δεῦρ' εἴσιθι.¹
Ἡ γὰρ θεός, σ' ὡς ἐπέθεθ' ἤκοντ', εὐθέως
Ἔπεττεν ἄρτους· ἤψε κατερικτῶν χύτρας
Ἔτνος δὺ' ἢ τρεῖς· βοῦν ἀπηνθράκιζ' ὄλον·
Πλακοῦντας ὄπτα, κολλάβους. δεῦρ' εἴσιθι.

505

ΞΑΝ. Κάλλιστ', ἐπαινῶ.

ΘΕΡ. Μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐ μὴ σ' ἐγὼ
Περίψομαι ἀπελθόντ'· ἐπέιτοι καὶ κρέα
Ἀνέβραττεν ὀρνίθια, καὶ τραγήματα
Ἔφρυγε, κῆνον ἀνεκεράννου γλυκύτατον,
Ἄλλ' εἴσιθ' ἄμ' ἐμοί.

510

ΞΑΝ. Πάνυ καλῶς.

ΘΕΡ. Ληρεῖς ἔχων.
Οὐ γὰρ σ' ἀφήσω καὶ γὰρ αὐλητρὶς γέ σοι
Μί' ἔνδον ἔσθ' ὠραιοτάτη, κῶρχηστρίδες
Ἔτεραι δὺ' ἢ τρεῖς—

ΞΑΝ. Πῶς λέγεις; ὀρχηστρίδες;

ΘΕΡ. Ἡβυλλιῶσαι, κᾶρτι παρατετιλμέναι.

501. Ὁ ἐκ Μελίτης μαστιγίας] Μελίτη δῆμος Ἀττικῆς, ἐν ἣ Ἡρακλῆς ἐ-
εἰδάχθη τὰ μικρὰ μυστήρια· ἔνθα καὶ ἱερόν αὐτοῦ Ἀλεξικάκου, καὶ ἀγαλ-
μα αὐτοῦ ἰδρυμένον· τοῦτο δέ φησι Ἡρακλέους μαστιγίαν· ἴν' ἡ ἀμοιβαῖον
τὸ κωμικόν, ὁ μὲν Ἡρακλῆς δοῦλος, ὁ δὲ δοῦλος Ἡρακλῆς. 503. ὦ φίλ-
τατε] ἡ τῆς Περσεφόνης θεράπεινα ἰδοῦσα τὸν Ξανθίαν ὑπὸ τὸ τοῦ Ἡρα-
κλέους σχῆμα, ἐκεῖνον εἶναι ἡγουμένη, προσκαλεῖ εἰς εὐωχίαν προστοιμα-
σθεῖσαν ὑπὸ τῆς δεσποίνης. 505. Ἔπεττεν ἄρτους] ἔμαζεν, ἐζύμωσεν, ὤ-
πησεν ἄρτους.— Ἦψε κατερικτῶν χύτρας] συνῆψε τούτοις, ἢ ἐπὶ τοῦ πυ-
ρός ἔθηκε· κατερικτά δ' αὖ τὰ ὄσπρια, ὅσα συνθλῶμενα ἐφονται, καὶ μά-
λιστα ἐξ ὧν συσκευάζεται τὸ ἔτνος, οἷοί εἰσιν οἱ κύαμοι· Κόλλαβος δὲ εἶ-
δος πέμματος, ἢ ἄρτου οὕτως ὀνομασθέντος ἀπὸ τοῦ σχήματος. 512. Πά-
νυ καλῶς] παραιτούμενος τοῦτο λέγει, ὡς εἰ ἔλεγεν, εὐχαριστῶ σοι περὶ
πάντων, ἀλλ' ἔχε με παρητημένον· διὸ ἐκείνη, λῆρος ταῦτα· οὐ γὰρ ἀφέ-
ξομαί σου. 516. Ἡβυλλιῶσαι] ἠβῶσαι καὶ τὰς ἐπανθούσας τῇ προσώπῳ

Ἄλλ' εἴσιθ', ὡς ὁ μάγειρος ἤδη τὰ τεμάχη

Ἡμελλ' ἀφαιρεῖν, χ' ἡ τράπεζ' εἰσήρετο.

ΞΑΝ. Ἴθι νυν, φράσον πρότιστα ταῖς αὐλητρίσι

Ταῖς ἔνδον οὔσαις, αὐτὸς ὡς εἰσέρχομαι.

520

Ὁ παῖς, ἀκολουθεῖ δεῦρο, τὰ σκεύη φέρων.

ΔΙΟΝ. Ἐπίσχεσ οὔτος. οὐ τί που σπουδὴν ποιεῖς,

Ὅτιή σε παίζων Ἡρακλέα γ' ἐσκεύασα;

Οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ὦ Ξανθία,

Ἄλλ' ἀράμενός οἴσεις πάλιν τὰ στρώματα.

525

ΞΑΝ. Τί δ' ἔστιν; οὐ δήπου μ' ἀφελέσθαι διανοῆ

Ἄδωκας αὐτός.

ΔΙΟΝ. Οὐ τάχ', ἀλλ' ἤδη ποιῶ.

Κατάθου τὸ δέρμα.

ΞΑΝ. Ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι

Καὶ τοῖς θεοῖσιν ἐπιτρέπω.

ΔΙΟΝ. Ποίοις θεοῖς;

Τὸ δὲ προσδοκῆσαί σ' οὐκ ἀνόητον καὶ κενόν,

530

Ὡς δοῦλος ὢν καὶ θνητὸς, Ἀλκμήνης ἔση;

ΞΑΝ. Ἀμέλει, καλῶς. ἔχ' αὐτ'. ἴσως γάρτοι ποτὲ

Ἐμοῦ δεηθείης ἂν, εἰ θεὸς θέλοι.

ΧΟΡ. Ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρὸς ἔστι νοῦν ἔχοντος καὶ φρένας

Καὶ πολλὰ περίπεπλευκός,

535

Μετακυλινδεῖν αὐτὸν αἰεὶ

Πρὸς τὸν εὖ πράττοντα μᾶλλον τοῖχον, ἢ γεγραμμένην

λεπτὰς τρίχας ἀποσπάσασαι, εἰ μὴ ἄλλο τι περὶ τὸ αἰδοῖον πεποιήντο· τοῦτο γὰρ κυρίως τὸ παρατίλλεσθαι — Τεμάχη ἰχθύων ἢ κρεῶν, ἃ ὁ μάγειρος ἐμελλε κλέψειν. — Εἰσήρετο, εἰσέφερον, ἠτοιμάζον. 521. Ὁ παῖς] σὺ ὦ δοῦλε Διόνυσε· οὔτος γὰρ εἴλετο ἀνωτέρω τὰ σκεύη φέρειν. 522. Οὐ τί που σπουδὴν ποιεῖς;] οὐ λογίζη παρά σεαυτῷ, ὅτι ἐγὼ σε παίζων ἐμόρφωσα πρὸς Ἡρακλέα; 526. Διανοῆ] τί νέον ἔστιν; μὴν διανοῆ ἀφελέσθαι με, ἃ μοι δέδωκας; ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι. 527. Οὐ τάχ', ἀλλ' ἤδη ποιῶ] οὐ διανοῦμαι τοῦτο ποιήσεις σε ταῦτα, ἀλλ' ἤδη ποιῶ. 532. Ἀμέλει, καλῶς] ἔστω ταῦτα, μηδὲν μελέτω, ἔσθ' ὅτε ἐμοῦ δεησῇ· ἀποτιθέμενος δὲ τὴν σκευὴν, ταῦτα ἀπειλεῖ. 537. Πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον] παροιμία

Εἰκόν' ἐστάναι, λαβόνθ' ἐν σχῆμα· τὸ δὲ μεταστρέφειν

Πρὸς τὸ μαλθακώτερον

Δεξιῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι καὶ φύσει Θηραμένους. 540

ΔΙΟΝ. Οὐ γὰρ δὴ γέλοιον ἦν, εἰ Ξανθίας μὲν δοῦλος ὢν,

Ἐν στρώμασιν Μιλησίοις

Ἄνατετραμμένος, κινῶν ὀρ-

χηστρίδ', εἴτ' ἤτησεν ἀμίδ', ἐγὼ δὲ πρὸς τοῦτον βλέπων

Τοῦ ῥεβίνθου ἄρα τὴν ὄρατον οὐ- 545

τος δ', ἅτ' ὢν αὐτὸς πανοῦργος,

Εἶδε, κἄτ' ἐκ τῆς γνάθου

Πυξ πατάξας μου ἔξεκοψε τοὺς χοροὺς τοὺς προσθίους;

ΠΑΝ. Α. Πλανθάνη, Πλανθάνη, δεῦρ' ἔλθ', ὁ πανοῦργος οὐτοσί,

Ὅς, εἰς τὸ πανδοχεῖον εἰσελθὼν ποτε, 550

Ἐκκαίδεκα ἄρτους κατέφαγ' ἡμῶν.

ΠΑΝ. Β.

Νῆ Δία,

Ἐκεῖνος αὐτὸς δῆτα.

ΞΑΝ.

Κακὸν ἔχει τι.

ΠΑΝ. Α. Καὶ κρέα γε πρὸς τούτοισιν ἀνάβραστ' εἴκοσιν

τοῦτο ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ λυσιτελοῦν αὐτοῖς αἰετὶ στροφόμενων· εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν χειμαζομένων, ὅποτε τῆς ἐτέρας τοῦ πλοίου πλευρᾶς κατακλυζομένης, βέπουσιν ἐπὶ τὴν ἐτέραν. Τέως δ' οὖν ὁ χορὸς ἀποδέχεται κωμικῶς τὴν τοῦ Διονύσου μεταβολήν. — Ἡ γεγραμμένην εἰκόνα· μᾶλλον πρὸς εὐτυχοῦντα τοῖχον, ἢ ἐν τῇ αὐτῇ σχῆματι ἰστάναι πρὸς εἰκόνα γεγραμμένην, παρ' ἧς ὡς ἀκινήτου καὶ γεγραμμένης οὐδεμία βοήθεια ἔσται. 538. Τὸ δὲ μεταστρέφειν] ὁ Δὲ ἐκλήφθητ' αἰτιολογικώτερον ἀντὶ τοῦ Γάρ. — Θηραμένης Ἄθηναϊος ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ, παλιμβουλος δὲ ἐσφάλη δ' ἐν τῇ πολιτείᾳ ἐν μὲν, ὅτι κατηγορήσε τῶν ἐν Ἀργινοῦσῃ ναυμαχησάντων δέκα στρατηγῶν· ἕτερον δὲ ὅτι συγκατελέγη μετὰ τῶν τριάκοντα τυράννων. 543. Ἐν στρώμασι Μιλησίοις] μαλακοῖς, ἡδονικῶς· ἦσαν γὰρ οἱ Μιλήσιοι στρώματα ποικίλα κατασκευάζειν. — Τὸ δὲ Κινεῖν πολλαχῇ ἐπὶ συνουσίας λαμβάνει· ὡσπερ καὶ τὸ Ἐρέβινθος ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου· ὡσπερ αὖ τὸ Ἀμίδα, ἐπὶ τοῦ γυναικείου. 548. Τοὺς χοροὺς τοὺς ἐμπροσθίους] τοὺς ὀδόντας φησὶ, παρ' ὅσον χορικῶς ἐμπεφύτευται, ἢ ὅτι Διονύσος χοροῖς χαίρει. 550. Πανοδοχεῦτρα καὶ Πλανθάνη, Ἐρακλῆα τὸν Ξανθίαν ἡγησάμενοι εἶναι, πολλὰ

Ἄν' ἡμιβολιαῖα.

ΞΑΝ.

Δώσει τις δίκην.

ΠΑΝ. Α. Καὶ τὰ σκόροδα τὰ πολλά.

ΔΙΟΝ.

Ληρεῖς, ὦ γυναῖ,

555

Κοὺκ οἶσθ' ὅ,τι λέγεις.

ΠΑΝ. Α.

Οὐμενοῦν με προσεδόκας,

Ἵτιη κοθόρνους εἶχες, ἀναγνώναί σ' ἔτι;

ΠΑΝ. Β. Τί δαί; τὸ πολὺ τάριχος οὐκ εἴρηκά πω

Μὰ Δί', οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρόν, τάλαν,

Ἵον οὔτος αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιε.

560

Κάπειτ', ἐπειδὴ τάργυριον ἐπραττόμεν,

Ἵβλεφεν εἰς ἐμέ δριμύ, κάμυκάτ' ο γε.

ΞΑΝ. Τούτου πάνυ τούργον· οὔτος ὁ τρόπος πανταχοῦ.

ΠΑΝ. Β. Καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπάτο, μαίνεσθαι δοκῶν.

ΞΑΝ. Νῆ Δία, τάλαινα.

ΠΑΝ. Β.

Νῶ δὲ δεῖσασαί γε πω

565

Ἵπὶ τὴν κατήλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν

Ἵο δ' ὄχετ' ἐξάξας γε, τὰς ψιάθους λαβῶν.

ΞΑΝ. Καὶ τοῦτο τούτου τούργον. ἀλλ' ἐχρῆν τι δρᾶν.

ΠΑΝ. Α. Ἰθι δὴ κάλεσον τὸν προστάτην Κλέωνα μοι

ΠΑΝ. Β. Σὺ δ' ἔμοιγ', ἐάνπερ ἐπιτύχης, Ἵπέρβολον,

570

Ἵν' αὐτὸν ἐπιτρέψωμεν.

ΠΑΝ. Α.

ἽΩ μιὰρὰ φάρυγξ,

διηγοῦνται περὶ τῆς αὐτοῦ ἀδδηφαγίας. 554. Ἄν' ἡμιβολιαῖα] ἀνὰ ἡμι-
βόλαιον ἕκαστον ὃ ἐστὶν ἡμιβόλου ἄξιον. 555. Ληρεῖς] ὃ γὰρ Ἑρακλῆς
σκόροδα οὐκ ἐσθίει. — Ναί φησὶν, ἀλλὰ σὺ Ἑρακλῆς οὐκ εἶ, ἢ οὐ προσε-
δόκας, ὅτι ἐγὼ γινώσκω σε ἐκ τῶν κοθόρνων, ὃ Ἑρακλέους οὐκ ἔστι φέρειν;
563. Τούτου πάνυ τούργον] οὔτος ὁ Διόνυσος ἔπραξε ταῦτα· οὔτος γὰρ ὁ τρό-
πος αὐτῷ ἐσθίειν, καὶ μηδὲν τίμημα ἀποδιδόναι· καταμαρτυρεῖ γὰρ τοῦ ἑαυ-
τοῦ δεσπότου. 566. Κατήλιφα] μεσόδμη, μέρος τοῦτο τῆς οἰκίας ἴδιον·
πιθανῶς δὲ τὸ ὑπὸ τὸν ὄροφον ἄνω. 568. Ἑχρῆν σε δρᾶν] καὶ τοῦτο σύνθη-
ρος αὐτῷ ποιεῖν, ἀλλ' ἔδει σε ποιεῖν τι αὐτὸν κακῶς. Νῦν δὲ Κλέωνα καὶ
Ἵπέρβολον ἐπικαλεῖται τῶν Ἀθηναίων τοὺς κακίστους τιμωρησομένους Λιό-

- Ὡς ἡδέως ἂν σου λίθῳ τοὺς γομφίους
 Κόπτοιμ' ἂν, οἷς μοῦ κατέφαγες τὰ φορτία.
- ΠΑΝ. Β. Ἐγὼ δὲ γ' ἐς τὸ βάραθρον ἐμβάλοίμι σε.
- ΠΑΝ. Α. Ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτέμοιμί σου, 575
 Δρέπανον λαβοῦσ', ᾧ τοὺς κόλικας κατέσπασας.
 Ἄλλ' εἶμ' ἐπὶ τὸν Κλέων', ὃς αὐτοῦ τήμερον
 Ἐκπηγιεῖται ταῦτα προσκαλούμενος.
- ΔΙΟΝ. Κάκιστ' ἀπολοίμην, Ξανθίαν εἰ μὴ φιλῶ.
- ΞΑΝ. Οἶδ', οἶδα τὸν νοῦν· παῦε, παῦε τοῦ λόγου. 580
 Οὐκ ἂν γενοίμην Ἡρακλῆς ἂν.
- ΔΙΟΝ. Μηδαμῶς,
 ὦ Ξανθίδιον.
- ΞΑΝ. Καὶ πῶς ἂν Ἀλκμήνης ἐγὼ
 Υἱὸς γενοίμην, δοῦλος ἅμα καὶ θνητὸς ὢν;
- ΔΙΟΝ. Οἶδ', οἶδ' ὅτι θυμοῖ, καὶ δικαίως αὐτὸ δρᾶς·
 Κἂν εἶγε τύπτοις μ', οὐκ ἂν ἀντείποιμί σοι. 585
 Ἄλλ' ἦν σε τοῦ λοιποῦ ποτ' ἀφέλωμαι χρόνου,
 Πρόβριζος αὐτὸς, ἡ γυνή, τὰ παιδία,
 Κάκιστ' ἀπολοίμην, κάρχεδημος ὁ γλάμων.
- ΞΑΝ. Δέχομαι τὸν ὄρκον, κἄπι τούτοις λαμβάνω.
- ΧΟΡ. Νῦν σὸν ἔργον ἔστ', ἐπειδὴ τὴν στολὴν εἴληφας, ἦν 590
 Εἶχες σύ γ' ἐξαρχῆς, πάλιν
 Ἄνανεάζειν σαυτὸν αἰεὶ,
 Καὶ βλέπειν αὔθις τὸ δεινὸν, τοῦ θεοῦ μεμνημένον,

νυσον, καίπερ τεθηκότας, ἀλλ' ὡς ἐν ἕβδου οὔσης τῆς σκηνῆς. 576. ὦ τοὺς κόλικας κατέσπασας] δι' οὗ λάρυγγος κατεβρόχθισας τοὺς κόλικας· κόλιξ δὲ καὶ κόλλιξ κολλύρα ἐκ κριθίνων ἀλφίτων· ἃ νῦν ἡ συνήθεια κολλίγια λέγει. 578. Ἐκπηγιεῖται] πῆνη μὲν ἡ κρόκη, ἐξ ἧς ὑφαμένης τὸ ὕφος πηνία, καὶ δωρικῶς νῦν ἡ συνήθεια πανίον· ἐκπηγίσειν τοίνυν ἂν εἴη τὸ ἐκ τοῦ σκόλικος τῆς μετάξης κατὰ μικρὸν ἐξάγειν τὴν πῆνην· οὕτως οὖν καὶ Κλέων ἐκπηγιεῖται, ὅ ἐστιν, ἐξάξει ἀπ' αὐτοῦ, ὅσα μου κατέφαγε. 581. Μηδαμῶς] μὴ ἀποποιῶ τοῦτο. — Καὶ πῶς ἂν γενοίμην Ἀλκμήνης ἐγὼ; ἀναφέρει ταῦτ' ἀνωτέρω στίχ. 580.— 588. Κάρχεδημος ὁ γλάμων) ὁ τοὺς

Ὡπερ εἰκάζεις σεαυτόν· ἦν δὲ παραληρῶν ἀλόῳς,

Καὶ βάλῃς τι μαλθακόν,

595

Αὔθις αἵρεσθαί σ' ἀνάγκη τις πάλιν τὰ στρώματα.

ΞΑΝ. Οὐ κακῶς, ὦ ἄνδρες, παραινεῖτ'· ἀλλὰ κἀυτὸς τυγχάνω

Ταῦτ' ἄρτι συννοούμενος.

Ὅτι μὲν οὖν, ἦν χρηστὸν ἦ τι,

Ταῦτ' ἀφαιρεῖσθαι πάλιν πειράσεται μ', εὖ οἶδ' ὅτι· 600

Ἄλλ' ὅμως ἐγὼ παρέξω

Μαυτὸν ἀνδρεῖον τὸ λῆμα,

Καὶ βλέποντ' ὀρίγανον.

Δεῖν δ' ἔοικεν, ὡς ἀκούω τῆς θύρας καὶ δὴ ψόφον.

ΔΙΑΚ. Ξυνδεῖτε ταχέως τουτονὶ τὸν κυνοκλόπον,

605

Ἴνα δῶ δίκην ἀνύετον.

ΔΙΟΝ.

Ἦκει τῷ κακόν.

ΞΑΝ. Οὐκ ἐς κόρακας; μὴ πρόσσιτον.

ΔΙΑΚ.

Εἶεν, καὶ μάχη;

Ὁ Διτύλας, χῶ Σκεβλίας χῶ Παρδόκας,

Χωρεῖτε δευρὶ, καὶ μάχεσθε τουτωῖ.

ΔΙΟΝ. Εἴτ' οὐχὶ δεινὰ ταῦτα; τύπτειν τουτονὶ,

610

Κλέπτοντα πρὸς τάλλότρια;

ΞΑΝ.

Μάλ' ὑπερφυᾶ.

ΔΙΑΚ. Σχέτλια μὲν οὖν καὶ δεινὰ.

ΞΑΝ.

Καὶ μὴν, νῆ Δία,

ὄφθαλμοὺς κολοκύνταις λημῶν καὶ χύτραις, ὡς ὁ αὐτὸς ἀλλαγῆ. 603. Καὶ βλέποντα ὀρίγανον] λίαν δριμύ καὶ βλοσυρόν. 605. Ξυνδεῖτε] ἐνταῦθα ἤλθεν ὁ Διάκος μετ' ἄλλων τιμωρησόμενος τὸν κυνοκλόπον, τὸν ἄρπαγα τοῦ Κερβέρου· καὶ οὗτος νῦν κακῆ τύχῃ ἐστὶν ὁ ταλαίπωρος Ξανθίας. — Ἀπορῶ δ' ὅπως δις τῷ δυϊκῷ ἐχρήσατο Ἄνυετον καὶ μὴ πρόσσιτον ἐπὶ τριῶν προσώπων Δετίλου, Σκεβλίου καὶ Παρδόκου· εἰσὶ δὲ ταῦτ' ὀνόματα βάρβαρα τε καὶ ἄγρια, δυναμένων καταβαλεῖν Ἑρακλέα. 611. Κλέπτοντα πρὸς τάλλότρια;] συγκέχυται τοῦτο· πότερον γὰρ ὁ Ξανθίας κλέπτων τύπτει τοὺς ἐναντίους, ἢ αὐτὸς τύπτεται ὑπ' ἐκείνων; ἔπειτα οὐδ' ὁ νοῦς ἐπ' ἄμφω σαφής· καὶ ἡ πρὸς πρόθεσις μεταξὺ εἰσφρήτασα περιττῶς, σκότος οὐ μικρὸν καταχεῖ

- Εἰ πάποτ' ἤλθον δεῦρ', ἐθέλω τεθνηκέναι,
 Ἡ κλεψα τῶν σῶν ἄξιόν τι καὶ τριχός.
 Καὶ σοι ποιήσω πρᾶγμα γενναῖον πάνυ
 Βασάνιζε γὰρ τὸν παῖδα τουτονὶ λαβῶν,
 Κἄν ποτέ μ' ἔλῃς ἀδικοῦντ', ἀπόκτεινόν μ' ἄγων.
 ΔΙΑΚ. Καὶ πῶς βασανίζω;
 ΞΑΝ. Πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι
 Δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων,
 Στρεβλῶν, ἔτι δ' εἰς τὰς ῥίνας ὄξος ἐγχέων,
 Πλίνθους ἐπιτιθεῖς, πάντα τᾶλλα, πλὴν πράσῳ
 Μὴ τύπτε τοῦτον, μηδὲ γητεῖψ νέψ.
 ΔΙΑΚ. Δίκαιος ὁ λόγος· κἄν τι πηρώσω γέ σοι
 Τὸν παῖδα τύπτων, τάργυρίον σοι κείσεται.
 ΞΑΝ. Μὴ δῆτ' ἔμοιγ'· οὕτω δὲ βασάνιζ' ἀπαγαγών.
 ΔΙΑΚ. Αὐτοῦ μὲν οὖν, ἵνα σοι κατ' ὀφθαλμοὺς λέγῃ.
 Κατάθου σὺ τὰ σκευὴ ταχέως, χῶπως ἐρεῖς
 Ἐνταῦθα μηδὲν ψευδός.
 ΔΙΟΝ. Ἀγορεύω τι.
 Ἐμὲ μὴ βασανίζειν ἀθάνατον ὄντ'· εἰ δὲ μὴ,
 Αὐτὸς σὺ σαυτὸν αἰτιῶ.
 ΔΙΑΚ. Λέγεις δὲ τί;
 ΔΙΟΝ. Ἀθάνατος εἶναί φημι Διόνυσος Διός,
 Τοῦτον δὲ δοῦλον.
 ΔΙΑΚ. Ταῦτ' ἀκούεις;
 ΞΑΝ. Φήμ' ἐγώ·

τοῦ λόγου. 619. ὑστριχίδι] μάστιγι σκληρᾶ. ἀκωνωτῆ. 621.—Πράσῳ] ἡ ὅτι παιδικὸν τοῦτ' ἐστὶ καὶ σφόδρ' ἀνεκτόν, ἡ ὅτι τοὺς ἐλευθέρους ἔτυπτον οὕτω· Γήτειον δὲ, ὃ καὶ γήθιον εἶη ἂν τὸ ἄγριον πράσων. 623. Κἄν τι πηρώσω] καὶ ἦν βλάβῳ τι μέρος τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἀποτίσω σοι τὴν τιμὴν. 625. Μὴ δῆτ' ἔμοιγε] οὐ βούλομαι λαβεῖν τι· ἀλλ' ἀποινῆε] βασάνιζε αὐτόν. 632. Ταῦτ' ἀκούεις; πρὸς Ξανθίαν ταῦτά φησιν, ὅτι θεὸν ἐποίησεν ἑαυτὸν ἐκεῖνος. 634. Οὐκ ἀισθήσεται] ἀθανάτου γὰρ πόνος οὐχ ἄπτεται, ὥστε ἴδὼν τοιοῦτον μῆτε κλαίειν, μῆτε φροντίζειν τυπτόμενον· τί γὰρ αὐτῷ μέλει

Καὶ πολὺ γε μᾶλλον ἔστι μαστιγωτέος.

Εἴπερ θεὸς γὰρ ἔστιν, οὐκ αἰσθήσεται.

ΔΙΟΝ. Τί δῆτ', ἐπειδὴ καὶ σὺ φῆς εἶναι θεός, 635

Οὐ καὶ σὺ τύπτῃ τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί;

ΞΑΝ. Δίκαιος ὁ λόγος· χυπότερον ἂν νῶν ἴδῃς

Κλαύσαντα πρότερον, ἢ προτιμήσαντά τι

Τυπτόμενον, εἶναι τοῦτον ἡγοῦ μὴ θεόν.

ΑΙΑΚ. Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἶ σὺ γεννάδας ἀνήρ. 640

Χωρεῖς γὰρ ἐς τὸ δίκαιον. ἀποδύεσθε δῆ.

ΞΑΝ. Πῶς οὖν βασανιεῖς νῶ δικαίως;

ΑΙΑΚ. Ῥαδίως.

Πληγὴν παρὰ πληγὴν ἑκάτερον.

ΞΑΝ. Καλῶς λέγεις.

Ἰδοῦ, σκόπει νῦν, ἦν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδῃς.

ΑΙΑΚ. Ἦδη 'πάταξά σ'.

ΞΑΝ. Οὐ μὰ Δί'.

ΑΙΑΚ. Οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖς. 645

'Ἄλλ' εἴμ' ἐπὶ τονοῖ καὶ πατάξω.

ΔΙΟΝ. Πηνίκα;

ΑΙΑΚ. Καὶ δὴ 'πάταξα.

ΔΙΟΝ. Κατὰ πῶς οὐκ ἔπτарον;

ΑΙΑΚ. Οὐκ οἶδα· τονοῖ δ' αὖθις ἀποπειράσομαι.

ΞΑΝ. Οὐκουν ἀνύσσεις; ἰατταταί.

ΑΙΑΚ. Τί δ' ἰατταταί;

ἀθανάτω καὶ ἀναισθήτῳ ὀδύνης ὄντι; 642. Ῥαδίως] ἡρέμα καὶ ἐξῆς ἀνά
μῆιν πληγὴν ἑκατέρῳ κατεῖς. 644. Ἦν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδῃς] ἦν ἴδῃς με
ὑπὸ τῆς πληγῆς κινήθέντα, εἴ γ' ἀθάνατος ὦν, οὐκ αἰσθήσομαι, ὥστε καὶ σα-
λειθῆναι. 646. Ἄλλ' εἴμ' ἐπὶ τονοῖ] τὸν Διόνυσον, καὶ πατάξω· καὶ ἅμα
εἰπὼν ταῦτα, ἐπάταξεν· ἀλλ' ὁ Διόνυσος οὐδ' ἤσθετο· διὸ καὶ ἐρωτᾷ πρὸς τὸ
Πατάξω, πηνίκα; πότε πατάξεις; ὁ δὲ ἐπάταξα φησὶν· ὁ δὲ πῶς οὖν οὐκ ἐ-
πτάρην· ἢ γὰρ ῥῖν καὶ μικρὸν τι, εἰ ἐρεθισθεῖη, παρμὸν ἐμποιεῖ· βούλεται
δὲ εἰπεῖν, ὡς οὐδὲ γοῦν αἰσθησὶν ἔλαθε μὴ δ' ὅσον ἢ ῥῖν ἐπ' ἐλαχίστων
ἐρεθιζομένη. 649. Οὐκουν ἀνύσσεις] οὐ φθάνεις τοῦτο ποιῶν; οὐ σπεύ-

Μῶν ὠδυνήθης;

ΞΑΝ. Οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ἐφρόντισα, 650

'Οπόθ' Ἡράκλεια τὰ ἐν Διομείοις γίγνεται.

ΔΙΑΚ. Ἄνθρωπος ἱερός. δεῦρο πάλιν βαδιστέον.

ΔΙΟΝ. Ἰού, ἰού.

ΔΙΑΚ. Τί ἐστίν;

ΔΙΟΝ. Ἰππέας ὄρῳ.

ΔΙΑΚ. Τί δῆτα κλάεις;

ΔΙΟΝ. Κρομμύων ὄσφραϊνομαι.

ΔΙΑΚ. Ἐπειτα προτιμᾶς οὐδέν;

ΔΙΟΝ. Οὐδέν μοι μέλει. 655

ΔΙΑΚ. Βαδιστέον γ' ἄρ' ἐστίν ἐπὶ τονοῖ πάλιν.

ΞΑΝ. Οἴμοι.

ΔΙΑΚ. Τί ἐστι;

ΞΑΝ. Τὴν ἄκανθαν ἔξελε.

ΔΙΑΚ. Τί τὸ πρᾶγμα τουτί; δεῦρο πάλιν βαδιστέον.

ΔΙΟΝ. Ἄπολλον, ὅς που Δῆλον ἢ Πύθων' ἔχεις.

ΞΑΝ. Ἦλγησεν. οὐκ ἤκουσας; 660

ΔΙΟΝ. Οὐκ ἔγωγ', ἐπεὶ

Ἰαμβὸν Ἰππώναχτος ἀνεμιμνησκόμην.

σεις; εἶτα ἐμπειροῦσθαι τῆς μάγιστος. οὐκ ἠδυνήθη μὴ σχετλιάσαι καὶ ἐδύ-
ρασθαι λατταταί. 650. Οὐ μὰ Δί' ἀλλ' ἐφρόντισα] ἐπὶ τῆς ἐπιλήθης μοι εἰς νοῦν μα-
θεῖν πότε ἄγονται τὰ ἐν Διομείοις Ἡράκλεια. Διομεία δὲ δῆμος Ἀττικῆς
ἀπὸ Διόμου, φασίν, ἐρωμένου τοῦ Ἡρακλέους, οὗ καὶ Ἡρακλείου τὴν αὐτόθι.
652. Ἄνθρωπος ἱερός] καὶ τυπτόμενος γὰρ οὐδὲν φροντίζει, ἀλλὰ θείας μέ-
μνηται τελετῆς. 653. Ἰού, ἰού] ἀλγεῖ μὲν τυπτόμενος, συγκαλύπτει δὲ τὸ
ἄλγος ἐτέρᾳ προφάσει, ὡς ἰδὼν οὗτος ἰππέας τινὰς ἐπιόντας· εἶτα κρομμύων
ὄσφραϊνομαι· οἱ γὰρ τοῦτο ποιοῦντες δοκοῦσι κλάειν, τῶν θακρῶν ὑπὸ τῆς
δριμύτητος ἐκθλιβομένων· τὸ δὲ Προτιμᾶς οὐδὲν ἀναφέρεται εἰς τὸ εἰρημένον
μικρὸν ἀνωτέρω στίχ. 638.—657. Οἴμοι] ἤλγησε μὲν, ἀλλὰ προσεποιήθη
ἄκανθαν ἐμπειρηγμένην αὐτῷ τῆς ποδῆ, καὶ διὰ τοῦτ' ἄρας τοῦτον, κελεύει ἐξε-
λεῖν αὐτήν. 660. Ἦλγησεν] παρ' ὅσον ἐδεήθη τοῦ Ἀπόλλωνος· ἀλγοῦντες
γὰρ τοὺς θεοὺς ἐπικαλοῦνται οἱ ἄνθρωποι· ὁ δὲ εὐθύς ἐπ' ἄλλο τὸ σόφισμα ἐ-

ΞΑΝ. Οὐδὲν ποιεῖς γὰρ ἀλλὰ τὰς λαγῶνας σπόδει.

ΔΙΑΚ. Μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἤδη πάρεχε τὴν γαστέρα.

ΔΙΟΝ. Πόσειδον—

ΞΑΝ. Ἦλγησέ τις.

ΔΙΟΝ. Ὅς Αἰγαίου πρῶνας 665

Ἦ γλαυκάς μέδεις

Ἄλός ἐν βένθεσιν.

ΔΙΑΚ. Οὐ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα δύναμαί πω μαθεῖν,

Ὅπότερος ὑμῶν ἐστὶ θεός. ἀλλ' εἴσιτον.

Ὁ δεσπότης γὰρ αὐτὸς ὑμᾶς γνώσεται,

670

Χ' ἢ Περσέφαθ', ἅτ' ὄντε κἀκείνω θεώ.

ΔΙΟΝ. Ὅρθῶς λέγεις· ἐβουλόμην δ' ἂν τοῦτό σε

Πρότερον ποιῆσαι, πρὶν ἐμὲ τὰς πληγὰς λαβεῖν.

ΧΟΡ. Μοῦσα χορῶν ἱερῶν ἐπίβηθι, καὶ

Ἐλθ' ἐπὶ τέρψιν ἀοιδᾶς ἐμᾶς,

675

Τὸν πολὺν ὄφομένη λαῶν ὄχλον,

Οὓ σοφαί μυρίαί κἀθηνται,

Φιλοτιμότεραι Κλειφῶντος, ἐφ' οὗ

Δὴ χεῖλεσιν ἀμφιλάοις

Δεινὸν ἐπιθρέμεται

680

Θρηκία χελιδῶν,

Ἐπὶ βάρβαρον ἐζομένη πέταλον.

Κελαδεῖ δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον

τρεψε, στίχον τινὰ ὑπὸ τοῦ ἐκτεταμένον προσηνηγοῦναι. 662. Τὰς λαγῶνας σπόδει] πάτασσε τὰς λαγῶνας· ὁ δὲ, οὐ φησι τοῦτο, ἀλλὰ πάρεχε τὴν γαστέρα· τοῦτο δ' ἀκούσας ἐπικαλεῖται τὸν Ποσειδῶνα· ἀλλ' ἵνα μὴ φωραθῆ ἀλγῶν, ἐπισυνάπτει τὰ Σοφάκλεια ἐκεῖνα ἐκ Λαοκόωντος, ὡς φησιν· Ὅς Αἰγαίου πρῶνας καὶ τὰ λοιπά. 678. Κλειφῶντος] στρατηγὸς ἦν οὗτος τῶν Ἀθηναίων καὶ δημαγωγός, ἐκ Θράσσης μητρός· κατηγορηθεὶς δὲ ὡς παρανομήσας ἐφ' ὅτῳ δήποτε, εἴρχθη· καὶ στάσεώς τινος γενομένης, ἐφανεύθη· κωμωδεῖται ὡς ξένος καὶ βάρβαρος, ὡς σκαιὰν γλῶτταν κεκτημένος· ἦν γὰρ, ὡς εἶοικε, φλύαρος μὲν, καὶ διὰ τοῦτο ἐξομοιοῦται τῇ χελιδόνι· ὡς δὲ μεμψιμοίρος, τῇ ἀηδόνι τῇ τὸν ἑαυτῆς παῖδα τὸν Ἴτυν θρηνοῦσῃ· ἴδε καὶ κατωτέρω στίχ. 1504.

Νόμον, ὡς ἀπολεῖται,

Κἄν ἴσαι γένωνται.

685

ΗΜΙΧ. Τὸν ἰερόν χορόν δίκαιόν ἐστι χρηστὰ τῇ πόλει
 Συμπαραινεῖν, καὶ διδάσκειν. πρῶτον οὖν ἡμῖν δοκεῖ
 Ἐξιῶσαι τοὺς πολίτας κἀφελεῖν τὰ δαίματα.

Κεῖ τις ἤμαρτε σφαλεῖς τι Φρυνίχου παλαίσμασιν,

Ἐγγενέσθαι φημί χρῆναι τοῖς ὀλισθοῦσιν τότε, 690

Αἰτίαν ἐκθεῖσι, λῦσαι τὰς πρότερον ἀμαρτίας.

Εἴτ' ἄτιμον φημί χρῆναι μηδέν' εἶν' ἐν τῇ πόλει.

Καὶ γὰρ αἰσχρόν ἐστι, τοὺς μὲν ναυμαχήσαντας μίαν

Καὶ Πλαταιᾶς εὐθύς εἶναι, κἀντὶ δούλων δεσπότας.

Κούδδ' ταυτ' ἔγωγ' ἔχοιμ' ἂν μὴ οὐ καλῶς φάσκειν

ἔχειν,

695

Ἄλλ' ἐπαινώ· μόνα γὰρ αὐτὰ οὖν ἔχοντ' ἐδράσατε.

685. Κἄν ἴσαι γένωνται:] ἡ πλειονοψηφία νικάει καὶ πρὸς σωτηρίαν καὶ πρὸς ἀπόλειαν τῶν κρινομένων· ἡ δὲ ἰσοψηφία σώζει· ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ Κλεοφῶντος, κἄν ἴσαι ᾧσιν αἱ ψῆφοι ἀπολεῖται· ὑπερβολὴ δὲ τοῦτο καὶ παρὰ τὸν νόμον. Λέγει δὲ καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἡλέκτρᾳ.

» Ἴσαι δέ σ' ἐκσώζουσι μὴ θανεῖν δίκη

» Ψῆφοι τεθεῖσαι

» Καὶ τοῖσι λοιποῖς ὅτε νόμος τεθήσεται

» Νικᾶν ἴσαις ψήφαισι τὸν φεύγοντ' αἰεὶ.

688. Ἐξιῶσαι τοὺς πολίτας] ἐπὶ τινες τούτων ἐφ' ὅτῳ δήποτε κατηγορούμενοι ἐγκλήματι, καθυπεβάλλοντο ἀτιμία, τούτους ὁ χορὸς θέλει ἐπιτίμους ἴσα τοῖς ἄλλοις εἶναι. 689. Φρυνίχου] τούτου δ' ἐμνήσθη καὶ ἀνωτέρω στίχ. 13· ἦν δ' οὗτος οὐχὶ ὁ ἀρχαιότερος ἐκεῖνος τραγωδὸς ποιητής· ἀλλ' ὁ σύγχρονος τῷ Ἀριστοφάνει κωμῳδός· ἦν δ' οὖν καὶ ἕτερος, στρατηγὸς οὗτος ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ σφόδρα ἐχθρὸς τῷ Ἀλκιβιάδῃ· περιπλακεῖς δὲ καὶ αὐτὸς τοῖς ἐν τῇ πόλει τότε τετρακοσίοις, συνετέλεσεν αὐτοῖς πολλὰ πρὸς τυραννίαν· ἀνθ' ὧν ἐφρονεῦθη ἔπειτα ὑπὸ τῶν δημοκρατικῶν· καὶ ταυτ' ἴσως καλεῖ παλαίσματα τὰ μεταξὺ κατὰ στάσιν πεπραγμένα· κἀπὶ τοὺς δέκα στρατηγούς, ἐξ ὧν τέσσαρες ἦσαν φυγάδες. Εἴ τις οὖν τούτων περιπλακεῖς ἠτιμώθη, ἐλθέτω, καὶ λόγον δοῦς, λυθήτω τοῖς πρότερον ἀμαρτίας. 694. Πλαταιᾶς] Αἰτιατικὴ ἂν εἴη τοῦτο κατὰ διάλεκτον· οἷον ἐκ συναλοιφῆς Πλαταιᾶς Πλαταιᾶς· ἔν' ἣ ὁ νοῦς κατὰ τοῦτο ὁ δεῖ αἰσχρόν ἐστιν, εἰ οἱ δούλοι τῶν Πλαταιέων οἱ συναυμαχήσαντες ἅπασι περὶ τὴν Σαλαμίνα εὐθύς ἐλεύθε-

Πρὸς δὲ τούτοις εἰκὸς ὑμᾶς, οἱ μεθ' ὑμῶν πολλὰ δὴ
 Χ' οἱ πατέρες ἐναυμάχησαν, καὶ προσήκουσιν γένει,
 Τὴν μίαν ταύτην παρεῖναι ξυμφορὰν, αἰτουμένους.
 Ἄλλὰ τῆς ὀργῆς ἀνέντες, ὧ σοφώτατοι φύσει, 700
 Πάντας ἀνθρώπους ἐκόντες ξυγγενεῖς κτησώμεθα,
 Κἀπιτίμους καὶ πολίτας, ὅστις ἂν ξυνναυμαχῆ.
 Εἰ δὲ τοῦτ' ὀγκωσόμεσθα, κἀποσεμνουόμεθα
 Τὴν πόλιν, καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις,
 Ἵστέρω χρόνῳ ποτ' αὔθις εὖ φρονεῖν οὐ δόξομεν.

ΧΟΡ.

Εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος,
 Ἦ τρόπον ὅς τις ἔτ' οἰμώξεται,
 Οὐ πολὺν οὐδ' ὁ πίθηκος γ' οὔτος, ὁ
 Νῦν ἐνοχλῶν, Κλειγένης ὁ μικρὸς,
 Ὁ πονηρότατος βαλανεύς, ὁπόσοι. 710

Κρατοῦσι κυκησιτέφρου,

Ψευδονίτρου κονίας.

ροὶ ἦσαν, Πλαταεῖς ὅλως καὶ ἀντι δούλων δεσπότηαι γεγενημένοι. 697. Πρὸς δὲ τούτοις] καὶ τοῦτο σφόδρα ἐστὶ σκοτεινὸν καὶ γριφὸς ὅλως· εἰκοι δὲ περὶ τῶν τεσσάρων φυγόντων στρατηγῶν μετὰ τὴν ἐν Ἀργινοῦσσις ναυμαχίαν ταῦθ' οὕτως αἰνίττεσθαι, Ἑρμηνευτέον δὲ τὴν λέξιν ὡδι· εἰκὸς ὑμᾶς παρεῖναι (ἀφείναι) τὴν μίαν ταύτην συμφορὰν (ὅτι μὴ ἀνεῖλον τοὺς νεκρούς) ἐκείνοις τοῖς στρατηγοῖς) αἰτουμένους, οἱ αὐτοὶ τε μεθ' ὑμῶν καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν πολλὰς ἐναυμάχησαν ναυμαχίας. 703. Εἰδ' ὀγκωσόμεθα] ἦν δὲ ταῦτα, μεγάλη ἀμαρτήματα κρίναντες, παρίδωμεν, καὶ τὴν πόλιν ἄρωμεν εἰς σεμνότητα καὶ ἀλαζονίαν, καὶ ταῦτ' ἐν ἀγκάλαις κυμάτων, ὅ ἐστι μεταξύ ὄντες κινδύνου, καὶ καθ' ἑτέραν παροιμίαν μεταξύ σφύρας καὶ ἄκμωνος, ἔσθ' ὅτε ὑστέρω χρόνῳ δόξομεν ἑαυτοῖς κακῶς πεφρονηκότες. 709. Κλειγένης] εἷς τῶν μετοίκων Ἀθήνησιν ἦν οὔτος, ὡς φασιν, πλούσιος, ψιθυριστῆς, ἢ καταμηρυτῆς, εἰσελθὼν εἰς τὰ πολιτικά· ὁ δὲ νοῦς ἄνωθεν, εἴ τι ἐγὼ ἄξιος κρίνειν ἀνθρωπον ἐκ τοῦ τρόπου, ἀφ' οὗ οὐκ ἐς μακρὰν οἰμώξεται, οὐδ' ὁ πίθηκος οὔτος, ὃν καλοῦσι Κλειγένην, ὁ τοὺς πολίτας ἐνοχλῶν, ἐξ ὧν πράττει ὁ πονηρότατος βαλανέων ἀπάντων, ὅσοι ἀμφὶ τὰ ἐν βαλανείοις σμῆγματα ἔχουσι τὴν κυκησιτέφρον (μίγμα τοῦτο ἐκ τέφρας, στακτόνερον) καὶ κονίαν, νίτρον μὴ ἔχουσαν, καὶ γῆν λευκὴν· Περὶ τούτου τοίνυν ἐγὼ εἰ κριτῆς εἶην, οἶμαι, οὐ πολὺν χρόνον περιέσται· καίτοι γὰρ ταῦτ' εἰδὼς, ὡς ὑπὸ πάντων μισεῖται, εἰρήνην οὐκ ἄγει, ἵνα μὴ καθ' ὁδὸν μεθύων ἀποδοῦῃ τὰ ἱμάτια, εὔρεθεῖς

Καὶ Κιμωλίας γῆς,
 Χρόνον ἐνδιατρίψει· εἰδὼς δὲ τὰδ', οὐκ 715
 Εἰρηνικὸς ἔσθ, ἵνα μοί ποτε κά-
 ποδοθη μεθύων, ἄ-
 νευ ξύλου βαδίζων.

ΗΜΙΧ. Πολλάκις γ' ἡμῖν ἔδοξεν ἡ πόλις πεπονθῆναι
 Ταῦτόν, ἔς τε τῶν πολιτῶν τοὺς καλοὺς τε καὶ καλοὺς,
 Ἔς τε τὰρχαῖον νόμισμα, καὶ τὸ καινὸν χρυσεῖον. 720
 Οὔτε γὰρ τούτοισιν οὖσιν οὐ κεκίβδηλευμένοις,
 Ἄλλὰ καλλίστοις ἀπάντων, ὡς δοκεῖ νομισμάτων,
 Καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι καὶ κεκωδωνισμένοις
 Ἐν τε τοῖς Ἑλλήσι καὶ τοῖς βαρβάροις ἀπανταχοῦ,
 Χρῶμεθ' οὐδὲν, ἀλλὰ τούτοις τοῖς πονηροῖς χαλκοῖς 725
 Χθῆς τε καὶ πρῶην κοπεῖσι τῇ κακίστῃ κόμματι.
 Τῶν πολιτῶν θ' οὕς μὲν ἴσμεν εὐγενεῖς καὶ σώφρονας
 Ἄνδρας ὄντας καὶ δικαίους, καὶ καλοὺς τε καὶ καλοὺς,
 Καὶ τραφέντας ἐν παλαισπραῖς, καὶ χοροῖς, καὶ μουσικῇ,
 Προσελοῦμεν· τοῖς δὲ χαλκοῖς, καὶ ξένοις καὶ πυρ-
 ραῖς, 730
 Καὶ πονηροῖς, καὶ πονηρῶν, εἰς ἅπαντα χρῶμεθα,
 Ἵστάτοις ἀφιγμένοισιν, οἷσιν ἡ πόλις προτοῦ
 Οὐδὲ φαρμακοῖσιν εἰκὴ ραδίως ἐχρήσατ' ἄν.
 Ἄλλὰ καὶ νῦν, ὧ νόητοι, μεταβαλόντες τοὺς τρόπους,

ἀνευ βακτηρίας, ἢ τοὺς μισοῦντας καὶ ἐπιόντας ἀρῶνται. 718. Πολλάκις ἡ πόλις ἡμῖν ἔδοξε ταῦτόν πεπονθῆναι] κατὰ τῶν νῦν στρατηγῶν καὶ δημαγωγῶν ταῦτ' εἰσικεν εἰρῆσθαι· παραβάλλει τό,τε νέον νόμισμα ὡς κίβδηλον πρὸς τὸ ἀρχαῖον καὶ καθαρὸν, καὶ τοὺς νῦν ἐν τοῖς πράγμασι δωροδοκοῦντας καὶ ἀνάνδρους πρὸς τοὺς πάλαι ἀγαθοὺς καὶ φιλοπολίτας· μέμφεται δὲ τὴν πόλιν κατ' ἄμφω, ὅτι ἀντὶ τῶν χρηστῶν ἀνθαιρεῖται τὰ φαῦλα, ἥτις ὡσπερ τὸ κίβδηλον νόμισμα προτιμῶσα τυγχάνει· οὕτω καὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας ἐξελοῦσα, χρῆται τοῖς πονηροῖς κίβδηλοις καὶ ξένοις καὶ πυρρῆραις· ὄνομα δὲ δούλων τοῦτο ἀπὸ τινος πυροῦ ὄντος τὸ πρόσωπον, καθάπερ ἀπὸ τινος ξανθοῦ παρήχθη ὁ Ξανθίας. 734. Ἄλλ' ὧ ἀνόητα] οὐκ οἶδα, ἢ περὶ τῶν πά-

Χρῆσθε τοῖς χρηστοῖσιν αὖθις. καὶ κατορθώσασι γὰρ 735
 Εὐλογον· κἄν τι σφαλῆτ', ἐξ ἀξίου γοῦν τοῦ ξύλου,
 Ἦν τι καὶ πάσχητε, πάσχειν τοῖς σοφοῖς δοκῆσετε.

ΑΙΑΚΟΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

ΑΙΑΚ. Νῆ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, γεννάδας ἀγῆρ
 Ὁ δεσπότης σου.

ΞΑΝ. Πῶς γὰρ οὐχὶ γεννάδας,
 Ὅστις γε πίνειν οἶδε καὶ βίνειν μόνον; 740

ΑΙΑΚ. Τὸ δὲ μὴ πατάξαι σ' ἐξελεγχθέντ' ἀντικρυς,
 Ὅτι, δοῦλος ὢν, ἔφασκες εἶναι δεσπότης—

ΞΑΝ. Ὁμῶς μέντ' ἄν.

ΑΙΑΚ. Τοῦτο μέντοι δουλικόν

λαὶ Ἀθηναίων εἶρηται ταῦτα μᾶλλον παρὰ τοῦ ποιητοῦ, ἢ περὶ τῶν νῦν Ἑλλήνων, οἱ ὀρῶντες τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν πολιτῶν ἀπεληλαμένους τῶν πραγμάτων, ξένους δὲ ἐπιβούλους ἀντικαθισταμένους, καὶ νῦν ἐν ἀγκάλαις χυμάτων φορομένους κατὰ πολλοὺς διαύλους, οὐ φροντίζουσιν, ἀλλ' οὐδὲ μέλει αὐτοῖς περὶ τῶν μελλόντων, αἰρούμενοι μᾶλλον οὐ Προμηθεῖς καλεῖσθαι, ᾧ τὸ μέλειν ἦν, ἀλλ' Ἐπιμηθεῖς, ᾧ ἦν τὸ μεταμέλειν. 735. Καὶ κατορθώσασι εὐλογον] καὶ εἰ μὲν κατορθώσατε οὕτω, καλὸν τοῦτ' ἔσται καὶ ἐπαινετόν· εἰ δὲ σφαλεῖητε, ἴστε, ὡς ἐξ ἀξίων γοῦν τοῦτο πάσχετε· τὸ δὲ ξύλον ἐκ παροιμίας· Ἐξ ἀξίου γοῦν τοῦ ξύλου κἄν ἀπάγῃσθαι· ὅ ἐστι κἄν δέη τι παθεῖν, κρεῖττον τοῦτο παθεῖν ὑπ' ἀγαθοῦ, ἢ ἀναξίως πάσχειν ὑπὸ τῶν φαύλων Βαβαρῶν· τοῦτο γὰρ λίαν ἀνάξιον τοῖς νῦν ἀφ' αὐτῶν ἐλευθερωθεῖσι.

738. Νῆ τὸν Δία] ἐνταῦθα ὅ,τι Αἰακὸς ὁ δοῦλος τοῦ Πλούτωνος καὶ Ξανθίας διαλέγονται ἰδίᾳ καταφερόμενοι τῶν αὐτῶν δεσποτῶν. 740. Βινεῖν Τοῦτο καὶ ἄλλοθι ἐπὶ συνουσίας. 741. Ἐξελεγχθέντα] ἐν ἄλλοις κεῖται ἐξελέγξαντα· ὁ δὲ νοῦς· ὅτι σε ὁ σὸς δεσπότης φωραθέντα σε μὴ δεσπότην ὄντα, ὃ ὑπεκρίνου· ἀλλὰ δοῦλον ἀντικρυς, οὐκ ἠθέλησε πατάξαι σε, τοῦτο ποῦ θῶμεν, οὐκ ἐν τῇ ἐπεικειᾷ αὐτοῦ; 743. Ὁμῶς μέντ' ἄν] ὅ ἐστιν, εἰ ἔτυπόμε, ἀντετύπτετ' ἄν διπλᾶς.— Τοῦτο δουλικόν] εὖγε, τοῦτο καὶ δουλικόν ποιεῖς μεμφόμενος

Εὐθὺς πεποίηκας, ὅπερ ἐγὼ χαίρω ποιῶν.

ΞΑΝ. Χαίρεις, ἰκετεύω;

746

ΔΙΑΚ. Μάλα γ' ἐποπτεύειν δοκῶ,

Ὅταν καταράσωμαι λάθρα τῷ δεσπότῃ.

ΞΑΝ, Τί δὲ, τονθορίζων, ἦνίκ' ἂν, πληγὰς λαθῶν

Πολλὰς, ἀπίης θύραζε;

ΔΙΑΚ. Καὶ τόθ' ἤδομαι.

ΞΑΝ. Τί δὲ πολλὰ πράττων;

ΔΙΑΚ. Ὅς μὰ Δί' οὐδὲν οἶδ' ἐγώ.

ΞΑΝ. Ὅμογνιε Ζεῦ· καὶ παρακούων δεσποτῶν

750

Ἄττ' ἂν λαλῶσι;

ΔΙΑΚ. Καὶ μάλα πλεῖν, ἢ μαίνομαι.

ΞΑΝ. Τί δὲ, τοῖς θύραζε ταῦτα καταλαλῶν;

ΔΙΑΚ. Ἐγώ;

Μὰ Δί' ἀλλ' ὅταν δρῶ τοῦτο, κἀκμαιίνομαι.

ΞΑΝ. ὦ Φοῖβ' Ἀπολλων, ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν,

τὸν δεσπότην· κἀγὼ γὰρ ἤδομαι τοῦτο ποιῶν. 745. Ἐποπτεύειν δοκῶ] οἱ τὰ μυστήρια ἀπαξ διδραχθέντες ὀρῶσιν αὐτὰ, οἷά εἰσι· μετὰ δὲ ἐνιαυτὸν τελευ-
μένων τῶν μυστηρίων ἔρχονται αὐθις, καὶ ὀρῶσιν αὐτὰ πάλιν, καὶ τοῦτ' ἐστὶ
τὸ ἐποπτεύειν ἐνταῦθα· ὁ δὴ δῆλον ὅτι πολλὴν ἠδονὴν παρεῖχε τοῖς μεμνημέ-
νοις· διὸ καὶ Διακός φησιν, ὅταν καταράσωμαι τῷ δεσπότῃ καὶ ἐποπτεύειν
μοι δοκῶ ὑπὸ τῆς ἠδονῆς. 747. Τί δὲ τονθορίζων] ὅτε τυπτόμενος καὶ
καθ' ἑαυτὸν διαλεγόμενος, ἐξέρχη πρὸς τὴν θύραν, τί ποιεῖς; 749. Τί δὲ
πολλὰ πράττων] τί δὲ ποιεῖς, ὅποτε κελυόμενος, ἐν πολλοῖς ἄνω καὶ κά-
τω συμφυρόμενος πράγμασι, κατακόπτη; πότερον ἦδη, ἢ δυσχερῶς φέρεις; —
Οὐδὲν οἶδ' ἐγώ.] πότερον, εἰς οὐδὲν τίθεμαι ἔγωγε τὰ πράγματα ταῦτα, ἢ οὐ-
δὲν οἶδ' ἐγὼ τούτων ἦδιον; εἴη ἂν τὸ πρῶτον ἄμεινον, ἦν μὴ ἑτέραν ἔννοιαν
ἀμφικαλύπτῃ. 750. Ὅμογνιε Ζεῦ] ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῶν ἔργων βειάζει. Τὸ
δὲ παρακούων, τὸ ἐκ μέρους καὶ κρυφίως ἀκούων δηλοῖ τὰ τῶν δεσποτῶν ἄρ-
ρήτα. 751. Καὶ πλεῖν ἢ μαίνομαι] καὶ πλέον μανίας· εἴρηται δὲ περὶ αὐ-
τοῦ ἀνωτέρω. 753. Κακμαιίνομαι] τοσοῦτον ἤδομαι, ὥσπερ, ὅταν ἀποσπερ-
ματίζω. 754. Ἐμβαλέ μοι τὴν δεξιάν] ταῦτα μὲν πρὸς τὸν Διακὸν δοκεῖ
ἀποτεινῆσθαι μέχρι τοῦ Ὀμομαστιγίας, βουλόμενος ἐρωτῆσαι αὐτὸν τι τῶν με-
γάλων καὶ ἀπορρήτων· αἴφνης δ' ἀκούσας ἐνδον βοῆς, ἐτράπη πρὸς ἄλλην ἐρώ-
τησιν· δύνανται δ' εἶναι καὶ πρὸς τὸ ἐπόμενον τὸ ὅλον ὡς ἐκ παραδόξου θαυ-
μασμοῦ. Τὸ δὲ Ὀμομαστιγίας κατὰ παρωνομασίαν τοῦ ὁμομίγνιος· παίζει

Καὶ δὸς κύσαι, κάυτος κύσον, κάμοι φράσον, 755
 Πρὸς Διὸς, δς ἡμῖν ἐστὶν ὁμομαστιγίας,
 Τίς οὗτος οὐνδον ἐστὶ θόρυβος, χ' ἡ βοή,
 Χῶ λοιδορησμός;

ΑΙΑΚ. Αἰσχύλου κεύριπίδου.

ΞΑΝ. ᾿Α.

ΑΙΑΚ. Πρᾶγμα, πρᾶγμα γὰρ κελίνηται μέγα
 ᾿Εν τοῖς νεκροῖσι, καὶ στάσις πολλή πάνυ. 760

ΞΑΝ. ᾿Εκ τοῦ;

ΑΙΑΚ. Νόμος τις ἐνθάδ' ἐστὶ κείμενος
 ᾿Απὸ τῶν τεχνῶν, ὅπόσαι μεγάλαι καὶ δεξιαί,
 Τὸν ἄριστον ὄντα τῶν ἑαυτοῦ ξυντέχνων,
 Σίτησιν αὐτὸν ἐν Πρυτανείῳ λαμβάνειν,
 Θρόνον τε τοῦ Πλούτωνος ἐξῆς — 765

ΞΑΝ. Μανθάνω.

ΑΙΑΚ. ᾿Εως ἂν ἀφίκοιτο τὴν τέχνην σοφώτερος
 ᾿Ετερός τις αὐτοῦ· τότε δὲ παραχωρεῖν ἔδει.

ΞΑΝ. Τί ὄητα τουτὶ τεθορύβηκεν Αἰσχύλον;

ΑΙΑΚ. ᾿Εκεῖνος εἶχε τὸν τραγωδικὸν θρόνον,
 ᾿Ως ὢν κράτιστος τὴν τέχνην. 770

ΞΑΝ. Νυνὶ δὲ τίς;

ΑΙΑΚ. ᾿Οτε δὴ κατήλθ' Εὐριπίδης, ἐπεδείκνυτο
 Τοῖς λωποδύταις καὶ τοῖσι βαλαντιητόμοις,
 Καὶ τοῖσι πατραλοῖασι καὶ τοιχωρύχοις,
 ᾿Ὅπερ ἔστ' ἐν ᾿Αδοῦ πλήθος· οἱ δ' ἀκροώμενοι
 Τῶν ἀντιλογιῶν, καὶ λυγισμῶν καὶ στροφῶν, 775
 ᾿Υπερεμάνησαν, κἀνόμισαν σοφώτατον.

δ' αὐτόν. 764. Σίτησιν] ἐκ τῶν ἐν ᾿Αθήναις ἐθῶν μετήνεγκεν τοῦτο καὶ εἰς τὸν ἄδην. 765. Τοῦ Πλούτωνος] ἀπόδος τὴν γενικὴν εἰς τὸ ᾿Εξῆς, ἔν' ἧς πλησίον τοῦ Πλούτωνος. 772. Λωποδύταις] διαβάλλει τὸν Εὐριπίδην ὡς διὰ τῶν στροφῶν καὶ περικλάσεων τῶν ἑαυτοῦ λόγων, ἐβούλετο μᾶλλον ἀρέσκειν ἢ τοῖς χρηστοῖς, ἀλλὰ μᾶλλον τοῖς φαύλοις καὶ διεφθαρμένοις. 776. ᾿Υπερεμ

Κάπειτ' ἐπαρθείς ἀντελάβετο τοῦ θρόνου,
 "Ἴν' Αἰσχύλος καθῆστο.

ΞΑΝ. Κούκ ἐβάλλετο;

ΔΙΑΚ. Μὰ Δί', ἀλλ' ὁ δῆμος ἀνεβόα κρίσιν ποιεῖν,
 "Οπότερος εἶη τὴν τέχνην σοφώτερος.

780

ΞΑΝ. Ὁ τῶν πανούργων;

ΔΙΑΚ. Νῆ Δί', οὐράνιον γ' ὄσον.

ΞΑΝ. Μετ' Αἰσχύλου δ' οὐκ ἦσαν ἕτεροι ζύμματα;

ΔΙΑΚ. Ὀλίγον τὸ χρηστὸν ἐστίν, ὡσπερ ἐνθάδε.

ΞΑΝ. Τί δῆθ' ὁ Πλούτων δρᾶν παρασκευάζεται;

ΔΙΑΚ. Ἀγῶνα ποιεῖν αὐτίκα μάλα, καὶ κρίσιν,
 Κἀλεγχον αὐτῶν τῆς τέχνης.

785

ΞΑΝ. Κάπειτα, πῶς

Οὐ καὶ Σοφοκλῆς ἀντελάβετο τοῦ θρόνου;

ΔΙΑΚ. Μὰ Δί' οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἔκυσε μὲν Αἰσχύλον,

"Οτε δὴ κατῆλθε, κἀνέβαλε τὴν δεξιάν,

Κἀκεῖνος ὑπεχώρησεν αὐτῷ τοῦ θρόνου.

790

Νυνὶ δ' ἔμελλεν, ὡς ἔφη Κλειδημίδης,

"Ἐφεδρος καθεδεῖσθαι· κἄν μὲν Αἰσχύλος κρατῆ,

"Ἐξείν κατὰ χῶραν· εἰ δὲ μὴ, περὶ τῆς τέχνης

Διαγωνιεῖσθ' ἔφασκε πρὸς γ' Εὐριπίδην.

ΞΑΝ. Τί χρημ' ἄρ' ἔσται;

ΔΙΑΚ. Νῆ Δί', ὀλίγον ὕστερον

μάνησαν] ὑπερεχάρησαν. 779. Ἄλλ' ὁ δῆμος] Αἰτιολογικῶς εἰλήφθω ἐν-
 ταῦθα ὁ Ἄλλ'· τὸ γὰρ τέλειον ἔχει ὠδί. οὐ μὰ Δία ἐβάλλετο· ὁ γὰρ δῆμος
 καὶ τλ. 781. Ὁ τῶν πανούργων δῆμος] μάλιστα οὗτος μέχρις οὐρανοῦ ἀνε-
 βόα ὑπὲρ τοῦ Εὐριπίδου. 783. "Ὡσπερ ἐνθάδε] πῶ; ἐν τῷ θεάτρῳ· ἔξω
 γὰρ ἔτι εἰσι κατὰ λόγον τινὰ τοῦ θεάτρου. 790. Κἀκεῖνος πότερος; ὁ Αἰ-
 σχύλος· εἶτα πῶς ὑπεχώρησεν αὐτῷ τοῦ θρόνου, μὴ ὑποχωρήσας; βούλεται
 δ' εἰπεῖν ἵσως ὅτι ἐξανιστάμενος, φιλοφρόνως ὑπεδέξατο ἐκεῖνον· τὸν δὲ Κλει-
 δημίδην υἱόν φασι γενέσθαι Σοφοκλέους ἢ ὡς ἄλλος ὑποκριτὴν. 792. Ἐφεδρος]
 τρίτος ἐν τοῖς ἀγῶσιν. ἦσαν γὰρ δύο οἱ ἀνταγωνιζόμενοι, καὶ τρίτος ὁ ἐφεδρος·
 δὲ ἔμελλεν, ἠττηθέντος θατέρου, ἀγωνίσσεται πρὸς τὸν νικῆσαντα 793. Ἐξείν

Κάνταῦθα δὴ τὰ δεινὰ κινηθήσεται.

Καὶ γὰρ ταλάντω μουσικὴ σταθμῆσεται.

ΞΑΝ. Τί δέ; μειαγωγήσουσι τὴν τραγωδίαν;

ΔΙΑΚ. Καὶ κανόνας ἐξοίσουσι, καὶ πήχεις ἐπῶν,

Καὶ πλαίσια ξύμπηκτα πλινθεύσουσί γε,

800

Καὶ διαμέτρους, καὶ σφῆνας. ὁ γὰρ Εὐριπίδης

Κατ' ἔπος βασανιεῖν φησὶ τὰς τραγωδίας.

ΞΑΝ. Ἦπου βαρέως οἶμαι τὸν Αἰσχύλον φέρειν.

ΔΙΑΚ. Ἐβλέψε γοῦν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω.

ΞΑΝ. Κρινεῖ δὲ δὴ τίς ταῦτα;

805

ΔΙΑΚ. Τοῦτ' ἦν δύσκολον.

Σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ἀπορίαν εὐρίσκειν.

Οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις ξυνέβαιεν Αἰσχύλος —

ΞΑΝ. Πολλοὺς ἴσως ἐνόμιζε τοὺς τοιχωρούχους.

ΔΙΑΚ. Δῆρόν τε τᾶλλ' ἠγεῖτο τοῦ γινῶναι περὶ

Φύσεις ποιητῶν. εἶτα τῷ σῶ δεσπότη

810

Ἐπέτρεψαν, ὅτι τῆς τέχνης ἔμπειρος ἦν.

Ἄλλ' εἰσὶ ὡς ὅταν γ' οἱ δεσπῶται

Ἐσπουδάκωσι, κλαύματα ἡμῖν γίγνεται.

ΧΟΡ. Ἦπου δεινὸν ἐριθρεμέτας χόλον ἐνδοθεν ἔξει,

κατὰ χώραν] ἠσύχως ἔξειν. 797. Ταλάντω] ἔδει γὰρ ὡς ἐν ἀγῶνι τραγωδίας καὶ μουσικῆς· ταύτην δὲ τιμιωτέραν ποιοῦσιν οἱ ἀμιλλώμενοι, πότερος λάβῃ τὸν ἀξιώτερον. 798. Μειαγωγήσουσιν] ἐν τῷ Ἀπατηρίῳ προσέφερον ἕκαστος τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν καταγράψαι εἰς τοὺς φράτορας, [προσέφερον δὲ καὶ ἀρετὸν σταθμὸν ἔλκον διωρισμένον· οἱ δὲ φράτορες διὰ πλεονεξίαν ἐβόων, μεῖον· μεῖον· ὡς δῆθεν μεῖον ὄν, ἢ ἔδει· Ἐντεῦθεν οὖν ἐκαλεῖτο τὸ πρόβατον Μεῖον, ὃ σταθμιζόντες ἔλεγον μειαγωγεῖν. 799. Καὶ κανόνας] κανὼν μὲν ἂν εἴη τὸ ἐπάνω τῆς τριτάνης τὸ τὴν ἰσότητα δεικνύων· πῆχυς δὲ ὁ βραχίων ἢ μοχλός· πλαίσια δὲ ἢ τὰς πλαστίγγας λέγει, ἢ αὐτὰ τὰ βάρη τὰ ἐπὶ τῶν πλαστίγγων τιθέμενα. 802. Κατ' ἔπος] κατὰ σίχον. 809. Δῆρόν τε] καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἀθηναίους οὐκ ἐδέχετο κριτὰς τραγωδιῶν γενέσθαι, πολλῶ μᾶλλον τοὺς ἄλλους λήρους ἠγεῖτο τοῦ γινῶναι τι ὀρθῶς περὶ τούτων· διὸ σπάνει σοφῶν διωρίσθη Διόνυσος ὁ σὸς δεσπότης. 813. Κλαύματα] ὅταν οἱ δεσπῶται ἀπὸ σπουδῆς ποιῶσι τι, τότε ἐπισπέρχοντες ἐπὶ τὰ ἔργα, μαστιγοῦσι τοὺς δούλους, ἢ ἀμελῶσι. 814. Ἐριθρε-

- Ἦνικ' ἄν ὀξυλάλου περ ἴδη θήγοντος ὀδόντας 815
 Ἄντιτέχνου τότε δὴ μανίας ὑπὸ δεινῆς
 Ὅμματα στρόβήσεται.
- Ἔσται δ' ὑψιλόφων τε λόγων κορυβαίολα νείκη,
 Σχινδαλμῶν τε παραξόνια, σμιλεύματά τ' ἔργων,
 Φωτὸς, ἀμυνομένου φρενοτέκτονος ἀνδρὸς 820
 Ῥήμαθ' ἵπποβάμονα.
- Φρίξας δ' αὐτοκόμου λοφιᾶς λασιαύχενα χαίταν,
 Δεινὸν ἐπισκήνιον ξυνάγων, βρυχώμενος, ἦσει
 Ῥήματα γομφοπαγῆ, πινακηδὸν ἀποσπῶν 825
 Γηγενεῖ φυσήματι.
- Ἐνθεν δὴ στοματουργὸς ἐπῶν βασανίστρια λίσπη

μέτρη] ὁ μεγαλόφωνος Δισχύλος διὰ τὸ ὕψος τῶν ἐπῶν. 815. Ὀξυλάλου τοῦ Εὐριπίδου τοῦ ὑψιόβα. Ἐνταῦθα δ' εἰσικεν ἀμφοτέρους ἐπαινεῖν ἢ δὲ σύνταξις καινοπρεπῆς πως· ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν Ὀξυλάλον θήγοντα τοὺς ὀδόντας, μετέβαλεν αὐτὸ εἰς τὸ κτηρικὸν εἶδος τῆς συντάξεως. 817. Στρομβήσεται] ταρχθήσονται. 819. Σχινδαλμῶν παραξόνια.] τὸ μὲν, παρὰ τὸ σχίζειν καὶ λεπτύνειν· ἐννοεῖ τοίνυν τὴν λεπτολογίαν· τὸ δὲ, παρὰ τὸ περὶ τὸν ἄζωνα εἶναι· ὅ ἐστιν ἡ πλήμη, ἢ ταχέως κινουμένη· πιθανὸν οὖν τὸ ταχὺ καὶ λεπτολόγον τῶν ἐπῶν βούλεται τούτοις λέγειν. Σμιλεύματα δὲ τὰ ἀνάγλυπτα, τορεύματα, τὰ διὰ τῆς σμίλης σχηματιζόμενα· ὅποια σμιλεύεις μάλιστα πάντων σὺ αὐτὸς, ὧ Ἀριστόφανες. 820. Φωτὸς] ἡ θέσις τῶν ὀνομάτων κατ' εὐθεῖαν συνθήκην ἔχει ἂν ὧδε· Φωτὸς (τοῦ ἀνδρὸς Εὐριπίδου) ἀμυνομένου ῥήματα ἵπποβάμονα (μεγαλοῤῥήμονα) ἀνδρὸς (τοῦ Δισχύλου) τοῦ ἐξ οἰκείας φρενὸς τεχταινομένου. 822. Φρίξας] πυργώτας τῆς αὐτοφυοῦς ἐκαστοῦ λοφιᾶς τὴν ἐν τῷ τραχήλῳ δασεῖαν χαίτην (ἐκ μεταφορᾶς ταῦτα τοῦ λέοντος) δεινὸν ἐπισκήνιον ξυνάγων (κάτωφρός τε γενόμενος.) — Γομφοπαγῆ, προσηλωμένα, στερεά. — Πινακηδὸν ἀποσπῶν, ὡς πίνακας σανίδας—Γηγενεῖ φυσήματι, ὡσπερ πνεύματι τῷ ἐκ γῆς προϊόντι, καὶ αἰέοντι τὴν χθόνα· βούλεται δὲ παραστήσῃ τούτοις τὸ ὑψηλὸν καὶ βροντώδες τῶν τοῦ Δισχύλου λόγων, ὡς πρὸς τὰ τοῦ Εὐριπίδου τῶν σχινδαλμῶν παραξόνια καὶ σμιλεύματα (τορεύματα) τῶν ἔργων. 826. Λίσπη] ἡ ὀμαλὴ γλῶσσα τοῦ Εὐριπίδου, ἀνελλισσομένη, καὶ κινουσα τοὺς φθονεροὺς πρὸς ἑαυτὸν ἵπποβάμονας χαλινοὺς, — δαιομένη, διαιροῦσα τὰ τοῦ ἀντιζήλου ῥήματα, λεπτομερῶς ἀναιρέσει τὸν πολλὸν πόνον τῶν πνευμόνων· τὰ γὰρ τραχέα ῥήματα σὺν πόνῳ ἐξέρχονται τοῦ πνεύμονος. Σκοτεινὰ δὲ καὶ γριφώδη ταῦτα. 830. Οὐκ ἂν μεβειήν] Εὐριπίδης καὶ Δισχύλος, παρόντος Διονύσου, διαφι-

Γλῶσσ' ἀνελισσομένη, φθονερούς κινουῖσα χαλινοῦς,
 ῥήματα δαιομένη, καταλεπτολογήσει
 Πνευμόνων πολὺν πόνον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΑΙΣΧΥΛΟΣ,
 ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ, ΠΛΟΥΤΩΝ.

- ΕΥΡ. Οὐκ ἂν μεθείμην τοῦ θρόνου, μὴ νουθέτει. 830
 Κρείττων γὰρ εἶναί φημι τούτου τὴν τέχνην.
- ΔΙΟΝ. Αἰσχύλε, τί σιγᾶς; αἰσθάνη γὰρ τοῦ λόγου.
- ΕΥΡ. Ἀποσεμννεῖται πρῶτον, ἅπερ ἐκάστοτε
 Ἐν ταῖς τραγωδίαισιν ἕτερατεύετο.
- ΔΙΟΝ. Ὡ δαιμόν' ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγε. 835
- ΕΥΡ. Ἐγῶδα τοῦτον καὶ διέσκεμμαι πάλαι,
 Ἄνθρωπον ἀγριοποιόν, ἀβλαδόστομον,
 Ἐχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀπύλωτον στόμα
 Ἀπεριλάλητον, κομποφακελοῤῥήμονα.
- ΑΙΣ. Ἄληθες, ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ; 840
 Σὺ δὴ με ταῦτ', ὦ στωμυλιοσυλλεκτάδη,
 Καὶ πτωχοποιεῖ, καὶ ρακιασυρῤῥαπτάδη;

λονεῖκοῦσι περὶ προεδρίας· παύονται δὲ τελευταῖον ὑπ' αὐτοῦ. 830. Μὴ νουθέτει] πρὸς Διόνυσόν φησι τοῦτο νουθετοῦντα εἰρήνην ἄγειν. 833. Ἀποσεμννεῖται.] οὐ γὰρ καταδέξεται ἀποκρίνασθαι· τοῦτο γὰρ καὶ ἐν τῷ βίβ ἐπυργούτο ὑπ' ἀλαζονίας, ὁπότε εἰσῆει τὰ θεάτρα. 837. Ἀγριοποιόν] ἀγρίους εἰσάγοντα ἦρας— Ἀπεριλάλητον, μὴ δεχόμενον ἀντίστασιν ἐν τῷ λέγειν.— Κομποφακελοῤῥήμονα, κομποῤῥήμονα, ὁ κομποδείς λέξεις ἐς φακέλους συντιθέμενος. 840. Ἀρουραίας θεοῦ] ἦν γὰρ φησιν Εὐριπίδης υἱὸς λαχανοπώλιδος· τὰ δὲ λάχανα φύονται ἐν τῇ ἀρούρῃ.— Στωμυλιοσυλλεκτάδη, ὁ στωμύλα συλλέγων ῥήματα. — Πτωχοποιεῖ, ὁ Τήλεφον τὸν τῶν Μουσῶν πτωχὸν παραστήσας (ἴδε Νεφέλ. στίχ. 922.). Ῥακιασυρῤῥαπτάδη, ὁ τὰ ῥάκη

Ἄλλ' οὐ τι χαίρων αὐτ' ἐρεῖς.

ΔΙΟΝ.

Παῦσ' Αἰσχύλε,

Καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμῆς κότφ.

ΑΙΣΧ. Οὐ δῆτα, πρὶν γ' ἂν τοῦτον ἀπορῆνω σαφῶς 845

Τὸν χλωποιοῦν, οἷος ὦν θρασύνεται.

ΔΙΟΝ. Ἄρν', ἄρνα μέλαιναν, παῖδες ἐξενέγκατε

Τυφῶς γὰρ ἐκβαίνειν παρασκευάζεται.

ΑΙΣΧ. ὦ Κρητικὰς μὲν ξυλλέγων μονοψῖδας,
Γάμους δ' ἀνοσίτους ἐσφέρων εἰς τὴν τέχνην. 850

ΔΙΟΝ. Ἐπίσχεσ οὔτος, ὦ πολυτίμητ' Αἰσχύλε.

Ἄπὸ τῶν χαλαζῶν, ὦ πόνηρ' Εὐριπίδῃ,

Ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδῶν, εἰ σωφρονεῖς,

Ἴνα μὴ κεφαλαίφ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι

Θένων ὑπ' ὀργῆς, ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον. 855

Σὺ δὲ μὴ πρὸς ὀργὴν, Αἰσχύλ', ἀλλὰ πραόνως

Ἐλεγχ', ἐλέγχου. λοιδοροῖσθαι δ' οὐ πρέπει

Ἄνδρας ποιητὰς, ὥσπερ ἀρτοπώλιδας.

Σὺ δ' εὐθύς, ὥσπερ πρῖνος, ἐμπρησθεῖς, βοᾷς.

συρράπτων, ὁ τὰ παρ' ἄλλων πολλάκις ἐν μέρει εἰρημμένα συλλέγων καὶ συρράπτων, καὶ ὡς οἰκείοις που χρώμενος. 846. Χλωποιοῦν] τοῦτ' οὐκ οἶδ' ὅ,τι βούλεται λέγειν, εἰ μὴ λέγει τὰ ἐπὶ αὐτοῦ. 847. Ἄρν' ἄρνα μέλαιναν] ἔθος ἦν ἄρνα μέλαιναν σφαγιάζειν τῷ Τυφῶνι τῷ σφοδροτάτῳ τῶν ἀνέμων· τοῦτ' οὖν προβλέπων ὁ Διόνυσος, ὅτι ὡς Τυφῶν ἐκραγήσεται Αἰσχύλος ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην, αἰτεῖ ἄρνα θύσαι αὐτῷ, ὅπως ἂν καταπαύσῃ. 849. Κρητικὰς] μέμφεται αὐτὸν, ὅτι ἔγραψε μονοψῖδαν ὡς παρὰ τοῦ Ἰκάρου Κρῆτα ὄντα, καὶ τὴν τῆς Ἀερόπης ἀνόσιον ἀσελγείαν μετὰ Θεῦστου εἰς τὴν ποίησιν εἰσήγαγεν. 852. Ἄπὸ τῶν χαλαζῶν] ἀπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ Αἰσχύλου. 854. Κεφαλαίφ] ῥήματι μεγάλῳ, ὡς εἰ ἔλεγε κεφαλῇ ῥήματος, ὡς καὶ ἀνωτέρω (Νεφ. σίχ. . .) ἐχρήσατο τῇ λέξει, κεφάλαιον εἰπὼν ῥαφανίδος· κωμικώτερα δὲ τὰ τοιαῦτα. — Τὸ δὲ Θένων καὶ θείνων, βλάπτων· τὸ δὲ ὄλον, ὅρα μὴ ὀργισθεῖς ὁ Αἰσχύλος, πατάξει σου τὸν κρόταφον μεγάλῳ ῥήματι, ὥσπερ κεφαλαίφ ῥαφανίδος, κἀντεῦθεν ἐκχέῃ σοῦ τὸν ἐγκέφαλον, ὃ ἐστίν, ἀναιρέση καὶ καταχωμφόδηση σου τὸ ἐς Τήλεφον δρᾶμα σου. 859. Ὅσπερ πρῖνος] ὅς χλωρὸς ἔτι ὦν, ἐπὶ τοῦ πυρὸς τιθέμενος μετὰ τῶν φύλλων,

- ΕΥΡ. "Ετοιμός εἰμ' ἔγωγε, κοῦκ ἀναδύομαι, 860
 Δάκνειν, δάκνεσθαι πρότερος, εἰ τούτῳ δοκεῖ,
 Τᾶπη, τὰ μέλη, τὰ νεῦρα τῆς τραγωδίας,
 Καὶ νῆ Δία, τὸν Πηλέα γε, καὶ τὸν Αἴολον,
 Καὶ τὸν Μελέαγρον, κᾶτι μάλα τὸν Τήλεφον.
- ΔΙΟΝ. Σὺ δὲ δὴ τί βουλευῆ ποιεῖν; λέγ' Αἰσχύλε. 865
- ΔΙΣΧ. Ἐβουλόμην μὲν ἂν οὐκ ἐρίζειν ἐνθάδε.
 Οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ὠγῶν νῶν.
- ΔΙΟΝ. Τί δαί;
- ΔΙΣΧ. Ὅτι ἡ ποίησις οὐχὶ συντέθνηκέ μοι·
 Τούτῳ δὲ συντέθνηκεν, ὥσθ' ἔξει λέγειν.
 Ὅμως δ', ἐπειδὴ σοι δοκεῖ, ὄρᾳν ταῦτα χρή. 870
- ΔΙΟΝ. Ἴθι νῦν λιβανωτὸν δευρὸ τίς καὶ πῦρ δότῳ,
 Ὅπως ἂν εὐξῶμαι πρὸ τῶν σοφισμάτων,
 Ἄγῶνα κρῖναι τόνδε μουσικώτατα·
 Ὑμεῖς δὲ ταῖς μούσαις τι μέλος ὑπάσατε.
- ΧΟΡ. Ὡ Διὸς ἐγγεὰ παρθένοι ἀγναί 875
 Μοῦσαι, λεπτολόγους ξυνετὰς φρένας αἰ καθορᾶτε
 Ἄνδρῶν γνωμοτύπων, ὅταν εἰς ἔριν ὀξυμερίμοις
 Ἐλθῶσι στρεβλοῖσι παλαίσμασιν ἀντιλογοῦντες,
 Ἐλθετ' ἐποφόμεναι δύναμιν
 Δεινοτάτοις στομάτοις 880
 Πορίσασθε ῥήματα,

πολὸν, ὡς ἔοικεν, ἐχόντων ἀέρα, οὐχ ἡδὺ προήξει τὸ ψιθύρισμα καὶ τὸν ψό-
 φον. 864. Κᾶτι μάλα] καὶ μάλιστα τὸν Τήλεφον, τοῦτον εἰσάγωμεν εἰς
 κρίσιν. 869. Ὅτι οὐ συντέθνηκεν] ἔχει τινὰ χάριν τοῦτ' ἐν τῷ λόγῳ· τὰ
 γὰρ τοῦ Αἰσχύλου ποιήματα ὡς ἄξια ἐψηφίσαντο διδάσκεισθαι αἶε ἐν τῷ
 βίβῳ διὸ οὐδὲ συναπέθανον αὐτῷ τῷ δ' Εὐριπίδῃ συναπέθανον, καὶ ἔχει
 τὴν τέχνην σύμμαχον ἐν τῷ Ἄδῃ· τούτου οὖν ἕνεκα ἔφη μὴ ἐξ ἴσου εἶναι
 αὐτοῖς τὸν ἀγῶνα.— Ὡστε ἔξει λέγειν ἐκ πλεονεκτηματος. 874. Ὑμεῖς
 δὲ] πρὸς τὸν χορὸν λέγει ταῦτα, ἵν' ἀποδοῦς ὕμνον ταῖς Μοῦσαις, συνεύξηται
 αὐτῷ γενέσθαι τὴν κρίσιν ὡς μουσικώτατα. 877 Γνωμοτύπων] τῶν διαγνω-
 μῶν τυπτόντων καὶ τυπτομένων ὑπ' ἀλλήλων, καὶ ὀξυμερίμοις, ὅ ἐστι δι'
 ὀξείας μερίμνης καὶ προσοχῆς ἐπιόντων ἀλλήλοις.— Παραπρίσματα δὲ, οἷον

Καὶ παραπρίσματ' ἐπῶν.

Νῦν γὰρ ἀγὼν σοφίας

Ἦδε μέγας χωρεῖ πρὸς ἔργον ἡῶη.

ΔΙΟΝ. Εὐχεσθε δὴ καὶ σφῶ τι, πρὶν τὰπη λέγειν. 885

ΔΙΣΧ. Δήμητερ, ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα,

Εἶναί με τῶν σῶν ἄξιον μυστηρίων.

ΔΙΟΝ. Ἐπίθεσ λαβῶν δὴ καὶ σὺ λιθανωτόν.

ΕΥΡ. Καλῶς.

Ἔτεροι γὰρ εἰσιν, οἷσιν εὐχομαι, θεοί.

ΔΙΟΝ. Ἴδιοί τινές σοι, κόμμα καινόν;

ΕΥΡ. Καὶ μάλα. 890

ΔΙΟΝ. Ἦθι νῦν προσεύχου τοῖσιν ἰδιώταις θεοῖς.

ΕΥΡ. Αἰθῆρ, ἐμὸν βόσκημα, καὶ γλώσσης στρόφιγξ,

Ξύνεσις τε, καὶ μυκτῆρες ὄσφραντήριοι,

Ἵορθῶς μ' ἐλέγχειν, ὧν ἂν ἄπτωμαι λόγων.

ΧΟΡ. Καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν 895

Παρὰ σοφοῖν ἀνδροῖν ἀκοῦσαι τινὰ λόγων

Ἐμμέλειαν, ἐπὶ τε δαίαν ὁδόν.

Γλῶσσα μὲν γὰρ ἠγγρίωται.

Λῆμα δ' οὐκ ἄτολμον ἀμφοῖν, οὐδ' ἀκίνητοι φρένες.

Προσδοκᾶν οὖν εἰκός ἐστι

900

Τὸν μὲν ἀστεῖόν τι λέξαι καὶ κατεβῆρημένον.

ρίνισματα, λεπτολογήματα τῶν ἐπῶν. 886. Ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα] ὅτι Ἐλευσίνιος ἦν Δίσχυλος, τοῦτο δῆλον, καὶ ὅτι τὰ ποιήματα αὐτοῦ ἐν τοῖς μυστηρίοις ἐτελεῖτο. 887. Εἶναί με] δὸς, ποιήσάν με φανῆναι ἄξιον τῶν μυστηρίων. 888. Καλῶς] ἴσον, εἶμαι, τοῦτό ἐστιν, ὡς εἰ ἔλεγεν, ἔα ἔτεροι γὰρ ἐμοὶ θεοί, κόμμα καινόν, ἴδιοι· οἶον, αἰθῆρ ἐμὸν βόσκημα, δι' αὐτῶν καὶ ἀναπνέω, καὶ στρέφομαι, παντοῖος ἐν τῷ λέγειν γενόμενος· μιμούμενος δὲ Σωκράτην, ὡς ἐν Νεφέλαις. Μὰ τὴν ἀναπνοὴν καὶ τὸ χάος καὶ τὸν αἰθέρα. 897. Δαίαν ὁδόν] διδακτικὴν, σοφὴν ἢ ἐριστικὴν, φιλόνηκον. 901. Τὸν μὲν] δῆλον ὅτι τὸν Εὐριπίδην. Κατεβῆρημένον δὲ λεπτομερές καὶ λεῖον οἶονεῖ βῆρη ἐξεσμένον· τὸν δὲ Δίσχυλον ἀνασπῶντα λόγοις ῥιζόθεν ἀναγκαστικοῖς τὰ ἐκείνου καὶ ἐμπροσθέντα γενναίως, διασκεδάσειν πολλὰς ἀληθῆρας, ὅ ἐστι· συρφετὸν ὄλον

Τὸν δ' ἀνασπῶντ' αὐτοπρέμοις

Τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα

Συσκεδᾶν πολλὰς ἀλινδὴθρας ἐπῶν.

ΔΙΟΝ. Ἄλλ' ὡς τάχιστα χρὴ λέγειν· οὕτω δ', ὅπως ἐρεῖτον 905

Ἄστειᾶ, καὶ μῆτ' εἰκόνας, μῆθ' οἷ' ἂν ἄλλος εἴποι.

ΕΥΡ. Καὶ μὴν ἐμαυτὸν μὲν γε, τὴν ποίησιν οἶός εἰμι,

Ἐν τοῖσιν ὑστάτοις φράσω· τοῦτον δὲ πρῶτ' ἐλέγξω.

Ὡς ἦν ἀλαζῶν καὶ φέναξ, οἷοις τε τοὺς θεατὰς

Ἐξηπάτα, μωροὺς λαβὼν παρὰ Φρυνίχῳ τραφέντας. 910

Πρώτιστα μὲν γὰρ δῆθ' ἓνα τιν' ἐκάθισεν ἐγκαλύφας,

Ἀχιλλεῖα τιν', ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνύς,

Πρόσχημα τῆς τραγωδίας γρύζοντας οὐδὲ τουτί.

ΔΙΟΝ. Μὰ τὸν Δί', οὐ δῆθ'.

ΕΥΡ. Ὅ δὲ χορὸς γ' ἤρειδεν ὄρμαθούς ἂν

Μελῶν ἐφεξῆς τέσσαρας ξυνεχῶς ἂν· οἱ δ' ἐσίγων. 915

ΔΙΟΝ. Ἐγὼ δ' ἔχαιρον τῇ σιωπῇ, καὶ με τοῦτ' ἕτερπεν

Οὐχ ἤττον, ἢ νῦν οἱ λαλοῦντες.

ΕΥΡ. Ἡλίθιος γὰρ ἦσθα,

Σάφ' ἴσθι.

ΔΙΟΝ. Κάμαυτῷ δοκῶ. τί δὲ ταῦτ' ἔδρασ' ὁ δεῖνα;

ΕΥΡ. Ὑπ' ἀλαζονείας, ἵν' ὁ θεατῆς προσδοκῶν καθοῖτο,

Ὅπῳ ἢ Νιόβη φθέγγαιτο δῆ' τὸ δρᾶμα δ' ἀνδιήξει. 920

ΔΙΟΝ. Ὡ παμπόνηρος, οἷ' ἄρ' ἐφεναικίζόμεν ὑπ' αὐτοῦ.

ἐπῶν. 910. Φρυνίχῳ] τραγωδῶς οὗτος πρὸ τοῦ Αἰσχύλου· εἴκει δὲ καθάπτεισθαι αὐτοῦ ἐν τῇ ποιήσει. 911. Ἐκάθισέ τινα ἐγκαλύφας] ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς, ἐλθόντος τοῦ Πριάμου αἰτήσασθαι τὸ τοῦ Ἑκτορος σῶμα, λύτρα δόντος, λίαν σεβαρῶς αὐτὸν ὑπεδέξατο, μόλις φθεγγάμενος βραχέα· ἢ δὲ Νιόβη ἀπολιθωθεῖσα, οὐ δὲ στοῖχον ἐφθέγγατο· φαίνεται τοίνυν, ὅτι ἢ τούτους Αἰσχύλος οὕτω σιωπῶντας καὶ ἐγκεκαλυμμένους παρέστησεν· ἢ ἄλλον τινὰ ἐγκεκαλυμμένον καὶ σιωπῶντα, ὥσπερ ἐσιώπα ὁ Ἀχιλλεὺς ἐναντίον τοῦ Πριάμου, καὶ ἢ Νιόβη δεδεμένη τῷ λίθῳ. εἴκει δὲ τὰ πρόσωπα ταῦτα ἐπεξηγηματικὰ εἶναι τοῦ ἓνα τινά. Τοιαῦτα δὲ πολλὰ μένουσιν ἄπορα, τῶν δραμάτων ἀπολωλότων. 913. Οὐδὲ τουτί] οὐδὲ τοσοῦτον, δεικνύων δὲ τὸν δάκτυλον, τοῦτο λέγει. 915. Οἱ δὲ ἐσίγων] Ἀχιλλεὺς καὶ Νιόβη. 918. Ὁ δεῖνα] τὸν Αἰσχύλον ἐγγουεῖ. 919. Ὑπ' ἀλαζονείας] ἔδρασεν, ἵνα καὶ τλ. 921. ὦ παμπόνη-

Τί σκορδινᾶ καὶ δυσφορεῖς;

ΕΥΡ.

“Ὅτι αὐτὸν ἐξελέγχω.

Κάπειτ', ἐπειδὴ ταῦτα ληρήσειε, καὶ τὸ δρᾶμα

ἤδη μεσοίη, ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν,

Ἵοφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, δεῖν ἄττα μορμωρῶπα, 925

Ἰγνῶτα τοῖς θεωμένοις.

ΛΙΣΧ.

Οἴμοι τάλας.

ΔΙΟΝ.

Σιώπα.

ΕΥΡ. Σαφές δ' ἂν εἶπεν οὐδὲ ἓν.

ΔΙΟΝ.

Μὴ πρῖε τοὺς ὀδόντας.

ΕΥΡ. Ἄλλ' ἢ Σκαμάνδρους, ἢ τάφρους, ἢ π' ἀσπίδων ἐπόντας

Γρυπαιέτους χαλκηλάτους, καὶ ῥήμαθ' ἱππόκρημνα,

Ἄξυμβαλεῖν οὐ ῥάδιον ἦν.

ΔΙΟΝ.

Νῆ τοὺς θεοὺς, ἔγωγ' οὖν 930

Ἦδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγερούνησα

Τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶν, τίς ἐστὶν ὄρνις.

ΛΙΣΧ. Σημεῖον ἐν ταῖς ναυσίν, ὧ μαθέσται, ἐνεγέγραπτο.

ΔΙΟΝ. Ἐγὼ δὲ τὸν Φιλοξένου γ' ὄμην Ἐρυξίν εἶναι.

ΕΥΡ. Εἶτ' ἐν τραγῳδίαις ἐχρῆν κάλεκτρυόνα ποιῆσαι; 935

ΛΙΣΧ. Σὺ δ', ὧ θεοῖσιν ἐχθρὲ, ποῖά γ' ἐστὶν, ἄττ' ἐποίεις;

ρος] σχετλιαστικὸν τοῦτο, ἤτοι πρὸς ἑαυτὸν ἀντὶ πανάθλιος, ὡς φενακίζόμενος, ἢ πρὸς αὐτὸν τὸν Δισχύλον τὸν φενακίζοντα. 922. Τί σκορδινᾶ;] ὑπὸ στενοχωρίας δυσκολαίνειεις; 923. Ἐπειδὴ ταῦτα ληρήσειε] ἀφ' οὗ ἐφλυάρησε ταῦτα, προσέθηκεν καὶ ῥήματα βόεια δώδεκα· μεγάλα, ὑπέροψρα, καὶ οἷα τὰ τῆς Μορμούς ἐκπλήττοντα καὶ φοβοῦντα. 926. Οἴμοι τάλας] οὐκ ἀνεχεται ὁ Δισχύλος λοιδορούμενος οὗτος, καὶ πρῖε τοὺς ὀδόντας ἐπὶ τὸν κατηγοροῦν. 928. Σκαμάνδρους] εἰς πολλὰκις χρῆται τοῖς ποταμοῖς. — Γρυπαιέτους· γρυπὸς ἀετοῦς ἐπὶ τῶν ἀσπίδων. — ἱππόκρημνα, ἱπποβάμονα, κρημνώδη, ἐπικίνδυνα, πομπώδη. 932. ἱππαλεκτρυόνα· μυθῶδες καὶ τοῦτο ὡς τὸ ἱππάετος· ἐξ ἡμισείας ἱππος καὶ ἀλεκτρυῶν. 934. Φιλοξένου] φαιλόθεός τις ἦν οὗτος Ἀθηναῖος υἱὸς Ἐρυξίδος· οὐ καὶ ἐν Σφρηξίν (στίχ. 84.) μέμνηται κωκῶς. Ἄλλ' ἐναυθὰ οὐκ οἶδ' ὅτι λέγει, μή τις περὶ τὴν σύνταξιν ἀντίπτωσις γέγονεν πρὸς τὸ γελοῖον; δυνατόν γάρ εἶπαι, ἐγὼ δὲ τὸν τῆς Ἐρυξίδος Φιλοξένου ὄμην εἶναι· ἦν γὰρ ἄσωτος καὶ κατεπύγων.

ΕΥΡ. Οὐχ ἵππαλεκτρυόνας μὰ Δί', οὐδὲ τραγελάφους, ἄπερ σὺ,
 Ἄ ἂν τοῖσι παραπετάσμασιν τοῖς Μηδικοῖς γράφουσιν·
 Ἄλλ' ὡς παρέλαβον τὴν τέχνην παρὰ σοῦ τοπρῶτον
 εὐθύς

Οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων, καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν, 940

Ἴσχανα μὲν πρώτιστον αὐτήν, καὶ τὸ βάρος ἀφείλον,

Ἐπυλλίοις, καὶ περιπάτοις, καὶ τευτλίοισι μικροῖς,

Χυλὸν διδοὺς στωμυλμάτων, ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν·

Εἶτ' ἀνέτρεφον μονοθάλαις, Κηφισοφῶντα μιγνύς·

Εἶτ' οὐκ ἐλήρουν ὅτι τύχοιμ', οὐδ' ἐμπεσῶν ἔφυρον. 945

Ἄλλ' οὐξιών πρώτιστα μὲν μοι τὸ γένος εἶπεν εὐθύς

Τοῦ δράματος.

ΔΙΟΝ. Κρεῖττον γὰρ ἦν σοι, νῆ Δί', ἢ τὸ σαυτοῦ.

ΕΥΡ. Ἐπειτ' ἀπὸ τῶν πρώτων ἐπῶν, οὐδὲν παρήκ' ἂν ἀργόν·

Ἄλλ' ἔλεγεν ἡ γυνή τ' ἐμοί, χῶ δούλος οὐδὲν ἤττον,

Χῶ δεσπότης, χ' ἡ παρθένος, χ' ἡ γραῦς ἄν. 950

ΔΙΣΧ. Εἶτα δῆτα

Οὐκ ἀποθανεῖν σε ταῦτ' ἐχρῆν τολμῶντα;

ΕΥΡ. Μὰ τὸν Ἀπόλλω·

Δημοκρατικὸν γὰρ αὐτ' ἔδρων.

ΔΙΟΝ. Τοῦτο μὲν ἔασον, ὦ τάν.

Οὐ σοι γὰρ ἐστὶ περίπατος κάλλιστα περὶ γε τούτου.

ΕΥΡ. Ἐπειτα τουτουσί λαλεῖν ἐδίδαξα.

ΔΙΣΧ. Φημί καὶ γῶ.

938. Παραπετάσμασιν] ἐν τάπησι Περσικοῖς. 942. Ἐπυλλίοις] ὑποκοριστικὸν τοῦ ἔπους· ὡσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ εἶδους γίνεταί· εἰδύλλιον, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἔπους ἐπύλλιον. — Περιπάτοις, ἐνδιατριβαῖς καὶ διαλέξεις τῶν ἐκ τοῦ περιπάτου· βούλεται δὲ εἰπεῖν ὡς παραλαβὼν τὴν τραγηδίαν κατωρθουμένην, ἐκάθηρε τούτοις ὡσπερ φαρμάκοις· εἶθ' οὕτως ἤρξατο ἀνατρέφειν ἡρέμα καὶ κατὰ λόγον βρώμασιν ὑγιεινοῖς, ἀπηθῶν (διηθῶν διύλλιζων) ταῦτα ἀπὸ βιβλίων· ὁ δὲ Κηφισοφῶν δούλος ἦν Εὐριπίδου, βοθηθῶν αὐτῷ εἰς τραγικὰς παραστάσεις. 947. ἢ τὸ σαυτοῦ] συμφέρει σοι πάντος τὸ τοῦ δράματος γένος εἶπεῖν, ἢ τὸ σόν. 953. Περίπατος] διατριβή, διάλεξις, λόγος δίκαιος.

Ὡς πρὶν διδάξαι γ', ὠφελὲς μέσος διαρραγήναι. 955

ΕΥΡ. Λεπτῶν τε κανόνων ἐσθολὰς, ἐπῶν τε γωνιασμούς.
Νοεῖν, ὄρᾱν, ξυνιέναι, στρέφειν, ἐρᾱν, τεχνάζειν,
Κάχ' ὑποτοπεῖσθαι, περινοεῖν ἅπαντα.

ΑΙΣΧ. Φημί κᾱγώ.

ΕΥΡ. Οἰκειὰ πράγματ' εἰσάγων, οἷς χρώμεθ', οἷς ξύνεσμεν,
Ἐξ ὧν γ' ἂν ἐξηλεγχόμεν· ξυνειδότες γὰρ οὗτοι, 960
Ἦλεγχον ἂν μου τὴν τέχνην. ἀλλ' οὐκ ἐκομπολάκουν,
Ἄπο τοῦ φρονεῖν ἄποσπάσας, οὐδ' ἐξέπληττον αὐτούς,
Κύνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους.
Γνώσῃ τε τοὺς τούτου τε κάμου γ' ἑκατέρους μαθητάς·
Τούτου μὲν οὖν Φορμίσιος, Μεγαίνετος θ' ὁ Μάγνης, 965
Σαλπιγγολογχυπηνάδαι, σαρκασμοπιτυοκάμπται·
Οἱ μοι δὲ, Κλειτοφῶν τε, καὶ Θηραμένης ὁ κομφός.

ΔΙΟΝ. Θηραμένης; σοφός γ' ἀνὴρ καὶ δεινὸς ἐς τὰ πάντα,
Ὅς, ἦν κακοῖς που περιπέσῃ, καὶ πλησίον παραστῆ,
Πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, οὐ Χίος, ἀλλὰ Κίος. 970

956. Γωνιασμούς] τέχνην τελείαν ὡς διαγνώμονος καὶ γωνιῶν.— Στρέφειν, ὁ ἀνωτέρω στρόφιγγα λόγων εἶπεν. 958. Καχυποτοπεῖσθαι ἢ διηρημένως, κάχ' (κακὰ) ὑποτοπεῖσθαι· ὑπονοεῖν τὰ κακὰ, ἃ ἄντις αὐτῷ ἐπιβουλεύηται. 961. Ἐκομπολάκουν] κόμπους ἔλακον, κομπῶδεσι χρώμενος ῥήμασι. 963. Κύνους ποιῶν.] Κύνοι ἦσαν πολλοί, ὧν δύο ὡς κακοῦργοι ἐφρονεύθησαν ὑπὸ Ἡρακλέους. Μέμνονα δὲ τὸν σύμμαχον λέγει Ἰσως τοῦ Πριάμου· δε Διγύπτιος ὧν, εἶχεν ἵππους κώδωνας φέροντας ἐν τοῖς φαλάροις καὶ χαλεινοῖς. 965. Φορμίσιος) Ἀθηναῖος τρέφων γένειον μακρὸν, ἵνα φοβερός τις δοκῇ εἶναι τοῖς ὑπαντῶσι. ὁμοίως δὲ ὡς ἄγριος τὸ πρόσωπον καὶ ὁ Μεγαίνετος ἐκωμωδεῖτο· τὸ δὲ Μάγνης Μάνης ἐν ἄλλοις κεῖται, ὡς μαινόμενος τάχα.— Σαλπιγγολογχυπηνάδαι, σάλπιγγας καὶ λόγγας καὶ ὑπήνην μακρὰν ἔχοντες, οὐ μὴν δὲ καὶ εἰς πόλεμον θαρρόυντες ἐξίεναι.— Σαρκασμοπιτυοκάμπται, ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσποιουμένους τὰ πολεμικά κατὰ τὸν ληστήν ἐκεῖνον ἐν Ἰσθμῷ Πιτυοκάμπτην, οὐδὲν δὲ ὄντας, ὥστε καὶ ποιεῖν εἰς ἰσχύν· κωμωδεῖ δὲ καὶ τὸν Αἰσχύλον τῆ τῶν ὀνομάτων συνθέσει, ὡς χρώμενον τοῖς τοιούτοις σκληροῖς ῥήμασι. 967. Θηραμένης μὲν εἰσάγεται, ὡς ἀστεῖος καὶ πιθανὸς ἐνταῦθα· ὁ δὲ Κλειτοφῶν ἀλλαγῆ μὲν ὡς ἄργος, ἐνταῦθα δὲ ὁμοίως τῷ Θηραμένει. 970. Οὐχ ὡς Χίος, ἀλλὰ Κίος] τοῦτ' ἐξενίκησε

- ΕΥΡ.
 Τοιαῦτα μέντοι ἴγώ φρονεῖν
 Τούτοισιν εἰσηγησάμην,
 Λογισμὸν ἐνθεῖς τῇ τέχνῃ
 Καὶ σκέψιν, ὥστ' ἤδη νοεῖν
 Ἄπαντα, καὶ διειδέναί 975
 Τά τ' ἄλλα, καὶ τὰς οἰκίας
 Οἰκεῖν ἄμεινον ἢ προτοῦ,
 Κἀνασκοπεῖν· Πῶς τοῦτ' ἔχει;
 Ποῦ μοι τοδί; Τίς τοῦτ' ἔλαβε;
 ΔΙΟΝ.
 Νῆ τοὺς θεοὺς, νῦν γοῦν Ἄθη- 980
 ναίων ἅπας τις εἰσιῶν
 Κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας,
 Ζητεῖ τε· Ποῦ ἴστιν ἡ χύτρα;
 Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκεν
 Τῆς μαινίδος; Τὸ τρυβλίον 985
 Τὸ περυσινὸν τέθνηκ' ἐμοί·
 Ποῦ τὸ σκόροδόν μοι τὸ χθεσινόν;
 Τίς τῆς ἐλάας παρέτραγεν;
 Τέως δ' ἀβελτερώτεροι
 Κεχηνότες Μαμμάκυθοι, 990
 Μελιτίδαι κάθηγτο.
- ΧΟΡ. Τάδε μὴν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ.
 Σὺ δὴ τί, φέρε, πρὸς ταῦτα λέξεις; μόνον ὅπως
 Μῆ σ' ὁ θυμὸς ἀρπάσας,
 Ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν 995

μᾶλλον λέγεσθαι εἰς παροιμίαν. 971. Τοιαῦτα μέντοι ἴγώ φρονεῖν] καυχᾶται τούτοις ὁ Εὐριπίδης διὰ τὸ φιλοσοφώτερον καὶ ἠθικώτερον χρήσασθαι τῇ τραγῳδίᾳ, συγκαταβάς πρὸς τὰ ἠθη τῶν ἰδιωτῶν, ἵνα προσεκτικωτέρους καὶ οικονομικωτέρους αὐτοὺς ἀπεργάσῃται. 983. Ποῦ ἴστιν ἡ χύτρα] ὡς μικρολόγα καὶ μικροπρεπῆ ταῦτα διακωμωδεῖται. 990. Μαμμάκυθοι] ἐν ἄλλοις Μαμμάκυθοι, μωροὶ ἀβέλτεροι, τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ Μελιτίδαι. 995. Ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν] ἔοικεν πρὸς τὰς, ἅς ἀνωτέρω τέτραγεν ἐλάας ἀναφέρειν τὸν λόγον· ἢ ὁ καὶ μᾶλλον, ἐν τῷ σταδίῳ ἐλαῖαι ἦσαν περὶ τὸν καμπτήρα,

Δεινὰ γὰρ κατηγορήκεν.

Ἄλλ' ὅπως, ὦ γεννάδα,

Μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις,

Ἄλλὰ συστείλας, ἄκροισι

Χρῶμενος τοῖς ἰστίοισιν,

1000

Εἶτα μᾶλλον, μᾶλλον ἄξεις,

Καὶ φυλάξεις, ἦνίκ' ἂν τὸ

Πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκὸς λάβῃς.

Ἄλλ', ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα
σεμνά,

Καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον, θαβρῶν τὸν κρουνὸν
ἀφίει.

1005

ΔΙΣΧ. Θυμοῦμαι μὲν τῇ ξυντυχίᾳ, καὶ μου τὰ σπλάγχχν'
ἀγανακτεῖ,

Εἰ πρὸς τοῦτον δεῖ μ' ἀντιλέγειν· ἵνα μὴ φάσκη δ'
ἀπορεῖν με,

Ἄπόκριναί μοι, τίνος οὐνεκα χρὴ θαυμάζειν ἄνδρα
ποιητὴν;

ΕΥΡ. Δεξιότητος, καὶ νοουθεσίας, ὅτι βελτίους τε ποιούμεν
τοὺς ἀνθρώπους ἐν ταῖς πόλεσιν.

ΔΙΣΧ. Τοῦτ' οὖν εἰ μὴ πεποίηκας, 1010

Ἄλλ' ἐκ χρηστῶν καὶ γενναίων, μοχθηροτάτους ἀπέδειξας,
Τί παθεῖν φήσεις ἄξιός εἶναι;

ΔΙΟΝ. Τεθνᾶναι. μὴ τοῦτον ἐρώτα,

καθ' ὅς γενόμενοι οἱ στιχιδεύοντες, ἕκαμπτον· ἐκ τούτου ἦν ἡ μεταφορὰ μὴ ἐξενεχθῆναι ὑπὸ θυμοῦ ἔξω τῶν ἐλαιῶν· δείκνυσι γὰρ τὸν Δίσχυλον πανταχοῦ ὡς αὐστηρόν. 1001. Εἶτα μᾶλλον μᾶλλον ἄξεις] ἀπὸ τῶν πλεόντων ἡ μεταφορὰ· ἐπειδὴν γὰρ οὗτοι ἴδωσι τὸ πνεῦμα αὐξόμενον, συστέλλουσι τὰ ἐν τῷ μέσῳ ἰστία, ἵνα μὴ τὸ σκάφος παρὰ προσδοκίαν ἀνατραπῇ· εἴθ' οὕτως μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ὅ ἐστιν ἡρέμα καὶ κατὰ μικρὸν προσορμίζουσιν αὐτὸ εἰς τὸν λιμένα. 1005. Ἄφίει] ἔχχει· προστακτικὸν τοῦτο, ἀφίει, ἀφιέτω. ὡς τὸ ἔχχει ἔχχει, οὕτω καὶ ἀφίει ἀφίει. 1009. Βελτίους ποιούμεν] διὰ τὸ ἠθικώτερον τοῦτον εἶναι. 1012. Τεθνᾶναι.] ἄξιός τεθνᾶναι ἐπὶ μελλόντων

ΑΙΣΧ. Σκέψαι τοίνυν, οἷους αὐτοὺς παρ' ἐμοῦ παρεδέξατο πρῶτον,
 Εἰ γενναίους, καὶ τετραπήχεις, καὶ μὴ διαδρασιπολίτας,
 Μῆτ' ἀγοραίους, μήτε κοβάλους, ὥσπερ νῦν, μηδὲ 1015
 πανούργους·

Ἄλλὰ πνέοντας δόρυ, καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους
 τρυφαλείας,

Καὶ πῆληκας, καὶ κνημίδας, καὶ θυμοὺς ἑπταβοείους.

ΔΙΟΝ. Καὶ δὴ χωρεῖ τουτί τὸ κακόν· κρανοποιῶν αὖ μ'
 ἐπιτρίψῃ.

ΕΥΡ. Σὺ τί δὴ δράσας, αὐτοὺς οὕτως γενναίως ἐξεδίδαξας;

ΔΙΟΝ. Αἰσχύλε λέξον, μηδ' αὐθαδῶς σεμνυνόμενος, χα- 1020
 λέπαινε.

ΑΙΣΧ. Δραῖμα ποιήσας Ἄρσος μεστόν.

ΔΙΟΝ. Ποῖον;

ΑΙΣΧ. Τοὺς ἑπτ' ἐπὶ Θήβας.

Ὁ θεασάμενος πᾶς ἂν τις ἀνὴρ, ἠράσθη δάϊος εἶναι.

ΔΙΟΝ. Τουτί μὲν σοι κακόν εἴργασθαι· Θηβαίους γὰρ πεποιήκας
 Ἄνδρειοτέρους εἰς τὸν πόλεμον· καὶ τούτου γ' οὐνεκά
 τύπτου.

ΑΙΣΧ. Ἄλλ' ὑμῖν αὐτ' ἐξῆν ἀσκεῖν ἄλλ' οὐκ ἐπὶ τοῦτ'
 ἐτράπεσθε. 1025

Εἶτα διδάξας τοὺς Πέρσας, κατὰ ταῦτ' ἐπιθυμεῖν
 ἐδίδαξα

Νικᾶν αἰεὶ τοὺς ἀντιπάλους, κοσμήσας ἔργον ἄριστον.

οὐκ ἂν εἴποιμεν ὀρθῶς, ἀλλ' ἄξιός θανεῖν· νῦν δ' ἐρμηνευτέον ὡς ἐπὶ παρφη-
 χημένων· οἷον λέγε, ὅτι ὁ τοιοῦτος τέθνηκεν ἀξίως, ὡς ἔγωγ' ἀνεῖποιμι, καὶ
 μηκέτ' ἠρώτα τοῦτον· οἷον ὁ τοιοῦτος ἄξιός ἐστιν τεθνηκῶς τυγχάνειν.
 1014. Διαδρασιπολίτας] δειλοῦς τινος, καὶ ἀποδιδράσκοντας ἀπὸ τῆς πόλεως.
 —Κοβάλους, πανούργους. 1017. Ἑπταβοείους] μεγαλοσώμους κατὰ τὸν
 Αἴαντα τὸ ἑπταβόειον σάκος φέροντα.—Κρανοποιῶν, ἣν κατασκευάσῃ καὶ
 κράνη, ἀφανιεῖς με τῷ λήρῃ. 1021. Τοὺς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας] οὐκ ἀρέσκει ἴσως
 τοῦτο τοῖς Ἀθηναίοις νικᾶν τοὺς Θηβαίους, διαφόρους αὐτοῖς ὄντας, διὰ τοῦ-
 τ' ἐπιφέρει, ὅτι ἐτύπτετο ἐκ τοῦ δράματος τούτου· εἶτα διδάξας τοὺς Πέρσας]

ΔΙΟΝ. Ἐχάρην γοῦν, ἥνικ' ἀπηγγέλθη περί Δαρείου τεθνεώτος·
 Ὁ χορός δ' εὐθύς τῷ χεῖρ' ᾤδι. Συγκρούσας εἶπεν, Ἰαυοῖ.

ΔΙΣΧ. Ταῦτά γ' ἄρ' ἀνδρας χρῆ ποιητάς ἀσκεῖν. σκέψαι γὰρ
 ἀπ' ἀρχῆς, 1030

Ὡς ὠφέλιμοι τῶν ποιητῶν οἱ γενναῖοι γεγένηται.

Ὅρφεὺς μὲν γὰρ τελετάς θ' ἡμῖν κατέδειξε, φόνων
 τ' ἀπέχεσθαι.

Μουσαῖος δ' ἕξακέσεις τε νόσων, καὶ χρησμούς·
 Ἡσίοδος δὲ

Γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας, ἀρότους· ὁ δὲ θεῖος Ὅμηρος

Ἀπὸ τοῦ τιμῆν καὶ κλέος ἔσχεν, πλὴν τοῦθ' ὅτι
 χρῆστ' ἐδίδαξε, 1035

Τάξεις, ἀρετάς, ὀπλίσεις ἀνδρῶν;

ΔΙΟΝ. Καὶ μὴν οὐ Παντακλέα γε

Ἐδίδαξεν ὅμως τὸν σκαιότατον· πρῶην γοῦν, ἥνικ'·
 ἔπειμπεν,

Τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος, τὸν λόφον ἤμελλ'
 ἐπιδήσειν.

ΔΙΣΧ. Ἄλλ' ἄλλους τοὶ πολλοὺς ἀγαθοὺς, ὧν ἦν καὶ Δά-
 μαχος ἦρωσ'

Ὅθεν ἢ μὴ φρῆν ἀπομαξαμένη, πολλὰς ἀρετάς
 ἐποίησε 1040

ἐνήλλαξε δὲ τὴν ἐκ τοῦ χρόνου τάξιν· μετὰ γὰρ τὰ Περσικὰ ἐδίδαξε τὴν ἐπιτά ἐπὶ Θήβας. 1028. Ἐχάρην, ἥνικα ἀπηγγέλθη περί Δαρείου τεθνηκότος.] Καὶ μὴν μήτε Δαρεῖος ἐμνηύθη τεθνηκώς. πρὸ γὰρ ἐτεθνήκει, καὶ τὸ εἶδωλον αὐτοῦ ἐπιφαίνεται ἐνταῦθα· μήτε ὁ χορός συγκροτήσας τὰς χεῖρας εἶπε τὸ, Ἰαυοῖ, ἐπιφώνημα τοῦτο πρὸς Διόνυσον, χαρᾶς ἐλθούσης. Οὐκοῦν οὐκ οἶδα ὅτι καὶ φῶ πρὸς ταῦτα. 1032. Ὅρφεὺς] λέγεται γὰρ Ὅρφεὺς τελετάς τινὰς παραδεδοκέσαι. Ὁ δὲ Μουσαῖος ὁ Εὐμόλπου καὶ Σελήνης χρησιμολόγος ἦν, καὶ καθαρμούς πρὸς διάλυσιν τῶν νόσων λέγεται συντεθηκέναι. 1036. Καὶ μὴν οὐ Παντακλέα] κωμωδεῖ τοῦτον ὡς ἀνόητον, ὅτι ἐπὶ τῆς πομπῆς τῶν Παναθηναίων, πρῶτον περιδησάμενος τὸ κράνος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐπειρᾶτο ἔπειτα περιδῆσαι τὸν λόφον, ὃ πρὶν εἶδει ποιῆσαι. 1039. Δάμαχος] στρατηγὸς ἀνδρείος γε-

Πατρόκλων, Τεύκρων, Θυμολεόντων, ἴν' ἐπαίροιμ' ἄνδρα
πολίτην

Ἄντεκτείνειν αὐτὸν τούτοις, ὁπόταν σάλπιγγος ἀκούσῃ·

Ἄλλ', οὐ μὰ Δί', οὐ Φαίδρας ἐποίουν πόρνας, οὐδὲ

Σθενεβοίας·

Οὐδ' οἶδ' εἰς ἦν τιν' ἐρῶσαν ἐγὼ πώποτ' ἐποίησα

γυναῖκα.

ΕΥΡ. Μὰ Δί', οὐ γὰρ ἐπὴν τῆς Ἀφροδίτης οὐδέν σοι.

ΔΙΣΧ. Μηδὲ γ' ἐπέιπ' 1045

Ἄλλ' ἐπὶ σοί τοι καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ 'πι-

καθοῖτο.

ᾧστε γε καὶ τὸν σε κατ' οὔν ἔβαλεν.

ΔΙΟΝ. Νῆ τὸν Δία τοῦτό γέ τοι δῆ·

Ἄ γὰρ ἐς τὰς ἀλλοτριὰς ἐποίησας, αὐτὸς τούτοισιν

ἐπλήγγης.

ΕΥΡ. Καὶ τί βλάπτουσ', ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν, τὴν πόλιν αἰ'μαί

Σθενέβοιαι;

ΔΙΣΧ. Ὅτι γυναικῶν καὶ γενναίων ἀνδρῶν ἀλόχους ἀνέ-

πεισας

1050

Κῶνεια πιεῖν, αἰσχυρθεῖσας διὰ τοὺς σοὺς Βελλεροφόντας.

ΕΥΡ. Πότερον δ', οὐκ ὄντα λόγον τοῦτον περὶ τῆς Φαίδρας

ξυνέθηκα;

ΔΙΣΧ. Μὰ Δί', ἀλλ' ὄντ'· ἀλλ' ἀποκρύπτειν χρὴ τὸ πονηρὸν

τόν γε ποιητὴν,

νέσθαι οὗτος λέγεται Ἀθηναῖος. 1041. Θυμολεόντων] ἀπλῶς τῶν ἀνδρείων ἀποδεδόσθω δὲ ταῦτα κτητικῶς εἰς τὸ Ἀρετάς. 1042. Ἄντεκτείνειν] ἐξι-
σοῦν τούτοις ἑαυτὸν πρὸς τὸν θάνατον· μήτι δὲ γραπτέον ἀντεκτείνειν διὰ τοῦ
Ἰῶτα;— Φαίδρας πόρνης] τὰ ἐν τῷ Ἰππολύτῳ τετραγωδιμμένα λέγει Σθε-
νέβοια δὲ ἡ αὐτὴ τῇ παρ' Ὀμήρῳ Ἀντεῖα· ἣτις ἐρασθεῖσα Βελλεροφόντι,
μὴ ἐνδόντος δ' ἐκείνου, κατεψεύσατο μὲν αὐτοῦ πρὸς Προῖτον, ὡς βιασθεῖσα
ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐξυβρισθεῖσα· ἐπειδὴ δὲ οὐδὲν κατάρθωσεν, ἀποσωθέντος ἐκεί-
νου, κωνεῖφ ἐχρήσατο. 1047. ᾧστε καὶ τὸν σε κατέβαλεν] ἡ Ἀφροδίτη
ἃ γὰρ κατεῖπες ἐτέρων ἐς μοιχίας, ταῦτα πέπονθας αὐτὸς ἐπὶ τῆς σεαυτοῦ

Καὶ μὴ παράγειν, μηδὲ διδάσκειν. τοῖς μὲν γὰρ
 παιδαρίοισιν

Ἔστι διδάσκαλος, ὅστις φράζει τοῖς δ' ἡβῶσιν γε
 ποιηταί. 1055

Πάνυ δὴ δεῖ χρηστὰ λέγειν ἡμᾶς.

ΕΥΡ. Ἦν οὖν σὺ λέγῃς Λυκαβητοῦς,
 Καὶ Παρνασῶν ἡμῖν μεγέθη, τοῦτ' ἐστὶ τὸ χρηστὰ
 διδάσκειν,

Ὅν χρὴ φράζειν ἀνθρωπείως;

ΑΙΣΧ. Ἄλλ', ὦ κακόδαιμον, ἀνάγκη
 Μεγάλων γνωμῶν καὶ διανοιῶν ἴσα καὶ τάγε ῥήματα
 τίκτειν.

Κἄλλως εἰκὸς τοὺς ἡμιθέους τοῖς ῥήμασι μείζουσι
 χρῆσθαι. 1060

Καὶ γὰρ τοῖς ἱματίοις ἡμῶν χρῶνται πολὺ σεμνοτέροισιν.

Ἄ' μοῦ χρηστῶς καταδείξαντος διελυμήνω σύ.

ΕΥΡ. Τί δρᾶσας;

ΑΙΣΧ. Πρῶτον μὲν τοὺς βασιλεύοντας ῥάκι' ἀμπίχων, ἔν'
 ἔλεεινοί

τοῖς ἀνθρώποις φαίνοντ' εἶναι.

ΕΥΡ. Τοῦτ' οὖν ἔβλαψα; τί δρᾶσας;

ΑΙΣΧ. Οὐκ οὖν ἐθέλει γε τριηραρχεῖν πλουτῶν οὐδεὶς διὰ
 ταῦτα, 1065

Ἄλλ' ἐν ῥακίοις περιειλόμενος κλᾶει, καὶ φησὶ πέ-
 νεσθαι.

γυναικός. 1054. Παράγειν] ἐς μέσον φέρειν. Ταῦτα μὲν ἐκ μὲν τῶν πα-
 σχόντων οὐκ ἄξια λέγεσθαι Δίσχυλος φησὶν· ἀλλ' ὅση ἡ ὠφέλεια τοῖς ἀ-
 χούουσιν πρὸς τὸ ἀπέχεσθαι τῶν τοιοῦτων παθῶν, τὰ ἐκ τούτων ἐπόμενα
 προειδόμενος τοῦτο οὐ λέγει, μὴ εἰδώς, ὡς πᾶσα κακία, ἀμελουμένη γίγνε-
 ται διαδόσιμος. 1056. Λυκαβητός] ὄρος τοῦτ' Ἀττικῆς· ἐστὶ ὅπου ἴσως εἰσή-
 γαγεν ὁ Δίσχυλος εἰς τὰς τραγωδίας τοῦτό τε καὶ τὸν Παρνασσόν. 1063. ῥά-
 κι' ἀμπίχων] οἷον καὶ Τήλεφον καὶ Οἰνόμαόν που. 1065. Τριηραρχεῖν]

ΔΙΟΝ. Νῆ τὴν Δήμητρα, χιτῶνά γ' ἔχων οὐλων ἐρίων
ὑπένερθε.

Κἄν ταῦτα λέγων ἐξαπατήσῃ, παρὰ τοὺς ἰχθύς ἀνε-
κυψεν.

ΔΙΣΧ. Εἶτ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι, καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας.

Ἢ ἔκενῶσεν τὰς τε παλαιάστρας καὶ τὰς πυγὰς
ἐνέτριψε 1070

Τῶν μεираκίων στωμυλλομένων, καὶ τοὺς παρά-
λους ἀνέπεισεν

Ἄνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσιν. καίτοι τότε γ', ἠγί-
κ' ἐγὼ ζῶν,

Οὐκ ἠπίσταντ' ἄλλ', ἢ μάζαν καλέσαι, καὶ Ῥυπ-
παπαί εἶπεῖν.

ΔΙΟΝ. Νῆ τὸν Ἀπόλλω, καὶ προσπαρδεῖν γ' ἐς τὸ στόμα
τῷ θαλάμακι,

Καὶ μινθῶσαι τὸν ζύσσιτον, κἄκβάς τινὰ λωπο-
δυτήσαι. 1075

Νῦν δ' ἀντιλέγει, κούκέτ' ἐλαύνει,

Καὶ πλεῖ δευρὶ, καὐθις ἐκεῖσ' αὖ.

ΔΙΣΧ. Ποίων δὲ κακῶν οὐκ αἴτιος ἔστ;

Οὐ προαγωγὸς κατέδειξ' οὔτος,

Καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς, 1080

ὅ ἐστι τῶν πλουσίων καὶ τῶν σεμνὰ φορούντων. 1067. Οὐλων ἐρίων] ἄνω-
θεν μὲν φέρων ῥάκη, ἵνα φανεῖς ἄπορος, μὴ τριηραρχήτη, κάτωθεν δ' ὑπεν-
δεδυμένος ἱμάτιον ἐξ ἐρίων οὐλων καὶ συνεστραμμένων περιττῶς· εἶτ' ἀπο-
φυγὼν τὸ τριηραρχεῖν οὕτως ἀπάτη, τρέχει ἐπὶ τὰ ἰχθυοπωλεῖα ὠνησόμενος.
1069. Στωμυλίαν) οἷα εἰσὶ τὰ σκώματα καὶ τὰ περίλαλήματα καὶ φιλο-
φρονήματα ἀπατηλά. 1071. Παράλους] τοὺς ναύτας ἐν γένει· ἢ τοὺς ἐκ τῆς
Παράλου τριήρους. 1073. Ῥυππαπαί] ῥημάτιον τοῦτο ναυτικόν. 1074. Τῷ
θαλάμακι] τρεῖς σειραὶ τῶν ἐρεπόντων ἦσαν ἐν τριήρει, ὅθεν αὐτῇ καὶ τοῦ-
νομα τίθεται, οἱ μὲν κάτω λεγόμενοι θαλαμίται· οἱ δὲ μέσοι, ζυγῖται· οἱ
δὲ ἄνω, θρανῖται· οἱ οὖν ἄνω κατέπαρδον τῶν ὑπ' αὐτοῦς· καὶ ἐμίανον ὅπως
δήποτε τὸν ζύσσιτον· μίνθος δὲ ἡ τῶν αἰγῶν κόπρος· ἐνταῦθα δὲ χωμικώτε-
ρον ἀντὶ τοῦ χέζειν· νῦν δ' ἀντιλέγει· ταῦτα δ' ὡς ἐν εἰρωνείᾳ. 1080. Τι-

Καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς,
 Καὶ φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν ;
 Κᾶτ' ἐκ τούτων ἢ πόλις ἡμῶν
 Ὑπὸ γραμματέων ἀνεμεστώθη,
 Καὶ βωμολόχων δημοπιθήκων, 1085
 Ἐξαπατώντων τὸν δῆμον αἰεί.
 Λαμπάδα δ' οὐδεὶς οἶός τε φέρειν
 Ὑπ' ἀγυμνασίας ἔτι νυνί.

ΔΙΟΝ. Μὰ Δί' οὐ δῆθ', ὥστ' ἐπαφραύνηθη
 Παναθηναίοισι γελῶν, ὅτε δὴ 1090
 Βραδύς ἄνθρωπός τις, ἔθει κύβας,
 Λευκός, πίων, ὑπολειπόμενος,
 Καὶ δεινὰ ποιῶν· κᾶθ' οἱ Κεραμῆς
 Ἐν ταῖσι πύλαις παίουσ' αὐτοῦ
 Γαστέρα, πλευράς, λαγόνας, πυγῆν· 1095
 Ὅ δὲ τυπτόμενος ταῖσι πλατεΐαις,
 Ὑποπερδόμενος
 Φυσῶν τὴν λαμπάδ', ἔφρευγε.

ΧΟΡ. Μέγα τὸ πρᾶγμα, πολὺ τὸ νεῖκος, ἀδρὸς ὁ πόλεμος
 ἔρχεται.
 Χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν, 1100

κτούσας] ἐποίησε τὴν Αὐγὴν τὴν τοῦ Ἄλεοῦ καὶ Νεαίρας ἐκ τῆς πόλεως Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ θυγατέρα, Ἰέρειαν τῆς Ἀθηναῶν τεκοῦσαν ἐν τῷ ναφί. — Καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς· οἶον τὰς τοῦ Διόλου θυγατέρας. — Καὶ φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν· λέγεται δὲ πῆ, φασί, εἰπεῖν. Τίς μὲν οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν ἐστὶ κατθανεῖν, τὸ δὲ κατθανεῖν ζῆν ; 1085. Λαμπάδα] εἴρηται περὶ τούτου (ἴδε στίχ. 131). 1089. Ἐπαφραύνηθη] κατεξηράνηθη ἀπὸ τοῦ γέλωτος· παρὰ τὸ Αὖειν τὸ ξηραίνειν γίγνεται τὸ αὐαίνω, ἀφραυαίνω. 1093. Κεραμῆς] ἀντὶ οἱ Κεραμεῖς· οὕτω δὲ καὶ Θουκυδίδης χρῆται τῷ τύπῳ τούτῳ· Κεραμεῖς δὲ ὁ δῆμος τοῦ Κεραμικοῦ. — Πύλας δὲ λέγει τὰς εἰσόδους τοῦ ἀγῶνος. 1096. Ὅ δὲ τυπτόμενος] οἱ γὰρ ὕστατοι τρέχοντες ἐτύπτοντο πλατεΐαις χερσὶν ὑπὸ τῶν ἀγοραίων· ἐξ οὗ καὶ παροιμίαν, φασίν, ἐκείνην εἶναι, Κεραμικὰ πληγαί. 1100. Διαιρεῖν] διαγινώσκειν, διακρίνειν· παρίσθησι δὲ

Ὅταν ὁ μὲν τείνη βιαίως,

Ὁ δ' ἐπαναστρέφειν δύνηται, κἀπερείδουσαι τορῶς.

Ἄλλὰ μὴ 'ν ταύτῳ κἀθησθον.

Ἐσβολαὶ γάρ εἰσι πολλαὶ χ' ἄτεραι σοφισμάτων.

Ὅτι περ οὖν ἔχετον ἐρίζειν, 1105

Δέγετον, ἔπιτον, ἀναδέρεσθον,

Τὰ τε παλαιὰ καὶ τὰ καινὰ,

Κἀποκινδυνεύετον λεπτόν τι καὶ σοφὸν λέγειν.

Εἰ δὲ τοῦτο καταφοβεῖσθον, μὴ τις ἀμαθία προσῆ

Τοῖς θεωμένοισιν, ὡς τὰ 1110

Λεπτὰ μὴ γινῶναι λεγόντοιν,

Μηδὲν ὀρῶδειτε τοῦθ'· ὡς οὐκ ἔθ' οὕτω ταῦτ' ἔχει·

Ἐστρατευμένοι γάρ εἰσι·

Βιβλίον τ' ἔχων ἕκαστος μανθάνει τὰ δεξιὰ.

Αἱ φύσεις τ' ἄλλως κράτισται· 1115

Νῦν δὲ καὶ παρηκόνηται.

Μηδὲν οὖν δείσητον, ἀλλὰ

Πάντ' ἐπέξιτον, θεατῶν γ' οὐνεχ', ὡς ὄντων σοφῶν.

ΕΥΡ. Καὶ μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους σοι τρέφομαι,

Ὅπως τὸ πρῶτον τῆς τραγωδίας μέρος 1120

Πρώτιστον αὐτοῦ βασανιῶ τοῦ δεξιοῦ.

Ἄσαφης γὰρ ἦν ἐν τῇ φράσει τῶν πραγμάτων.

ΔΙΟΝ. Καὶ ποῖον αὐτοῦ βασανιεῖς;

ΕΥΡ. Πολλοὺς πάνυ.

Πρῶτον δ' ἐμοὶ τὸν ἐξ Ὀρεστείας λέγε.

ταῦθ' ὡς ἐπὶ τῶν παλαιόντων· διὸ λέγει, μὴ ἐν τῷ αὐτῷ καὶ τόπῳ καὶ τρόπῳ καὶ λόγῳ κἀθεσθον, ἀλλ' ἐπικινδυνεύετον, τολμῶντε ἐπ' ἀλλήλους.

1109. Μὴ τις ἀμαθία προσῆ τοῖς θεωμένοις] μὴ τι δόξωσιν οἱ θεαταὶ ἀμαθεῖς τῶν λεγομένων εἶναι. 1113. Ἐστρατευμένοι] ὡς εἰ ἔλεγε, πεπαιδευμένοι· τοῦτο γὰρ κακὰ τῶν ἐπομένων συναγεται. 1116. Παρηκόνηται] ὀξύτεροι ἐγένοντο. 1119. Ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους σοι τρέφομαι] εἰσὶ δ' οἱτοὶ τὰ τῶν τραγωδιῶν προοίμια. 1126. Τὸν ἐξ Ὀρεστείας] τραγωδίας πρό-

- ΔΙΟΝ. Ἄγε δὴ σιώπα πᾶς ἀνὴρ. λέγ' Αἰσχύλε. 1125
- ΑΙΣΧ. Ἐρμῆ χθόνιε, πατρῶ' ἐποπτεύων κράτη,
Σωτὴρ γενοῦ μοι, ξύμμαχος τ' αἰτουμένφ.
Ἦκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε, καὶ κατέρχομαι.
- ΔΙΟΝ. Τούτων ἔχεις ψέγειν τι;
- ΕΥΡ. Ηλειν, ἢ δώδεκα.
- ΔΙΟΝ. Ἄλλ' οὐδὲ πάντα ταῦτά γ' ἔστ' ἄλλ', ἢ τρία. 1130
- ΕΥΡ. Ἐχει δ' ἕκαστον εἴκοσιν γ' ἁμαρτίας.
- ΔΙΟΝ. Αἰσχύλε, παραινῶ σοι σιωπᾶν· εἰ δὲ μὴ,
Πρὸς τρισὶν ἰαμβείοισι προσοφείλων φανῆ.
- ΑΙΣΧ. Ἐγὼ σιωπῶ τῷδ' ;
- ΔΙΟΝ. Ἐὰν πείθῃ γ' ἐμοί.
- ΕΥΡ. Εὐθύς γὰρ ἡμάρτηκεν οὐράνιον γ' ὄσον. 1135
- ΑΙΣΧ. Ὅρᾳς ὅτι ληρεῖς ;
- ΔΙΟΝ. Ἄλλ' ὀλίγον γ' ἐμοὶ μέλει.
- ΑΙΣΧ. Πῶς φῆς μ' ἁμαρτεῖν ;
- ΕΥΡ. Αὔθις ἐξ ἀρχῆς λέγε.
- ΑΙΣΧ. Ἐρμῆ χθόνιε, πατρῶ' ἐποπτεύων κράτη.
- ΕΥΡ. Οὐκουν Ὅρέστης τοῦτ' ἐπὶ τῷ τύμβῳ λέγει
Τῷ τοῦ πατρὸς τεθνεῶτος ; 1140
- ΑΙΣΧ. Οὐκ ἄλλως λέγω.

λογον· ἔστι δ' αὕτη ἡ τῶν Χρηφόρων. 1132. Παραινῶ σοι σιωπᾶν] ἀποτεταυ-
ρῶσθαι τῷ θυμῷ πρὸς τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔοικεν ὁ Αἰσχύλος· διὸ ἀποτιθασ-
σεύει αὐτὸν τῷ λόγῳ τούτῳ, ἵνα μὴ καὶ προσοφείλῃ, ὅ ἐστιν, ἵνα μὴ. ἐφ'
οἷς ἡμάρτηεν ἐν τούτοις προσόφλη καὶ ἑτέραν μέμψιν ἐπὶ θράσει καὶ ἀυθαδείᾳ.
1136. Ὅρᾳς ὅτι ληρεῖς ;] Αἰσχύλος πρὸς Διόνυσον ταῦτα, μεμφόμενος αὐτὸν
ὅτι ἔδοξε βοηθεῖν ἐκείνῳ· διὸ καὶ Διόνυσος ἀπόκρίνεται Ἄλλ' ὀλίγον γ' ἐ-
μοὶ μέλει· ὅ ἐστι καταφρονῶ σου λέγοντος ταῦτα. 1138. Πατρῶα ἐποπτεύων
κράτη] ἐν τῷ πατρῶα οὖν ἀναφέρεται τὸ ἀμφίβολον· πότερος γὰρ, τοῦ ἑαυτοῦ
πατρὸς Ἀγαμέμνονος τὰ κράτη λέγων ἐννοεῖ ὁ Ὅρέστης ἢ τὰ τοῦ Ἑρμοῦ, ἃ
ἐν ἄθου ἔχει περὶ τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς ὁ Ἑρμῆς, ὡς ἔχων γέρας τοῦτο ἐπο-
πτεύειν πάσας τὰς βασιλείας ; κατὰ γοῦν τοῦτ' ἔδει εἰπεῖν, οὐχὶ πατρῶα
κράτη ὑποπτεύων, ἀλλὰ πατρόθεν (παρὰ τοῦ Διός) ἐποπτεύων πάντα τὰ τῶν

- ΕΥΡ. Πότερ' οὖν τὸν Ἑρμῆν, ὡς ὁ πατὴρ ἀπώλετο
 Αὐτοῦ βιαίως ἐκ γυναικείας χειρὸς
 Δόλοισ λαθραίοις, ταῦτ' ἐποπτεύειν ἔφη;
- ΔΙΟΝ. Οὐ δῆτ' ἐκεῖνον, ἀλλὰ τὸν Ἐριούνιον
 Ἑρμῆν, Χθόνιον προσεῖπε, καὶ δῆλου λέγων, 1145
 Ὅτι πατρῶον τοῦτο κέκτηται γέρας.
- ΕΥΡ. Ἔτι μείζον ἐξήμαρτες, ἢ γὰρ βουλόμην
 Εἰ γὰρ πατρῶον τὸ χθόνιον ἔχει γέρας.—
- ΔΙΟΝ. Οὕτω γ' ἂν εἴη πρὸς πατρός τυμβωρύχος.
- ΔΙΣΧ. Διόνυσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν. 1150
- ΔΙΟΝ. Λέγ' ἕτερον αὐτῶν σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος.
- ΔΙΣΧ. Σωτὴρ γενοῦ μοι ξύμμαχος τ' αἰτουμένω.
 Ἦκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε, καὶ κατέρχομαι.
- ΕΥΡ. Δίς ταῦτόν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος.
- ΔΙΟΝ. Πῶς δίς;
- ΕΥΡ. Σκόπει τὸ ῥῆμ' ἐγὼ δέ σοι φράσω. 1155
 Ἦκω γὰρ ἐς γῆν, φησί, καὶ κατέρχομαι.
 Ἦκω δὲ ταῦτόν ἐστι τῶν κατέρχομαι.
- ΔΙΟΝ. Νῆ τὸν Δί', ὡσπερ εἴ τις εἴποι γείτοني,
 Χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον.
- ΔΙΣΧ. Οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὧ κατεστρωμυλμένε 1160

ἀνθρώπων κράτη. 1144. Ἐριούνιον] τὸν ὠφέλιμον παρὰ τὸ ἐπιτατικὸν Ἐρι καὶ Ὀνίνημι. Οὐ δῆτ' ἐκεῖνον τὸν δόλιον (τοῦτο γὰρ ἐξάγεται ἐκ τοῦ, δόλοισ λαθραίοις) ἀλλὰ τὸν ὠφέλιμον καὶ βοηθητικόν. 1145. Πατρῶον κέκτηται γέρας] ὁ Ἑρμῆς. 1148. Εἰ γὰρ πατρῶον τὸ χθόνιον ἔχει γέρας] ἀναπόδοτον ταῦτο· φθὰς γὰρ ὁ Διόνυσος ἀποδίδωσιν ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ, Οὕτω γὰρ ἂν εἴη πρὸς πατρός τυμβωρύχος· δ' ἔγω γ' οὐ δύναμαι κατανοῆσαι· δῆλον δ' οὖν ὅτι συνηγορεῖ ὁ Διόνυσος Εὐριπίδῃ· διὸ καὶ Αἰσχύλος μεθύοντα αὐτὸν καλεῖ, ὡς τεθολωμένον καὶ δόλιον πίνοντα οἶνον, οὐκ ἀνθοσμίαν καθαρὸν καὶ ἄδολον ἀπὸ τοῦ λήνου τῆς δικαιοσύνης. 1151. Σὺ δὲ] ὧ Εὐριπίδῃ ἐπιτήρει αὐτῶν, ὅπη σφαλεῖη. 1154. Ὁ σοφὸς] κατ' εἰρωνίαν τοῦτο. 1156. Κατέρχομαι] περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν δύο τοῦτων ῥημάτων εἴρηται μοι ἐν προλόγῳ τῶν Χοηφόρων. 1159. Χρῆσον] δάνεισόν μοι· μάκτρα δὲ καὶ κάρδοπος ταῦτά, τὸ

Ἄνθρωπε, ταῦτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον.

ΔΙΟΝ. Πῶς δὴ; δίδαξον γάρ με καθ' ὅτι δὴ λέγεις·

ΔΙΣΧ. Ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἔσθ', ὅτω μετῆ πάτρας·

Χωρὶς γὰρ ἄλλης ἑυμοφοῖας ἐλήλυθε.

Φεύγων δ' ἀνὴρ ἤκει τε καὶ κατέρχεται.

1165

ΔΙΟΝ. Εὖ, νῆ τὸν Ἀπόλλω. τί σὺ λέγεις, Εὐριπίδη;

ΕΥΡ. Οὐ φημι τὸν Ὀρέστην κατελθεῖν οἴκαδε·

Λάθρα γὰρ ἤλθεν, οὐ πιθῶν τοὺς κυρίους.

ΔΙΟΝ. Εὖ, νῆ τὸν Ἑρμῆν ὅτι λέγεις δ' οὐ μανθάνω.

ΕΥΡ. Πέραινε τοίνυν ἕτερον.

1170

ΔΙΟΝ. Ἴθι πέραινε σὺ,

Αἰσχύλ', ἀνύσας. σὺ δ' ἐς τὸ κακὸν ἀπόβλεπε.

ΔΙΣΧ. Τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῃ τάδε γε κηρύσσω πατρί

Κλύειν, ἀκοῦσαι.

ΕΥΡ. Τοῦθ' ἕτερον αὖθις λέγει,

Κλύειν, ἀκοῦσαι, ταῦτόν ὄν σαφέστατα.

ΔΙΟΝ. Τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὧ μόχθηρε σὺ,

Οἷς οὐδὲ τρεῖς λέγοντες ἐξιχνούμεθα.

1175

ΔΙΣΧ. Σὺ δὲ πῶς ἐποίεις τοὺς προλόγους;

ΕΥΡ. Ἐγὼ φράσω.

Κᾶν που οἷς εἶπω ταῦτόν, ἧ στοιθὴν ἴδης

Ἐνοῦσαν ἔξω τοῦ λόγου, κατάπτυσον.

ΔΙΟΝ. Ἴθι δὴ λέγ'· οὐ γάρ μου ἴσθιν ἀλλ' ἀκουστέα

1180

σκαφίδιον, ἐν ᾧ μάττουσι. 1161. Ταῦτ' ἔστ'] ἐν ἄλλοις δὲ κεῖται, Ταύτη ἴσθ' ἀλλ' ἐτέρως ἔχον· ἔχει δ' οὕτω· Τοῦτο οὐ ταῦτόν ἐστιν, ἀλλ' ἔστιν ἄριστον ἐν τοῖς ἔπεισι, 1167. Οὐ φημι . . . κατελθεῖν] οὐ φημι κάθοδον εὐρέσθαι ὑπὸ τῶν πολιτῶν, ἀλλ' ὡς φυγὰς ἐπανῆλθε λάθρα. 1169. Ὅτι λέγεις δ' οὐ μανθάνω] παίξειν δ' εἰσικεν, ὁ αὐτὸς ἐπαινῶν καὶ τὸ ἐπαινούμενον μὴ μαθῶν. 1172. Τύμβῃ δ' ἐπ' ὄχθῃ] Ὀρέστης ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ τάφου στάς, φησὶ ταῦτα πρὸς τὸν ἐν ἄδου Ἀγαμέμνονα, κλύειν, ἀκοῦσαι· δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι τὰ τοιαῦτα σχήματα ἐκ παραλλήλου ἤκουσαν, ἄνωθεν καὶ παρὰ τῶν σοφωτέρων καὶ ἐνδοξοτέρων συγγραφέων εἰσαγόμενα εἰς τὸν λόγον· πολλάκις δὲ καὶ παρεμφαντικῶς γίνονται· Σοφιστικὰ οὖν ταῦτα καὶ

Τῶν σῶν προλόγων τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπιῶν.

ΕΥΡ. Ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐδαίμων ἀνὴρ—

ΑΙΣΧ. Μὰ τὸν Δί, οὐ δῆτ' ἀλλὰ κάκοδαίμων φύσει.

ἽΟντινά γε, πρὶν φῦναι μὲν, ὦ πόλλων ἔφη

Ἐποκτενεῖν τὸν πατέρα πρὶν καὶ γεγονέναι. 1185

Πῶς οὗτος ἦν τὸ πρῶτον εὐδαίμων ἀνὴρ;

ΕΥΡ. Εἴτ' ἐγένετο αὔθις ἀθλιώτατος βροτῶν.

ΑΙΣΧ. Μὰ τὸν Δί, οὐ δῆτ', οὐμενοῦν ἐπαύσατο.

Πῶς γάρ; ὅτε δὴ πρῶτον μὲν αὐτὸν γενόμενον,

Χειμῶνος ὄντος, ἐξέθεσαν ἐν ὀστράκῳ, 1190

Ἴνα μὴ ἔτραφεις γένοιτο τοῦ πατρὸς φονεὺς·

Εἶθ' ὡς Πόλυβον ἤρρησεν οἰδῶν τῷ πόδε·

Ἐπειτα γραῦν ἔγημεν, αὐτὸς ὢν νέος,

Καὶ πρὸς γε τούτοις τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

Εἴτ' ἐξετύφλωσεν αὐτόν.

ΔΙΟΝ. Εὐδαίμων ἂν ἦν, 1195

Εἰ κάστρατῆγησέν γε μετ' Ἐρασινίδου.

ΕΥΡ. Ληρεῖς· ἐγὼ δὲ τοὺς προλόγους καλῶς ποιῶ.

ΑΙΣΧ. Καὶ μὴν, μὰ τὸν Δί, οὐ κατ' ἔπος γέ σου κνίσω

κωμικά. 1182. Εὐδαίμων ἀνὴρ] ἐν δὲ τῇ ἀρχαίᾳ κεῖται. Εὐτυχής· ἔστι δὲ τὰ ἐκ χρησμῶν ταῦθ' ὡς ἐν τῷ προλόγῳ τῶν Φοινισσῶν παρ' Εὐριπίδῃ·

» Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βία·

» Εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ φύς.

Ἐτερος δ' αὖ,

» Λάϊε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς,

» Δώσω τοι φίλον υἷον, ἀτὰρ πεπρωμένον ἔστι,

» Σοῦ παιδὸς χεῖρεςσαι λιπεῖν φάος· ὡς γὰρ ἔνευσε

» Ζεὺς Κρονίδης Πέλοπος στυγηραῖς ἀραῖσι πιθήσας·

» Οὐ φίλον ἤρπασας υἷον, ὃ δ' εὗξατο τάδε πάντα.

1192. Ἠρρησεν] ἤρμισεν (ἴσως) ἑαυτόν. 1195. Ἐξετύφλωσεν αὐτόν] μέτιθι τὰς Φοινίσσας τοῦ Εὐριπίδου· ἢ μᾶλλον τὸν τοῦ Σοφοκλέους Οἰδίποδα τὸν τύραννον, ὅπου εὐρήσεις εἰς πλάτος τὴν μυθολογίαν. 1196. Ἐρασινίδου] εἰς τῶν δέκα στρατηγῶν τῶν ἐν Ἀργινοῦσῃ ναυμαχησάντων λέγεται εἶναι· ὃν ἐφόρευσαν οἱ Ἀθηναῖοι κατηγορηθέντα, φασί, καὶ ἐπὶ κλοπῇ χρημάτων.

- Τὸ ῥῆμ' ἕκαστον, ἀλλὰ σὺν τοῖσιν θεοῖς
 Ἄπὸ ληκυθίου σοι τοὺς προλόγους διαφθερῶ. 1200
- ΕΥΡ. Ἄπὸ ληκυθίου σὺ τοὺς ἐμούς;
- ΑΙΣΧ. Ἐνὸς μόνου.
 Ποιεῖς γὰρ οὕτως, ὥστ' ἐναρμόττειν ἅπαν,
 Καὶ κωδάριον, καὶ ληκύθιον, καὶ θυλάκιον,
 Ἐν τοῖς Ἰαμβείοισι· δείξω δ' αὐτίκα.
- ΕΥΡ. Ἴδου, σὺ δείξεις;
- ΑΙΣΧ. Φημί. 1025
- ΔΙΟΝ. Καὶ δὴ χρή λέγειν.
- ΕΥΡ. Αἴγυπτος, ὡς ὁ πλεῖστος ἔσπαρται λόγος,
 Ἔν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλάτῃ
 Ἄργος κατασχών—
- ΑΙΣΧ. Ληκύθιον ἀπώλεσεν.
- ΕΥΡ. Τουτὶ τί ἦν τὸ ληκύθιον; οὐ κλαύσεται;
- ΔΙΟΝ. Δέ γ' ἕτερον αὐτῷ πρόλογον, ἵνα καὶ γινῶ πάλιν. 1210
- ΕΥΡ. Διόνυσος, ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς
 Καθαπτὸς ἐν πεύκησι Παρνασὸν κάτα
 Πηδᾶ χορεύων—
- ΑΙΣΧ. Ληκύθιον ἀπώλεσεν.
- ΔΙΟΝ. Οἴμοι πεπλήγμεθ' αὔθις ὑπὸ τῆς ληκύθου.
- ΕΥΡ. Ἄλλ' οὐδὲν ἔσται πρᾶγμα· πρὸς γὰρ τουτοῖ 1215
 Τὸν πρόλογον οὐχ ἔξει προσάψαι λήκυθον.
 Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνήρ εὐδαιμονεῖ·
 Ἥ γὰρ πεφυκῶς ἐσθλὸς, οὐκ ἔχει βίον,

1200. Ἄπὸ Ληκυθίου] λήκυθος τὸ ἐλαιοδοχεῖον· κᾶπειδῆ χρῶνται οἱ συγ-
 γράφοντες τῷ λόγῳ. ἐρρέθησαν καὶ αἱ συγγραφαὶ λήκυθοι, καὶ τὸ ῥητορεύειν
 Ληκίζειν· ἐκ τούτων οὖν κατειρωνεύεται τοῦ Εὐριπίδου, ὡς χρησαμένου που
 καὶ τῆ λέξει Ληκύθιον· ὡς εἰ εἶπεν· ἐγὼ καταβαλῶ τοὺς σοὺς ληκύθους, ὃ
 ἐστὶ τὰς λεπτολογίας ἐκ τῶν σῶν λέξεων. 1206. Αἴγυπτος] ἕτερος οὗτος
 πρόλογος μὴ σωζόμενος· ὡσπερ καὶ οἱ ἐπόμενοι. 1208. Ληκύθιον ἀπώ-
 λεσε] οὕτως ἐξῆς διακόπτων τὸ δεύτερον μέρος τοῦ στίχου, ἀναπληροῦ φεῖ
 κωμικῶς τῷ Ληκύθιον ἀπώλεσε. 1216. Προσάψαι] τοῦτο δὲ δηλοῖ ἂν καὶ

- ΔΙΣΧ. Ληκύθιον ἀπώλεσεν.
- ΕΥΡ. Ἔασον εἰπεῖν πρῶθ' ὄλον με τὸν στίχον.
Οἶνεός ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβῶν στάχυν, 1240
Θύων ἀπαρχάς—
- ΔΙΣΧ. Ληκύθιον ἀπώλεσεν.
- ΔΙΟΝ. Μεταξὺ θύων; καὶ τίς αὐθ' ὑφείλετο;
- ΕΥΡ. Ἔα ὑτόν, ὦ τάν. πρὸς τοδί γάρ εἰπάτω.
Ζεὺς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὑπο—
- ΔΙΟΝ. Ἀπολεῖ σ'· ἐρεῖ γὰρ ληκύθιον ἀπώλεσεν. 1245
Τὸ Ληκύθιον γὰρ τοῦτ' ἐπὶ τοῖς προλόγοισί σου,
Ὡσπερ τὰ σῦκ' ἐπὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖς, ἔφυ.
Ἄλλ' ἐς τὰ μέλη, πρὸς τῶν θεῶν, αὐτοῦ τράπου.
- ΕΥΡ. Καὶ μὴν ἔχω γ', ὡς αὐτὸν ἀποδείξω κακὸν
Μελοποιὸν ὄντα, καὶ ποιοῦντα ταῦτ' αἰεί. 1250
- ΧΟΡ. Τί ποτε πρᾶγμα γενήσεται;
Φροντίζειν γὰρ ἔγωγ' ἔχω,
Τίν' ἄρα μέρψιν γ' ἐποίσει.
Ἄνδρι τῷ πολὺ πλειῖστα δὴ
Καὶ κάλλιστα μέλη ποιή- 1255
σαντι τῶν ἔτι νῦν ὄντων.
Θαυμάζω γὰρ ἔγωγ', ὅπη
Μέμφεται ποτε τοῦτον
Τὸν βακχεῖον ἄνακτα,

το καὶ ἐν Ἀχαρνέσι (στίχ. 811) Πόσου πρίαμαί σου τὰ χοιρίδια; 1245. Ἀπολεῖ σε] ὁ ἀντίπαλος αὐθις, ἐπιφέρων ὁμοίως κἀνταῦθα τὸ, ληκύθιον ἀπώλεσε. 1247. Ὡσπερ τὰ σῦκα ἐπὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖσιν ἔφυ] τοσοῦτον πυκνὸν σοι τὸ ληκύθιον ἐν τοῖς προλόγοις ἔφυ, ὅσα σῦκα ἐπὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ φύλλοις τῶν συκῶν· ὀφθαλμὸς γὰρ φυτοῦ, ὅθεν ὁ καρπὸς ἀναφύεται. Ἄλλως· ἔστι τί πάθος ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τῶν ἀνθρώπων, φόμενον ἐν ταῖς βλεφαρίαι, σάρκωμα τι σῦκον ὀνομαζόμενον· πιθανὸν δὲ τοῦτο ἐνταῦθα ἐννοεῖ. 1251. Τί ποτε πρᾶγμα γενήσεται; καὶ ὁ Εὐριπίδης ἐπέρχεται ἤδη ἐπὶ τὰ μέλη τοῦ Δίσχολου· ὅθεν ὁ Χορός, ὡς μέλλον αὐτῷ ἐκείνου, ἀπορεῖ, τί ποτ' ἐρεῖ πρὸς τοιοῦτον ἄμεμπτον μελοποιὸν βακχικόν, τὸν ὡσπερ μαινόμενον,

Καὶ δέδοιχ' ὑπὲρ αὐτοῦ. 1260

ΕΥΡ. Πάνυ γε μέλη θαυμαστά· δείξει δὴ τάχα.

Εἷς ἓν γὰρ αὐτοῦ πάντα τὰ μέλη ξυντεμῶ.

ΔΙΟΝ. Καὶ μὴν λογιῶμαι ταῦτα, τῶν ψήφων λαβῶν.

(Διαύλιον προσαυλεῖ τις.)

ΕΥΡ. Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ, τί ποτ', ἀνδροδάϊκτον ἀκούων,
 Ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἄρωγάν; 1265

Ἐρμῆν μὲν πρόγονον τίομεν γένος οἱ περὶ λίμναν,

Ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἄρωγάν.

ΔΙΟΝ. Δύο σοι κόπω, Αἰσχύλε τούτω.

ΕΥΡ. Κύδιστ' Ἀχαιῶν, Ἀτρέως
 Πολυκοίρανε μάνθανε παῖ. 1270

Ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἄρωγάν.

ΔΙΟΝ. Τρίτος, Αἰσχύλε, σοὶ κόπος οὔτος.

ΕΥΡ. Εὐφραμεῖτε μελισσονόμοι

Δόμον Ἀρτέμιδος πέλας οἴγειν.

Ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἄρωγάν. 1275

Κυρίως εἶμι θροεῖν ὀσίων κράτος αἴσιον ἀνδρῶν.

καὶ ἐνθουσιόντα ἐν τῇ ποιήσει. 1262. Εἷς ἓν ξυντεμῶ] εἷς ἓν συγκεφαλαιώσω· ὅθεν Διόνυσος, λαβῶν ψήφους, ἐθέλει λογιῶσθαι ταῦτα. Τὸ δὲ διάμεσον (διαύλιον προσαυλεῖ τις) ἐν ἄλλοις οὐκ ἔστιν· οὐδ' οἶδα τί βούλεται. 1265. Ἀνδροδάϊκτον] ἀρωγῆν, τὴν τοὺς ἄνδρας φονεύουσαν, τὴν Ἰήκοπον, τὴν πολλοὺς κόπους ἐμποιοῦσαν. Ἀχιλεὺς δὲ μὴνίσας τοῖς Ἕλλησιν, ἐφ' οἷς Ἀγαμέμνων ὕβρισεν εἰς αὐτόν, οὐκ ἐξήει ἐπὶ μάχην· καὶ ἐπειδὴ ἔπασχον κακῶς ὑφ' Ἑκτορος, ἐπιόντος ἐπ' αὐτὰς τὰς σκηνάς, ἐπρέσβευσαν πρὸς αὐτόν Αἴας, Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ Φοῖνιξ· τούτους τοῖνον τοὺς λόγους μελοποιεῖ ἐνταῦθα Αἰσχύλος. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ἄλλα ἐξ ἄλλων ἐξῆς συμφύρας Εὐριπίδης ἐνταῦθα, διακωμωδεῖ· ὅθεν τὸ συνεχές οὐ πάνυ ζητητέον. 1168. Δύο σοι κόπω] δύο βέλη ταῦτά σοι, ὦ Αἰσχύλε, ἀνθ' ὧν ἔβαλες αὐτόν ἐν τοῖς εἰρημένοις· ὡσπερ γὰρ ὁ Αἰσχύλος τὸ ληκύθιον, ἅπαξ ῥηθὲν παρ' Εὐριπίδου, πολλάκις ἐπαναλαβῶν, πολλοῖς προσήρμωσε λόγοις ἐξῆς· οὕτω δὴ καὶ Εὐριπίδης καταγελῶν ἐκείνου, ἐπαναλαμβάνει τὸ ἐν τῷ Φθιῶτ' Ἀχιλλεῦ ἅπαξ ῥηθὲν πολλάκις προσαρμόζει ἐν τοῖς ἐκείνου μέλεσιν· ὧν ὁ χρόνος ἡμᾶς ἀπεστέρησεν· διὸ καὶ ἡ ἔννοια αὐτῶν ἀσαφής. 1276. Ὀσίων] ἐν δὲ τῇ ἀρχαίᾳ, ὅσιον κεῖται· ἔστι δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ Ἀγαμέμνονος τοῦ Αἰσχύλου.

Ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν.

ΔΙΟΝ. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρέμα τῶν κόπων ὄσον.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι.

Ἵπὸ τῶν κόπων γὰρ τῷ νεφρῷ βουβωνιῶ. 1280

ΕΥΡ. Μὴ πρὶν γ' ἀκούσης γ' ἀτέραν στάσιν μελῶν,

Ἐκ τῶν κιθαρωδικῶν νόμων εἰργασμένην.

ΔΙΟΝ. Ἴθι δὴ πέραινε, καὶ κόπον μὴ προστίθει.

ΕΥΡ. Ὅπως Ἀχαιῶν

Δίθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἦβας, 1285

Τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,

Σφίγγα δυσσαμερίαν, πρύτανιν κύνα, πέμπει,

Τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,

Σὺν δορὶ καὶ χερὶ κράκτορι θούριος ὄρνις,

Τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ, 1290

Κυρεῖν παρασχῶν

Ἰταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις,

Τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,

Τὸ συγκλινές ἐπ' Αἴαντι,

Τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ. 1295

ΔΙΟΝ. Τί τὸ φλαττόθρατ; τοῦτ' ἐστὶν ἐκ Μαραθῶνος; ἦ

Πόθεν ξυνέλεξας ἱμονιοστρόφου μέλη;

ΑἴΣΧ. Ἄλλ' οὖν ἐγὼ μὲν ἐς τὸ καλὸν ἐκ τοῦ καλοῦ

1280. Βουβωνιῶ] φλεγμαιῶ τούς βουβῶνας, καὶ διὰ ταῦτα βούλομαι ἐλθεῖν εἰς βαλανεῖον. 1285. Ἑλλάδος ἦβας] νεανίδος· ἀλλ' ἀναπόδοτον, ὡς ἄλλων ἐξ ἄλλων μελῶν τούτων συμπεφυρμένων. 1286. Τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ] τὸ κομπῶδες μὲν τῶν ὀνομάτων, ἀδιανοήτων δὲ τοῦτο βούλεται σημάσαι· μιμεῖται δ' ἴσως καὶ τὴν τῆς κιθάρας παρήχησιν.— Σφίγγα δὲ καὶ θούριον ὄρνιν, τὴν ἐν Θήβαις αἰνιγματώδη ἐπιφθόν φησι· ἀλλὰ ταῦτα, ὡς τεθρονημένα καὶ ἀσαφῆ παρέλθε. 1297. Ἱμονιοστρόφου] παρὰ τὸ ἱμᾶς γίγνεται ῥῆμα ἱμᾶν καὶ ἀνιμᾶν, ἄνω σύρειν, ἀντλεῖν· ἱμανιά δὲ τὸ σχονίον, ἢ αὐτὴ ἡ μηχανή, οἷον τὸ γεράνιον, δι' οὗ ἀνιμῶνται τὸ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ φρέανος· ἱμονιοστρόφον ἄρα φησὶ τὸν κινουῦντα τὴν μηχανὴν ταύτην, ἐφ' ᾧ ἀντλῆσαι ὕδωρ· ἀλλὰ τοῦτο ποιῶν, ἄδει καὶ μέλη, ὅποιαδήποτε παρηχεῖ, ὡς

- 3101 "Ηνεγκον αὐθ', ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυγίχῳ
 Λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθειῖν ὀρέπων. 1300
 Οὗτος δ' ἀπὸ πάντων μὲν φέρει πορνιδίων,
 Σκολιῶν Μελίτου, Καρικῶν αὐλημάτων,
 Θρήνων, Ἰχορείων, τάχα δὲ δηλωθήσεται.
 Ἐνεγκάτω τις τὸ λύριον. καὶ τοι τί δεῖ
 Δύρας ἐπὶ τοῦτον; ποῦ ἔστιν ἡ τοῖς ὀστράκοις 1305
 Αὐτὴ κροτούσα; δεῦρο Μοῦσ' Εὐριπίδου,
 Πρὸς ἦνπερ ἐπιτήδεια τὰδ' ἔστ' ἄδειν μέλη.
 ΔΙΟΝ. Αὐτὴ ποθ' ἡ Μοῦσ' οὐκ ἔλεσθιάζεν; οὐκ;
 ΑΙΣΧ. Ἄλκυόνες, αἱ παρ' ἀενάοις θαλάσσης
 Κύμασι στωμύλλετε,
 Τέγγουσαι νοτερῆς πτερῶν
 Ῥανίσι χροὰ δροσιζόμεναι.
 Αἱ θ' ὑπόρφοι κατὰ γωνίας
 Εἰ εἰ εἰ εἰ εἰ εἰλίσσετε δακτύλοις φάλαγγες

ἔοικε, καὶ ἡ μηχανὴ στρεφόμενη. 1302. Σκολιῶν] σκολιά, ἡ σκόλια μέ-
 λη τινὰ οὕτω προσηγορικῶς ὀνομαζόμενα διὰ τὸ μὴ κατ' εὐθὺ μέλπεσθαι,
 ὡς ὁ Εὐστάθιος· ὁ δὲ Μέλης ὁ κατήγορος ἔοικεν εἶναι τοῦ Σωκράτους· κω-
 μωδεῖται καὶ ὡς ψυχρὸς ἐν τῇ ποιήσει, καὶ ὡς πονηρὸς τὸν τρόπον.
 1303. Χορείων] οἷα ἐν τοῖς χοροῖς μικροπρεπῶς ἄδουσιν. 1304. Δύριον]
 δὸς μοι, φησί, λύριον, ἵνα ψάλω τὰ τοῦ Εὐριπίδου μικροπρεπῆ μέλη· ἢ
 μᾶλλον τὸ ἐξ ὀστράκων παρφοῦν ὄργανον· τοιοῦτου γὰρ ἄξια τὰ Εὐριπίδου,
 τραγεῖα ὄντα γε καὶ οἷον ὀστρακόκροτα. 1308. Ἐλεσθιάζεν] αἱ ἐκ τῆς
 Λέσβου γυναῖκες διεβάλλοντο ὡς ἀισχρολόγοι. 1309. Ἄλκυόνες] ταῦτα
 μὲν ἐκ τῶν τοῦ Εὐριπίδου τεμάχια, ἀλλ' οὕτως ἐπιτηδῆς συμπεφυρμένα ἀλλ'
 ἐξ ἄλλων ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου, ὡς δοκεῖν μηδεμίαν ἔννοιαν παρέχειν.
 1309. Ἄλκυόνες] ὄρνιθες παραθαλάσσιοι, καθ' ὃν δὲ καιρὸν τὰ ἑαυτῶν ὠά
 τίκτουσιν, ἢ θάλασσα γαλημιᾶ, καὶ τὰ ὠά αὐτῶν οὐ παραβλάπτει· καλοῦν-
 ται δ' αἱ ἡμέραι αὗται Ἄλκυοντίδες. — Στωμύλλετε· τοῦτο δὴ τὸ στω-
 μύλλον μέμφεται τοῦ Εὐριπίδου· ἔστι δὲ τοῦτο ἐξ Ἰφιγενείας τῆς ἐν Ἀύλιδι.
 1313. Ἰποπόρφοι] ὑπὸ καὶ ὄροφος κατὰ κράσιν ὑπόροφος, αἱ ὑπὸ τὴν αὐ-
 τὴν ὄροφὴν καὶ οἰκίαν κατοικοῦσι, συγγενεῖς. 1314. Εἰ εἰ εἰ εἰ εἰ εἰλί-
 σσετε] τοῦτο τὸ εἰλίσσετε, ἐπεκτεινόμενον χρονικῶς ἐν τῷ ἄθεσθε, ἐλήφθη
 τὸ κατάρχον πεντάκις. — Φάλαγγας δ' ἴσως τὰς ἀράχνας καλεῖ· διὸ καὶ

- Ἰστότονα πηνίσματα, 1315
 Κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας,
 "Ἴν' ὁ φίλαυλος ἔπαλλε θελφίς
 Πρώραις κυανεμβόλοις,
 Μαντεῖα καὶ σταδίους.
 Οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου, 1320
 Βότρυς ἔλικα παυσίπονον.
 Περίβαλλ', ὦ τέκνον, ὠλένας.
 Ὅρᾳς τὸν πόδα τοῦτον ;
 ΔΙΟΝ. Ὅρῳ.
 ΑΙΣΧ. Τί δαί; τοῦτον ὄρᾳς ;
 ΔΙΟΝ. Ὅρῳ.
 ΑΙΣΧ. Τοιαῦτα μέντοι σὺ ποιῶν, 1325
 Τολμᾶς τὰμὰ μέλη ψέγειν,
 Ἄνὰ τὸ δωδεκαμήχανον
 Κυρήνης μελοποιῶν ;
 Τὰ μὲν μέλη σου ταῦτα βούλομαι δ' ἔτι
 Τὸν τῶν μονοῦδιῶν διεξελθεῖν τρόπον. 1330

Ἰστότονα πηνίσματα, ἃ ἐκεῖναι διῶφαινοῦσιν ἐν τῷ αέρι. 1317. Φίλαυλος
 θελφίς] τὸν φιλάνθρωπον ἐκεῖνον γεγεννημένον περὶ τὸν Ἄριονα.— Κυανεμ-
 βόλοις ταῖς ἐν τῷ τῆς κυανῆς θαλάσσης βυθῷ βυθιζομέναις. — Οἰνάνθη ἡ
 πρώτη ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου, ἐξ ἧς τὸ ἄνθος. ὁ ὄμφαξ, ὁ βότρυς, τὸ γάνος,
 ὅ ἐστιν ὁ οἶνος, παυσίπονον· παύει γὰρ τοὺς πόνους τῶν βροτῶν. Εὐριπίδης
 δὲ ἐν Βάχχαις ἐποίησε ταῦτα.

- » Ὅ δ' ἦλθε ἐπὶ τάντιπαλον ὁ Σεμέλης γόνος·
- » Βότρυς πόμ' εὔρε καὶ εἰσηνέγκατο
- » Θνητοῖς, ὃ παύει τοὺς τάλαιπύρους βροτοὺς
- » Λύπης, ὅταν πλησθῶσιν ἀμπέλου ῥοῆς.
- » Ὑπνου τε λήθη τῶν καθ' ἡμέραν κακῶν
- » Δίδωσιν· οὐδ' ἔστ' ἄλλο φόρμακον κακῶν.

1323. Ὅρᾳς τὸν πόδα τοῦτον ;] τίς δ' ὁ ποῦς οὗτος αὐτός ἂν εἰδείη. εἰμὴ
 τινὰ στίχου πόδα δεικνύει, ἢ τὸ μέλος αὐτὸ καὶ τὴν ἁρμονίαν. 1327. Τὸ
 δωδεκαμήχανον] Κυρήνη αὕτη ἐταῖρα ἦν ἐπίσημος δωδεκαμήχανος καλουμέ-
 νη, ὡς κατὰ δώδεκα τρόπους εἰδυῖα συνευρίσκεισθαι τῷ ἀνδρὶ. διαβάλλει δὲ

ὦ Νυκτὸς κελαινοφανῆς

Ὅρφνα, τίνα μοι δύστανον ὄνειρον
Πέμπεις ἐξ ἀφανοῦς, Ἄϊδα πρόπολον,

Ψυχὰν ἄψυχον ἔχοντα, μελαίνας

Νυκτὸς παῖδα, φρικώδη δεινὰν ὄψιν, 1335

Μελανοκεκείμενα, φόνια, φόνια δερκόμενον,

Μεγάλους ὄνυχας ἔχοντα;

Ἄλλὰ μοι, ἀμφίπολοι, λύχνον ἄφατε,

Κάλπισί τ' ἐκποταμῶν δρόσον ἄρατε, θέρμετε δ' ὕδωρ

Ὅς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. 1340

Ἰὼ πόντιε δαῖμον, τοῦτ' ἐκεῖν' ἰὼ ξύνοικοι,

Τάδε τέρατα θεάσασθε.

Τὸν ἀλεκτρούνα μου ξυναρπάσασα

Φρούδη Γλύκη. Νύμφαι ὄρεσίγονοι,

ὦ Μανία, ξύλλαβε. 1345

Ἐγὼ δ' ἄ τάλαινα προσέχουσ' ἔτυχον

Ἐμαυτῆς ἔργοισι, λίνου μεστὸν ἄτρακτον

Εἰ εἰ εἰ εἰ εἰ εἰλίσσοισα χερσῖν,

Κλωστῆρα ποιῶσ', ὅπως κνεφαῖος

Ἐς τὴν ἀγορὰν φέρουσ' ἀποδοίμαν· 1350

τὸν Εὐριπίδην εἰς κακοῆθειαν. 1333. Ἄϊδα πρόπολον] ταῦτα ἐκ τῆς Ἑκά-
θης παρωδήσθαι δοκεῖ· κάκεινη γὰρ διεγερθεῖσα τοῦ ὕπνου, τοιαῦτ' ἐποδύ-
ρεται εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῆς τραγωδίας, οἶον

» ὦ Ἰστεροπὰ Διδς, ὦ σκοτία νύξ,

» τίποτ' αἶρωμαι εὐνοχος οὕτω

» Δεῖμασι, φάσμασιν; ὦ πότνια χθῶν

» Μελανοπτερύγων μάτερ ὄνειρων·

Πρόπολον δὲ τοῦ Ἄδου λέγει τὸν ὄνειρον, ὡς ἐν σκοτίῳ φαινόμενόν τε καὶ
μὴ βλεπόμενον. 1336. Μελανοκεκείμενα] παρὰ τὸ μέλαν καὶ νέκυς καὶ
εἶμαρ, ἱμάτιον. — Μεγάλους δ' ὄνυχας ἔχοντα, ὡς κατασπαράττοντα τὰς ψυ-
χάς. Ἔστιν ἀλλ' οὖν τὸ ὄναρ τοῦτο, ὃ εἶδε τοιοῦτό τι. Γυνή τις ἐκ γειτό-
νων τοῦνομα Γλύκη, τὸν ἀλεκτρονὸν αὐτῆς λαβοῦσα, ᾤχετο· ἢ δὲ δεινοπα-
θοῦσα ἐπικαλεῖται τὸν Ποσειδῶνα· καὶ τοῦτ' ἐστὶ συνέλαβεν ὄρος καὶ ἔτεκε
μῦν, ὡς περὶ ὄνου σκιᾶς τοσαύτην μακρὰν μομφδίαν τοῦ Εὐριπίδου ἐντέλειαν·

Ὁ δ' ἀνέπτατ' ἀνέπτατ' ἐς αἰθέρα

Κουφοτάταις πτερύγων ἀκμαῖς

Ἔμοι δ' ἄχε' ἄχεα κατέλιπε

Δάκρυα, δάκρυά τ' ἀπ' ὀμμάτων

Ἔβαλον, ἔβαλον ὁ τλάμων.

1355

Ἄλλ' ὦ Κρήτες, Ἰδῶς τέκνα,

Τὰ τόξα λαβόντες ἐπαμύνατε,

Τὰ κῶλά τ' ἀμπάλλετε, κυκλούμενοι τὴν οἰκίαν.

Ἄμα δὲ Δίχτυννα παῖς Ἄρτεμις καλὰ

Τὰς κύνισκας ἔχουσ' ἐλθέτω διὰ δόμων πανταχῆ· 1460

Σὺ δ', ὦ Διός, διπύρους ἀνέχουσά λαμπάδας

Ὅξυτάταιν χεροῖν, Ἐκάτα, παράφηνον ἐς Γλύκης,

Ὅπως ἂν εἰσελθοῦσα φωράσω.

ΔΙΟΝ. Παύσασθον ἤδη τῶν μελῶν.

ΑΙΣΧ.

Κἄμοι γ' ἄλις.

Ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ αὐτὸν ἀγαγεῖν βούλομαι, 1365

Ὅσπερ γ' ἐλέγξει τὴν ποίησιν νῶν μόνος

Τὸ γὰρ βάρος νῶν βασανιεῖ τῶν ῥημάτων.

ΔΙΟΝ. Ἴτε δεῦρο νῦν, εἴπερ γε δεῖ καὶ τοῦτό με

Ἀνδρῶν ποιητῶν τυροπολῆσαι τὴν τέχνην.

ΧΟΡ.

Ἐπίπονοι γ' οἱ δεξιοί.

1370

Τόδε γὰρ ἕτερον αὖ τέρας

Νεοχμὸν, ἀτοπίας πλέων,

Ὅ τις ἂν ἐπενόησεν ἄλλος;

τος· τὰ δ' ἐξῆς ἀπρόσπλοκα καὶ ἀσυνάρτητα. 1356. Ἰδῶς τέκνα] τῆς ἐν τῇ Κρίτῃ Ἰδῆς, ὅρος δὲ τοῦτο.—Δίχτυννα δὲ ἡ Ἄρτεμις, ὅτι Βριτομάρτις τις Νύμφη διωκομένη ὑπὸ Μίνωος, καὶ πεσοῦσα εἰς τὴν θάλασσαν, περιεπλάκη εἰς τὰ δίχτυα τῶν ἀλιέων, ἀπ' ὧν ἐρύσθη ὑπὸ τῆς θεᾶς ταύτης· ἢ λέγεται τοῦτο ὡς κυνηγός· οἱ γὰρ κυνηγοὶ διὰ τῶν δικτύων θηρεύουσι. 1362. Παράφηνον ἐς Γλύκης.] ὁδήγησόν με διὰ τοῦ σοῦ φωτός πρὸς τὸν οἶκον τῆς Γλύκης. 1363. Ἐπὶ τὸν σταθμὸν αὐτὸν] — στήσαι νῦν ἐθέλει τὰ παρ' ἐκατέρων εἰρημένα. — Ὅς τις μόνος, ὁ σταθμὸς οἶδε δικαίως ῥέπειν. 1369. Τυροπωλ ἡ-

Μὰ τὸν, ἐγὼ μὲν οὐδ' ἄν, εἴ τις

Ἐλεγέ μοι τῶν ἐπιτυχόντων,

1375

Ἐπιθόμην, ἄλλ' ὄμην ἄν

Αὐτὸν αὐτὰ ληρεῖν.

ΔΙΟΝ. Ἴθι νῦν, περίστασθον, παρὰ τῷ πλάστιγγ'.

ΕΥΡ.

Ἰδοῦ.

ΔΙΟΝ. Καὶ λαβομένω, τὸ ῥῆμ' ἑκάτερος εἶπατον,

Καὶ μὴ μεθεῖστον, πρὶν ἄν ἐγὼ σφῶν κοκκύσω. 1380

ΕΥΡ. Ἐχόμεθα.

ΔΙΟΝ. Τοῦπος νῦν λέγετον εἰς τὸν σταθμόν.

ΕΥΡ. Εἴθ' ὄφελ' Ἄργους μὴ διαπτάσθαι σκάφος.

ΔΙΣΧ. Σπερχεῖε ποταμὲ, βουνόμοι τ' ἐπιστροφαί.

ΔΙΟΝ. Κόκκυ. μεθεῖτε. καὶ πολὺ γε κατωτέρω

Χωρεῖ τὸ τοῦδε.

ΕΥΡ.

Καὶ τί ποτ' ἐστὶ ταῖτιον;

1385

ΔΙΟΝ. Ὅτι εἰσέθηκε ποταμόν, ἐριοπωλικῶς

Ἵγρὸν ποιήσας τοῦπος, ὥσπερ τάρια·

Σὺ δ' εἰσέθηκας τοῦπος ἐπτερωμένον.

ΕΥΡ. Ἄλλ' ἕτερον εἰπάτω τι, κἀντιστησάτω.

ΔΙΟΝ. Λάβεσθε τοίνυν αὔθις.

ΕΥΡ.

Ἦν' ἰδοῦ.

σαι] ὡς τυρὸν στήσαι, ζυγίσαι τὴν ποιητικὴν τέχνην. 1374. Μὰ τὸν] ἀπο-
σιωπᾶ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ πρὸς τὸ σεμνότερον. — Τῶν ἐπιτυχόντων] τῶν πα-
ρόντων. εἰδόντων. 1378. Ἴθι νῦν] Διονύσιος κελεύει αὐτοὺς ἐλθεῖν παρὰ τὸν
σταθμόν κατ' αἴτησιν Δίσχουλου ἐροῦντας ἑκάτερον ὅ,τι ἔχει σοφόν, ἵνα ἀπὸ
τῆς τριτάνης αὐτοῖς γένηται ἡ κρίσις. 1380. Κοκκύσω] ἀλεκτρούνος δίκην
κοκκοκῶ· ἡ δ' καὶ μᾶλλον δίκην κόκκυκος (κούκκου) οὐ ἡ φωνὴ ἔστι κόκκυ·
ὅ ἐστι, κούκου. 1382. Εἴθ' ὄφειλεν] ἐκ τοῦ προλόγου τοῦτο τῆς Μηδείας.
1383. Βουνόμοι ἐπιστροφαί] ἔνθα οἱ βόες στρεφόμενοι νέμονται. 1386. Ἐ-
ριοπωλικῶς] κατὰ μίμησιν τῶν πωλούντων τὰ ἔρια, οἳ φαίνουσιν αὐτὰ ὕδατι,
προστιθέντες αὐτοῖς ἐν τῷ σταθμῷ ὄλην. 1388. Ἐπτερωμένον] κοῦφον,
διαπτάσθαι εἰπών. 1389. Κἀντιστησάτω] ἀντὶ τοῦ πρώτου δευτερον θέτω· ἡ
μᾶλλον ἀντισταθμησάτω. 1390. Λάβεσθε τοῦ σταθμοῦ, καὶ λέγεθ' ἑκάτερος

- ΔΙΟΝ. Δέγε. 1390
- ΕΥΡ. Οὐκ ἔστι Πειθοῦς ἱερὸν ἄλλο, πλὴν λόγος.
- ΔΙΣΧ. Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δῶρων ἐρᾷ.
- ΔΙΟΝ. Μεθεῖτε, μεθεῖτε· καὶ τὸ τοῦδ' ἔγ' αὐρήποιοι.
Θάνατον γὰρ εἰσέθηκε βαρύτερον κακῶν.
- ΕΥΡ. Ἐγὼ δὲ πειθῶ γ', ἔπος ἄριστ' εἰρημένον. 1395
- ΔΙΟΝ. Πειθῶ δὲ κοῦφόν ἐστι, καὶ νοῦν οὐκ ἔχον.
Ἄλλ' ἕτερον αὐ ζήτει τι τῶν βαριστάθμων,
Ὅ τι σοι καθέλξει, καρτερόν τε καὶ μέγα.
- ΕΥΡ. Φέρε ποῦ τοιοῦτο δῆτά μου ἴστί; ποῦ φράσω;
- ΔΙΟΝ. Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα. 1400
Λέγοιτ' ἂν, ὡς αὕτη ἴστί· λοιπὴ σφῶν στάσις.
- ΕΥΡ. Σιδηροβριθὲς τ' ἔλαθε δεξιᾷ ξύλον.
- ΔΙΣΧ. Ἐφ' ἄρματός γάρ ἄρμα, καὶ νεκρῶ νεκρός.
- ΔΙΟΝ. Ἐξηπάτηκεν αὐτὸν σε καὶ νῦν.
- ΕΥΡ. Τῷ τρόπῳ;
- ΔΙΟΝ. Δύ' ἄρματ' εἰσέθηκε καὶ νεκρῶ δύο, 1405
Οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.
- ΔΙΣΧ. Καὶ μηκέτ' ἔμοιγε κατ' ἔπος, ἀλλ' ἐς τὸν σταθμὸν
Αὐτὸς, τὰ παιδί', ἢ γυνή, Κηφισοφῶν,
Ἐμβὰς κατήσθω, ξυλλαθὼν τὰ βιβλία·
Ἐγὼ δὲ δὴ ἔπη τῶν ἐμῶν ἐρῶ μόνα. 1410
- ΔΙΟΝ. Ἄνδρες φίλοι, κἀγὼ μὲν αὐτοὺς οὐ κρινῶ.

τὸ ἑαυτοῦ. 1391. Οὐκ ἔστι Πειθοῦς] ἐκ τῶν τῆς Ἀντιγόνης Εὐριπίδου εἴληπται. 1396. Πειθῶ δὲ κοῦφον] ὅτι ποικίλα καὶ στροφή λόγων ἐστὶ τὸ πείθειν, διανοία τις προκινδυνεύουσα καὶ ἐξαπατοῦσα τοὺς ἀκροατάς. 1400. Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς] πλάσμα τοῦτ' ἐστίν, ὡς φαίνει, Ἀριστοφάνους, Διόνυσον εἰσάγοντος χλευάζοντα· ὁμοίως δ' ἐξῆς κκ' τ' ἄλλα ἄγνωστα, ὅθεν ἐλήφθησαν, τῶν ποιημάτων ἐκείνων ἀπολωλότων. 1404. Ἐξηπάτησεν] ὑπεσκέλισεν· ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν παλαιστραῖς ἀλλήλους ἐξαπατώντων. 1405. Αἰγύπτιοι] ὡς ἀχθοφόρους εἰσάγει τούτους. 1408. Κηφισοφῶν] εἴρηται περὶ τούτου καὶ ἀνωτέρω, στίχ. 944. ὅτι δοῦλος ὢν Εὐριπίδου, ἦν αὐτῷ βοηθὸς κἀν ταῖς τραγωδίαις, εἰμὴ τι καὶ ἕτερόν τι προσδιαβάλλοι, ὅτι συνευφίσκετο τῇ γυναικὶ αὐτοῦ. 1411. Ἄνδρες φίλοι] ἐνταῦθα ἐλθὼν ὁ Πλούτων,

- Οὐ γὰρ δι' ἔχθρας οὐδετέρῳ γενήσομαι.
 Τὸν μὲν γὰρ ἠγοῦμαι σοφὸν, τῷ δ' ἠδομαι.
- ΠΛ. Οὐδὲν ἄρα πράξεις, ὦνπερ ἤλθες οὐνεκα.
- ΔΙΟΝ. Ἐὰν δὲ κρίνω;
- ΠΛ. Τὸν ἕτερον λαβὼν, ἄπει, 1415
 Ὅποτερον ἂν κρίνης, ἴν' ἔλθης μὴ μάτην.
- ΔΙΟΝ. Εὐδαιμονοίης. φέρε, πύθεσθέ μου ταδί.
 Ἐγὼ κατήλθον ἐπὶ ποιητήν.
- ΕΥΡ. Τοῦ χάριν;
- ΔΙΟΝ. Ἴν' ἡ πόλις σωθεῖσα, τοὺς χοροὺς ἄγη.
 Ὅποτερος οὖν ἂν τῇ πόλει παραίνεσειν 1420
 Μέλλει τι χρηστὸν, τοῦτον ἄξειν μοι δοκῶ.
 Πρῶτον μὲν οὖν περὶ Ἀλκιβιάδου τίς ἔχετον
 Γνώμην ἐκάτερος; ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ.
- ΕΥΡ. Ἐχει δὲ περὶ αὐτοῦ τίνα γνώμην;
- ΔΙΟΝ. Τίνα; 1425
 Ποθεῖ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν.
 Ἄλλ' ὅ,τι νοεῖτον, εἶπατον τούτου πέρι.
- ΕΥΡ. Μισῶ πολίτην, ὅστις ὠφελεῖν πάτραν
 Βραδὺς πέφυκε, μάλα δὲ γε βλάπτειν ταχύς,
 Καὶ πόριμον αὐτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον.

αἰτεῖ γνώμην παρὰ τοῦ Διονύσου, πότερος τῶν δύο σοφώτερος. ἵνα τοῦτον λαβὼν, ἀνάγη μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν βίον· ἀλλ' ὁ Διόνυσος ἀποποιεῖται τὴν κρίσιν, ὡς τὸν μὲν ἠγοῦμενος σοφὸν εἶναι, τῷ δὲ αὐτῷ ἠδόμενος· ὁποτέρον δὲ ἐκάτερον οὐ φησι. 1416. [Ἴν' ἔλθης μὴ μάτην] παραφραστέον τοῦτο ἐς τὸ καταλληλότερον ᾧδι, ἵνα μὴ ᾗς μάτην ἐληλυθώς. 1422. Περὶ Ἀλκιβιάδου] περὶ τούτου αἰτεῖ γνώμην παρ' αὐτῶν, οἷός ἐστιν, χρηστὸς τῇ πόλει, ἢ μή; ἦν γὰρ Ἀλκιβιάδης ἀμφοτέρω δι' ὑπερβάλλουσαν ὀξύνοϊαν ἐφ' ἐκάτερα· ἔφυγε δὲ δις. πρῶτον πρὸς Λακεδαιμονίους, ὁπότ' ἐδίδασκεν αὐτοὺς τειχίσαι Δακελειαν· δεύτερον δὲ, ναύαρχος καταστάς, ἐπειδὴ ἠτήθη Ἀντίοχος, ᾧ ἐνεπίστευσεν αὐτὸς τὸ ναυτικόν, δυσχεράνας τούτοις, κατέφυγεν εἰς Θράκην παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον· ἐν τούτοις οὖν κρίνεται νῦν. 1423. Δυστοκεῖ] πάσχει ἀγανακτεῖ, ἀμφιβάλλει περὶ αὐτοῦ· ποθεῖ μὲν αὐτὸν ὡς ἄξιον· μισεῖ δ' ὡς

- ΔΙΟΝ. Εὖ γ', ὦ Πόσειδον· σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις; 1430
- ΔΙΣΧ. Οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν
 Ἦν δ' ἐκτραφῆ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.
- ΔΙΟΝ· Νῆ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, δυσκρίτως γ' ἔχω.
 Ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.
 Ἄλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἐκάτερος εἶπατον, 1435
 Περὶ τῆς πόλεως ἦν τιν' ἔχετον σωτηρίαν.
- ΕΥΡ. Εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίαν,
 Αἴροιεν αὔραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.
- ΔΙΟΝ. Γέλοιον ἂν φαίνοιτο νοῦν δ' ἔχει τίνα;
- ΕΥΡ. Εἰ ναυμαχοῖεν, κἄτ' ἔχοντες ὀξείδας, 1440
 ῥαίνοιεν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων.
 Ἐτερον μὲν οἶδα, καὶ θέλω φράζειν.
- ΔΙΟΝ. Λέγε.
- ΕΥΡ. Ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα πίσθ' ἠγώμεθα,
 Τὰ δ' ὄντα πίστ', ἄπιστα.
- ΔΙΟΝ. Πῶς; οὐ μανθάνω,
 Ἄμαθέστερόν πως εἶπέ καὶ σαφέστερον. 1445
- ΕΥΡ. Εἰ τῶν πολιτῶν, οἷσι νῦν πιστεύομεν,
 Τούτοις ἀπιστήσαιμεν· οἷς δ' οὐ χρώμεθα,

ἐπίβουλον, καὶ τελευτῶσ' αὐθις βούλεται ἔχειν. 1433. Δυσκρίτως ἔχω] οὐ
 ῥᾶδιόν μοι ποιεῖν κρίσιν, ὁπότερος ἄμεινον εἶρηκε. 1437. Εἴ τις πτερώσας]
 ἢ εὐθεῖα δοκεῖ ἀναπόδοτος, εἰ μὴ τις ἐκβιάσαιεν εἰς τὸ ἔχετον· ἢ εἰς τὸ οὐ-
 τος σώσει τὴν πόλιν, κατ' ἔλλειψιν τολμηρῶν. Κλεόκριτος δὲ ὁ κήρυξ τῶν ἐν
 τῇ Ἀττικῇ μυστηρίων διαβάλλεται ὡς πολύσαρκος καὶ βραδυκίνητος· ὁ δὲ
 Κινησίας ὡς ἰσχνός· ἴδε ἀνωτέρω στίχ. 153. Ἔστι δ' οὖν ἐκ τούτων εἰπεῖν·
 εἴ τις ἀφαιρέσαιε μὲν τῆς παχύτητός τι τοῦ Κλεοκρίτου, προσθεῖη δὲ αὐτῷ
 τῆς κουφότητος τοῦ Κινησίου· τὸ δ' ὅλον παραφρασθεῖη ἂν οὕτω μᾶλλον. Εἰ,
 πτερωθέντος Κλεοκρίτου τῇ τοῦ Κινησίου κουφότητι καὶ λεπτότητι, δυνηθεῖεν
 αἱ αὔραι ἀναρπάσαι αὐτοὺς εἰς τὸν ἀέρα, κἄτι ναυμαχοῦντες ἐπιρῥάνοιαν ἐκ
 τῶν ὀξείδων (ὀξειδοχείων) εἰς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων, οὕτως παράσχοιεν
 ἂν σωτηρίαν τῇ πόλει· Σχοτεινὰ δ' οὖν καὶ ὅλως ἀσυνάρτητα· τὰ δὲ ἐξῆς σοφὰ
 καὶ ἄξια λέγεσθαι καὶ νῦν περὶ τῶν Ἑλληνικῶν, ἃ εἰσφρήσαντες ἄνδρες πονηροί,
 τῶν ἀξίων παροραθέντων, ἐς τοῦσχατον δοκοῦσι διαφθεῖραι. 1445. Ἄμα-

Τούτοισι χρῆσαι μὲσθ', ἴσως σωθῆμεν ἄν.

Εἰ νῦν γε δυστυχοῦμεν ἐν τούτοισι, πῶς

Τάναντία πράττοντες, οὐ σώζοιμῆθ' ἄν;

1450

ΔΙΟΝ. Εὖ γ', ὦ Παλάμηδες, ὦ σωφωτάτη φύσις,

Ταυτὶ πότερ' αὐτὸς εὔρες, ἢ Κηφισοφῶν;

ΕΥΡ. Ἐγὼ μόνος· τὰς δ' ὄξειδας Κηφισοφῶν.

ΔΙΟΝ. Τί δαί λέγεις σύ;

ΑΙΣΧ. Τὴν πόλιν νῦν μοι φράσον

Πρῶτον, τίσι χρῆται· πότερα τοῖς χρηστοῖς;

ΔΙΟΝ. Πόθεν; 1455

Μισεῖ κάκιστα.

ΑΙΣΧ. Τοῖς πονηροῖς δ' ἤδεται;

ΔΙΟΝ. Οὐ δῆτ' ἐκείνη γ', ἀλλὰ χρῆται πρὸς βίαν.

ΑΙΣΧ. Πῶς οὖν τις ἄν σώσειε τοιαύτην πόλιν,

Ἥ μήτε χλαῖνα, μήτε σισύρα ξυμφέροι;

ΔΙΟΝ. Εὗρισκε νῆ Δί', εἴπερ ἀναδύσῃ πάλιν.

1460

ΑΙΣΧ. Ἐκεῖ φράσαιμ' ἄν· ἐνθαδὶ δ' οὐ βούλομαι.

ΔΙΟΝ. Μὴ δῆτα σύ γ', ἀλλ' ἐνθένδ' ἀνίει τάχαθί.

ΑΙΣΧ. Τὴν γῆν ὅταν νομίσωσι τὴν τῶν πολεμίων

Εἶναι σφετέραν, τὴν δὲ σφετέραν τῶν πολεμίων·

Πόρον δὲ τὰς ναῦς, ἀπορίαν δὲ τὸν πόρον.

1465

θέστερα] χωρικώτερα, ταπεινότερα, ὡς πρὸς ἀμαθῆ. 1451. Εὖ γ', ὦ Παλάμηδες.] ὁ μὲν γὰρ Παλαμήδης ἄλλα τε πολλὰ ἐφεῦρεν ὠφέλιμα τῷ βίῳ, καὶ τῇ πόλει σωτηρίαν. 1457. Πρὸς βίαν] καθάπερ καὶ ἡ Ἑλλάς νῦν ἄκουσα χρῆται τοῖς Βαβυροῖς. 1459. Χλαῖνα, σισύρα] ἔστι τούτων ἡ μὲν ὑφασμένη ἐξ αἰγίων μαλλῶν ἢ καὶ ἐρίων, ἡ δὲ σισύρα ἐκ δερμάτων· χωρικά δὲ καὶ γεωργικά ἂν εἴη ἄμφω· εἴη δ' ἂν ὁ νοῦς, ἐν ἧ μῆτε χρηστὸς καὶ ἐπιεικής, μῆτε μοχθηρὸς καὶ σκαιὸς ἀνὴρ συμφέροι· ἢ μᾶλλον, Ἐνθα ὁ στρατιωτικὸς ἐν χλαίναῖς καὶ σισύραις ἐξέλιπε βίος, 1460. Εἴ περ ἀναδύσῃ] εἴπερ δυνήσῃ ἀναδύναῖ ὡς ἐκ τοῦ Ἄδου. 1461. Ἐκεῖ] ἐν τῷ βίῳ ἐρῶ, ἀνελθὼν ἦν λάθης ἐμέ. 1465. Πόρον δὲ τὰς ναῦς] ἀρχομένου τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, καὶ εἰσβαλόντων τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὁ Περικλῆς συνεβούλευε τοῖς Ἀθηναίοις κατὰ γῆν μὴ μάχεσθαι, καὶ τὴν Ἀττικὴν μηδὲν πλέον ἡγεῖσθαι, ἢ κήπιον τῇ πόλει εἶναι· περιπλεῖν δὲ ναυσὶ καὶ βλάπτειν τὴν ἐκείνων· ἐν γὰρ ταῖς ναυσὶν ἔσται αὐ-

ΑΙΟΝ. Εὖ, πλὴν ὁ δικαστὴς αὐτὰ καταπίνει μόνος.

ΠΑ. Κρίνοις ἄν.

ΔΙΟΝ. Αὕτη σφῶν κρίσις γενήσεται.

Αἰρήσομαι γὰρ, ὄνπερ ἡ ψυχὴ θέλει.

ΕΥΡ. Μερμηγμένος νυν τῶν θεῶν, οὓς ὤμοσας,

Ἴη μὴν ἀπάξειν μ' οἴκαδ', αἰροῦ τοὺς φίλους. 1470

ΔΙΟΝ. Ἴη γλῶσσ' ὁμώμοκ', Αἰσχύλον δ' αἰρήσομαι.

ΕΥΡ. Τί δέδρακας, ὦ μιαρῶτατ' ἀνθρώπων;

ΔΙΟΝ. Ἐγώ;

Ἐχρινά νικᾶν Αἰσχύλον. τίη γὰρ οὐκ;

ΕΥΡ. Αἰσχιστον ἔργον μ' ἐργασάμενος, προσβλέπεις;

ΔΙΟΝ. Τί δ' αἰσχρὸν, ἦν μὴ τοῖσι θεωμένοις δοκῆ; 1475

ΕΥΡ. Ὡ σκέτλιε, περιόψει με δὴ τεθνηκότα;

ΔΙΟΝ. Τίς οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μὲν ἐστι καταθανεῖν,

Τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν, καὶ τὸ καθεύδειν κώδιον;

ΠΑ. Χωρεῖτε τοίνυν, ὦ Διόνυσ', ἔσω.

ΔΙΟΝ. Τί δαί;

ΠΑ. Ἴνα ξενίσω σφῶ πρὶν ἀποπλεῖν.

ΔΙΟΝ. Εὖ τοι λέγεις, 1480

Νῆ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἄχθομαι τῷ πράγματι.

τοῖς πᾶσα εὐπορία καὶ σωτηρία· ὁ γὰρ ἐκ τῆς Ἀττικῆς νομιζόμενος πόρος ἀπορία μᾶλλον ἂν εἴη. 1466. Ὁ δικαστὴς καταπίνει] ἢ τοὺς Ἀθηναίους διαβάλλει ὡς πολλοὺς δικαστηρίους χρωμένους, καὶ πολλοὺς μισθοδοτοῦντας· ἢ ὡς εἰ ἔλεγεν, ὅτι ταῦτα μὲν εὐ εἴρηται, ἀλλ' ἐγὼ μόνος ὁ δικάζων ὑμῶν ταῦθ', ὡς τοιαῦτα ἐννοῶ καὶ ἀποδέχομαι· καίτοι καὶ τοῦτο λέγων, ἐκεῖνα ἀνίπτεται. 1467. Κρίνοις ἄν] καιρὸς, φησὶν, νῦν ἐστὶ σοι ποιεῖν τὴν κρίσιν, ὁπότερος ἀμείνων. 1470. Αἰροῦ τοὺς φίλους] ποτέρους; ἢ αὐτὸν Εὐριπίδην. Τὸ δὲ, Ἴη γλῶσσ' ὁμώμοκ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, δῆλον ὅτι ἐκ τοῦ Ἰππολύτου τοῦ Εὐριπίδου, ὃν τοῖς αὐτοῦ πτεροῖς τοξεύει· ὁμοίως καὶ τοῖς ἐξῆς· τὸ γὰρ, Τί δ' αἰσχρὸν ἐστίν, ἐλήφθη, φασὶν, ἐξ Αἰόλου τοῦ Εὐριπίδου· οἶον, τί δ' αἰσχρὸν, ἦν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῆ· ὡς περ αὐτὸ καὶ τὸ ἐπόμενον, ἐκ Φρύξου τοῦ αὐτοῦ· φησὶ γὰρ, Τίς οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μὲν ἐστι καταθανεῖν, τὸ καταθανεῖν δὲ ζῆν, ὑπνοῦν δὲ τὸ καταθανεῖν· ὁ λαβὼν Ἀριστοφάνη παρεθήσεν οὕτως εἰς τὸ πνεῖν, δειπνεῖν, καθεύδειν κώδιον· ὃ ἐστίν ἐν

ΧΟΡ.

Μακάριον γ' ἀνὴρ ἔχων
 Ξύνεσιν ἠκριβωμένην.

Παρά δὲ πολλοῖσιν μαθεῖν.

Ἵδε γὰρ εὖ φρονεῖν δοκήσας, 1485

Πάλιν ἄπεισιν οἴκαδ' αὔθις,

Ἐπ' ἀγαθῷ μὲν τοῖς πολίταις,

Ἐπ' ἀγαθῷ δὲ τοῖς ἑαυτοῦ

Συγγενέσι τε καὶ φίλοις,

Διὰ τὸ ξυνετὸς εἶναι. 1490

Χαρίεν οὖν, μὴ Σωκράτει

Παρακαθήμενον λαλεῖν,

Ἄποβαλόντα μουσικὴν,

Τὰ τε μέγιστα παραλιπόντα

Τῆς τραγωδικῆς τέχνης. 1495

Τὸ δ' ἐπὶ σεμνοῖσιν λόγοισι

Καὶ σκαριφισμοῖσι λήρων

Διατριβὴν ἀργὸν ποιεῖσθαι,

Παραφρονοῦντος ἀνδρός.

μαλακοῖς, παραποιήσας ταῦτα πρὸς τὸν τρόπον τοῦ Διονύσου. 1484. Πα-
 ρά] γραπτέον ἂν εἴη Πάρα, ἀναβιβάσαντας τὸν τόνον, ἵνα ἢ πάρεσι πολλοῖς
 μαθεῖν ἠκριβωμένην καὶ αὐτοὺς ἔχειν ξύνεσιν· καθάπερ νῦν καὶ οὗτος ἀνέρ-
 χεται εἰς τὸν βίον ἐπ' ἀγαθῷ τῶν πολιτῶν. 1491. Χαρίεν οὖν] κέρδος ἂν
 εἴη αὐτὸν μηκέτι Σωκράτει συνεῖναι· βούλεται δὲ εἰπεῖν, ὅτι ἐκ μὲν τῆς φι-
 λосоφίας τοῦ Σωκράτους ὡς ἀερολογίας οὐδὲν ἀγαθὸν προκύπτει· ἐκ δὲ τῆς
 τραγωδίας πολλά. 1497. Σκαριφισμοῖς] λεπτολογίαις, φλυαρίαις, ἰχνο-
 γραφίαις, ἐνταῦθα μᾶλλον ἐφευρέσεις λήρων, ἢ σοφισμάτων.

ΠΛΟΥΤΩΝ, ΔΙΣΧΥΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΠΑ.	"Αγε δὴ χαίρων, Δισχύλε, χώρει, Καὶ σῶζε πόλιν τὴν ὑμετέραν Γνώμας ἀγαθαῖς, καὶ παίδευσον Τοὺς ἀνοήτους· πολλοὶ δ' εἰσὶν Καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι φέρων, Καὶ τουτὶ τοῖσι πορισταῖς, Μύρμηκι θ' ὁμοῦ καὶ Νικομάχῳ Τόδε δ' Ἀρχεγόμῳ Καὶ φράζ' αὐτοῖς, ταχέως ἔχειν Ὡς ἐμὲ δευρὶ, καὶ μὴ μέλλειν. Κἂν μὴ ταχέως ἔκωσιν, ἐγὼ, Νῆ τὸν Ἀπόλλῳ, στίξας αὐτοὺς, Καὶ ξυμποδίσας, Μετ' Ἀδειμάντου τοῦ λευκολόφου Κατὰ γῆς ταχέως ἀποπέμψω.	1500 1505 1510
ΔΙΣΧ.	Ταῦτα ποιήσω· σὺ δὲ τὸν θᾶκον Τὸν ἐμὸν παράδος Σοφοκλεῖ τηρεῖν,	1515

1500. Δισχύλε χώρει] ἐνταῦθα ἀποπέμπει ὁ Πλούτων Δισχύλον εἰς τὸν βίον, ὡς ἀγαθὸν τι ἐσόμενον τοῖς Ἀθηναίοις, κελεύων αὐτῷ εἰπεῖν ἐκείνοις, ἅτ' αὐτῷ παραγγέλλει· δεῖται δὲ καὶ Δισχύλος ἀμειβαίως τοῦ Πλούτωνος μηδενὶ παραχωρεῖν τὴν ἑαυτοῦ προεδρίαν ἢ Σοφοκλεῖ, ὃν ἑαυτοῦ δεύτερον εἶναι ὁμολογεῖ. 1504. Καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι] ζοῖκε δοῦναί τι ἐνταῦθα, τὸ δὲ διδόμενον ἀπορεῖται, εἰ μὴ τινα βρόχον εἰς ἀγχόνην· εἴη δ' ἂν τοῦτο σημεῖόν τι θανάτου ὡς ἐκ τῶν ἐπομένων· οἷος δ' ἦν ὁ Κλεοφῶν οὗτος, εἴρηται ἀνωτέρω στίχ. 678. — 1505. Πορισταῖς] φορολόγοις, τοῖς περὶ πόρου δημοσίων χρημάτων φροντίζουσιν· ὅτε Μύρμηξ καὶ Νικόμαχος ἐπίσης καὶ αὐτοὶ διεβάλλοντο ἐπὶ μοχθηρία, ὁμοίως καὶ ὁ Ἀρχεγόμος. 1513. Τοῦ λευκολόφου] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Λευκοφίδου· οὕτως γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ πατὴρ αὐτοῦ· ἦν δ' ὁ Ἀδειμάντος οὗτος εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου ἡττηθέν-

Καὶ διασώζειν, ἦν ἄρ' ἐγὼ ποτε
 Δεῦρ' ἀφίκωμαι. τοῦτον γὰρ ἐγὼ
 Σοφία κρίνω δεύτερον εἶναι.
 Μέμνησο δ', ὅπως ὁ πανοῦργος ἀνὴρ, 1520
 Καὶ ψευδολόγος, καὶ βωμολόχος,
 Μηδέποτ' εἰς τὸν θᾶκον τὸν ἐμὸν
 Μηδ' ἄκων ἐγκαθεδεῖται.

ΠΛ. Φαίνετε τοίνυν ὑμεῖς τούτῃ
 Λαμπάδας ἱεράς, χάμα προπέμπετε, 1525
 Τοῖσιν τούτου τοῦτον μέλεσιν
 Καὶ μολπαῖσιν κελαδοῦντες.

ΧΟΡ. Πρῶτα μὲν εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ
 Κῆς φάος ὀρτυμένῃ δότε, δαίμονες οἱ κατὰ γαῖαν,
 Τῇ τε πόλει μεγάλων ἀγαθῶν ἀγαθὰς ἐπινοίας. 1530
 Πάγχυ γὰρ ἐκ μεγάλων ἀχέων παυσαίμεθ' ἄνοῦτως,
 Ἄργαλέων τ' ἐν ὅπλοις ξυνόδων· Κλεοφῶν δὲ μαχέσθω,
 Κᾶλλος ὁ βουλόμενος τούτων πατρίοις ἐν ἀρούραις.

των, καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ. 1524. Φαίνετε] ἀνάψατε τὰς λαμπά-
 δας καὶ προπέμψατε τὸν Δίσχυλον εἰς τὸν βίον. 1528. Εὐοδίαν] εὐθεῖαν καὶ
 ἄπονον ὁδόν. 1531. Παυσαίμεθ' ἄν] ἐν ἄδῃ μὲν δοκῶν, ἐν Ἀθήναις δὲ, ἐν-
 θα ἐστὶ τὸ θέατρον τοῦτο, ταῖς ἀληθείαις λέγει. 1532. Ἄργαλέων ἐν ὅ-
 πλοις ξυνόδων] ἦτοι τὰ περὶ πολέμων συμβούλια, ἢ αὐτὰ τὰ στρατόπεδα
 ἐννοεῖ. 1533. Πατρίοις ἐν ἀρούραις] ἐν ταῖς ἑαυτῶν πατρίσιν· εἴρηται γὰρ
 Κλεοφῶν Θραξ μητρόθεν εἶναι.

